

Giới thiệu Ý Thiên Chi Lâm Cửu

Ta gọi là Lâm cửu, một gã đệ tử bình thường phái Nga My.

Ta tướng mạo thường thường, võ công thường thường, duy nhất không thường thường đúng là ta có một cái không giống với thế giới này , ta là 1 linh hồn xuyên qua.

Ta ở thế kỷ 21 một người bình thường dân tộc, nhớ rõ ngày đó mẫu thân bảo ta đi xem nết, thấy một nam nhân ở sau vườn rau, ta dứt khoát đem bản tính phô bày. Mẫu thân tức giận cực điểm đem ta đuổi ra khỏi nhà, ta không còn cách nào bắt đắ dĩ chạy đến xem nhóm lão gia gia lão thái thái đánh Thái Cực quyền để giết thời gian, đột nhiên một cái Lam Cầu bay tới, ta trốn tránh không kịp, lập tức hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Ý Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nga Mi Lâm cửu

Ta gọi là Lâm cửu, một gã đệ tử bình thường phái Nga My

Ta tướng mạo thường thường, võ công thường thường, duy nhất không thường thường đúng là ta có một cái không giống với thế giới này , ta là 1 linh hồn xuyên qua.

Ta ở thế kỷ 21 một người bình thường dân tộc, nhớ rõ ngày đó mẫu thân bảo ta đi xem nết, thấy một nam nhân ở sau vườn rau, ta dứt khoát đem bản tính phô bày. Mẫu thân tức giận cực điểm đem ta đuổi ra khỏi nhà, ta không còn cách nào bắt đắ dĩ chạy đến xem nhóm lão gia gia lão thái thái đánh Thái Cực quyền để giết thời gian, đột nhiên một cái Lam Cầu bay tới, ta trốn tránh không kịp, lập tức hôn mê.

Khi... tỉnh lại, đã đến nơi này, thành một lâm cửu ba tuổi..

Ta liền như vậy bị một cái Lam Cầu nện vào Ý Thiên thế giới, không biết là ta rất bỗn, vẫn là Lâm cửu gân cốt quá kém, học võ quả thực giống như sên bò.

Sư phó bắt đầu còn rất có kiên nhẫn , sau lại rõ ràng lười để ý đến.

Ta biết tại thế giới võ thuật này, không có võ nghệ bản thân rất khó sinh tồn . Ta cũng vậy rất muốn trở thành tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng là học võ công , chẳng những phải gian khổ luyện tập mà phần lớn còn do tư chất quyết định,.

Thời điểm các sư tỷ luyện võ, ta liền ngâm mình cùng sư phó trong Tầng Thư các. Sư phó là một người bác học đa tài , trong Tầng Thư các rất nhiều trong sách đều có năng tự bản thân chú thích. Năng đối một ít sự vật rất sắc bén, làm cho ta người từ thế kỷ 21 tới, cũng nhận không được nữa lú lờ.

Thời điểm ta 5 tuổi, sư phó cho ta một ít sách thuốc, năng vuốt đầu ta, nói, "Tiểu Cửu a, võ công của ngươi không được, đi học y đi, để có một chút thuật cho bản thân."

Sư phó trong mắt người ngoài, độc ác vô tình, đối các đệ tử cũng là rất ôn nhu, nhân từ. Cùng năng ở chung mấy năm nay, ta sớm đã quên, Ý Thiên trong sách đối với năng đánh giá.

"Là sách thuốc Hoàng Dược Sư ?" Ta tiếp nhận sách thuốc thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên.

Sư phó vuốt đầu ta cười cười, "Này đó đều là tổ sư trân quý, thiên hạ khó cầu sách thuốc, hảo hảo cố gắng." Nói xong cũng ly khai.

Toàn bộ tác phẩm Kim Dung, ta sùng bái nhất chính là Đông Tà Hoàng Dược Sư. Hôm nay có thể có được trọn bộ sách thuốc của hắn, ta cảm thấy những ngày vô vị, cũng đột nhiên đã tràn ngập bảy sắc minh quang

Từ ngày đó thì ta bắt đầu bắt học y chậm rãi gian khổ học hành. Gặp vấn đề không hiểu, sư phó sẽ vì ta giải đáp. Ta đây mới biết được nguyên lai sư phó cũng biết y lý nha , khi ta hỏi năng thì năng chính là cười sờ sờ đầu ta, giọng điệu ngân nga mà sâu xa, "Kia đã là chuyện từ rất lâu . " Sau đó lâm vào trầm tư.

Trong quá trình học tập , tôi buồn rầu lại vui vẻ

Tuy rằng cũng hâm mộ các sư tỷ sư muội múa kiếm tư thế oai hùng, nhưng mỗi khi nghĩ đến mình buồn tẻ không dứt ta liền đau đầu nha.

Nhiều năm trôi qua, y thuật là học được chút, võ nhưng ngay cả Nga Mi một cái trên danh nghĩa đệ tử cũng không bằng. Đối với việc này sư phó cũng chỉ là vuốt đầu ta, lắc đầu thở dài, không bao giờ nữa bắt buộc ta luyện võ .

Hoàng Dược Sư đối dược lý rất cao thâm , trong sách đều có hần lưu bút ký chú thích, ta xem nên cũng nhẹ nhàng rất nhiều. Sư phó không có hỏi qua ta kết quả học tập, chính là kêu các sư tỷ nói ta làm một ít dược liệu cần thiết, từ đó toàn bộ Nga Mi bao phủ ở một mảnh dược vật lý. Làm các sư tỷ oán giận ,thì ta cuối cùng là xin lỗi cười cười, sau đó nói một câu làm cho các sư tỷ học máu, "Đây là thần y cần phải trải qua giai đoạn."

Những ngày ở đây bất tri bất giác rải qua, thẳng đến Đinh sư tỷ mang đến tin tức Kỳ sư tỷ. Nhìn đến sư phó mặt mày âm trầm đáng sợ , ta mới giật mình biết nội dung vở kịch thật sự bắt đầu.

Ít ngày sau , sư phó đem ta lưu lại Nga Mi, ta không yên tâm bất an chờ đợi cái tin tức sắp xảy ra kia.

Một tháng sau, sư phó đã trở lại, về mặt vẻ đau xót. Nàng trở lại đã đem chính mình nhốt tại trong phòng, thẳng đến ba ngày sau mới đi ra.

Sau này ta cảm thấy sư phó thay đổi, khí tức trên thân càng thêm lạnh lùng .

Đinh sư tỷ nói, Kỳ sư tỷ đã chết, nàng lúc nói lời này, trong giọng nói mang theo một tia hận ý

Ở nga Mi ngoại trừ Sư Phó, Kỳ sư tỷ là người đối tốt với ta nhất, Tính tình của nàng thực ôn hòa, luôn ôm ta theo ta giảng một ít chuyên ly thú trên giang hồ . Ánh mắt của nàng cùng sư phó rất giống, ngân nga, quật cường, một đôi mắt thần nhiên mà ưu sầu.

Đọc sách khi đồng học khi quá, quyển sách này điểm sáng lớn nhất chính là tiêu phù chi luyện. Ta cũng không chấp nhận, thứ nhất phù dung sớm nở tối tàn cảm tình, dùng một đời để đổi, có đáng giá không? Có lẽ đáp án này chỉ có Kỳ Hiểu Phù có thể đáp, có lẽ nàng đã muốn cấp ra.

Không quá bao lâu, Chu Chi Nhược đến đây, đó là một cái rất được đưa nhỏ, ánh mắt lại lạnh nhạt xa cách. Nàng tư chất tốt lắm, sư phó đem nàng thu làm quan môn đệ tử.

Nghe nói sư phó thực thích nàng, nghe nói Đinh sư tỷ đặc biệt xem nàng không thuận, nghe nói. . . . .

Ta bắt đầu ở phía sau núi dùng một ít động vật nhỏ làm thí nghiệm, các sư tỷ thấy vậy, cách ba hay năm ngày lại đem đến một con thú bị trọng thương hay một hủ tử đang hấp hối gì đấy cho ta thí nghiệm.

Thời gian sau, ta bắt đầu xuống dưới chân núi làm nghề y, giúp một vài người dân đói khổ trị bệnh.

Chậm rãi ta làm nghề y phạm vi càng ngày càng xa, xuống núi thời gian cũng càng ngày càng nhiều.

Thấy tình cảnh dưới chân núi, ta rốt cục lý giải được nghĩa của câu" tà làm chó thời bình, không muốn làm người thời loạn"

Trước kia ta cho là mình đủ vất vả, đủ gian nan. Nay mới biết được, mình là cỡ nào đang ở trong phúc không biết phúc a. Tổ chim bị phá há còn trứng, nhìn đến những người đó đau khổ gầy dựa nhưng chung quy cũng không tránh được cái thời đại bi ai này, ta cảm nhận được làm một cái thầy thuốc là bất lực cỡ nào.

"Tiểu Cửu, đến đây" nhìn thấy ta, đại nương cao hứng đi ra.

"Uh, đại thúc thế nào?" Ta quen thuộc theo đại nương vào bên trong phòng.

"Mấy ngày này tốt hơn nhiều, có thể ăn vài thứ ." Đại nương có vẻ rất vui vẻ.

Đây là đôi vợ chồng là ta mấy ngày hôm trước trở về núi khi gặp được , lúc ấy quân nguyên đến trong thôn cướp đoạt, đại thúc bởi vì phản kháng bị đánh hấp hối, ta trùng hợp đi qua , liền cứu đại thúc một mạng. Lúc ấy bởi vì phải quay về Nga Mi, trên người viên thuốc mang không nhiều lắm, được liệu cũng không đủ, sau khi đại thúc thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng , ta liền trở về núi . Trên chân núi chế một vài viên thuốc, cùng lấy một ít dược liệu, đã đi xuống núi .

Ta kiểm tra rồi thương thế đại thúc , không có gì đáng ngại, giúp đại thúc uống vài viên thuốc, bôi chút thuốc mỡ, lưu lại năm ngày dược liệu, dặn đại nương một ít chú ý công việc chăm sóc bệnh nhân, rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp Gỡ Mạc Thanh Cốc

Tục ngữ nói, “ người đi trên giang hồ, sao có thể không bị thương”.

Làm nghề y đi trên đường, liền thẳng tắp đụng phải một đội quân nguyên. Thấy tránh né đã không còn kịp, ta chỉ kiên trì nghehén đón, hi vọng trời có mắt, để cho ta bình an đi qua.

Ta tận lực cúi đầu, vội vàng đi qua. Chính vừa đi qua thì nghe được một đạo thanh âm, "Đứng lại".

Ta dừng lại nhưng không có xoay người, tìm đập muốn nhảy khỏi người, nghe được phía sau cước bộ dần dần tiếp cận, ta khẽ cắn môi xoay người một cái, vút thùng thuốc xuống, không chút do dự chạy như điên,

Nguyên binh phía sau vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng chửi mắng, còn có tiếng bước chân vội vã đuổi theo.

Ta không quay đầu chạy như điên, phía sau nguyên binh càng ngày càng gần, giờ khắc này, ta chưa bao giờ như vậy hối hận là chưa cùng sư phó hảo hảo học công phu.

"Ai nha" hình như ta đụng vào một bức tường, làm ta muốn té xuống đất, bỗng một cỗ lực đạo đem ta kéo lại.

Ta ngẩng đầu, là một người nam tử cao ráo trẻ tuổi tầm hai mươi đứng trước mặt ta, thân thiết hỏi ta, "Cô nương không có sao chứ."

Ta kinh hồn định lắc đầu, đột nhiên nhớ tới quân nguyên đuổi sát phía sau, ta vội trốn ở phía sau người nam tử, "Cô nương không cần sợ."

Ta theo hướng hắn chỉ nhìn lại, này mới vừa rồi quân nguyên còn liều mạng đuổi sát, giờ phút này dường như không có sinh lực tức giận nằm trên mặt đất.

Vỗ vỗ ngực, rốt cục thì thoát hiểm.

"Cám ơn"

Nam tử nở nụ cười, hắn tựa hồ thực thích cười, "Cô nương không cần phải khách khí."

Ta tận lực không nhìn tới đám thi thể kia, đây cũng không phải ta tính thánh mẫu gì, mà là ta nhát gan. Nam tử tựa hồ cũng thấy đến sự khác thường của ta, nghiêng người vô tình hay cố ý giúp ta che tầm mắt

"Cô nương là đại phu?" Nam tử mắt liếc giỏ thuốc sau lưng ta, có chút kinh ngạc.

Ta gật đầu, "Hiểu sơ một ít mà thôi."

"Cô nương nhà ở đâu?"

Ta chần chờ một lát, không biết trả lời thế nào, ở xã hội hiện đại sống 26 năm, làm cho ta trở nên cẩn thận.

"Cô nương không cần phải lo ngại, tại hạ Võ Đang Mạc Thanh Cốc, chính là xem cô nương độc thân một mình, đi đường sẽ rất nguy hiểm, cho nên. . ."

"Mạc Thanh Cốc? Như là Võ Đang thất hiệp đi?"

"Đúng là tại hạ"

"Ta gọi là Lâm cửu, đệ tử phái Nga Mi" Ta là vừa rồi chính mình quá mức cẩn thận có chút xấu hổ.

"Nguyên lai là Lâm sư muội" Mạc Thanh Cốc hướng ta liền ôm quyền.

"Mạc sư huynh" ta cũng vậy học bộ dáng của hắn, đáp lễ.

Mạc Thanh Cốc, Ý Thiên thế giới một nhân vật phụ, mà văn chương của kim lão đại miêu tả hắn cũng không nhiều lắm, cuối cùng hắn chết trên tay của chính sự điệp mình(tổng thanh thư ý)

"Lâm sư muội, người làm sao vậy?"

"A? Nga, ta không sao." Ta sửa sang lại quyết tâm nói, "Mạc sư huynh, người đây là đi đâu?"

"Ta cùng Lục ca, vâng lệnh thầy, đến Nga Mi. . . ." Mặt sau hai chữ hắn nói được thực nhỏ, ta không có nghe tiếng.

"Tim sư phó của ta?" Sư phó gần đây tâm tình thật không tốt, không biết bọn họ có thể hay không bị sập cửa vào mặt đâu.(chắc ý nói không nể mặt)

Mạc Thanh Cốc đang chuẩn bị nói chuyện, một âm thanh thanh thúy truyền đến, "Thất đệ"

Khi nói chuyện, một người nam tử mi thanh mục tú xuất hiện ở trước mặt chúng ta, hắn thoạt nhìn khoảng 25, 26 tuổi

"Lục ca"

"Vị này là?" Nam tử xem ta rồi hỏi Mạc Thanh Cốc.

"Lục ca, đây là Nga Mi Lâm sư muội, Lâm sư muội, đây là ta Lục ca." Mạc Thanh Cốc cho chúng ta giới thiệu, kỳ thật không cần hẳn giới thiệu ta cũng vậy đã đoán được. Trong thế giới Ý Thiên, người khổ sở chờ đợi Kỳ Hiểu Phù hơn mười năm, cuối cùng cưới nữ nhi Kỳ Hiểu Phù Dương Bất Hối, nam nhân si tình này là Võ Đang Ân lục hiệp Ân Lê Đình.

Chúng ta lễ phép lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, xem như biết. Đối mặt Ân Lê Đình ta không biết phải nói gì, ta sợ ta không cẩn thận sẽ nói ra tin tức Kỳ sư tỷ đã chết, nhưng là cứ như vậy gạt hấn, làm cho hấn khổ đợi mười mấy năm, đối nam tử này sẽ công bằng sao?

"Lâm sư muội"

"Ân?" Ta ngẩng đầu, phát hiện hai người đều điều nhìn ta với ánh mắt khác thường, ta lúng túng cúi đầu.

"Hiểu Phù, nàng khỏe không?" Ân Lê Đình đỏ mặt hỏi.

Tâm trạng của ta đại chấn động, không biết phải như thế nào trả lời. Ta không phải một người giỏi nói dối, có lẽ thấy ta trầm mặc làm cho hấn ý thức được cái gì, Ân Lê Đình một phát bắt được bờ vai của ta, "Nàng, đã xảy ra chuyện?"

Tay hấn làm ta có chút đau, cũng may Mạc Thanh Cốc rất nhanh đã đem bàn tay luống cuống của Ân Lê Đình đánh rớt ra,

"Thực xin lỗi, ta. . . . . Ta. . . . ."

"Đừng lo" ta lắc đầu, "Kỳ sư tỷ, nàng" ta thở sâu, "Nàng đã chết"

Bạn đang đọc truyện *Ý Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp Được Trương Vô Kỵ

Đào mất lại qua 6 năm, trong 6 năm này, y thuật của ta có thể nói được là đột nhiên tăng mạnh, thậm chí ở trên giang hồ cũng là có chút danh tiếng, sư phó trong mắt cũng hiện lên một ít ý cười đối với ta.

Năm nay, ta 20 tuổi, Chu Chi Nhược 16 tuổi, ta biết Lục Đại phái tấn công Quang Minh đình thời điểm đã tới rồi, Ý Thiên nội dung vở kịch cũng chân chính tiến hành.

Ta đứng phía trước một ngôi mộ nhỏ, đây là 6 năm trước, sư phó vì Kỳ sư tỷ làm cho một cái mộ chôn quần áo và di vật. Sư phó cũng không có đem di thể Kỳ sư tỷ mang về, nghe sư tỷ đồng hành với sư phó nói, Kỳ sư tỷ bị chôn ở thâm sơn, về phần xác thực địa phương, chỉ sợ đã muốn không ai tìm ra được.

Ân Lê Đình nghe xong Kỳ sư tỷ mất, rất đau đớn thương tâm, ta còn nhớ rõ hấn sau khi nghe được tin tức thì ngất đi. Cuối cùng không biết sư phó đối với hấn nói gì đó, hấn im lặng xuống núi, bóng dáng lạc tịch, mang theo dày đặc sầu bi.

Mấy năm nay, nghe nói hấn không có cưới vợ, vẫn độc thân.

"Lâm sư tỷ"

Ta quay đầu, là tân đệ tử Nga My, một tiểu sư muội, "Có việc?"

"Sư phó bảo chúng ta đều đi đại diện"

Trong lòng ta căng thẳng, xảy ra chuyện lớn. Vội vàng đi theo tiểu sư muội chạy.

Đến đại diện, sư phó các sư tỷ đều ở đó, sư phó chính là thân nhiên nhìn ta liếc mắt một cái.

"Lần này là một cơ hội tiêu diệt ma giáo khó được, lục đại môn phái tấn công Quang Minh đình, Nga Mi chúng ta há có thể yếu thế. Chi Nhược, Cẩm Nghi, Mẫn Quân, Tiểu Cửu, các ngươi cùng đi với sư đi, những người khác lưu thủ Nga Mi."

"Là"

Ba ngày sau, đoàn người chúng ta chậm rãi hướng Quang Minh đình xuất phát. Nhìn đám tỷ tỷ vây quanh sư phó, lại nhìn đến sư phó, trong lòng ta chấn động, thật khó chịu. Ta biết sư phó lần này đây đi sẽ chết, mà ta đối với người lại không ngăn cản.

"Tiểu Cửu, sợ hãi sao?" Sư phó ngồi vào bên cạnh ta.

Ta ngẩng đầu nhìn sư phó, này thật giống như mẫu thân cùng nữ nhân, trong lúc nhất thời ta không biết trả lời thế nào.

"Tiểu Cửu a, sư phó không bao vệ được ngươi cả đời, ngươi phải học cách bảo vệ mình." Sư phó giống trước đây sờ sờ đầu ta.

"Sư phó, ta có thể bảo vệ mình." Ta không phải đứa bé, tuy rằng ta không có võ công gì.

"Ài" sư phó thở dài, "Ngươi lòng mềm yếu."

Ta đột nhiên thật giống đứa bé, gắt gao ôm lấy sư phó. Kỳ sư tỷ đi rồi, ta sợ hãi, sợ hãi trên thế giới này người thân cận duy nhất cũng rời đi. Ta là một người chậm chạp nhưng dễ xúc động, chính là trước kia ở hiện đại đối việc làm, mỗi lần đối chỗ, đối với ta giống như mất đi cuộc sống.

Sư phó giống như là mẫu thân của ta ở cái thế giới này. Ta sợ hãi cái loại này cô độc này làm cho ta cảm giác không chỗ nương tựa, ta sợ hãi một mình đi đối mặt thế giới đen tối này, ta sợ hãi. . . . .

"Như thế nào còn cùng đứa bé giống nhau" sư phó mang theo ý cười.

Ta ngượng ngùng đứng lên, "Sư phó, ngươi cũng chiếu cố tốt chính mình, đây là cửu hoa ngọc lộ hoàn, ta vừa chế ra." Ta đem cửu hoa ngọc lộ hoàn mấy ngày hôm trước mới chế thành công đưa cho sư phó.

Sư phó không có tiếp, "Đừng lo lắng sư phó, ngươi cất giữ lại đi. Ngươi bình an, sư phó an tâm."

"Tốt lắm, nghỉ ngơi thật tốt đi."

Sư phó đi rồi, ta lại như thế nào cũng ngủ không được.

Ta đi ra lều trại, bên đồng lửa, có vài sư tỷ đang tụ tập nói chuyện. Ta không có đi lên quấy rầy các nàng, mà là hướng tới rừng Tùng cách đó không xa đi đến.

Dưới chân bị cái gì vậy tóm lấy, ta đứng không vững, ngã trên mặt đất. Ta tức giận đứng lên, phát hiện một người đang đem chân ta kéo xuống

Nương ánh trăng, tựa hồ là một người nam nhân tuổi còn trẻ.

Ta đang chuẩn bị kêu to, người nọ một phen ôm miệng của ta, ta bối rối giấy dựa, sợ hãi lập tức cắn nuốt ta. Ta tuyệt vọng phát hiện ta bất tri bất giác đã đi được có chút xa, không ai phát giác ta đang bị người khống chế.

"Đừng kêu, ta sẽ không hại ngươi." Nam nhân tiến đến tai ta bên, nóng bỏng hơi thở phả phất bên tai ta, ta nhìn không được run. Nam nhân nơi cổ họng phát ra một tiếng cười, ta tức giận dùng sức đẩy.

Nam nhân nặng nề một tiếng té trên mặt đất, ta sợ hãi nhảy dựng lên, thối lui một thước xa. Nam nhân ngoài ý muốn không có đứng dậy, hắn tựa hồ rất thống khổ, ôm ngực, cuộn lui.

Ta đi vài bước lại dừng lại, như thế lặp lại vài lần, rốt cục bắt đầu đi tới, "Ngươi làm sao vậy?"

Nhìn nam nhân không nói gì, ta kéo tay hắn thử mạch, trong cơ thể hắn chân khí tán loạn, hơi thở không xong, hắn là luyện công bị tẩu hỏa nhập ma đi.

Ta lấy ra cửu hoa ngọc lộ hoàn, ngã một nhét vào trong miệng hắn. Chậm rãi diu hắn ngồi dậy, "Ngươi thử vận công nhìn xem". Đây cửu hoa ngọc lộ hoàn của ta là hàng nhái đó, cũng biết hiệu quả cùng thuốc của Hoàng Dược Sư chế sẽ kém rất xa.

Nam nhân bắt đầu ngồi xuống, ước chừng nửa giờ sau, nhìn hắn không có bệnh trạng khác thường gì, ta cũng vậy yên tâm. Ta đem cái chai đặt ở hắn bên chân, "Đây là cửu hoa ngọc lộ hoàn, ngươi buổi tối ăn nửa viên nữa, một ngày hai lần, như thế ăn ba ngày, hắn là sẽ khỏi hắn." Vốn cửu hoa ngọc lộ hoàn chỉ cần một là đủ rồi, nhưng ta là lần đầu tiên luyện chế, cũng không biết hiệu quả như thế nào. Trong bình vừa vận còn có 5 viên, liền toàn bộ cho hắn, về phần có thể hay không có di chứng về sau, vậy thì xem số mệnh của hắn. Ta ác độc suy nghĩ, ai kêu hắn để cho ta làm cho ta té ngã, còn mặc danh kỳ diệu làm cho ta kính sợ.

Ngày hôm sau, chúng ta tiếp tục lên đường.

"Xấu nha đầu, đứng lại cho ta." Phía trước truyền đến tiếng la hét của Đinh sư tỷ.

"Lão ni cô, ngươi kêu tên gì" lại vang lên thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi.

"Ngươi muốn chết"

Một trận thanh âm đao kiếm đụng chạm, xem ra Đinh sư tỷ tức giận thành xấu hổ cùng cô gái kia đã đánh nhau. Đối với cái loại hình ảnh này, ta cho tới bây giờ là cẩn thận sư phó dạy bảo, có thể trốn thật xa liền trốn thật xa. Đao kiếm không có mất, ta nhưng không muốn bởi vì nhất thời tò mò, mà đánh mất tánh mạng.

Một trận ồn ào qua đi, lại gần như bình ổn trở lại.

Lúc ăn cơm, thấy đội ngũ của chúng ta có thêm hai người. Một cô gái xấu xí, một thiếu niên chật vật. Thiếu nữ ánh mắt toàn bộ đặt ở trên người thiếu

niên, tựa như không cùng Đinh sư tử đấu võ mồm thì ánh mắt cũng là càng quét không ngừng ở trên người thiếu niên. Mà thiếu niên kia, tựa hồ cũng không có cảm thấy, hắn thường thường xem giống chúng ta bên này(là cũng đang dùng ánh mắt càng quét nhìn về phía kia.. hj). Ta theo ánh mắt của hắn, nguyên lai là Chu sư muội. Xem về mặt Chu sư muội kia, xem ra cùng thiếu niên kia cũng là nhận thức ,

Ta ánh mắt ở ba người không ngừng lưu chuyển, chẳng lẽ, thiếu niên này chính là Trương Vô Kỵ? Thiếu nữ này chính là Ân Ly?

Ăn qua cơm chiều, Chu Chỉ Nhược thừa dịp người khác không chú ý, vô thanh sắc đi đến Trương Vô Kỵ bên người, đưa bánh bao trong tay cho hắn. Trương Vô Kỵ yên lặng nhìn Chu Chỉ Nhược, trong mắt hơi đỏ mang một tầng sương nước mắt.

Một bên Ân Ly nhìn đến tình cảnh này, hung hăng đá Trương Vô Kỵ một cước.

"Ồ!" Trương Vô Kỵ kêu đau ra tiếng.

Chu Chỉ Nhược lập tức đứng dậy, rời đi.

"Đi, Chu sư muội, người cũng ở đây?"

Nhìn thấy ta, Chu Chỉ Nhược trong mắt hiện lên một vẻ bối rối, rất nhanh lại khôi phục, "Là Lâm sư tử a."

Ta gật đầu, chỉ chỉ trong tay cái chai, "Xem tiểu tử này bị thương, lại đây nhìn hắn một cái."

Ta ngồi xổm người xuống, thay Trương Vô Kỵ kiểm tra cái chân bị đá thương của hắn, "Không thương tổn được xương chân, tu dưỡng vài ngày sẽ không có chuyện gì." Ta đem thuốc đưa cho Ân Ly, "Mỗi ngày cho hắn bôi hai lần, sáng tối một lần giúp đỡ hắn để ý nhiều đến chỗ đó một chút"

"Cảm ơn"

Tiểu tử này, về sau ta sẽ đòi lại của cả vốn lẫn lời .

Thời điểm ta chuẩn bị vào liễu, Chu Chỉ Nhược gọi lại ta, "Lâm sư tử, vừa rồi cảm ơn người." Trên mặt của nàng mang theo một tia đỏ ửng. Nàng kỳ thật vẫn chỉ là một đứa nhỏ đang trong thời kỳ trưởng thành , nghĩ đến tương lai của nàng sau này, bất giác thở dài thật sâu, cười cười, "Không cần khách khí"

Ta đối với Tăng A Ngu cứu trị, Đinh sư tử rất là bất mãn, nhưng sư phó cũng không có nói cái gì, cũng chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái.

Vậy sau này, ta thường xuyên đi tìm Ân Ly nói chuyện phiếm, ta thương tiếc đứa bé này. Nàng bắt đầu ngôn ngữ vẫn là rất không tự nhiên, sau lại chậm rãi đã khá lên nhiều. Nàng sẽ đem một ít chuyện nghe thấy bên ngoài nói cho ta nghe, lâu lâu cũng mắng một chút đạo mạo danh môn chính phái. Mắng xong , lại lúng túng xem ta xin lỗi, ta không sao cả cười cười, nàng nói cũng không sai.

Nhân rồi, ta cũng vậy sẽ đem một ít chuyện xưa, kể Tây Du kí , kể Thiên Long Bát Bộ, kể nhân ngư công chúa. Dù sao nhớ đến cái gì liền nói cái đó, Ân Ly cùng Trương Vô Kỵ nghe được mùi ngon, quần quýt lấy ta , còn Chu Chỉ Nhược ngồi ở bên cạnh không nói được một lời, đến chỗ buồn cười thì cũng chỉ là khoe miệng hơi nhếch lên thôi.

Thời gian ngồi kể chuyện xưa của chúng ta qua thật mau, đảo mắt 10 ngày trôi qua, Trương Vô Kỵ thương thế cũng tốt lên, khoảng cách Quang Minh đỉnh cũng càng ngày càng gần . Nhiều lần còn đụng phải người của Minh giáo , nghe nói đều bị sư phó giết đi. Trận chiến thế nào ta cũng không có nhìn đến, sư phó luôn để cho ta rời xa chiến đấu. Ta biết nàng là sợ ta nhìn đến cảnh này làm cho người ta sợ hãi, nàng đối với ta loại bảo hộ này, làm ta thực cảm kích.

Hôm nay, chúng ta đang đi trên đường, một trận tiếng cười bên nhón truyền đến, sư phó rút ra Y Thiên kiếm, đem ta che ở sau người, cảnh giác nhìn chăm chú vào bốn phía.

"Lén lút , còn không mau đi ra ."

"Ha ha, Duyệt Tuyệt lão ni cô, có nhớ ta hay không ." Một đạo màu xanh bóng dáng lướt đến, sư phó hét lớn một tiếng xông lên, "Muốn chết!"

Nhưng là đạo thanh ảnh quá là nhanh, sư phó Y Thiên Kiếm còn không có đâm đến, đạo thân ảnh đã không có bóng dáng, chỉ nghe xa xa truyền tới một thanh âm, "Ha ha, Duyệt Tuyệt lão ni cô, không nghĩ tới ngươi nhưng lại như vậy nghĩ tới ta."

Sư phó tức giận đến phát điên, giơ lên kiếm hướng Minh giáo giáo đồ giết tới. Ta ngấm nhìn bốn phía mới phát hiện, trong đám người thiếu Ân Ly cùng Trương Vô Kỵ.

Ta nhìn thấy sư phó kiếm múa như hoa rơi, một đám sinh mệnh tựa như vậy rồi ngã xuống. Ta dời mắt nhìn đây hết thấy, quên mất ý muốn chạy trốn. Đột nhiên bên hông căng thẳng, một cái lực đạo đem ta mang cách xa chỗ đánh nhau.

"Người không muốn sống nữa, cái trường hợp kia còn đứng góc đó." Đó là một thanh âm nam tính xa lạ, ta chưa từng nghe qua.

Ta còn không có suy nghĩ, vừa rồi trong lúc khiếp sợ khôi phục lại, hai tay bịt mắt, nước mắt ướt đầm hai tay.

Bên người ta người nọ thở dài, đưa qua một cái khăn lau mặt, ta đây mới ý thức tới chính mình như thế ở trước mặt người xa lạ luống cuống rồi, ta loạn xạ lau mặt.

Người nam nhân này ta tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào, lại như thế nào cũng nhớ không nổi. Hắn bộ dạng thực tuấn mỹ, giống một đại minh tinh trên TV.

"Cám ơn, ta nghĩ ta cần phải trở về." Ta theo bản năng mà nghĩ né tránh người nam nhân này, lưu lại một câu, có chút chật vật chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vây công Quang Minh đỉnh

Toàn bộ buổi tối ta đều gặp ác mộng, ta mộng thấy người bị sư phó giết, bị thảm kêu. Bọn họ có không còn thân thể, không có cánh tay, không có đầu, có rượt để lại trên đất, bọn họ chậm rãi hướng ta đi, ta hoảng sợ quá to, hai chân lại như thế nào cũng đi động không được.

"Tiểu Cửu, Tiểu Cửu tỉnh" một thanh âm đem ta gọi là tỉnh.

Là sư phó, ta nhào đầu vào trong lòng sư phó, toàn thân bởi vì sợ mà run run. Sư phó gắt gao ôm lấy ta, một mặt nói nhỏ một mặt vỗ phía sau lưng của ta, "Đừng sợ đừng sợ, có sư phó ở đây."

Hơn nửa ngày, tâm tình rốt cục bình tĩnh lại, ta lúng túng theo sư phó trong lòng đứng lên, có chút ngượng ngùng.

Sư phó giúp ta sửa sang lại đệm chăn, dùng tay áo lau sạch nước mắt trên mặt ta, "Có phải hay không cảm thấy sư phó thực tàn nhẫn."

Ta không biết trả lời như thế nào, sư phó cười chua xót cười, "Đây là giang hồ." Trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ.

"Sư phó" ta nghĩ an ủi vài câu, nhưng không biết như thế nào an ủi.

"Tiểu Cửu, sư phó rất nhiều năm trước, cũng đã nhất định hai tay dính đầy máu tươi. Sư phó hi vọng người có thể vẫn sạch sẽ đi xuống, giết người cảm giác cũng không hơn gì."

"Sư phó" ta cầm sư phó trong tay, tay nàng thực lạnh lẽo.

"Hài tử ngốc, sư phó ta đã là thói quen." Sư phó vén mấy sợi tóc trên trán ta, "Tiểu Cửu, đáp ứng sư phó, mặc kệ xảy ra chuyện gì hào hảo mà sống sót, không cần lo cho Nga Mi, đáp ứng sư phó."

"Sư phó người làm sao vậy? Sư phó!" Ta vội vàng ôm lấy sư phó.

"Ta không sao, Tiểu Cửu người đáp ứng ta."

"Sư phó có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Cửu, người đáp ứng sư phó." Sư phó thanh âm của trở nên nghiêm khắc.

"Ta đáp ứng sư phó" ta khẽ cắn môi.

"Bé ngoan, nhớ kỹ phải đáp ứng lời nói sư phó..., nếu người không nghe lời, sư phó chính là chết cũng không nhắm mắt."

"Sư phó" cứ như vậy sư phó để cho ta cảm giác rất không yên tĩnh.

"Không có việc gì, ngủ đi." Sư phó sờ sờ đầu ta.

Ta vẫn sợ không chịu nhắm mắt, ở trước mặt sư phó, ta cuối cùng là giống đứa bé.

Sư phó sủng nịch cười cười, bắt lấy tay của ta, "Sư phó ở cùng người, ngủ đi."

Ta lại nghĩ lại lúc xưa, ta vừa tới thế giới này một khoảng thời gian, bởi vì ta thân thể này đau yếu, sư phó dùng nhiều thời gian như vậy, đều là như vậy nắm tay của ta, thẳng đến ta đi vào giấc ngủ. Lúc mới bắt đầu, ta còn thập phần là không tự tại, sau lại, chậm rãi trở thành thói quen.

Đoàn người rốt cục chạy tới Quang Minh đỉnh, lúc chúng ta đến đó, Võ Đang đã đến.

Nhìn thấy Mạc Thanh Cốc, hẳn hướng ta cười cười. Thừa dịp mọi người không chú ý, tiến đến trước mặt ta, "Tiểu Cửu, có khỏe không?"

Mấy năm này ta cùng hần thường xuyên gặp mặt, mỗi lần ta xuống núi làm nghề y điều có thể gặp được hần. Có hần như vậy một cái bảo tiêu thêm tạp dịch, ta dễ dàng rất nhiều.

Trêu hần ta giờ giờ lên mặt, "Ngươi cứ nói đi?"

Hần nắm bắt cảm, thối lui vài bước, ánh mắt cùng máy quét đường như ở trên người của ta cao thấp tả hữu qua lại quét, ngay tại ta bức bối muốn nhảy dựng lên thì hần thốt ra một câu, "Uh, thoát nhìn có khí sắc nhiều rồi, chính là rất gầy."

Ta tức giận liếc mắt trừng hần, người này mỗi lần gặp mặt đều lái nhai, cùng cái lão ông lão bà giống nhau.

"Vân bối nguyện thay ân giáo chủ, hướng các vị linh giáo."

Ta tìm theo tiếng nhìn lại, là Trương Vô Kỵ, hần chính quần áo tả tơi đứng ở trên đài luận võ.

"Thiếu niên này có chút quen mắt." Mạc Thanh Cốc lẩm bẩm nói.

Ngủ gật, đương nhiên nhìn quen mắt rồi, là hần Ngũ Ca nhi tử chứ sao.

Đầu tiên là Võ Đang Tổng Viễn Kiêu, lại là Du Liên Chu, sau đó là Thiếu Lâm, Côn Luân, Không Động, Hoa Sơn, cuối cùng là Nga Mi. Trương Vô Kỵ ở một người đánh bại Lục Đại phái cao thủ sau, thua ở Chu Chỉ Nhược trong tay, bị Chu Chỉ Nhược cấp đàm một kiếm.

Sau lại cũng không biết xảy ra chuyện gì, chờ ta phục hồi tinh thần lại, luận võ đã muốn đã xong, sư phó hừ lạnh một tiếng, mang theo chúng ta đẹp đường hồi phủ. Ta biết chân chính tai nạn sẽ bắt đầu, nhìn mặt sư phó âm trầm, ta cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Ăn cơm, uống nước thì ta đều phải đem đồ ăn, thủy đều thử một lần. Các sư tỷ đều nói ta thần kinh hề hề hà hà, sư phó không cho là đúng, từ nào đó ta đi nào loạn.

Nhưng mà trăm lần cũng có một lần sơ suất.

Ở một cái khách sạn tìm nơi ngủ trọ, ta vừa mới chuẩn bị nằm ngủ, đột nhiên nã đầu tê rần, trước mắt ta tối sầm, hoàn toàn mất đi cảm giác.

Ta khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở dã ngoại, ta giật giật cái cổ cứng ngắc, "Ngươi đã tỉnh"

Ta mạnh mẽ ngồi xuống, bên cạnh đồng lửa một áo trắng nam tử đang nướng một con gà nướng, ta nuốt nước miếng, bụng bắt đầu kêu vài tiếng.

Nam tử tựa hồ nở nụ cười, "Ngồi xuống cái gì, lại đây ăn đi."

Cái này ta nghĩ nhớ đến thanh âm của hần rồi, là lần đó, đem ta cứu ra chính là cái Tu La tràng nam tử, chẳng lẽ hần vẫn đi theo chúng ta.

Ta cảnh giác theo dõi hần, "Ngươi là ai? Ta tại sao ở đây? Sư phó cùng sư tỷ của ta đâu?"

"Ngươi một chút hỏi nhiều như vậy, ta muốn trả lời thế nào đây." Nam tử quay đầu buồn cười nhìn chăm chăm ta, theo ánh lửa, nhìn khuôn mặt của hần mang theo một loại không cách nào hình dung chính là đắc ý.

Ta im lặng đem thuốc bột nắm ở trong tay, lạnh lùng theo dõi hần.

Nam tử vô tình hay cố ý mắt liếc bàn tay giấu trong áo của ta, "Ta gọi là Quách mật, ngươi là ta theo đám người kia trên tay cướp đi, sư phó của ngươi cùng sư tỷ bị đám người kia mang đi."

"Là người của Nhữ Dương Vương Phủ sao?" Ta vội vàng hỏi.

Quách mật trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, "Ngươi có biết?"

Ta biết thì làm được gì sao? Còn không phải không cải biến được cái gì. Ta vô lực gục đầu xuống, một cái chân gà nướng đưa tới trước mặt ta, "Ăn đi, ăn no một chực mới có sức cứu người."

Ta lấy chân gà nướng, gặm một cái, thật sự có điểm đối.

"Làm sao ngươi ở trong này? Ngươi là theo dõi chúng ta sao?"

"Đúng vậy a"

"Khụ khụ. . . ." Ta bị sặc đến khó thở

"Như thế nào ăn này nọ cũng có thể bị sặc." Quách mật một mặt chụp ta lưng, một mặt đem nước đưa tới ta bên miệng, "Đến uống nước."

"Ta tự mình tới" ta tiếp nhận nước, uống mạnh vài ngụm

"Vì sao?" Nghĩ nghĩ vẫn hỏi, vẫn đề đầu ở trong lòng, sau đó đoán đến đoán đi không là của ta tác phong. Mặc dù biết hẳn sẽ không nói thật, nhưng ta còn là muốn hỏi xuống.

"Nhớ rõ cái này không?" Quách mặt xuất ra một cái bình nhỏ.

Cửu hoa ngọc lộ hoàn? Đem đem mấy ngày nay mọi sự việc lục lại một lần, trong đầu đột nhiên một cái hình ảnh hiện lên, "Người chính là?"

"Đúng vậy" Quách mặt gật đầu, "Tính toán, vì người đã cứu ta, ta đối với người nhớ tới mức trà không nhớ com không nghĩ, thậm chí đi ngủ đều ngủ không ngon, chạy tới đây coi chừng dìm người, ai ngờ tính toán như thế mà người lại đem ta quên đi." Thanh âm cùng khuôn mặt phối hợp biểu hiện giống với kiểu Quỳnh Dao cái kiểu ai oán biểu tình, nhìn xem ta nổi da gà muốn rớt trên đất.

Thế nhưng hẳn không muốn nói, ta cũng vậy lười cùng hẳn hỏi. Ăn xong này nọ, đã cầm khăn lau mặt của hẳn lau tay, đi đến bên dưới tàng cây, "Ta ngủ, người tùy ý."

"Người không sợ ta đối với người mưu đồ gây rối sao?" Quách mặt cười đến thực tà ác.

Ta liếc mắt trừng hẳn rồi nhắm mắt lại. Nghe được Quách mặt đứng dậy, chậm rãi dịch chuyển lại đây, đột nhiên, "A" kêu thảm thiết.

"Người vẫn là nữ nhân sao người, ác như vậy" Quách mặt một mặt giờ chân, một mặt oa oa kêu to.

Ta tức giận mở mắt ra, "Âm ỹ đến chết"

Ta cổ tay áo vung, Quách mặt vội lấy tay che miệng, vẫn là ngã xuống, ánh mắt trừng trừng, miệng hơi mở lại phát không ra tiếng. Thấy hẳn như vậy, ta vốn buồn bức cảm xúc đột nhiên tan thành mây khói.

"Ta đã quên nói cho người biết rồi, thuốc này phần không phải thông qua đường hô hấp tiến vào, là thông qua làn da tiếp xúc phát tác. Người không phải muốn che miệng lại, hẳn là nhảy ra. Ta, đứng rồi, người lúc trước trúng của ta ngứa phần, hành động chậm chạp khiêu không ra."

Nói thật, ta nghĩ quá vẫn một mình hẳn tại đây, đối với người cuối cùng vẫn là mềm lòng, sự phó nói mềm lòng sẽ mang đến cho ta rất nhiều phiền toái.

Ta giúp Quách mặt giải độc, hẳn có thể cử động liên lập tức điểm huyết đạo của ta, đem ta vòng vào trong ngực, đem trên người của ta thuốc bột toàn bộ tịch thu. Ta oán hận trừng mắt hẳn, "Buông." Sớm biết rằng ta liền nên đem hẳn đập chết cho sói ăn.

Quách mặt cùng với vô lại dường như giống nhau, "Không thể, ta muốn ôm người ngủ."

Ta quát cường trừng mắt, chính là không thể thương lượng. Quách mặt thở dài, tay đặt trên lưng ta một chút, trước mắt ta tối sầm, lâm vào hôn mê.

Đã xảy ra chuyện

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, mặt trời đã muốn lên tới giữa không trung.

Ánh sáng mạnh liệt làm ta mở mắt không ra, ta theo bản năng nâng tay lên ngăn cản ánh sáng.

"Tỉnh?"

Ta chắc vật lỏng lỏng đứng lên, Quách mặt chính cười hi hi nhìn chăm chăm ta, "Xem ra người còn rất có tinh thần"

Ta tiếp nhận quả đại hẳn đưa tới, cắn một cái, chua chết được, răng đều muốn toàn bộ rớt, hung hăng tâm, đều nuốt xuống. Gặp ta ăn xong Quách mặt lại đưa qua một quả, ta vội xua tay, "Ta ăn no."

"Một quả liền ăn no? con mèo nhỏ ăn com so với người còn nhiều hơn. , ăn mấy quả nữa đi. Nhìn người gầy thật giống khi nhỏ, ôm một chút thịt đều không có, phía trước cùng mặt sau đều không cảm giác khác biệt. . . . ."

Ta tức giận một ngụm cắn lên tay hẳn, "A! Người là cầu sao, người." Hẳn đau đến nhăn mặt.

"Đi, Cửu tỷ tỷ." Nghe được tiếng la, liền nhìn qua, là Trương Vô Kỵ, Dương Tiêu đám người.

"Là Vô Kỵ a" ta cười ngênh đón, ta đang suy nghĩ, có phải hay không đối một bên Dương Tiêu lời nói, Dương tả sử đại danh như sấm bên tai. Còn chưa nghĩ nói sao, thì Trương Vô Kỵ đã vì chúng ta giới thiệu.

"Nguyên lai vị này chính là Minh giáo đại danh đỉnh đỉnh Dương tả sử, tên đã sớm như sấm nổ bên tai." Quách mặt hướng Dương Tiêu liền ôm quyền, Dương Tiêu cũng đáp lại cái lễ, "Vị huynh đài này là."

"Tại hạ Quách mặt"

"Nguyên lai là Quách thiếu hiệp, mến mộ đã lâu."

Hai người người ta khách sáo chúc tụng lẫn nhau, cũng không ngại mệt.

"Cửu tỷ tỷ, làm sao ngươi một mình ở trong này?" Trương Vô Kỵ hỏi.

Ta đem chuyện tối ngày hôm qua, nói một lần.

"Nguyên lai Nga Mi cũng đã xảy ra chuyện"

"Địa phương khác cũng đã xảy ra chuyện sao?" Ta biết ngũ đại môn phái đều gặp nạn, nhưng vẫn là hỏi một câu.

"Uh, ngũ đại môn phái mấy ngày trước đều lần lượt mất tích." Trương Vô Kỵ chau mày. "Hiện tại các đại môn phái đều ở hoài nghi là Minh giáo ta động tay chân."

"Vô Kỵ đừng lo lắng, ta biết không phải là Minh giáo các ngươi làm."

"Lâm cô nương có manh mối gì chăng?" Dương Tiêu hỏi.

"Ta hoài nghi là người Nhữ Dương Vương Phủ làm."

"Nhữ Dương Vương Phủ tại sao muốn làm như vậy?" Một bên Dương Bất Hối cũng bu lại.

"Ta nghĩ có thể là nhằm vào toàn bộ võ lâm a" Quách mật suy tư, nói.

"Nếu như là như vậy, kia võ lâm có thể gặp nguy hiểm." Dương Tiêu lẩm bẩm nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Trương Vô Kỵ gấp đến độ dậm chân, "Chúng ta chạy nhanh đi Võ Đang thông tri Thái Sư phó."

"Ngươi có chứng cứ chứng minh là người của Nhữ Dương Vương Phủ làm sao?" Quách mật giọng điệu không tốt.

"Này. . . . ." Trương Vô Kỵ do dự.

"Hiện tại mấu chốt là tìm được nơi 6 đại môn phái bị giam giữ "

Dương Tiêu gật đầu, tiếp nhận lời nói của Quách mật..., "Còn có ổn định võ lâm các phái, không thể lại bị người ta lợi dụng."

Dương Tiêu nói ra lời này thật đúng là không khách khí, trước mặt ta đây cái võ lâm chính phái đệ tử.

Đi theo đám người Trương Vô Kỵ đến Quang Minh đỉnh, bọn họ liền tự hành động, ba ngày thì có hai người không thấy đến nhân ảnh, ta thật nhảm chán, chỉ còn cách cùng Dương Bất Hối, tiểu Chiêu trò chuyện.

"Cửu tỷ tỷ, gặp qua mẹ ta?"

Ta gật đầu.

"Nói cho ta một chút về mẹ ta được không."

"Hảo"

. . . . .

"Cửu tỷ tỷ, ngươi nói giáo chủ bọn họ không có việc gì đi."

"Không có việc gì, tiểu Chiêu đừng lo lắng" Ta an ủi.

"Hừ, ngươi có phải hay không liền ngóng trông bọn họ có việc a? Ta nói ngươi này nha đầu chết tiệt kia chứa cái gì trong đầu vậy." Dương Bất Hối bực bội đem tiểu Chiêu nắn cho thông suốt

"Tiểu thư, ta không phải, không phải."

. . . . .

Tình cảnh như thế một ngày đều phải trình diễn vài lần, bắt đầu ta còn đi khuyên can, sau lại ta đều lười mở miệng.

Nửa tháng trôi qua, bọn họ vẫn chưa về, ta gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nhiều lần đều chuẩn bị chính mình một mình xuống núi.

Đẩy cửa phòng ra, Quách mật chính hai chân treo ngửa ngồi ở bên cạnh bàn ung dung xem ta .

"Ngươi đã trở lại" ta bước nhanh tiến lên, nhiệt tình rót một ly trà, đưa tới trước mặt hắn,

"Thế nào thế nào?"

"Cuối cùng là đối với ta có sắc mặt tốt rồi, có nhớ ta hay không?"

"Nhớ, rất muốn gặp" ta thuận miệng đáp.

"Thật sự?"

"Vô nghĩa, rốt cuộc thế nào?" Ta một phen túm lấy ly trà của hắn, lại bị hắn tránh thoát.

"Bọn họ bị giam ở trên tháp cao của Vạn An tự."

"Mang ta đi, mang ta đi." Ta kéo ống tay áo của hắn, hướng cạnh cửa lời đi.

"Ta còn chưa ăn cơm đâu" Quách mặt nhăn nhó khuôn mặt, đáng thương.

"Hảo, ta gọi là người đưa tới." Ta xoay người liền hướng ngoài cửa đi, Quách mặt một tay lấy ta giữ chặt, "Ta nghĩ ăn cơm do ngươi làm."

"Hảo, ngươi nghĩ ăn cái gì?" Ta áp chế tức giận, bày ra một cái biểu tình của tiêu chuẩn người phục vụ.

Quách mặt ngây cả người, cười đến thật ghê tởm, "Chỉ cần là ngươi làm ta điều ăn."

Ta lựa chọn bỏ qua biểu tình trên mặt hắn, "Hảo, xin chờ một chút."

Buồn bực thì có buồn bực, nhưng ta làm thực dụng tâm, đối với hắn, ta thủy chung thực cảm tạ, mặc kệ hắn là tồn tại vì mục đích. Ít nhất, hiện tại hắn giúp ta.

Ta làm bốn món đồ ăn, một canh, một sườn chua cay, một canh cá, một gà xào xả ớt, một đĩa rau luộc, một người ăn 3 món 1 canh.

"Wow, đây đều là ngươi làm?" Quách mặt khoa trương kêu to.

"Chẳng lẽ là ngươi làm?" Ta buồn cười nhìn hắn ăn như hổ đói.

"Không tệ, không tệ, này cay hương vị dùng để làm vậy?"

"Hạt tiêu"

"Hạt tiêu? Vậy là cái gì?"

"Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì" ta trừng mắt liếc hắn một cái, thật sự là, ăn nhiều vậy cũng không lấp được cái miệng của hắn. Hạt tiêu, là ta ở vài năm trước một lần hái thuốc thì trong lúc vô tình đụng tới. Nhớ rõ hạt tiêu, là ở Minh triều những năm cuối truyền vào Trung Quốc. Vừa nhìn qua thời điểm, ta còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi đâu. Bởi vì ta thích ăn hạt tiêu, cho nên ta liền lấy một ít làm hạt tiêu, mang theo cùng với thuốc, vốn là tưởng thuốc tên kia, không nghĩ tới hắn cũng thích ăn tiêu. Thật sự là tính sai.

Bốn món đồ ăn bị hắn đảo qua quét sạch, còn một bộ ý tứ hàm xúc chưa hết bộ dạng.

"Ăn no?"

"Ăn no, ăn no"

"Kia đi thôi"

"Đi đâu?" Quách mặt vẻ mặt mờ mịt, xem ta tựa hồ muốn phát tác, việc cười nói, "Ta hay nói giỡn nha, làm sao nghiêm túc như vậy."

"Ngươi làm đồ ăn ăn thật ngon, ta lần sau còn muốn ăn." Tên kia nói được mặt không hồng tâm không sưng.

"Rõ ràng, ta thật giống như bảo mẫu ngươi."

"Bảo mẫu?" Hắn tựa hồ cũng ý tứ hàm xúc điều không cho là đúng, vội hỏi, "Không cần không cần, ngươi là nương tử của ta là được."

Ta hoài nghi thần kinh của ta đã bị luyện đến có tường thành dày như thế rồi, liếc mắt trừng hắn, lười cãi lại, lập tức chạy đi.

Đi rồi một đoạn đường sau, đột nhiên bên hông căng thẳng, lúc kịp phản ứng, đã ở trong lòng Quách mặt.

"Ngươi làm gì thế, thả ta xuống." Ta cực lực giãy dụa.

"Đừng nhúc nhích" trầm thấp âm thanh ở đỉnh đầu truyền đến.

Ta nhìn thấy hai bên cánh vật nhanh chóng sau này di chuyển, gió thổi ở trên mặt ta đau nhức. Ta theo bản năng đem mặt chôn ở khuỷu tay của hân, hân nắm thật chặt cánh tay đem ta ôm chặt hơn nữa. Một khắc này, ta tựa hồ tìm được rồi một cái an toàn cảng, an tâm, lâm vào mộng đẹp.

Thời điểm ta vừa tới nơi, một bóng dáng đang từ tháp cao rơi xuống dưới.

"Sur phó!" Ta kinh hô vội chạy qua.

"Sur phó, sur phó. . . . ." Ta ôm lấy vẻ mặt đầy máu của sur phó, khóc không thành tiếng.

"Nhỏ. . . . . Cứu. . . . ." Sur phó cố hết sức mở mắt ra, nhìn thấy ta, mắt giăng ra..

"Sur phó, ta ở, ta ở" ta cuống quýt đáp lời.

"Tiểu Cửu. . . . . Hào. . . . . Hào sống. . . . . Đi xuống. . . . ." Đây là sur phó nói với ta câu nói sau cùng, cũng là người nàng nói chuyện cuối cùng.

Ta lặng lẽ yên ôm sur phó, tựa như nàng trước kia ôm ta giống nhau.

"Sur phó, ta mang ngươi về nhà, chúng ta về nhà, chúng ta về nhà." Ta một mặt muốn sur phó nâng dậy, một mặt thì thảo tự nói.

"Tiểu Cửu, sur phó của ngươi đã chết." Quách mặt đem ta kéo ra.

"Tránh ra! Ngươi tránh ra!" Ta điên cuồng mà giãy, đi bước một đi hướng sur phó. Đột nhiên sau lưng đau xót, hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, trời đã tối sầm. Ta đem chính mình núp ở trên giường, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Không còn có ảnh hình người sur phó như vậy quan tâm ta; không còn có người thời điểm ta không ngủ được lôi kéo tay của ta dỗ ta đi ngủ; không còn có người sờ vuốt đầu ta, kêu ta Tiểu Cửu. Không còn có, không còn có. . . . .

Địa Cầu sẽ không bởi vì ai rời đi mà đình chỉ chuyển động, cuộc sống còn phải tiếp tục.

Ngày hôm sau, ta thu thập xong tâm tình, ly khai Nga Mi chúng sư tỷ muội.

Sur phó đem chức chương môn truyền cho Chu Chỉ Nhược, cũng bức bách Chu Chỉ Nhược phát ra một đoạn thẻ độc.

Từ ngày đó, ta liền không có tái kiến Quách mặt, hân tựa như lúc đến như vậy, thần bí mất tích..

Ta đi một mình ở trên đường, "Tiểu Cửu" ta ngẩng đầu, là Mạc Thanh Cốc.

"Tiểu Thất, làm sao ngươi ở trong này?" Hân gọi ta Tiểu Cửu, ta gọi là hân tiểu Thất.

Mạc Thanh Cốc lo lắng xem ta, "Ngươi có khỏe không?"

"Lo lắng cho ta à?" Ta cười cười.

Mạc Thanh Cốc đỏ mặt, ánh mắt lẩn trốn, "Ngươi chuẩn bị đi đâu?"

"Không biết" thiên hạ to lớn, nhưng không biết nơi nào là nhà của ta.

"Đi Vô Đang với ta được không?" Mạc Thanh Cốc hỏi thật cẩn thận.

Ta nở nụ cười, "Đi theo ngươi Vô Đang lấy thân phận gì a" dừng một chút, nói tiếp, "Ta nghĩ nơi nơi đi một chút"

"Ta cùng ngươi"

"A?" Ta kinh ngạc nhìn hân, "Ngươi không có việc gì làm sao?"

"Hiện tại Tam ca thân thể tốt lắm, có hân hỗ trợ, ta không có việc gì."

"Ngươi sẽ không phải đang trách Tam ca của ngươi đoạt mất bát com ngươi đi"

"Làm sao ngươi biết?"

"Ha ha. . . . ."

"Chuẩn bị đi đâu?"

"Không biết, nếu không, đi về phía nam đi, nghe nói kia phong cảnh không rất đẹp."

"Hào"

Bạn đang đọc truyện *Ỡ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Máu Tình Trùng

Rời khỏi sự tranh giành phân chia của võ lâm, trong khoảng thời gian này, ta dần dần quên mất chính mình đang ở đâu. Sư phó nói, bảo ta hảo hảo sống sót, ta thực làm hết phận sự tuân thủ những lời này.

Mạc Thanh Cốc vẫn đi cùng ta, giúp đỡ ta vượt qua bao ngày gian nan. Ta nghĩ đối với hắn nói tiếng cảm tạ, lại thấy chung không ra không mở miệng được, ta chỉ có thể đem phần cảm kích này để ở trong lòng.

Có lẽ ta vốn là một người Vô Tâm, không quá bao lâu ta liền lại khôi phục như trước kia. Rất nhiều đêm ta nhìn lên bầu trời đầy sao tự hỏi, ta đã bao lâu không nhớ tới cha mẹ ở hiện đại rồi, cả sư phó rồi đi không bao lâu ta cũng tưởng quên. Ta không biết mình là không dám suy nghĩ, hay là căn bản ta vô tâm vô tình, dù sao ta mỗi lần vừa nghĩ đến cái này thì bản năng đình chỉ rồi, đầu óc tự động chết máy, không hề tìm tòi nghiên cứu được gì nữa.

"Tam ca của ngươi khỏe nhiều chưa?" Trước đó vài ngày, Mạc Thanh Cốc nói với ta tình huống tam ca Du Đại Nham của hắn, ta đối với xương cốt cũng có nghiên cứu qua liền làm cho hắn một ít thuốc để hắn mang về cho tam ca của hắn. Đây là phương thuốc của Hoàng Dược Sư lưu lại, trừ bỏ có lợi xương cốt, còn có thể làm cho thân thể cường tráng, điều phối thể xác và tinh thần.

"Uh, tốt hơn nhiều, Tam ca nói, để cho ta thay hắn cảm ơn ngươi." Mạc Thanh Cốc có chút cảm kích nhìn ta.

"Không cần khách khí, ta cũng không có giúp đỡ cái gì" đối với người khác thiết tình cảm tạ, ta còn là có chút không quen.

Mạc Thanh Cốc thấy vậy, không có nói cái gì nữa, chính là khoe miệng sung sướng nhếch lên

"Trong khoảng thời gian này, đa tạ ngươi." Ta suy tư một lát, mở miệng.

"Ngươi không phải mới vừa nói không cần khách khí sao, như thế nào chính ngươi lại đột nhiên trở nên khách khí vậy."

"Cũng là " ta ngượng ngùng nhưc đầu, "Kỳ thật. . . . Kỳ thật ngươi không cần như vậy đi cùng ta." Ta không biết mình trong lòng là nghĩ như thế nào, ta đột nhiên phát hiện mình thực mâu thuẫn. Võ lâm mới là chỗ thích hợp của hắn, ta cũng không cho là mình nên như vậy chiếm lấy hắn. Về phương diện khác, ta lại sợ hãi hắn thật sự rời đi, chẳng biết từ lúc nào, ta đã thói quen cùng hắn làm bạn, thói quen này thật sự thực đáng sợ.

Mạc Thanh Cốc trầm mặc, hồi lâu mới nói câu, "Ta mang đến cho ngươi phiền phức như vậy sao"

"Không, ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ là sợ trì hoãn công việc của ngươi." Ta vội vàng biện giải.

Mạc Thanh Cốc cười cười, "Không cần lo lắng" nhưng ta cảm thấy, nét tươi cười của hắn trầm hơn nhiều, ta xem có chút khổ sở. Ta nghĩ ta mới vừa rồi là không phải nói lời lỡ lời chứ. Đang nghĩ tới, Mạc Thanh Cốc lại nói

"Đến"

Ta ngẩng đầu, thấy được, trước mặt một tòa nhà có tiểu viện tử. Đối với trấn trên nhà giàu, cái nhà này có vẻ thấp bé, mộc mạc. Đối với bình thường dân chúng lại quá mức sạch sẽ, ngăn nắp. Sân hai bên, loại chút hoa cỏ, mùi xông vào mũi, ta kim lòng không đậu thật sâu hít một hơi. Sân giữa nhà là dùng tảng đá trải thành đường, theo cửa viện nổi thẳng đại môn, đại môn hai bên các treo một chuỗi giống như chuông gió, theo gió nhẹ, hơi hơi lắc lư.

"Như là Lâm đại phu?" Một gã hơn 40 tuổi cùng phụ nhân đi ra, nhìn thấy chúng ta, bước lên phía trước.

"Đúng là" ta gật đầu.

"Lâm đại phu, thỉnh mau theo chúng ta vào" gặp ta gật đầu phụ nhân lập tức nhiệt tình, nhìn đến bên cạnh ta Mạc Thanh Cốc, trong giọng nói dẫn theo tia cẩn thận, "Vị này là?"

"Vị này là trợ thủ của ta" ta nhìn Mạc Thanh Cốc phía trước đáp.

Phụ nhân nhíu mày, đối với câu trả lời của ta tựa hồ có chút hoài nghi, nhưng lại cười nói, "Mời"

Xoay người nhìn Mạc Thanh Cốc hơi nhíu mày, ta liền gật đầu. Đi theo phụ nhân đi vào, vừa vào cửa liền nghe một cỗ mùi làm người ta buồn nôn phát ra, ta vội che lại miệng mũi, dùng khước mắt nhìn Mạc Thanh Cốc phía sau, hắn chính là nhíu mày, tựa hồ cũng không có quá lớn là không thích. Lại nhìn mặt phụ nhân không chút thay đổi, ta hoài nghi có phải hay không chính mình khứu giác xảy ra vấn đề.

Phụ nhân lập tức đem chúng ta đưa đến trước cửa một gian phòng, dừng lại. Có vẻ hương vị là từ căn phòng này phát ra, ta lấy tay bịt mũi mà vẫn là tránh không được cổ mùi quái nhiều này, thực hối hận không có làm một cái khẩu trang.

"Tiên sinh, Lâm đại phu đến đây." Phụ nhân ở trước cửa cung kính nói.

Một lúc lâu sau, nội môn mới truyền tới một thanh âm, "Không cần"

Ta cùng Mạc Thanh Cốc trao đổi dưới ánh mắt, theo trong thanh âm có thể đại khái đoán được, đó là một người nam nhân trung niên nhiều năm đau ốm, táo bạo, bất đắc dĩ, tuyệt vọng.

"Tiên sinh, vị này Lâm đại phu. . . . ."

Phụ nhân còn chưa nói hết, đã bị thô bạo cắt đứt, "Cút!"

Phụ nhân trong mắt tràn đầy nước mắt, tựa hồ hạ quyết tâm, khẽ cắn môi, "Tiên sinh, cho dù ngươi không vì mình, cũng nên vì nàng. . . . ." Phụ nhân những lời này còn chưa nói hết, nàng như là biết trong phòng người nghe hiểu ý tứ của nàng.

Yên tĩnh, thật yên tĩnh, Mạc Thanh Cốc liền chắn trước mặt của ta, hồi lâu, cái thanh âm kia mới lại lần nữa truyền đến, chính là lúc này đây, mang theo đau thương rất nhiều, "Gọi bọn hắn vào đi."

Phụ nhân vui vẻ gật đầu, đẩy cửa ra, cho chúng ta vào phòng.

Trong phòng thực sạch sẽ, sáng ngời, hoàn toàn không giống với tượng tượng của ta. Phòng trong bài trí so với bên ngoài xa hoa hơn, chăm chút hơn rất nhiều, trên giường nam nhân sắc mặt tái nhợt, hai mắt thật sâu hãm đi vào, bộ dạng khoảng 40 mấy tuổi, theo ngũ quan xem, hẳn lúc tuổi còn trẻ hẳn là cái mỹ nam tử.

Ôm đau tựa hồ cũng chưa hoàn toàn có thể hạ gục hắn, thần sắc tuy rằng mệt mỏi, ánh mắt lại sắc bén, lộ ra tinh quang, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Theo bản năng cảm thấy, đây tuyệt đối không phải một người đơn giản.

"Ngươi là đại phu?" Thanh âm không lớn, thậm chí có chút uy yếu, lại mạc danh kỳ diệu để cho ta cảm thấy áp lực. Ta bất an mắt liếc, bên người Mạc Thanh Cốc, hẳn tựa hồ cũng cảm thấy điểm này, mảy may nhú lên thành đám, nhìn chăm chăm nam nhân trên giường, tựa hồ đang suy tư điều gì. Cảm giác được ánh mắt của ta, hắn quay đầu, hướng ta cười cười, ý bảo ta đừng lo lắng.

Ta bình tĩnh tâm thần, gật đầu, "Ân"

"Có thể để cho ta xem mạch chút không?" Ta hỏi, nam nhân không ra tiếng, vươn tay, ta đưa ngón tay bắt đầu thử mạch.

Ta mảy may lại càng nhíu chặt, nam nhân lại tựa hồ như tập mãi thành thói quen, không thèm để ý chút nào. Ta buông tay hắn ra, nói, "Có thể cho ta xem xem miệng vết thương không?"

Nam nhân nhìn ta liếc mắt một cái, gật đầu. Phụ nhân nghĩ vậy lên tiến đến hỗ trợ, lại bị nam nhân vung tay ngăn cản, hắn có chút cố hết sức muốn xốc lên chắn đệm trên người.

"Ta tới đi." Một bên Mạc Thanh Cốc lên tiếng.

Nam nhân gật gật đầu, Mạc Thanh Cốc tiến lên, hỗ trợ đem chắn đệm xốc lên, ở chỗ nam nhân chỉ vết thương, vén chiếc áo ngủ lên nhìn đến bụng hắn thì chúng ta đều hít vào thở ra một hơi.

Bụng của hắn đã muốn thối rữa, phát ra từng trận mùi hôi. Bên cạnh làn da đã muốn biến thành màu đen, tựa hồ còn sâu ở bên trong, ta kèm chế cảm giác xúc động, ngẩng đầu nhìn Mạc Thanh Cốc, hẳn tựa hồ cũng không thể so ta tốt hơn chỗ nào.

"Có phải hay không rất kỳ quái? Như vậy ta tuy nhiên cũng không chết." Trong thanh âm có chứa một tia chua xót.

Ta gắt gao nhìn chăm chăm miệng vết thương, loại hiện tượng này tựa hồ chưa từng tồn tại làm sao có thể gặp qua, "phát hiện sự việc này đã bao lâu?"

"hơn 20 năm" thanh âm nam nhân của ngân nga mà thâm trầm, tựa hồ nghĩ tới đoạn chuyện cũ."Đi ra ngoài đi, ta mệt mỏi" nam nhân nhắm mắt lại.

Ta không có đứng dậy, mà là tăng cường mảy may cố gắng suy tư, là ta ở chỗ nào gặp qua loại bệnh này?

Nam nhân thấy thế, không vui nhăn lại lông mày, mắt nhanh chóng lạnh hơn vài phần, đang định mở miệng. Ta trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Là trùng, ngươi là bị trùng cổ trùng độc."

Nam nhân kinh ngạc nhìn ta, trong mắt có một tia hào quang chợt lóe lên, "Thật sao"

Lúc học đại học bạn cùng phòng ký túc xá là một người dân tộc miêu của Tứ Xuyên Miêu tộc, nàng đã nói với ta rất nhiều về các loại cổ trùng độc của Miêu tộc, còn mang mấy quyển sách cổ cho ta xem. Nếu ta không có đoán sai, người nam nhân này chính là trùng phải cổ độc "máu tình trùng". Máu tình trùng là một loại cổ độc thời xưa, rất tà ác nên đã bị cấm dùng. Mà khi đọc sách ta có nhìn qua một lần, nhớ rõ lúc đó ta có hỏi nàng về loại cổ độc đó nhưng nàng cũng không biết, về sau khi tới chơi ở quê nàng, biết được loại này tà ác nên bị cấm, sống ở mấy trăm năm trước thất truyền, mà sách thì cũng

chỉ ghi lại vài lời mà thôi

Nhớ rõ, ta ở Nga Mi Tầng Thứ Các tìm khắp ngõ ngách lục ra một quyển du lịch tạp ký lý, lại phát hiện một quyển bìa da cừu đã cũ nát, cũng nói đã đến, loại này là cổ trùng bị cấm. Bởi vì quyển sách kia ghi lại gì đó, phần lớn là một ít có vẻ tà ác, tàn nhẫn gì đó, ta chỉ đại khái lật xem dưới, liền bỏ lại.

Theo ghi lại, máu độc tình là do người dùng tâm huyết của mình cùng 18 loại dược nuôi dưỡng đại khái nuôi hai năm, đợi cho trùng thành thực, đem trùng cắm vào trong cơ thể con người. trùng trùng này trừ bỏ người bỏ trùng còn đối với người khác không thể động tâm. Nếu đối những người khác động tâm, sẽ mỗi ngày mỗi đêm chịu trăm ngàn đau khổ, thời gian dài, bị tình trùng ảnh hưởng, người trúng độc hội dần dần mất đi lý trí, đem người yêu trong lòng chuyển thành căm hận, cuối cùng phai nhạt, trở thành một người Vô Tâm. Trừ phi, tự tay giết người bỏ cổ trùng, mới có thể tránh cho trở thành một người Vô Tâm. Nhưng là một khi người bỏ trùng tử vong, người trúng độc thân thể sẽ thối rữa, nhưng người đó cũng không chết, thân kinh cũng sẽ không chết lạng. Toàn thân cứng ngắc, tay chân vô lực, mỗi thời mỗi khắc đều phải chịu được thân thể thối rữa đau đớn, mà bất lực.

Nghe ta giới thiệu xong, mọi người sắc mặt đều thay đổi. Nam nhân đóng chặt lại mắt, thân thể ỨC CHẾ không nổi run run, ta biết hắn đang vì trên thân thể đau đớn mà đấu tranh.

Phụ nhân vội lấy khăn mặt, chuyên tâm lau đi mồ hôi trên trán của hắn. Ước chừng qua nửa giờ, nam nhân chậm rãi bình ổn, sắc mặt vẫn như cũ tái nhợt, hân mở mắt ra, không vui vẻ tay cầm trở bàn tay của vị phụ nhân.

"Làm cho các người sợ hãi đi" giọng điệu phong khinh vân đạm, ta thậm chí hoài nghi những chuyện xảy ra hồi nãy có phải hay không ta trong đầu sinh ra ảo giác.

Ta rất bội phục nghị lực của hắn, nếu như là ta. . . . . Ta thật sự không có cách nào tưởng tượng. Ta không tự chủ rung mình một cái, nhìn về phía nam nhân kia trong mắt nhiều hơn một phần kính nể, "Kỳ thật, cổ trùng này cũng không khó giải lắm." Ta nhớ khi xem đến quyển sách da cừu có nhắc qua phương pháp giải cổ độc

"là" vị phụ nhân không cẩn thận làm đổ chậu nước rửa mặt, cũng không vội thu thập, bùm một tiếng, quỳ rạp xuống trước mặt ta, "Đại phu, ta xin người cứu, cứu tiên sinh."

Ta tay chân luống cuống, đem phụ nhân kéo dậy, "Đại thẩm, người đừng vậy, ta sẽ cứu hắn." Phụ nhân nắm tay của ta kịch liệt run run, "Cảm ơn, cảm ơn!"

Người là Dương Đình Thiên?

Ta nhờ Mạc Thanh Cốc thay ta đi Nga Mi lấy quyển sách da cừu, nói cho hắn chỗ để, cũng nhờ hắn mang đến cấp cho Ngôn sư tỷ một lá thư.

Những ngày chờ tiêu thất, ta hết sức làm cho đại thúc giảm bớt thống khổ. Hạnh di, đối với ta chăm sóc rất tốt. Ước chừng 4 hôm sau, Mạc Thanh Cốc đã trở lại. Hắn nói với ta một ít tình huống Nga Mi, chương môn Chu Chi Nhược mắt tích, nghe nói là cùng Trương Vô Kỵ bọn họ mất tích cùng lúc.

"Vô Kỵ đứa nhỏ này, luôn không cho người ta bớt lo"

"Yên tâm đi, bọn họ không có chuyện gì" ta biết bọn họ là đi Băng Hòa đảo tìm Tà Tồn.

Gặp Mạc Thanh Cốc còn gấp gáp, ta nhíu mày nói "Nếu không, người đi tìm xem?" Mạc Thanh Cốc lắc đầu, hướng phòng trong mắt liếc, nói, "Ta cảm thấy người nam nhân kia không đơn giản." Ta đồng ý gật đầu, "Tựa như hạnh di cũng thế."

"Vậy người còn tính cứu hắn sao?"

"Tại sao lại không chứ? Ở trong mắt ta hắn chỉ là một bệnh nhân."

Mạc Thanh Cốc gật đầu, không có nói cái gì nữa, ta biết hắn đang lo lắng cho ta.

"Mạc công tử, người đã trở lại." Hạnh di mua thức ăn trở về, nhìn thấy Mạc Thanh Cốc nhiệt tình tiếp đón.

"Ân" Mạc Thanh Cốc gật đầu.

...

Dưới đèn, ta đang cảm quyển da cừu đau khổ suy tư, nên dùng dược liệu nào sẽ tốt đây? Ta buồn rầu, gãi gãi đã muốn làm loạn cả đầu tóc. Nhìn đến quyển da cừu thì ta thực thất vọng, mặt trên về phương pháp hạ cổ trùng, nói được thực rõ ràng. Mà phương pháp giải thì mờ nhạt khó hiểu.

Ta lấy tất cả tri thức suốt đời cuối cùng là có chút tiến triển nhưng tới thời khắc máu chốt liền mắc kẹt. .

"Đêm đều nhanh khuya, còn không nghỉ ngơi."

Ta ngẩng đầu, Mạc Thanh Cốc một thân áo trắng, đứng đứng cách ta 2 thước. Đây là ta lần đầu tiên nhìn đến hắn mặc bạch y, ta buông quyển da cừu, đi vòng quanh hắn một vòng, ánh mắt còn không ngừng càn quét trên người hắn.

"Làm. . . . . Làm sao" Mạc Thanh Cốc không được tự nhiên, sau khi ta nhìn lên trên mặt còn một màu đỏ ửng đầy khả nghi.

"Nghỉ ngơi thật tốt" nói xong, nhanh tay đem quyền da cừu thu lại.

"Đừng nha" ta nhảy đến, một tay lấy quyền da cừu kéo lại.

"Khụ. . . . . Khụ khụ, người trước đứng lên" Mạc Thanh Cốc thanh âm của có chút kỳ quái.

A? Ta ngẩng đầu, phát hiện mình đang nằm úp sấp trên người hắn, "A" ta kêu sợ hãi sẽ cực kỳ nhanh nhảy ra, bởi vì quá mức dùng sức, thất lưng lập tức đánh vào góc trên cái bàn, "Ồi!" Ta đau đến chảy nước mắt nằm ở trên bàn.

"Làm sao vậy?" Mạc Thanh Cốc vội vàng nhào đầu về phía trước, kéo ta, tay bồi rồi hướng tới bên hông ta.

"A" tay hắn vừa mới chạm vào hông ta, ta liền đau đến kêu to.

Mạc Thanh Cốc luống cuống tay chân một tay đỡ lấy thân ta dậy, ta chỉ cảm thấy choáng váng đầu, muốn ngã xuống đất trước mặt, lại bị một đôi tay vội vàng đỡ lấy ta. Vừa đứng vững, đôi tay kia lại biến mất , ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo bóng trắng hiện lên, trong phòng giờ chỉ còn lại có một mình ta .

"Giờ trò quỷ gì nha" ta bực bội chửi một câu, dịch chuyển đến bên giường, nương ngọn đèn, nhấc lên quần áo, "Tê" cừ thật, nhưng vậy tím một mảng lớn. Trùng mắt nhìn cái bàn, hận không thể ngay lập tức đem nó bỏ cùi đem đốt. .

Nằm ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt, lại như thế nào cũng ngủ không được . dùng được liệu nào sẽ tốt đây? Tinh tể đem nội dung của quyền da cừu một lần nữa nhớ lại. Đột nhiên trước mắt hiện lên một hình ảnh, ta hưng phấn bật dậy, "Tê" trên lưng đau, lại để cho ta té ngã ở trên giường. Ta đứng lên, lấy chút thuốc bôi lên, đau đớn nhất thời giảm bớt rất nhiều. Bất chấp lưng đau, nắm lên quyền da cừu, liền lao ra cửa.

"Tiểu Thất, tiểu Thất" ta dùng sức vỗ cửa phòng Mạc Thanh Cốc .

Không đầy một lát, cửa mở, "Tiểu Cừu người. . . . ." Không đợi hắn nói xong, ta liền chen người vào trong phòng hắn, "Tiểu Cừu, này. . . . . Buổi tối. . . . . Không ổn. . . . ."

"Tiểu Thất" ta một phát bắt được tay Mạc Thanh Cốc, kích động nói, "Ta nghĩ đến dùng được liệu nào rồi."

"Phải. . . . . Phải không. . . . ." Mạc Thanh Cốc thanh âm của có chút mất tự nhiên.

"Ân" ta dùng sức gập đầu, "Như vậy ngày mai có thể chẻ thuốc giải rồi, thật tốt quá." Ta không khỏi bội phục chính mình, trùng cảm khó như vậy cũng bị ta phá giải, ta thật là một thiên tài. Ta hưng phấn một tay lấy Mạc Thanh Cốc ôm lấy, ôm lấy cái, nhưng trong nháy mắt,ta cảm giác được thân thể hắn cương cứng giống như bức tượng gỗ . Ta đây mới ý thức được, hành vi của mình tựa hồ có chút. . . . . Ta lúng túng thối lui, mắt tự nhiên cười gượng, "Ngượng ngừng a. . . . . Ta. . . . . Ta rất hưng phấn"

...

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, ta đem điều này tin tức nói cho hạnh di, nàng kích động che miệng lại, khóc.

Hạnh di dựa theo yêu cầu của ta, mang đến ta được liệu cần thiết, ta lấy một con dao đặc chế, ở trên lửa thiêu nung."Đại thúc, có thể sẽ có chút đau, người kiên nhẫn một chút." Ta đem đao lật qua lại, nói.

Đại thúc sắc mặt nhìn không ra có điểm gì khác thường, vẫn là như vậy một bộ dạng phong khinh vân đạm, tựa hồ như ở trên tay ta là một thanh gỗ.

Dao, khừ trùng đã tốt. Ta lấy đao lên, đi đến trước mặt đại thúc, nhìn tấm thịt thối kia nhưng có chút không xuống tay được. Ông trời a, ta chỉ là một trung y, ta nhưng không phải ngoại khoa Y Sinh a. Ta cố hết sức nuốt nuốt nước miếng, bị ai phát hiện trong lòng càng khó bị.

"Ta tới đi" Mạc Thanh Cốc tiếp nhận đao trong tay của ta , gắp ta có chút chần chờ, lại nói, "Người đứng ở bên cạnh chỉ đạo tốt rồi"

Ta nghĩ cũng được, gập đầu.

Ta đem một gói thuốc ẩm ướt đưa cho Mạc Thanh Cốc, "Đem cái này thoa đều lên bốn phía quanh vùng da đó, có thể giảm bớt đau đớn." Tuy rằng cấp đại thúc ăn chút thuốc ma tê, nhưng loại này là đau cắt thịt cạo xương, cũng không phải là đau bình thường .

Gặp Mạc Thanh Cốc đã chuẩn bị cho tốt, ta đem một khúc cây gỗ đưa cho đại thúc, bảo để cho hắn cắn, bắt đầu hắn còn không muốn, ta cưỡng chế , mới rốt cực cắn.

"Đem thịt thối rửa tồn bộ cạo ra, một chút cũng không được để thừa."

Mạc Thanh Cốc gập đầu, bắt đầu công tác.

Ta cảm thấy dạ dày bắt đầu quay cuồng, cực lực bịt miệng mũi, mới không có làm cho mình nhỏ ra. Hơn một giờ trôi qua, thịt thối rửa đã bị cắt đi hết, bụng đại thúc mới bắt đầu xuất hiện máu thịt bình thường. Ta lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán đang trào ra của Mạc Thanh Cốc, ý bảo hắn thối lui.

Ta ngồi xuống tinh tể xử lý, ước chừng qua hai đến ba giờ thời gian, rốt cực đều xử lý sạch sẽ, ta lấy ra thuốc đã được chuẩn bị tốt, thoa lên trên vết

thương. Bỗng bố kỹ, xong đầu đó ta mới cảm thấy đầu óc thật choáng váng.

"Không thoải mái sao?" Mạc Thanh Cốc đỡ lấy ta, thân thiết hỏi.

Ta lắc đầu, đại thúc đã muốn ngắt đi rồi, ta dần hạnh di một ít chuyện cần chú ý khi chăm sóc, rồi cùng Mạc Thanh cốc ly khai. Vừa ra cửa phòng, ta rút cuộc không chế không nổi nữa rồi, một tay chống ở cây cột mảnh mẽ nôn khan.

Mạc Thanh Cốc bàn tay tinh tế vỗ lưng của ta, một tay đem ta đỡ lấy, ta cúi đầu, vô lực tựa vào trên người hắn. Lúc trước còn không cảm thấy, hiện tại ta lại cảm giác được chân như nhũn ra. Mạc Thanh Cốc cũng chú ý tới tình huống của ta một bên đỡ ta ngồi xuống, một tay mạnh mẽ ôm lấy eo ta.

"Cám ơn " ta vô lực nói cảm tạ, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

*****

Khi tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Ta vội vàng ăn vài thứ, sau đó đi tới phòng đại thúc. Thời điểm ta đến, Mạc Thanh Cốc cùng hạnh di đã tại bên trong, không khí giống như có chút quái dị. Đại thúc cũng đã tỉnh, thoát nhìn tinh thần tựa hồ cũng không tệ lắm, ta ngạc nhiên theo dõi hắn, này. . . . Này. . . Này vì sao khác nhau lớn như vậy? Nhìn nhìn lại Mạc Thanh Cốc tinh thần tốt vô cùng.

"Người không có nội lực hộ thể, đương nhiên bất đồng." Mạc Thanh Cốc nhìn ta cười.

"Nha" ta thực không phục, nhưng ta không có năng lực thì biết trách ai? Ai kêu ta không chăm chú luyện võ đâu, hiện tại hối hận cũng không kịp.

"Ta biết người muốn hỏi cái gì, hỏi đi." Đại thúc nhìn Mạc Thanh Cốc liếc mắt một cái, nói.

Mạc Thanh Cốc cung kính hành lễ, "Văn bối, Võ Đang Mạc Thanh Cốc. Xin hỏi tiền bối nhưng là. . . ."

Đối Mạc Thanh Cốc thân phận, đại thúc như là sớm biết được. Hắn sâu kín thở dài, "Tên của ta, chính mình đều thiếu chút nữa đã quên rồi." Ngược lại nhìn Thanh Cốc,

"Nhưng người đã đoán đúng, ta đúng là Dương Đình Thiên."

"Dương Đình Thiên? Minh giáo tiền nhiệm giáo chủ Dương Đình Thiên?" Ta không thể tin nhìn chăm chăm trên giường đại thúc, Dương Đình Thiên không phải đã chết sao? Chết ở trong mật thất, bởi vì vợ cùng người khác cấu kết, luyện công tẩu hỏa nhập ma mà chết.

"Àn" Dương Đình Thiên gật đầu, "Ta cũng chưa chết, lại nói chuyện đó cũng thật là nhiều năm về trước."

Ta vốn thích nghe các loại chuyện bát quái kiểu này, xem Dương Đình Thiên biểu tình sẽ kể chuyện thật dài dòng cho nên ta lập tức tinh thần tỉnh táo, ngồi ở trước bàn, chọn lựa tư thế thật tốt, ghé vào trên bàn, nếu như có thể có hạt dưa cắn thì càng hay.

"Tiên sinh"

Dương Đình Thiên khoát tay, "Chuyện này muốn nói thì phải tính từ 25 năm trước." Dương Đình Thiên ánh mắt trở nên thực ôn nhu, có thể nói là ôn nhu như nước, "Ngay lúc đó ta vừa lên làm Minh giáo giáo chủ, tuổi trẻ ngông cuồng, khí phách đại phát, ở một lần đi Tương Dương trên đường, gặp nàng. . . ." Nói xong liền dừng lại, nhìn bộ dáng hắn như là đắm chìm trong trí nhớ tốt đẹp, không thể tự kiềm chế.

Ta cùng Mạc Thanh Cốc nhìn thoáng qua nhau, xem ra này "Nàng" là hắn là người hắn yêu sâu đậm, cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp quên, đột nhiên ta đối này "Nàng" đặc biệt hiếu kỳ.

Hạnh di nhìn Dương Đình Thiên liếc mắt một cái, thầm thở dài nói, "Văn là ta tới nói đi", Hạnh di nhìn ta liếc mắt một cái, "Chuyện này phải bắt đầu từ Nga Mi mà nói"

"Nga Mi?" Ta như thế nào cũng không còn nghĩ đến chuyện này có liên quan đến Nga Mi.

Hạnh di gật đầu, một bên Mạc Thanh Cốc đột nhiên lên tiếng, "Nói vậy Hạnh di chính là năm đó Nga Mi Hồng Hạnh Bạch Mai, chính Hồng Hạnh nữ hiệp đi."

Hạnh di ánh mắt tán thưởng nhìn Mạc Thanh Cốc một cái, gật đầu, "Mạc thiếu hiệp nhãn lực thực tốt"

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sinh Tử Tù Tướng

Hồng Hạnh Bạch Mai?"

"Người là ao vậy ngay cả tên sư phó người hồi trẻ cũng không rõ " Mạc Thanh Cốc mắng nhỏ ta.

Sư phó của ta? Diệt Tuyệt? Bạch Mai? Ta nhìn không được toàn thân run lên.

"Sư phó của người? Sư phụ người là Mai sư tỷ?" Hạnh đi mở to mắt xem ta , lúc đó bên trong Dương Đỉnh Thiên cũng kinh động .

"Mai nhi? Mai nhi làm sao vậy?" Vừa nghe đến chữ Mai, phản ứng Dương Đỉnh Thiên lúc này so với lúc trước tưởng như hai người.

Ta không nói gì , nhìn ánh mắt hai người kia giống như là muốn đem ta ăn sống rồi , ta không tiện đồ hướng bên người Mạc Thanh Cốc nhích lại gần, "Sư phó của ta kêu Duyệt Tuyệt, làm sao có thể gọi là Bạch Mai gì đâu." Quýnh lên, ta liền nói năng lộn xộn, ngay cả ta chính mình nói gì cũng không biết.

"Sư phó của người lúc tuổi còn trẻ danh hào kêu xích kiếm Bạch Mai, một thanh xích kiếm lừng danh giang hồ. Bởi vì cùng sư muội của nàng Hồng Hạnh nữ hiệp, luôn cùng lúc xuất hiện, cho nên hai người được giang hồ gọi Hồng Hạnh Bạch Mai." Mạc Thanh Cốc nhỏ giọng giải quyết nghi vấn của ta, nguyên lai sự việc là như vậy, thật sự là không nghe không biết vừa nghe đã giật mình a.

"Sư phó của người, nàng có khỏe không?"

Tâm ta lập tức trùng xuống,hình ảnh sư phó từ lúc còn sống đến lúc chết đều lần lượt lại xuất hiện trước mặt ta. Ta bối rối cúi đầu, tay bị người ta cầm, ta biết là Mạc Thanh Cốc, cảm kích hướng hắn cười cười. Mạc Thanh Cốc không được tự nhiên đem mặt tránh đi, mặt đỏ toàn bộ , tay lại không có buông ra.

Hai người kia tựa hồ không có chú ý tới động tác nhỏ của chúng ta, còn vẻ mặt chờ đợi nhìn ta , trong lúc nhất thời, ta cũng không biết mở miệng như thế nào.

"Diệt Tuyệt sư thái, nàng, đã chết" Mạc Thanh Cốc giúp ta trả lời, nghe được câu này, ta kiềm chế không nổi đau lòng.

"Cái gì? Người nói cái gì?" Hạnh đi tiến lên từng bước, gắt gao nhìn chăm chăm ta, muốn chứng thật những lời này có đánh tin cậy, ta cắn răng gật gật đầu, hạnh đi thân mình lao đảo, nước mắt xõng ra. Ta đỡ lấy hạnh đi, xem nàng ánh mắt đau thương, đột nhiên hối hận vì sao không đem tin sư phó mất giấu điếm.

"Phốc" vẫn không có động tĩnh gì Dương Đỉnh Thiên, phun ra một ngụm máu, hôn mê.

"Tiên sinh!" Hạnh đi khóc nhào tới, ta tay chân cảm thấy thực thừa thải không biết làm gì đứng trong phòng, một khắc này ta cảm thấy ta tràn ngập tội ác

Hạnh đi đứng thẳng lên , "Đại thúc hửn. . . . ." Ta vội hỏi.

Hạnh đi liếc mắt nhìn Dương Đỉnh Thiên hôn mê , "Hửn ngất đi rồi, cũng tốt. . . ." Dừng một chút, lại nói, "Các người biết hửn vì sao chống đỡ được tới hôm nay không?" Ta lắc đầu, "Bởi vì hửn muốn gặp Mai sư tỷ một lần, hửn muốn nói cho Mai sư tỷ biết hửn không có phụ nàng." Nói đến chuyện này , hạnh đi bật khóc.

"Vì sao không đi gặp sư phó ? Sư phó nàng luôn luôn tại Nga Mi." Ta không tin bọn họ sẽ tìm không đến Nga Mi.

"Bởi vì tiên sinh hửn, không dám gặp Mai sư tỷ, hửn không muốn lấy bộ dáng này xuất hiện ở trước mặt Mai sư tỷ, hửn. . . . . Ta kỳ thật có thể chính mình đi tìm Mai sư tỷ , nhưng là ta không có đi, ta đồ kỵ Mai sư tỷ, đồ kỵ nàng có được tiên sinh yêu. Nhưng là bây giờ. . . . . Ta hối hận, ta hối hận. . . . . hối hận. . . . ."

"Sư phó đã chết, người hối hận cũng không được gì " ta không biết tại sao muốn nói những lời này, thời điểm khi ta ý thức được, ta đã nói ra khỏi miệng. Hạnh đi nghe vậy, đứng hình một chút, "Đúng vậy , hối hận cũng vô dụng." Hạnh đi như là điên rồi giống như vừa khóc vừa cười .

*****

Ngày hôm sau, sáng sớm, hạnh đi đem ta cùng Mạc Thanh Cốc gọi vào phòng Dương Đỉnh Thiên , nàng nói Dương Đỉnh Thiên muốn gặp chúng ta.

Chúng ta lúc đó đến, Dương Đỉnh Thiên tựa vào trên giường, hửn nhìn như già đi rất nhiều, đáng vẻ tinh thần sức lực điều không có. Hửn hiện tại như một ông già đang hấp hối không khác nhau là mấy

"Tiểu Cửu, đến ngồi." Hửn chỉ chỉ vào cái ghế kế giường, gặp ta ngồi xong, mới nói, "Nói cho ta một chút sư phó của người đi."

"Ân" ta gật đầu.

Ta bắt đầu nói, từ sư phó mỗi đêm cầm tay ta để ta dễ ngủ, đến ta học không được võ công, sư phó theo bắt đầu phần nộ càng về sau bắt đầu dể. Từ sư phó hay vuốt đầu ta, đến chỉ cho ta học y, từ sư phó khi ta làm ác mộng thì liền đem ta ôm vào trong ngực. Theo ta vùng vằng nhìn đến sư phó ngồi ở mộ Kỳ sư tỷ chôn quần áo và di vật mà rơi lệ, đến sư phó ở Quang Minh đình nghiêm khắc, tàn khốc. Theo Sư phó đang nhìn đến ta y thuật thành công

vui mừng cười, đến sư phó trước khi lâm chung nói với ta câu kia. . . . .

"Lau mặt đi" Mạc Thanh Cốc đưa khăn cho ta lau mặt, ta mới phát giác chính mình đang khóc, ta cứ cho là ta đã quên, ta không nghĩ tới bất tri bất giác ở bên trong, ta đều nhớ rõ rõ ràng như vậy. Ta cho là mình sớm không có cảm tình rồi, không nghĩ tới còn có thể chảy ra nước mắt .

"Tiểu Cửu, cảm ơn ngươi, không nghĩ tới ta bao nhiêu năm như vậy, còn có thể như vậy biết được chuyện của nàng." Dương Đỉnh Thiên cười đến rất vui vẻ, thực thỏa mãn, mà ta lại muốn khóc.

Qua hồi lâu, lại nói, "Tiểu Cửu, sống trên giang hồ, không có võ công sẽ bị chịu thiệt ." Đột nhiên hắn nhìn chăm chăm cổ tay của ta, ta theo ánh mắt nhìn sang, đó là sư phó vì ta y thuật thành công tặng cho ta một cái vòng Bạch Ngọc. Cái vòng này từ khi sư phó ra đi đã không mang qua , nhưng đêm qua bỗng nhớ đến nàng nên lấy ra .

Ta đưa tay gỡ chiếc vòng xuống, đưa cho Dương Đỉnh Thiên, hắn tiếp chiếc vòng tay kịch liệt run run. Cử chỉ của hắn nhẹ nhàng vuốt ve như đang nắm bắt toàn bộ thể giới. Hắn đưa vòng ngọc lại cho ta, ta không muốn tiếp nhận, hắn thuận thể đưa vòng ngọc lên tay ta, cười nói, "Sư phó của ngươi đưa , ngươi nên đeo mới đúng"

Ngay khi ta định thu hồi tay lại thì hắn bỗng dưng bắt lấy tay của ta, dùng sức rất lớn, đem thân thể của ta kéo qua, ta hoảng hốt, muốn giãy dụa, đột nhiên cảm giác được một dòng khí nóng từ trong lòng bàn tay truyền vào cơ thể của ta, rất nhanh lại truyền tới tứ chi bách hài, cảm giác kia đặc biệt thoải mái. Nhiệt lưu liên tục không ngừng, ta không rõ nhìn về phía những người khác, hạnh di che miệng khóc, Mạc Thanh Cốc lại có chút kỳ quái nhìn ta .

Chậm rãi nhiệt lưu càng ngày càng nhiều, ta cảm giác được toàn thân giống cái hỏa lò, ta bắt đầu muốn bỏ ra rồi, lại như thế nào cũng giãy không được. Ta nghĩ ta hiện tại khẳng định giống con cua bị nấu , nếu còn nóng như vậy, ta nghĩ ta liền nếu có thể không bị chết cháy, cũng muốn bị cháy hồng đầu óc. Cái kia tiểu tử tiểu Thất đứng phía sau cũng không thêm cứu ta, thật uổng ta tín nhiệm hắn như vậy. Đột nhiên một luồng nhiệt đánh úp trở lại, ta trốn tránh không kịp, lập tức lâm hôn mê.

*****

Tỉnh lại lần nữa, ta là bị đói mà tỉnh , bụng thăm thì kêu.

Mở mắt ra, Mạc Thanh Cốc canh giữ ở bên giường của ta, "Thể nào? Có cái gì không thoải mái sao?"

Ta giật giật cánh tay, "Ta ngủ rất lâu sao? Vì sao cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực?" Nói xong xoay xoay cổ.

"Dương tiên bối, đưa công lực suốt đời hắn truyền cho ngươi."

"Gi?" Ta vì tin tức thật sự là rất rung động rồi, thế cho nên ta xoay đến cổ, "Ồ" ta nhin không được kêu ra tiếng.

Mạc Thanh Cốc nghẹn cười, "Ngươi cũng thật có bản lĩnh, cổ cũng có thể xoay đến."

Mạc Thanh Cốc nghẹn cười, "Ngươi cũng thật có bản lĩnh, cổ cũng có thể xoay đến."

Ta tức giận trừng mắt hắn, "Muốn cười liền cười, nghẹn ra nội thương cũng không hay." Ta khấn trương cười cười hỏi, "Ngươi mới vừa rồi nói là thật sao?"

"Ngươi cảm thấy thế nào?" nhìn ánh mắt kia nha, giống như nói ta thật ngốc.

"Đói bụng không" Mạc Thanh Cốc không biết từ nơi này làm ra một chén cháo, ta lập tức tiếp nhận, lập tức húp, "Vừa vặn đói chết ta ." muốn đói đến dẹp bụng rồi, đột nhiên một chiếc thìa xuất hiện trong bát của ta "là, dùng thìa."

"Ha ha" ta ngượng ngùng cười cười, cầm lấy thìa, ăn như lang sói . Ăn ăn đột nhiên cảm thấy không thích hợp, mới phát hiện tên kia nhưng lại nhìn chăm chăm vào ta, hậu tri hậu giác mà nghĩ đến, người nào đó vừa rồi bộ dạng, tựa hồ cũng bị nhìn lại . Ta thẹn quá thành giận hung hăng trừng mắt hắn, tên kia da mặt có vẻ mỏng, ánh mắt bắt đầu lóe ra, chung quanh tán loạn, sắc mặt đỏ lên, cuối cùng vèo chạy ra khỏi môn. Ta đột nhiên cảm nhận được một chân lý, da mặt dày cũng là có thể luyện ra được.

Ăn xong cháo, lại đến phòng Dương Đỉnh Thiên thì hắn đã qua đời rồi, hạnh di chính nằm úp sấp trên người hắn khóc. Ta bất an đứng ở cửa, dưới chân như là mọc rễ, như thế nào cũng không nhúc nhích nổi. Ta biết Dương Đỉnh Thiên chết đi, với ta có quan hệ rất lớn, gián tiếp nói, là ta hại chết hắn.

"Hạnh di, thực xin lỗi. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . . Thực xin lỗi. . . . ." Ta không biết biểu đạt thế nào áy náy trong lòng ta..

"Hài tử ngốc, ngươi vừa rồi không có sai" hạnh di đi tới, từ ái vuốt đầu ta, "Đây là đường hạnh chính mình chọn , ngươi không cần áy náy."

"Nếu. . . . . Nếu ta không nói sư phó. . . . . thì cũng không, thì cũng không. . . . ."

"Không, nếu ngươi lừa chúng ta, thì mới là hại chúng ta. Hạnh di kéo ta ngồi xuống, "Tiểu Cửu, ngươi mềm lòng như vậy cũng không hay." Ta chấn động mạnh một cái, kinh ngạc nhìn nàng, những lời này, những lời này, sư phó cũng đã nói.

Hạnh di vỗ vỗ tay của ta, "Theo những gì ngươi nói, ta có thể nhìn ra được, ngươi cùng Mai sư tỷ tình như mẹ con, mấy năm nay, có ngươi cùng nàng, ta cũng vậy vui mừng rất nhiều. Ta thực xin lỗi nàng, hai người chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng nhau đến Nga Mi học võ, cùng nhau bước chân vào giang

hồ, yêu cùng một nam nhân. Nhưng không giống nhau là, người nam nhân kia yêu là nàng, chứ không yêu ta."

Hạnh di cười chua xót cười, "Ta ghen tị nàng, đúng vậy ta ghen tị nàng. Võ công của nàng so với ta tốt, sư phó cũng thích nàng đem nàng làm người thừa kế, nam nhân duy nhất ta yêu cũng yêu nàng. Khi đó ta tức đến phát điên. Ta cầu xin qua nàng, xin nàng thành toàn ta, nhưng là nàng không chịu. Nàng không chịu vứt bỏ vị trí người thừa kế, cũng không chịu vứt bỏ tình yêu, cho nên ta hận nàng. Ta thiết kế làm cho bọn họ sinh ra hiểu lầm, ta cố ý làm cho sư phó biết việc này, ta thành công, người nam nhân kia ly khai nàng, nhưng là người nam nhân kia lại cưới người khác. Tại đêm tân hôn của nam nhân đó, ta nhìn thấy người nam nhân kia uống say đến không còn biết gì, càng không ngừng hô tên của nàng, một khắc này ta hối hận, ta biết ta sai lầm rồi. Ta đi Nga Mi, ta tìm được nàng, ta đem nàng lừa đến đây, ta cho là bọn họ gặp mặt hóa giải hiềm khích trước kia, nhưng là, ta tính sai còn một người. Đó là thể từ tân hôn của người nam nhân kia, nàng không biết từ nơi nào tìm được một cái huyết tình trùng, thừa dịp nam nhân không chú ý, cắm vào trong cơ thể người nam nhân kia."

Hạnh di nhìn chúng ta, "Người nam nhân kia bị trúng cổ trùng, dưới sự khống chế, càng không ngừng thương tổn nữ nhân hắn yêu thương, thậm chí ở một lần trong chiến đấu giết sư phó của ta, ta biết đây không phải là ý muốn của hắn, nhưng là nàng không biết, nàng từ nay về sau thực hận người nam nhân kia. Nàng cắt lấy tóc đen, thể từ nay về sau muốn tuyệt tình tuyệt ái, không tiêu diệt Minh giáo thể không bỏ qua, nàng biết Minh giáo là niềm kiêu ngạo của người nam nhân kia. Ngày đó ta nhớ bầu trời có rất nhiều tuyết rơi xuống, nàng đi rồi, người nam nhân kia liều mạng cùng tình trùng trong cơ thể đấu tranh, cuối cùng hắn chính ta giết chết thể từ của mình, một người nữ tử yêu hắn điên cuồng. Hắn khôi phục thần trí, nhưng là từ đó về sau bụng của hắn bắt đầu hư thối. Cho nên người kiêu ngạo như hắn, không muốn làm cho người quen nhìn thấy bộ dạng lúc bấy giờ của mình, cho nên ta dẫn hắn ly khai, ẩn cư đến nơi đây. Như thế nhiều năm, ta vẫn ở cùng hắn, nhưng hắn ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không có, ta biết hắn rất hận ta, hắn hận ta chia rẽ bọn họ. Hắn hận. . . . . Hận ta. . . . ."

Đột nhiên phát giác hạnh di tựa hồ có điều bất thường, ta đang chuẩn bị hỏi nàng, hạnh di "Wow" phun ra một ngụm máu, ta cùng Mạc Thanh Cốc giật nảy mình, liền bắt lấy cổ tay của nàng, mạch đập rất yếu, rất loạn.

"Tiểu Cửu, vô dụng, ta ăn là hạc đỉnh hồng, số lượng. . . . . số lượng rất lớn, không thể giải." Máu theo khóe miệng của nàng trào ra, nàng ngã trên tay ta, nghiêng ngả lao đảo, hướng trên giường Dương Đình Thiên đi tới.

"Hạnh di!" Thấy nàng lại ói ra một miệng máu lớn, ta kêu to muốn chạy qua, lại bị Mạc Thanh Cốc ngăn lại.

Hạnh di bò lên giường, nằm ở bên người Dương Đình Thiên, nở nụ cười ngọt ngào, "Ta. . . . . Muốn đi cùng hắn. . . . . cùng hắn" nói xong tay buông thõng xuống, khóe miệng của nàng còn mang theo ý cười. Ta thống khổ bỏ nhào vào trong lòng Mạc Thanh Cốc, rốt cuộc khống chế không nổi, khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nghe lên

Ta ngồi ở trên cỏ hít một hơi thật sâu, thật thơm, một cổ hương vị bùn đất thật tươi mát, tràn đầy hương vị sinh mệnh.

Gió nhẹ nhàng thổi tới, mang theo sự ẩm ướt của hơi nước, ta hai tay chống đất, thân thể ngưỡng ra phía sau, nhắm mắt tận hưởng ánh nắng ấm áp lan tỏa trên người và khuôn mặt

Mạc Thanh Cốc không có lên tiếng, nhưng ta biết hắn đang ngồi ở bên cạnh, loại cảm giác này thực thoải mái, thực an tâm, thật ấm áp.

Mặt hồ thỉnh thoảng có con cá nhảy lên, "tát" một tiếng lại lao vào nước. Gió thổi vỗ về cành dương liễu trên mặt nước, tạo nên những mảnh sóng dập dờn. Phía sau cây cối, thỉnh thoảng phát ra âm thanh xào xạc, chim tước chít chít trách trách kêu to, đây là bắt đầu của mùa xuân, mùa của sự sinh sôi nảy nở.

Ta lắc lắc đầu, như muốn xua đi những điều buồn phiền khi xưa, hít sâu một hơi, thở ra thật nhẹ nhàng, ta đột nhiên cảm thấy mình như được tái sinh. Mở mắt ra, không để ý tới Mạc Thanh Cốc kinh ngạc, ta nhảy dựng lên. Nhìn mặt hồ có những đợt sóng lăn tăn, nhìn tình cảnh như vậy, ta đột nhiên nổi lên hứng thú muốn ca hát, "Muốn nghe ca không" ta quay đầu lại hỏi Mạc Thanh Cốc vẫn ngồi ở bên cạnh, không thể không nói hắn được quản giáo thật tốt, quan tâm đến người bên cạnh cũng thật cẩn thận tỉ mỉ, giống như ta. Không đợi hắn phản ứng ta liền bắt đầu hát, cũng không nghĩ là mình có hát dễ nghe hay không.

"Hoàng hôn mùa xuân

mời người theo giúp ta đến vùng sông nước trong mộng

vui vẽ hoạt động chân tay

ở giữa làng sương phiêu đảng

không cần đánh thức sông Dương Liễu

những suy nghĩ ngày xưa
hóa thành một luồng khói nhẹ
đã biến mất ở phương xa
ấm áp sau giữa trưa hè
hiện lên thành từng mảnh xiêm y phần hồng
ai cũng nắm không đi kia phiến từ xưa cửa sổ
Linh Lung thiếu niên ở trên bờ
chờ đợi cả đời thời gian
vì sao không thể làm người tân nương hy vọng
thần nhiên tương tư đều viết ở trên mặt
nặng nề ly biệt đều ở trên vai
nước mắt chảy qua khuôn mặt nói lên tất cả
bây giờ còn là không có nói
nhìn Thanh Sơn nhón nhạo trên nước
nhìn ánh nắng chiều hôn mặt trời chiều
ta dùng một đời yêu đi tìm một ít cái gia
tôi nay người đang ở đây phương nào
quay đầu trở lại đón của người miệng cười
tâm sự tất cả đều bị người phát hiện
trong mộng xa xôi hạnh phúc nó ngay tại bên cạnh của ta"

Vì sao lời ca ngọt ngào như vậy, mà hát xong ta lại muốn khóc? Cũng lười nhìn phản ứng của Mạc Thanh Cốc, bước nhanh đi đến bên hồ ngồi xổm người xuống, nhìn mặt hồ thoáng thấy xuất hiện những hình ảnh quen thuộc cũng như xa lạ. Ta đột nhiên nhớ... rất nhớ nhà, nhớ... cái nơi được gọi là thành thị tràn ngập khói xe, nhớ... quá. . . . .

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, thẳng đến chân bắt đầu run lên, ta tập tễnh đứng dậy, quay đầu, phát hiện Mạc Thanh Cốc nằm ở trên cỏ lại ngủ thiếp đi. Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thật sợ hãi nhìn thấy bộ dạng buồn bã lúc này của ta, hoàn hảo hoàn hảo không có nhìn ra.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt hắn, làm cho hắn tăng thêm vài phần mềm mại. Bộ dạng hắn ngủ thật giống như một đứa nhỏ, hoàn toàn không giống thường ngày, tính tình cứ như người già. Ta cười hắc hắc, rút một cây cỏ đuôi chó, nhẹ nhàng di chuyển đến trước mặt hắn, ngồi xổm người xuống đang chuẩn bị hành động. Hắn đột nhiên mở mắt ra.

"A!" Ta sợ đến mức té xuống đất, kinh hồn vỡ ngực chấn định, "Không biết người dọa người, có thể hù chết người sao".

Nhìn bộ dáng chật vật của ta, làm cho Mạc Thanh Cốc càng thêm vui vẻ. Hắn liền đứng lên, ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống ta. Ta âm thầm cắn răng, cười cái gì cười, còn cười nữa ta đánh người nha. Đương nhiên giống như ta vậy một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt, chỉ có thể ở trong lòng phát tiết, không có can đảm đi đánh hắn. Ta tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, phần nộ đứng lên.

Tiểu cừu, có người đến! đang trên ta đột nhiên trong nháy mắt Mạc Thanh Cốc ra dấu, hắn tỉnh té nghe xong một lát, sắc mặt trầm xuống, một tay cầm lấy tay ta, kéo tới phía sau bụi cây trốn.

Có nội lực thật tốt không giống như trước kia, nội lực Dương Đình Thiên kia thật kinh khủng, làm cho ta rất nhiều chỗ tốt, không chỉ có tai thính mắt tinh rất nhiều, còn có khả năng giữ âm, sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều. Mạc Thanh Cốc nói, ta là đem ngân phiếu làm củi đốt. Hắn luôn muốn bắt ta học nội công tâm pháp, nói đúng hơn là hắn không muốn lãng phí nguồn chân khí trong cơ thể ta. Khả năng luyện võ của ta thật không lường trước, Mạc Thanh Cốc tức giận đến thiếu chút nữa học máu mà ta vẫn không học được.

Vốn là, nội công Dương Đình Thiên không nên cho ta, căn bản chính là lãng phí chứ sao. Ta rất nhiều năm trước đã có tự mình hiểu lấy, hiểu được mình không phải là người có cốt cách tuệ năng để luyện võ, cho nên không hiếu kỳ, không gây chuyện, có thể trốn liền trốn. Nói ta không thể luyện võ cũng

tốt, sợ phiền phức cũng thế, này mạng nhỏ ta còn là rất trân trọng .

Tiếng bước chân càng ngày càng gần rồi, là hai người. Đợi bọn hắn đến gần, ta không khỏi ngậy người, Trương Vô Kỵ cùng Chu Chi Nhược! Nam nữ nhân vật chính đang ở chung một chỗ, hắc hắc, có chuyện coi. Ta vụng trộm nhìn Mạc Thanh Cốc liếc mắt một cái, hắn liền cau mày, biểu hiện có chút tức giận..

"Vô Kỵ ca ca" đi đến bên hồ thì bọn họ dừng lại, Chu Chi Nhược xoay người, bộ dạng nhu tình thẹn thùng , làm cho ta nhìn xém chút nữa thất thần.

"Chi Nhược" Trương Vô Kỵ cầm tay Chu Chi Nhược, thâm tình nhìn nhau, hình ảnh trước mặt cùng phim Hàn giống nhau a.

Chu Chi Nhược ngượng ngùng cúi đầu, Trương Vô Kỵ cũng bất giác thất thần. Hai người cũng không biết nhìn nhau bao lâu, dù sao ta toàn thân đều run lên rồi, đi cũng không được ở lại cũng không xong. Mạc Thanh Cốc nếu không phải ta ngăn giữ chắc lại, chỉ sợ sớm chạy ra rồi, nhìn hắn bộ dạng nổi giận đùng đùng, như là bọn họ phạm phải đại tội mất hết mất mũi của tổ tông không bằng. Thật sự là, không phải chỉ thâm tình nhìn nhau, mà sau đó hai người còn ôm nhau thắm thiết.

"Vô Kỵ ca ca, người sẽ mãi mãi đối với ta như vậy chứ?" Chu Chi Nhược ôn nhu như không có xương cốt tựa vào trong lòng Trương Vô Kỵ , ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Trương Vô Kỵ dừng lại một lát, tay xoa mặt Chu Chi Nhược, "Ta sẽ luôn đối tốt với Chi Nhược", Trương Vô Kỵ do dự làm cho Chu Chi Nhược rất bất mãn, nằng nặt hạnh trường trường, một tay đẩy Trương Vô Kỵ ra.

"Người còn suy nghĩ tới nàng sao?" Vừa nói xong, nước mắt liền là chả rơi xuống, khóc đến hoa lê đầm mưa a, ta nghĩ nếu Quỳnh Dao a đi ở đây, nhất định sẽ đem vai nữ chính để dành cho nàng

"Không, ta chỉ là lo lắng cho nghĩa phụ." Trương Vô Kỵ một mặt giải thích một mặt ôn nhu giúp Chu Chi Nhược lau nước mắt, cuối cùng một tay kéo lấy Chu Chi Nhược ôm chặt vào lòng.

Chu Chi Nhược lúc trước từ chối vài cái, gặp Trương Vô Kỵ càng ôm càng chặt, cuối cùng cũng y ôi vài tiếng nép vào trong lòng Trương Vô Kỵ

"Vô Kỵ ca ca, đừng phụ ta" thanh âm rất thấp, lại làm cho ta lạnh cả người. Nghĩ đến tương lai của nàng về sau, không khỏi ở trong lòng thờ dài.

"Đưa ngọc, ta yêu người còn không hết, làm sao có thể phụ người." Trương Vô Kỵ cũng không chú ý tới cảm xúc trên mặt của Chu Chi Nhược , vội vàng cười dỗ nàng."Chi Nhược, người thật đẹp." Trương Vô Kỵ động tình ở Chu Chi Nhược ngoài miệng hôn xuống. Một khắc này ta cảm giác được, bên người mình nộ khí của Mạc Thanh Cốc cao tận trời rồi, ta tay chân điều sự dụng để giữ hắn, thật hay giòn dầy, nếu thả hắn ra chắc chắn bên ngoài sẽ loạn thành đoàn?

Chu Chi Nhược đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ liếc mắt một cái, che mặt, chạy đi, "Chi Nhược, đợi ta với." Trương Vô Kỵ ngây ngô cười đuổi theo sau.

Đội bọn hắn đi xa, ta vẫn còn suy tư, thật là, cứ như vậy xong rồi sao. Nói thật , ta rất muốn xem hai người bọn hắn kiss, ai, đáng tiếc. . . . . Chính là không nghĩ tới Vô Kỵ cũng chẳng phải người tốt đẹp gì. Xem ra thúi thúi của hắn phẩm chất tốt hơn hắn nhiều.

Ta nhảy ra khỏi bụi cây, phui bụi trên quần áo, Mạc Thanh Cốc theo sau cùng đi ra, chính là xem mặt hắn tối đen lại, giống như ta thiếu nợ hắn tám trăm mười vạn lượng bạc vậy đó.

"Tức giận?" Ta cười hi hi hỏi.

"Hừ, này Vô Kỵ cũng quá mức rồi, giữa ban ngày ban mặt cùng cô nương nhà người ta đây đùa. Mạc Thanh Cốc tức giận quả trách.

Ta không nói gì trợn mắt một cái, một phen túm lấy tay hắn, "Người bây giờ cũng không phải cùng ta ở một chỗ sao?" .

Mạc Thanh Cốc kịp phản ứng, mặt đỏ như lửa, lập tức lui ra xa. Ta buồn bực sờ sờ cái mũi, tại sao? Phản ứng lại mãnh liệt như vậy a.

"Bất quá, ta cũng vậy cảm thấy Vô Kỵ không đúng cho lắm" ta lời còn chưa nói hết, Mạc Thanh Cốc cũng rất không tán thành nhìn ta , "Xem đi xem đi, ta mới nói Vô Kỵ nhà người không đúng hai câu, người liền bao che, mà ta cũng không có nói gì sai nha."

"Vô Kỵ còn nhỏ, tính tình thiện lương, như thế nào lại không tốt?"

"Vô Kỵ thật là tốt, trong chốn võ lâm khó gặp thiếu niên hiệp nghĩa, nhưng làm một người trọng phụ , hắn rất hoa tâm, rất không quả quyết, quá đa tình, nói lời không dễ nghe là lam tình. Như vậy, hắn vẫn là một người đáng giá để giao phó chuyện chung thân đại sự sao?" Lời nói của ta có chút khi thế bức người, hừ Mạc Thanh Cốc nói không ra lời."theo ta nghĩ, nam nhân như vậy, cần bản là không xứng với Chu Chi Nhược, đáng tiếc a, Chu Du đánh Hoàng Cái là ý muốn của cả hai, chúng ta là người ngoài có năng lực nói vào sao?"

"Người làm sao vậy? bị ta hù sao?" Gặp Mạc Thanh Cốc vẫn trầm mặc, ta nhin không được hỏi.

"Cái nhìn của người vô cùng. . . ." Hắn châm chọc dùng từ.

"Người là muốn nói, cái nhìn của ta thật kinh hãi thế tục đi."

"Không, ta cảm thấy cái nhìn của ngươi thực mới mẻ độc đáo, cũng rất có đạo lý."

Bọn họ đều được truyền thụ lễ giáo phong kiến độc hại, không phải đều thực cổ hủ sao, như thế nào tiếp nhận nhanh như vậy? Mạc Thanh Cốc không được tự nhiên dùng vuốt chải tóc, ho khan vài tiếng, "Tính toán đến cái gì nữa rồi?"

.....

Mỗi lần chọn phương hướng đi, điều là một đề tài nan giải của ta. Vốn muốn đi mỗi nơi một chút, chính là không biết vì sao, lúc này tâm tư ta không muốn đi bốn phương nữa. Trong giây lát, ta cũng không biết nên chọn con đường nào để đi. Gặp ta phân vân, Mạc Thanh Cốc nhẹ giọng đề nghị, "Quay về Vô Đang đi." Ta ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt của hắn bao dung, rộng lớn, ấm áp. Ta ma xui quỷ khiến thế nào gạt đầu, "Hào", cứ như vậy chúng ta đã chọn xong nơi cần phải đến, một lần nữa về tới quỹ đạo của cuộc sống. Có lẽ ta trốn không ra khỏi cái thế giới giang hồ này được.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Gặp được Tổng Thanh Thư

Kỳ thật ta cũng không muốn đi Vô Đang cho lắm vì trong ấn tượng của ta, Mọi người của Vô Đang là một đám nghiêm túc cũ kỹ. Không tính việc suy nghĩ của ta có đôi chút kinh hãi thế tục đi, nhưng trải qua thời gian dài, lười nhác tùy ý đã trở thành thói quen thật đáng ngại a.

Ta nghĩ nói, ta không đi, lại như thế nào cũng không nói ra được. Theo thời gian trôi qua, Vô Đang càng ngày càng gần.

...

Ta nhàm chán dùng dưa xối xối com, đây điều là đồ ăn sao, khó ăn đến chết.

"Làm sao vậy? Ngươi không phải mới vừa nói đói bụng sao, như thế nào không ăn?"

"Khó ăn đến chết" ta cau mày, không vui đem chiếc dưa bỏ trên bàn, "Không ăn."

Mạc Thanh Cốc lấy một đôi dưa mới nhét vào tay ta, ôn nhu nói, "Không ăn làm sao được, ráng ăn một chút đi" Ta cầm đôi dưa lên, nhìn trái xem phải ngẫm ngẫm, như thế nào cũng không thể gấp xuống. Một đôi dưa gấp chút đồ ăn, phóng tới ta trong bát, ta thấy hình dáng món ăn lập tức nhăn mặt. Ai oán nhìn về phía Mạc Thanh Cốc đang gấp rau cho ta, "Có thể, có thể", thấy hắn không có ngừng gấp đồ ăn, ta lập tức cầm tay hắn, "Ha ha, ta tự mình ăn được."

Mạc Thanh Cốc mặt rất nhanh lại đỏ, cuống quýt đưa tay rút về, ho khan vài tiếng, ánh mắt nhìn chung quanh. Đột nhiên, hắn 'tát' một tiếng đem chiếc dưa đặt trên bàn, ta buồn bực ngẩng đầu, chẳng lẽ hắn cũng phát hiện đồ ăn khó ăn rồi?

Ta còn không kịp phản ứng, Mạc Thanh Cốc đã rời ghế, hướng bên ngoài chạy đi. Kia khí thế, ta liền suy nghĩ đầy ác ý, chắc hắn nhìn thấy người trong lòng nên muốn cùng nhau bỏ trốn rồi. Ta lỡ mang chiếc dưa, cũng đi ra.

"Thanh Thư" Mạc Thanh Cốc chạy đến một cái bàn bên ngoài dừng lại, một thanh niên mặc y phục màu xanh đang xay rượu ngũ gục trên bàn.

Thiếu niên mang y phục xanh đó nghe được âm thanh gọi mình thì ngẩng đầu dậy, nhíu mày, "Phải . . . . . Thất . . . . . Thất sư thúc a. . . . ." Nói xong lại lung la lung lay đứng dậy, vung tay lên, "Tiểu nhị, mang rượu tới."

Mạc Thanh Cốc sắc mặt rất khó nhìn, giật tay Tổng Thanh Thư đang nắm y phục của mình, quát, "nhìn ngươi còn ra thể thống nào sao", Tổng Thanh Thư bước đi không vững, lại bị giật mạnh, liền té ngã trên bàn.

Xem tay Tổng Thanh Thư lại muốn với tới lấy rượu, Mạc Thanh Cốc không thể nhịn được nữa một phen mang kéo áo Tổng Thanh Thư, lôi túm đưa hắn lên lầu, tìm tiểu nhị mở một gian phòng, liền kéo hắn đem đồ trên giường.

Tổng Thanh Thư kêu la đứng lên, say khướt, "Rượu, mang rượu tới." Mạc Thanh Cốc thờ dãi, tiến lên đỡ, lại bị Tổng Thanh Thư một phen đẩy ra, "Tránh ra, Chi Nhược, ta muốn Chi Nhược, Thất thúc, ta muốn Chi Nhược." Tổng Thanh Thư ôm Mạc Thanh Cốc khóc giống đứa bé, Mạc Thanh Cốc để mặc hắn ôm, triu mến sờ sờ đầu Tổng Thanh Thư, nhất thời không nói chuyện.

Tổng Thanh Thư đột nhiên như là bị cái gì kích thích, la to, "Trương Vô Ky, đều là Trương Vô Ky, ta muốn giết ngươi, giết ngươi." Hai mắt đỏ bừng như một con thú bị thương, nếu nhìn thấy người ngay lập tức có thể lao vào công kích vậy..

Mạc Thanh Cốc liền nhanh chóng đem ta rời khỏi phòng, sau đó vội vã chạy vào bên trong điểm huyết ngủ của Tổng Thanh Thư để hắn không thể âm ỷ nữa, mới xoay người xin lỗi nhìn ta, "Xin lỗi, làm ngươi chê cười rồi."

Ta cười lắc đầu, Mạc Thanh Cốc lại đi tìm tiểu nhị mở một gian phòng, để cho ta đi nghỉ ngơi, chính hấn thức trắng đêm canh giữ ở bên giường Tống Thanh Thư . chăm sóc cho y.

*****

Ngày hôm sau, ta vừa thức dậy thì Tống Thanh Thư đã muốn tỉnh, nhìn thấy ta, lại nghĩ đến những hành vi của hấn hôm qua thì có chút ngượng ngùng cúi đầu.

"Ăn xong rồi, đợi lát nữa quay về Võ Đang" Mạc Thanh Cốc đưa cho ta một cái thìa, quay đầu nhìn Tống Thanh Thư nói.

Tống Thanh Thư lập tức cúi mặt nói, "Ta còn có việc."

Mạc Thanh Cốc tròn mắt trừng trừng, giọng điệu không thể thương lượng, " về Võ Đang nói sau."

Tống Thanh Thư sắc mặt đỏ rồi lại trắng, trắng lại xanh, lại chung quy không dám phát tác, chỉ rầu rĩ nói, "Đã biết" . Trong lúc nhất thời, trên bàn không khí cực kỳ áp lực, ta cũng vậy không biết phải nói gì, chỉ phải làm bộ như không biết, cúi đầu ăn cháo.

Ăn qua điểm tâm, Mạc Thanh Cốc đi chợ mua chút đồ dùng, đem ta cùng Tống Thanh Thư lưu tại trong khách điểm. Ta đang ở phòng trong cẩn thận đem một ít dược liệu gói cẩn thận , đột nhiên, nghe được ngoài cửa truyền tới một đạo thanh âm, "Hừ, bằng nàng cũng nghĩ có thể làm chường môn?" Là thanh âm của Đinh Mẫn Quân.

"Đúng vậy, còn cùng ma giáo dây dưa không rõ, thật sự là dâm đẳng." Một thanh âm đi theo phụ họa.

"Cũng không biết sư phụ nghĩ như thế nào, cứ nhiên đem tin vật chứng môn cho nàng." Một thanh âm khác nói.

"Hừ, nói không chừng là nàng theo sư phó lừa được. Sư phụ trước khi chết, cùng nàng ở cùng một chỗ, ai biết nàng đã làm gì." Đinh Mẫn Quân lạnh nhạt nói.

"Đinh sư muội, không có bằng chứng người không thể nói như vậy Chu sư muội, nàng. . . . ." Ngôn Sư tỷ đang nói chuyện đột nhiên lại yên lặng.

"Sư tỷ yên lặng là có ý gì , chẳng lẽ ta đồ oan cho cái tiểu tiện nhân kia sao?" Đinh Mẫn Quân thanh âm của cao tới vài DB.

"Người. . . ."

"Tốt lắm, các người cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào, Nga Mi mặt mũi đều bị các người làm mất hết rồi, hay chúng ta đi nhìn Chu sư muội đi." Cẩm Nghi sư tỷ ngăn lại mọi người khắc khẩu,mọi người nhanh chóng rời đi, cước bộ càng ngày càng xa, thẳng đến khi bước chân hoàn toàn nghe không được .

Ta không biết mình vì sao không có đi ra ngoài cùng các nàng gặp lại, có khả năng là ý thức của ta muốn trốn tránh đi . Ta cười chua xót , tiếp tục gói dược liệu của ta.

Ta vừa vận đem dược liệu toàn bộ sửa sang lại hảo, Mạc Thanh Cốc liền trở lại, bởi vì Tống Thanh Thư đột nhiên đau đầu, chúng ta liền ở trong khách thêm một đêm. Ta vốn muốn vì Tống Thanh Thư bắt mạch, hấn lại nói gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, như thế nào cũng không chịu. Không có cách nào khác, Mạc Thanh Cốc chỉ phải đi y quán trong trấn tìm đại phu.

Ta biết Tống Thanh Thư là giả đau, ta bởi vì bản thân có chút mâu thuẫn với việc đi đến Võ Đang, nên không có vạch trần hấn, dù sao hấn cũng bị tình thế ép buộc phải làm như vậy.

Thời điểm Mạc Thanh Cốc đem đại phu mời đến, Tống Thanh Thư đã trốn mất. Mạc Thanh Cốc tức giận đến sắc mặt xanh mét, nói không vạch mặt hấn cũng không được. Ta cũng không thèm để ý, Tống Thanh Thư đã là loại người gì chứ, hấn tự có trách nhiệm đối với hành vi của mình, cũng không phải dựa vào các trưởng bối quản thúc mà tốt hơn được.

Mạc Thanh Cốc đi ra ngoài tìm mấy lần, vẫn là không có chút manh mối nào . Hấn bởi vì lo lắng cho ta, lại không thể đi xa, chỉ phải tới tới lui lui, sắc mặt một lần so với một lần đen đi vài phần.

Buổi tối lúc ăn cơm, ta thử thăm dò đem suy đoán của mình nói ra, "Hôm nay ta gặp phải người của Nga Mi , ta nghĩ Thanh Thư có phải hay không đi tìm Chu sư muội rồi?"

Mạc Thanh Cốc nghĩ nghĩ, "chắc là thế" nói xong, sẽ đứng dậy, "Ta đi tìm xem"

" ta với người đi." Là cũng muốn nhìn các sư tỷ .

Nhờ tiểu nhị dẫn đường , chúng ta rất nhanh tìm được phòng đệ tử Nga Mi.

Vừa đi đến cửa ngoài , chợt nghe trong phòng một trận thanh âm đao kiếm đụng chạm, hay là đã đánh nhau? Ta cùng Mạc Thanh Cốc trao đổi cái ánh mắt, vừa đẩy cửa ra. Trong phòng, Cẩm Nghi, Ngôn Sư tỷ nổi giận đùng đùng cầm kiếm, Tống Thanh Thư đang cùng Đinh Mẫn Quân giao thủ, thở hồng hộc, bộ dáng có chút chật vật.

Nhìn thấy chúng ta, mọi người trong phòng đều có chút kinh ngạc. Ta tiến lên cùng với vài sư tử chào hỏi "Đây là làm sao vậy?" Ta khó hiểu hỏi.

Tổng Thanh Thư nhìn thấy Mạc Thanh Cốc sợ tới mức rối loạn, Đinh Mẫn Quân nhân cơ hội này một kiếm hướng ngực Tổng Thanh Thư đâm tới, đột nhiên, "Đinh" một tiếng, kiếm rơi trên mặt đất, Mạc Thanh Cốc vượt qua kiếm che ở trước người Tổng Thanh Thư, "Đinh cô nương, có chuyện gì từ từ nói."

"Hừ, chuyện gì cũng từ từ? Mạc thiếu hiệp người trước hỏi đứa cháu người xem hắn đã làm chuyện tốt gì đi." Đinh Mẫn Quân hừ lạnh.

Mạc Thanh Cốc thu kiếm, xoay người nhìn Tổng Thanh Thư hỏi, "xảy ra chuyện gì?" Bị Mạc Thanh Cốc trưng mắt quát, Tổng Thanh Thư sợ tới mức chân rung rung.

Đinh Mẫn Quân thấy thế, lạnh nhạt nói, "điệp nhi của người thừa cơ hội chúng ta không có ở đây có mưu đồ cường bức Phương sư muội, cũng may chúng ta tới kịp bằng không Phương sư muội danh dự cả đời này có thể đã bị hủy."

"Cái gì?"

Đúng như ta nghĩ. Mạc Thanh Cốc quả nhiên tức giận đến tay chân đều phát run, trừng mắt Tổng Thanh Thư, "Có thật như vậy không?"

"Ta. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . . Ta không có" Tổng Thanh Thư sắc mặt trắng bệch.

"Không có? Hừ!" Đinh Mẫn Quân bước đi đến bên giường, một tay lấy trướng rèm xóc lên, trên giường một cái cô gái quần áo không chỉnh tề ôm hai vai cuộn rúc vào đầu giường, nhìn đến chúng ta, kêu lên sợ hãi dán người trên tường, không có huyết sắc, trên mặt còn vron đầy nước mắt. Ta nhớ được nàng là đệ tử nội môn cuối cùng của Sư phó tiểu sư muội, nàng tính cách dịu ngoan, nhu thuận.

Ta đau lòng đến ôm lấy nàng, dùng chăn đem nàng che phủ toàn bộ. Thời khắc ta ôm nàng, nàng toàn thân run run, như muốn đem chính mình thu lại nhỏ hơn, "Không có việc gì rồi, hiện tại không có việc gì." Ta mềm nhẹ vỗ lưng của nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ, "Đừng sợ, không có việc gì." Có thể là quá mệt mỏi, nàng chậm rãi chìm vào giấc ngủ trông lòng ta.

Nghe Đinh Mẫn Quân nói, nguyên lai các nàng mang Chu Chỉ Nhược chuẩn bị trở về Nga Mi, ai ngờ, không biết là ai cứu đi Chu Chỉ Nhược, các nàng liền đuổi theo. Lúc trở lại, đụng phải Tổng Thanh Thư đang chuẩn bị cường bức Phương sư muội, vì bị bệnh nên được lưu lại khách điểm, Con thịnh nổi lên, bọn họ liền đánh nhau, không quá bao lâu chúng ta nghe thấy âm thanh liền tìm đến.

An ủi xong tiểu sư muội, ta đi ra ngoài thì gặp Tổng Thanh Thư đang quỳ trên mặt đất. Mạc Thanh Cốc tắc sắc mặt tối đen, đứng ở một bên, nhìn về phía Tổng Thanh Thư ánh mắt sắc bén như dao.

Vài vị sư tử tựa hồ đang thương lượng cái gì, gặp ta đi ra, Đinh Mẫn Quân mắt sáng ngời, nói, "Không bằng nhờ Lâm sư muội đi Võ Đang đòi cho chúng ta một cái công đạo đi.

"?"

"Cũng tốt, Nga Mi chúng ta hiện tại có chuyện. . . . . Ai" Cẩm Nghi bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, nhìn về phía Mạc Thanh Cốc, "Ta tin tưởng Võ Đang sẽ cho chúng ta một cái công đạo."

"Cẩm nghi cô nương xin yên tâm"

Cẩm Nghi gật đầu, nhìn về phía ta, "Lâm sư muội, như vậy làm phiền người." Nói xong, ôm cổ ta, thấp giọng nói vào tai ta, "Tiểu Cửu, hiện tại Nga Mi quá nguy hiểm, người tốt nhất tạm trú ở Võ Đang đi, qua một thời gian ngắn, sư tử sẽ đến đón người, hảo hảo chiêu cố chính mình." Nói xong, buông ta, lại hướng Mạc Thanh Cốc ôm quyền, "Lâm sư muội liên nhờ Mạc thiếu hiệp chiêu cố nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bị Thương

Biết được phần mở đầu nhưng không biết được kết quả. Giờ phút này ta đây, phi thường thích hợp những lời này.

Trước khi đi Võ Đang, ta suy nghĩ vô số loại trường hợp, mất đi quá nhiều thời gian, cuối cùng cũng không nghĩ tới vì người ta mà bị đưa đi.

Tiền bước Nga Mi chúng sư tử muội xong, ba người chúng ta một đường hướng tới Võ Đang mà đi. Nhớ rõ đó là một buổi chiều chạng vạng, chúng ta ngủ lại ở một nhà nông thôn.

Ăn qua cơm chiều, vài hắc y nhân che mặt tiến vào, không nói hai lời mà bắt đầu công kích. Mạc Thanh Cốc một mặt cầm kiếm đánh trả, một mặt che chở lấy chúng ta. Hắc y nhân thủ đoạn tàn nhẫn, từng chiêu từng thức điều nhắm đến các chỗ yếu hại.

Gặp Mạc Thanh Cốc dần dần chiếm thượng phong, ta tâm khảm trương cũng lo lắng không ít. Lúc này, đại thúc đột nhiên kinh hô một tiếng, "đứa nhỏ còn ở bên trong phòng." Ta nghĩ đến Tống Thanh Thư cũng bị để bên trong phòng. Nếu như là bình thường, lấy võ công của hắn còn có thể ứng phó, nhưng hai ngày trước vì để cho hắn không bỏ trốn, ta đã cho hắn uống thuốc mê cốt tủy. Nghĩ đến đây, ta liền hướng phòng trong chạy tới.

Đi vào bên trong phòng, liền nhìn thấy một đứa bé nằm trên vũng máu, thân thể nhỏ nhỏ co lại thành một đoàn, máu theo bụng từng chút chảy ra. Tống Thanh Thư cùng một nam nhân xa lạ đứng ở phía trước cửa sổ, tựa hồ đang chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ. Nhìn thấy ta hơi có chút kinh ngạc, nam nhân kia ánh mắt phát lạnh, Tống Thanh Thư vội vàng kéo nam nhân lắc đầu, nam nhân cười lạnh bỏ tay hắn ra, trong nháy mắt đã đến ta trước mặt. Ta còn không kịp la lên, liền bị một chưởng đánh vào ngực.

Ta "Wow" một tiếng, phun ra một ngụm máu, ngã trên mặt đất. Trước khi hôn mê, nghe được thanh âm của Mạc Thanh Cốc, đau thương vô cùng quát to tên của ta, ta nghĩ muốn lên tiếng đáp lại, nhưng ý thức dần dần biến mất.

Khi ta tỉnh lại, ngực giống như bị xe lửa cán qua, một trận một trận đau, ta nhìn không được hừ nhẹ ra tiếng.

"Tỉnh?" thanh âm trầm thấp quen thuộc của nam nhân vang lên.

"Nước" cổ họng như bị lửa thiêu đốt, ta nghe thấy thanh âm của mình trầm thấp khàn khàn.

Trong chốc lát một cốc nước mát được đưa vào miệng ta, một bàn tay đem đầu ta nâng lên. Ta ực ực uống lên vài ngụm, "từ từ uống, cẩn thận sặc."

Hoa quả đột nhiên là sinh mệnh chi nguyên, uống qua nước xong, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều.

Mở mắt ra, đập vào mắt ta là gương mặt tiều tụy, trong mắt mang theo đầy tơ máu, tóc lộn xộn, quần áo cũng nhăn nhúm không chịu nổi. Nghiêm túc giúp ta uống nước, ta lặng lẽ nhìn hắn, nhưng lại nhất thời nhớ đây là ai.

"Làm sao vậy? Có phải hay không là không thoải mái." Hắn đặt ly nước ở một bên bàn, tay da đặt lên trán của ta.

Là Mạc Thanh Cốc, trời ạ! Ta mở to mắt không thể tin nhìn hắn, "Khụ khụ. . . . Khụ" một ngụm nước còn chưa kịp nuốt vào, làm ta ặc liên tục.

Mạc Thanh Cốc ngồi ở mép giường, một bàn tay đỡ lấy ta không ngừng ho khan, một bàn tay nhẹ nhàng ở sau lưng ta vỗ. Hơn nửa ngày, rốt cục thông khí, ta thở hắt ra, ngồi lên trên giường, hỏi ta rốt cuộc là bị làm sao vậy.

Mạc Thanh Cốc sắc mặt lập tức âm trầm đáng sợ, theo hắn kể lại ta mới biết được, nguyên lai ta ở Quỷ Môn quan dạo qua một vòng. Hắn nói, nếu không phải bởi vì ta có nội lực thâm hậu của Dương Đình Thiên, chỉ sợ mạng nhỏ sớm mất. Nói những lời này thì trong mắt của hắn hiện lên một tia sợ hãi.

Sau này ta nghe những người ở Võ Đang nói, ngày đó Mạc Thanh Cốc dùng khinh công không ngừng nghỉ chạy đi, dùng một ngày một đêm, đến Võ Đang thì đem ta đang hôn mê giao cho Trương Chân Nhân xong liền ngã xuống. Sau khi tỉnh lại, một tác cũng không rời canh giữ ở bên giường của ta. Nói không cảm động là giả, ta chưa bao giờ biết, nguyên lai cũng có người thương ta sâu sắc như vậy.

Khi ta hỏi đến đứa bé thì Mạc Thanh Cốc trầm mặc hơn nửa ngày, mới nói cho ta biết, đứa bé đã chết, thời điểm hắn đuổi tới, oa nhi đã muốn tắt thở. Cứ nghĩ ta sớm đã có chuẩn bị nhưng cũng cảm thấy đau khổ dị thường, nó cũng chỉ mới là một đứa bé mà thôi a.

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, mọi người ở Võ Đang đều đến nhìn ta, tất nhiên Trương Chân Nhân cũng tới. Bọn họ một mặt dặn ta hảo hảo dưỡng thương, một mặt lên án mạnh mẽ hành động của Tống Thanh Thư. Đặc biệt Tống Viễn Kiều, khuôn mặt xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi, bảo là muốn đem tên nghịch tử kia một chưởng đánh chết.

Xem bọn họ tựa hồ muốn xuống núi tìm Tống Thanh Thư, ta đột nhiên nhớ tới nội dung trong ý thiên thế giới, Mạc Thanh Cốc sẽ chết trong tay Tống Thanh Thư. Vốn có nội lực thâm hậu, ta thương thế mau chóng khỏi. Đối với thân thể phải nằm trên giường hơn nửa tháng, có chút buồn bức, ta liền dùng hết hết thủ pháp vắt gao quần áo Mạc Thanh Cốc. Đối với của ta giờ trở quý, hắn cũng chỉ luôn cười trừ, cũng không có vạch trần.

Hôm nay, ta nằm ở trên giường đọc sách, Dương Bất Hối bưng một mâm hoa quả bước vào, ta vội đứng dậy, "Bất Hối, người đã đến rồi, ngồi đi." ở Võ Đang cũng chỉ có 2 chúng ta là nữ tử tuổi trẻ mà thôi, trong lúc dưỡng thương, Dương Bất Hối cũng thường xuyên đến thăm ta, cùng ta nói chuyện tâm sự.

Dương Bất Hối đưa cho ta một quả quýt, cười nói, "Xem người khí sắc tốt hơn nhiều rồi."

Ta liếc nhìn một cái, biết rõ còn có hỏi, ta sớm tốt lắm rồi. Ta buồn bức đem quýt lột vỏ thật mạnh thả từng miếng vào miệng, có chút chua, nhếch miệng nói, "Nhìn dáng vẻ của người, ai chọc tới người?"

Dương Bất Hối gương mặt buồn bức, "Ai, Cừu tỷ tỷ, người nói đi ta có phải đã làm sai không." Ta ngoài ý muốn nhìn nàng, không nghĩ tới cô gái nhỏ này có thể suy nghĩ được như vậy, lại lột một miếng quýt quăng vào miệng, nói "Người hỏi hận sao?"

"Ta không hối hận, cho dù lặp lại một lần nữa, ta cũng làm như vậy." Dương Bất Hối kiên định nói.

"cũng không phải đi chết? Người còn buồn bức cái gì."

Ta lại bảo nàng đem một trái quýt nửa lại đây, hôm nay cũng không biết Mạc Thanh Cốc tên kia chết ở đâu rồi, đến bây giờ cơm chiều cũng chưa đưa lại đây, ta đói dẹp cả bụng rồi đây.

"Ta cũng không biết phải làm sao, chỉ cần nghĩ tới trong lòng hấn căn bản cũng không có ta, ta liền cảm thấy khó chịu."

Ta tiếp nhận trái quýt Dương Bất Hối đưa tới, một mặt lột quýt một mặt nói, "Lúc người tới nơi đây thì cũng nên biết, Lục ca yêu mẹ người không phải một ngày hay hai ngày. Nếu người chọn lựa cùng hấn cùng ở một chỗ, nên có chút chuẩn bị tâm lý, yêu hấn đồng thời cũng phải chấp nhận sự thật người hấn yêu trước kia là mẹ người." Ta cứ nói...không lưu tình chút nào.

Thấy nàng lặng yên không lên tiếng, ta bèn nhẹ giọng lại nói tiếp, "Bất Hối, kỳ thật người nên cảm thấy mình hạnh phúc đi, đừng nên lúc nào cũng suy nghĩ người Lục ca yêu không phải người. Một người có thể ở cùng người mình yêu, là một việc hạnh phúc rất nhiều rồi. Có bao nhiêu người, người có tình lại không thể thành thân thuộc. Bất Hối, người hấn phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng."

Ta không biết Dương Bất Hối rồi đi lúc nào, phục hồi lại tinh thần, đã thấy Mạc Thanh Cốc đứng ở bên giường, trên bàn bày đặt đồ ăn.

"Người tới đã bao lâu?" Ta hỏi.

"Thời điểm các người mới vừa nói chuyện" Mạc Thanh Cốc đem gấp vào bát đưa vào trong tay của ta.

"Thực xin lỗi" ta biết hấn là nói, chuyện hấn nghe lên.

Ta không sao cả lặc đầu, tiếp nhận bát đĩa, ăn như lang sói. Lúc ăn cơm hấn không có lên tiếng nữa, thẳng đến ta ăn xong, hấn mới rút ra một cái khăn tay để cho ta lau tay. Ta đưa khăn tay cho hấn, tiếp nhận ly trà trong tay hấn, uống một ngụm. Khi nào thì ta bắt đầu đã thói quen được người ta che chở, hầu hạ này đây?

Hấn cầm một trái quýt ném qua ném lại, ta biết hấn có vấn đề cần suy nghĩ nên cũng không có quấy rầy, tiếp tục uống trà của ta.

"Lục ca người này luôn nhớ đến tình cảm khi xưa" nguyên lai hấn còn đang suy nghĩ những lời vừa rồi ta cùng Bất Hối nói.

"Nhớ đến tình cảm trước kia cũng là chuyện tốt, nhưng nếu cứ sống trong quá khứ mà không tiếp nhận hiện tại, kia thực không đúng đi."

"Tình cảm nếu có thể nói quên là quên được thì cũng không phải là tình cảm."

"Cũng đúng" ta gật đầu, bằng không cũng không có nhiều nam nữ si tình như vậy, "Có một câu thơ nói như thế nào nhỉ? Hối thế gian tình là gì, làm cho đôi lứa nguyện sống chết có nhau".

"Hối thế gian tình là gì, làm cho đôi lứa nguyện sống chết có nhau" Mạc Thanh Cốc lầm bầm đem câu này thơ lặp lại một lần.

"Kỳ thật, nói thật ta cũng rất hâm mộ Kỷ sư tỷ."

"Nga?" Mạc Thanh Cốc có chút hăng hái nhưong mi.

"Cả đời có thể được hai người nam nhân vĩ đại như thế yêu, nữ nhân nào không hâm mộ a. Bất quá, số phận của nàng thật không tốt cho nên ta cũng không muốn thử."

"Vì sao?"

"Trà giả quá lớn" đúng vậy a, trà giả quá lớn, chết đi lúc còn trẻ như vậy. Dù sao ta cũng không dám có quyết tâm cùng dũng khí đó. Phục hồi tinh thần lại, mới đột nhiên phát giác, lời của chúng ta vừa nói, tựa hồ có chút. . . . . Ta thẹn quá thành giận, hung hăng trừng Mạc Thanh Cốc một cái, "Người làm gì còn ở chỗ này? Không có chuyện gì làm sao?"

Mạc Thanh Cốc nghĩ nghĩ, mạnh vỗ đầu một cái, "Ai nha, ta đã quên, giữa trưa đáp ứng đại sư huynh, muốn xuống núi tìm Thanh Thư."

Ta vừa nghe hoảng, việc ôm bụng, kêu "Ồi ôi".

"Làm sao vậy?" Mạc Thanh Cốc cuống quýt nhào đầu về phía trước, vội la lên, "Có phải hay không ăn phải cái gì không?"

Lòng ta trống rỗng vội gật đầu, "Có thể lắm a" thấy hấn giúp ta vận khí, ta liền từ chối, "Tốt hơn nhiều, hiện tại tốt hơn nhiều" nói xong, sợ hấn không tin, ta liền đứng lên.

Hấn đem ta đề xuống giường, "Hào hảo hảo, ta tin tưởng người." Nói xong cúi người giúp ta sửa lại chăn, ôn nhu nói, "Ngủ đi"

Ta trong đầu sấm chớp vang dội, nháy mắt bỗng dưng trống rỗng, ta nghĩ mặt của ta nhất định hồng đến có thể thấy máu a. Ta liền nghe lời nhắm mắt lại, hé mắt nhìn qua một chút, thấy hấn cũng không có rời khỏi, ta lại mở mắt ra. Đấy mắt hấn xuất hiện một chút ý cười, nhẹ nhàng nâng tay gỡ vài cọng tóc rối trên trán của ta, ta cả kinh tròn tròn mắt trừng hấn, hấn tựa hồ cũng ý thức được hành vi của mình, lập tức lùi lại, vội vàng lao ra cửa đi. Trong viện truyền đến một âm thanh đung chạm, hấn tựa hồ đụng phải cái gì đó.

Ta sờ sờ mặt mình, còn có chút nóng. Tựa hồ cảm thấy có chút mất mát, ta phiền chán một tay lấy chăn kéo qua che kín đầu, ảo giác, nhất định là ảo

giác, ngủ đi, sáng sớm ngày mai, vẫn là cùng trước kia giống nhau. Kéo chân xuống, thật sâu thở ra một hơi, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Dương Bất Hối

Ta buồn bực phát hiện kể từ đêm đó, Mạc Thanh Cốc không giống với lúc trước, không, chính xác ra, hẳn là sau khi ta tỉnh lại, hẳn cùng với trước kia không giống nhau. Trước kia hẳn động một chút là mặt đỏ, một chút động tác thân mật, liền cả kinh giống như con thỏ, gắt gao coi chừng giới hạn của việc nam nữ thụ thụ bất thân. Hiện tại, phong thủy luân chuyển rồi, hơi một tí là đỏ mặt lại đổi thành ta. Mạc Thanh Cốc số lần mặt đỏ số càng ngày càng ít rồi, lời nói càng ngày càng nhiều, động tác cũng càng ngày càng thành thạo. Ta vì sự biến hóa đột ngột này của hẳn, cả kinh không biết làm gì. Thậm chí bắt đầu sợ hãi nhìn thấy hẳn, ta như thế nào cũng nghĩ không thông suốt a, tiểu bạch thỏ chung sống 6 năm, như thế nào chợt đột nhiên biến thành một loài sinh vật khác.

"Ai" ta tức giận xé xuống một cánh hoa, sau khi tuốt hết mấy nhánh hoa cũng thấy tâm tình dần dần tốt lên rất nhiều. một đóa hoa, chỉ còn lại một cái nhụy thôi, dưới chân ta bông đầy cánh hoa nằm là liệt trên mặt đất. Trời ạ, ta đang làm gì đó? Thế nào lại giống như một nữ tử ngu ngốc, tức giận không có chỗ phát, liền phát lên đóa hoa? Ta hung hăng đem nhụy hoa vứt đi, bắt đắc dĩ cầm lấy cái chổi quét sạch.

Một bóng người chạy tới, ôm cổ eo của ta, ta bắt đắc dĩ thở dài, ném cái chổi, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, "Làm sao vậy? Bất Hối."

Dương Bất Hối ngẩng đầu, ánh mắt hồng hồng, trên mặt còn có nước mắt, "Lục ca hẳn. . . . . Hẳn. . . . ." Nói xong'Oa" một chút ôm lấy ta khóc rống lên.

Ta thở dài, tùy ý nàng khóc.Nửa ngày, nàng cảm thấy khóc đủ, ngượng ngừng buồn, ở một bên trên ghế ngồi xuống, tay dùng sức vịn vẹo quần áo.

Ta đem mấy cánh hoa quét sạch sẽ, mới ở bên người nàng ngồi xuống. Đứa bé này, từ khi lên 8 tuổi, luôn ở bên người cha của nàng mà lớn lên, bị nuôi thành một người tính tình ngang ngược, nhưng tâm địa cũng là không xấu. Nghĩ đến mẫu thân của nàng, lòng ta hơi trùng xuống, sờ sờ đầu nàng, "Làm sao vậy?" Kỳ thật, ta đối với nàng cùng Ân lục hiệp đoạn này cảm tình cũng không xem trọng, hai người tính tình khác nhau quá lớn.

"Lục ca hẳn. . . . . Hẳn đánh ta." Dương Bất Hối ụi khuất khóc, Ân lục hiệp đánh người a? Ta thực hoài nghi, xem tính tình của hẳn, nếu như đánh Bất Hối, nhất định là Bất Hối đã xúc phạm đến chuyện gì quan trọng của hẳn.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Ta. . . . . Ta. . . . . Hôm nay là sinh nhật Lục ca, ta vốn thật cao hứng, mua chút điểm tâm chuẩn bị đi chúc thọ hẳn, ai biết. . . . . Ai biết, hẳn hẳn thế nào lại đem bức ảnh họa mẹ ta ra xem, ánh mắt kia. . . . . Hẳn chưa từng có dùng cái loại ánh mắt đó nhìn qua ta, chưa từng có! Ta giận điên lên, lập tức tiến lên, đoạt lấy bức họa, một bên xé đi."

"Đây là người không phải " người nào mà không biết Ân lục hiệp đối Kỳ sư tỷ tình sâu nghĩa nặng, khó trách được hẳn đánh Bất Hối.

"Ta lúc ấy thật sự là rất tức giận nha, nhưng nghĩ lại cũng thật hối hận, có khi nào Lục ca. . . . . Lục ca hẳn không thèm nhìn ta nữa không. Hẳn không để ý tới ta, Cửu tỷ tỷ, ta phải làm sao bây giờ? Lục ca hẳn khẳng định chán ghét ta, ô ô. . . . ." Dương Bất Hối lôi kéo ta khóc đến rất đau đớn tâm.

Ta chỉ an ủi, "Sẽ không, hẳn chỉ là tâm tình không tốt một chút thôi, các người đều đính hôn rồi không phải sao?"

"Kỳ thật ta biết trong lòng hẳn căn bản cũng không có ta, hẳn cùng ta đính hôn hoàn toàn là bị ép buộc, hẳn là để ý đến thanh danh của ta, không phải bởi vì yêu ta. Nhưng là, Cửu tỷ tỷ, ta thật sự thực thương hẳn, thực yêu, thực yêu. Ta cùng phụ thân nói, là vì mẫu thân chiều cổ hẳn, kỳ thật ta là nghĩ ở bên cạnh hẳn. Ta liều chết quần quít lấy hẳn, bức bách hẳn, thời điểm hẳn nói muốn cùng ta đính hôn, ta thật sự rất vui vẻ, khi đó ta cảm thấy ta so với ta mẫu thân còn hạnh phúc hơn, ta muốn suốt đời chăm sóc hẳn." Dương Bất Hối sâu kín thở dài, người này so với trong ấn tượng của ta một đại tiểu thư ngang ngược không biết ưu sầu cũng học xong thở dài, tình yêu thật khiến cho người ta mệt mỏi. ai.

"Nhưng mà ta cảm thấy chưa đủ, tình yêu của hẳn đối với mẫu thân ta thật giống như một cái gai trong lòng của ta. Chỉ cần vừa nghĩ tới, hẳn ở cùng ta cũng chỉ vì chịu trách nhiệm lòng ta thật giống như bị vật gì cửa vào thật khó chịu. Ta biết ta không nên như vậy, nhưng là ta nhìn không được, ta thật sự nhìn không được a."

Thời điểm đọc sách, ta liền cảm thấy Ân lục hiệp đối Dương Bất Hối không phải bởi vì yêu. Nhìn Dương Bất Hối bộ dạng thống khổ, ta cũng không biết an ủi thế nào, loại tình yêu này đối với ta còn rất xa lạ nha. Yêu một người căn bản không yêu mình nhất định là bị kịch a.

"Bất Hối, người phải biết rằng không ai có thể tranh được với người chết." Gặp Dương Bất Hối tựa hồ không rõ, ta lại nói, "Nếu mẫu thân người còn sống, người có lẽ còn có hi vọng. Phải biết rằng, thời gian thực rất kỳ diệu, con người thì luôn nhớ kỹ những chuyện tốt đẹp đã trôi qua. Ở trong lòng Ân lục hiệp mẫu thân người đã cơ hồ hoàn mỹ, muốn thay thế được thật là nói dễ hơn làm a."

"Ta phải làm sao đây. . . . ." Dương Bất Hối vờ mặt cầu xin.

"Người cũng không cần rất tuyệt vọng, sự tình đều không phải là hoàn toàn không có khả năng, thế gian vạn vật luôn hướng về phía trước, còn sống là còn hi vọng."

Thấy ta nói vậy, trong mắt Dương Bất Hối sáng ngời, vội vàng nắm lấy tay của ta, "Cửu tỷ tỷ, người dạy dạy ta." Ta buồn cười nhìn nàng, ta nào có cái gì kinh nghiệm, hoàn toàn là theo ngôn tình trong tiểu thuyết nói ra, cũng không biết dùng được không.

Ta suy tư một lát, nói, "Người không cần tranh giành, cũng không cần ngăn cản hấn tường nhớ mẹ người, nếu người còn muốn cùng hấn ở cùng nhau. Người trước đừng nóng vội hãy nghe ta nói hết, có một câu, lấy lùi làm tiến. Người nên chủ động ở trước mặt hấn nhắc tới mẹ người, lấy phương thức một cái nữ nhi tương niệm mẫu thân. Với tính cách Ân lục hiệp, hấn sẽ cảm thấy áy náy, cảm thấy thực có lỗi với người. Về sau, người nên ôn nhu, khéo léo hiểu lòng người, trăm ngàn không nên hơi một tí giờ ra tính tình đại tiểu thư."

"Ta đây phải làm như thế nào?" Hiển nhiên những lời này đã vào trong lòng Dương Bất Hối.

Ở trong đầu đem tiểu thuyết hiện đại nhớ lại một lần, nói, "Uh, người có thể thường thường tự mình động làm một chút thức ăn, cũng có thể mời hấn đi dạo, ngắm phong cảnh gì đó. Dụng tâm vì hấn chuẩn bị, hấn yêu thích gì đó, người liền làm. Ân, nam nhân xưa nay yêu thích thể diện, không muốn nghe nhiều lời, cũng không thích đùa giỡn thái quá. Còn có cái gì để ta suy nghĩ. . . . . Ân, tạm thời không còn gì nữa. Về sau nghĩ đến lại nói cho người."

Dương Bất Hối bỗng dừng nhìn ta với vẻ mặt sùng bái, "Wow, Cửu tỷ tỷ người thật lợi hại, Người có phải hay không dùng chiêu này đối với Mạc thất hiệp. . . . ."

"Nói cái gì vậy?" Ta tức giận cắt đứt. "Lại muốn nói lung tung, muốn chọc ta tức giận."

Dương Bất Hối liền im lặng, cười lấy lòng nhìn ta, "Cửu tỷ tỷ, đừng giận ta mà, ta không bao giờ nói lung tung nữa đâu."

"Tốt lắm" ta cười gõ đầu nàng, "Đi thôi"

"Đi đâu?"

Ta liếc nàng một cái, "Người không phải nói, hôm nay là sinh nhật Ân lục hiệp sao? Ta dạy cho người làm vài món ăn."

"Cửu tỷ tỷ, người biết làm đồ ăn?" Dương Bất Hối ngạc nhiên.

Người lại nói cái gì vậy? Chẳng lẽ ta không thể biết làm đồ ăn? Ta gõ đầu của nàng, "Người rốt cuộc còn muốn làm không?"

"Muốn, đương nhiên muốn" nói xong, lôi kéo ta hướng phòng bếp chạy đi.

Nhờ sự phụ phòng bếp giúp chúng ta chuẩn bị một vài nguyên liệu, ta bắt đầu dạy Dương Bất Hối nấu cơm. Mới biết được khả năng nấu cơm của nàng so với khả năng học võ của ta còn hơn rất nhiều a, từ buổi sáng bận tới buổi chiều, nàng thiếu chút nữa đem phòng bếp đốt đi, mà một món ăn cũng làm không được ngon.

Ta bất đắc dĩ nhìn một đồng đồ ăn đen tuyền trước mắt, không biết có thể xem đây là đồ ăn được không nữa Nhìn sắc mặt ta, Dương Bất Hối gấp đến độ muốn khóc lên.

"Cửu tỷ tỷ, người không phải đến dạy ta sao?" Xem ta bắt đầu thu thập phòng bếp, Dương Bất Hối gắt gao đi sau ta, đáng thương nói.

Mơ hồ thu thập, ta nâng người lên, "Chuyện nấu cơm sau này hãy nói" nói thật, ta không nghĩ có thể dạy nổi, so với luyện võ còn cực hơn a "Ta trước dạy người làm chút bánh ngọt vậy." Đây đơn giản, chắc sẽ học được đi.

"Bánh ngọt?" Gặp ta nguyện ý chỉ dạy nàng, Dương Bất Hối cũng không đuổi theo hỏi bánh ngọt rốt cuộc là cái gì, thật hưng phấn nói, "Mau dạy ta, mau dạy ta."

Ta buồn cười kéo tay nàng ra, lại nhờ sự phó phòng bếp giúp đỡ đưa tới chút trứng gà, bột mì, đường, ít sữa tươi, chò nguyên liệu lên men. Ta một mặt nhào bột mì, một mặt kêu Dương Bất Hối hỗ trợ chuẩn bị lò nướng. Bận đến trước bữa cơm chiều, mới có thể làm xong, bộ dáng tuy rằng không phải nhìn rất đẹp, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Bởi vì phòng bếp phải chuẩn bị làm cơm chiều, chúng ta chỉ nướng một lần. Dương Bất Hối nha đầu kia coi như là có chút lương tâm, không có đem bánh ngọt toàn bộ cuốn đi, còn để lại cho ta mấy khối.

Trên đường trở về, ta dạy nàng bài hát chúc mừng sinh nhật, đến thời điểm nàng bung bánh ngọt lên, có thể hát cho Ân lục hiệp nghe. Cô gái nhỏ này thực thông minh, rất nhanh đi học xong. Vị ngọt của bánh ngọt cùng với ca từ chúc mừng chân thành ta nghĩ Ân lục hiệp hôm nay không cảm động cũng thật khó khăn đi.

Ta bung bánh ngọt trở lại trong viện, Mạc Thanh Cốc đã muốn ngồi ở chỗ kia rồi, nhìn thấy ta, cười nói, "Nghe nói, người cùng Lục tẩu ở phòng bếp bận rộn cả một ngày."

Ta gật đầu, thật sự là quá mệt mỏi, đem bánh ngọt cầm trong tay đưa cho hấn, "Đây là kết quả."

Mạc Thanh Cốc cầm lên một khối, cắn một cái, trở về chỗ cũ, có chút gắt đầu, "Mùi vị không tệ, người làm?"

Ta mệt mỏi ghé ngồi vào bàn, hữu khí vô lực nói, "Đúng vậy a, thật mệt chết ta."

"Ta giúp người xoa bóp đi" nói xong, một đôi tay đặt trên bả vai ta, thông thả xoa xoa. Ân, thật là thoải mái, ta thật hưởng thụ nhắm mắt lại, lực đạo vừa đủ thật chuyên nghiệp. đột nhiên bả vai đau xót, "Ồi" ta đau đến kêu lên.

"Là. . . . . Thực xin lỗi, ta. . . . . Ta. . . . ." Mạc Thanh Cốc luống cuống tay chân, mặt đỏ bừng. Ta lắc đầu, đứng lên, đá đá chân, xoay xoay cổ, cười nói, "Người mát xa kỹ thuật thật không sai, ta hiện tại tốt hơn nhiều rồi."

"Thật sự? Đây là ta lần đầu tiên làm, còn sợ làm bị thương người."

Ta thay đổi cái đề tài, "Hôm nay Bất Hối khóc lóc đến nơi này tìm ta."

"Ta biết" hân hoan có chút bất đắc dĩ, "Lục ca, hôm nay giống như bị điên rồi, nhốt mình trong phòng luyện kiếm không chịu đi ra."

Ta không có tiếp lời, tình cảm thật là, ai. . . . .

"Nga, đúng rồi, hôm nay Nga Mi đưa tới một tấm hi thiếp."

"Thiếp cưới?" Ta lập tức không kịp phản ứng.

"Vô Kỵ cùng Chu cô nương muốn thành hôn"

"Thành hôn?" Tựa hồ nguyên tác, Trương Vô Kỵ ở trong hôn lễ cùng Triệu Mẫn bỏ đi,

"Khi nào cưới?"

"Ngày 25 Tháng này" còn cách đây không tới mấy ngày?

"Các người đều đi sao?" Ta hỏi.

"Uh, sư phó đề cho ta tới nói cho người biết, sáng mai chuẩn bị xuất phát."

"Vội vã như vậy?" Đối với cái hôn lễ kia ta có chút mâu thuẫn, nhưng ta biết làm thế nào thân là một đệ tử Nga Mi, ta phải trình diện, không có lựa chọn.

Mạc Thanh Cốc cũng nhin không được nữa thăm oán, "Này Vô Kỵ cũng không biết đang suy nghĩ gì, hôn nhân đại sự làm sao tiến hành gấp gáp như vậy, sẽ rất ủy khuất Chu cô nương."

Ta cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, người hiện đại kết hôn càng ngắn gọn, chỉ cần đi sở tư pháp đóng dấu cái là xong. Hơn nữa theo Ý Thiên ghi lại, hôn lễ này hoàn toàn là Chu Chi Nhược lừa gạt mà có. Muốn nói ủy khuất, như thế nào cũng nên là Trương Vô Kỵ mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ý Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vị hôn thê?

Thời điểm chúng ta đến Hào Châu là trước khi hôn lễ diễn ra một ngày. .

Mình giáo giáo chủ đại hôn, làm cho thị trấn bé nhỏ này trở nên náo nhiệt hẳn, trên đường cái, khách điếm, khắp nơi đều có thể nhìn thấy được người cầm trường kiếm trong tay. Điều này làm lão bản của khách sạn, các tiểu thương cười đến vui vẻ.

Cơ hồ là các đại môn phái đều có người đến, tình cảnh này so với lúc trước tấn công Quang Minh đỉnh còn muốn náo nhiệt hơn. Tuy nhiên, ở nơi này có bao nhiêu là thật tâm đến chúc mừng, có bao nhiêu là vì Đồ Long đao Ý Thiên kiếm mà đến, cũng không biết được.

Vừa dần xếp chỗ ở xong, đưa chúng tôi đưa thiệp báo phòng tới chỗ hôn lễ. Lần này xuất hành không chỉ có Vô Đương thất hiệp, mà còn có một người đã lâu chưa từng xuất núi Trương Chân Nhân cũng tới. Có thể thấy được, Vô Đương đối Trương Vô Kỵ yêu thương cỡ nào.

Có chút ngoài ý muốn là Nga Mi không có người nào tới tham gia, cho nên ta đương nhiên trở thành đại biểu duy nhất của Nga Mi. Chu Chi Nhược vừa nhìn thấy ta thì trong mắt nàng rõ ràng hiện lên một mảng sương mờ, nàng thái độ khác thường đem ta ôm lấy, thanh âm hơi nghẹn ngào, "Lâm sư tỷ, cảm ơn người."

Ta đột nhiên không biết nên nói cái gì, đối với loại chuyện này, trong lòng ta thật là kháng cự . Nàng rất nhanh bình tĩnh trở lại, tiến ra chào hỏi Võ Đang và những người khác. Toàn bộ quá trình, Trương Vô Kỵ vẫn nắm tay nàng, thường thường thì thăm hai câu, rất là nùng tình mật ý. Ta nghĩ nếu không phải đã hiểu biết kết cục, ta nhất định sẽ phi thường hăm mộ mỗi nhân duyên trước mắt này.

"Cửu tỷ tỷ, cũng nên nghĩ đến chuyện lập gia đình đi."

Ta lấy lại tinh thần, Dương Bất Hối hướng tới ta nháy mắt một cái, còn thường thường ánh mắt hướng Mạc Thanh Cốc nhìn nhìn, ý tứ kia quá mức rõ ràng đi. Ta khẩn trương nhìn quanh bốn phía, hoàn hảo bọn họ cũng không có chú ý tới sự khác thường bên này, hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, "Chớ nói lung tung".

"Ta làm sao nói lại lung tung, các ngươi vốn chính là. . . . ." Dương Bất Hối thanh âm một chút cao lên, làm ta sợ tới mức vội vờn tay che miệng nàng lại. Cái này, muốn thanh minh cũng quá khó khăn đi.

"Ha ha" ta cười xong vội buông tay ra, "Chúng ta vừa rồi chỉ là chơi đùa thôi." Cũng may, Võ Đang thất hiệp cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, không mất bệnh hiếu kỳ, gặp ta không muốn nói, cũng không hỏi tới.

"Cửu tỷ tỷ, chuyện này có gì đâu khó nói, ngươi cùng thất đệ vốn chính là vị hôn phu hôn thê a."

Cái gì? Ta không thể tin nhìn Dương Bất Hối, lại nhìn hướng Mạc Thanh Cốc, hấn sắc mặt đỏ hồng, ánh mắt lóe ra, nhưng không có nói cự tuyệt. Đang nhìn xem Võ Đang chư hiệp, đến cả Chu Chi Nhược cũng là vẻ mặt bình tĩnh, tự hồ chỉ có ta này đương sự là hoàn toàn không biết gì cả.

"Sao lại thế này?" Ta nghe đến thanh âm của mình đều thay đổi.

"Tiểu Cửu, ngươi không biết sao?" Trương Tùng Khê ngạc nhiên.

"Cái gì?" Ta mờ mịt, không biết Trương Tùng Khê vừa nói cái gì.

"Ngươi cùng thất đệ hôn sự a, là sư phó của ngươi vào sáu năm trước, tự mình lên Võ Đang lập thành."

Ta cả kinh đi đứng như nhũn ra, vì sao chuyện này ta không biết, thật sự là buồn cười, hôn nhân của mình khắp thiên hạ mọi người đều biết, duy chỉ có chính mình không biết.

"Tiểu Cửu, ngươi, không có sao chứ." Ta đưa tay chỉ về phía Mạc Thanh Cốc hỏi, "Ngươi cũng biết có phải hay không?" Gặp Mạc Thanh Cốc gật đầu, ta đột nhiên nở nụ cười, ta cảm thấy được từ mình thật giống như một đứa ngốc, bị người ta coi như con khi để chơi đùa. Ta ngẩng đầu lên, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống, "Tiểu Cửu, ta không phải cố ý muốn giấu giếm ngươi, ta chỉ nghĩ là ngươi cũng biết."

"Đúng vậy a, ta cũng vậy đã cho ta biết, đáng tiếc ta không biết." Điều này có thể trách ai? Mạc Thanh Cốc sao? Võ Đang chư hiệp sao? hay là sư phó? hoặc là chính mình? Biết rõ ai cũng không thể trách, nhưng lòng vẫn là ức chế không chịu nổi mà đau.

"Ngươi sáu năm, vẫn theo giúp đỡ ta, là bởi vì ta là vị hôn thê của ngươi sao." Ta không biết mình tại sao muốn hỏi như vậy, nhưng ta muốn tìm được đáp án.

Mạc Thanh Cốc gật đầu, trong nháy mắt đó, ta cảm thấy tâm mình như bị cái gì đè xuống.

Ta đi đến trước mặt Trương Chân Nhân, thật sâu cúi mình vái chào, "Có thể thỉnh chân nhân, nói cho Tiểu Cửu tình hình cụ thể được không."

Nhờ Trương Chân Nhân kể lại toàn bộ sự việc xong, ta mới biết được, khi đó, Ân lặc hiệp đã biết Kỷ Hiểu Phù chết, Nga Mi cùng Võ Đang quan hệ thông gia thì không thể tốt. Lúc ấy, võ lâm các phái tranh chấp không ngừng, đều tự cho mình là vua. Minh giáo thế lực cường đại, chết mà không sợ. Triều đình lại đang một bên như hổ rình mồi, vì cùng có thể lực của mình, Võ Đang Nga Mi đều cần một đồng minh lớn mạnh. Từ xưa đến nay, muốn trở thành đồng minh thì phương thức đơn giản nhất là kết thông gia. Vốn nhờ hôn sự Ân lặc hiệp cùng Kỷ Hiểu Phù, nên quan hệ liên minh hai phái đã trở nên ràng buộc, ai ngờ lại bị lại bị một tình huống phát sinh cắt đứt. Rơi vào đường cùng, chỉ có thể tìm một hôn sự khác thay thế, mà ta liền biến thành vật hi sinh để cân bằng trong trò chơi này. Ta nghĩ đây là không phải ông trời trả thù ta đem tin tức Kỷ Hiểu Phù chết đi nói cho Ân lặc hiệp, nhiều loạn nội dung vở kịch đã được định sẵn.

Ta suy nghĩ, đi đến Trương Vô Kỵ trước mặt, nói, "Vô Kỵ, ngươi bây giờ là Minh giáo giáo chủ rồi, sẽ không lại cùng Võ Đang đối địch chứ."

Trương Vô Kỵ có chút khó hiểu nhìn ta, nhưng vẫn là gật gật đầu.

"Tốt lắm" ánh mắt lại hướng Chu Chi Nhược nhìn nhìn, "Cũng sẽ không cùng Nga Mi đối địch chứ."

Trương Vô Kỵ gật đầu lần nữa, ta xoay người, nhìn thủy chung vẻ mặt mỉm cười nhìn Trương chân nhân, "Nay Minh giáo uy hiếp đã trừ, mà Nga Mi từ sau khi sư phó qua đời, thời thế sớm đã không còn như năm đó nữa. Cho nên ta nghĩ, ta cùng thất hiệp cái kia hôn sự cũng nên giải trừ đi."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người về mặt kinh ngạc nhìn ta, trông mắt đều muốn rớt xuống. Mạc Thanh Cốc sắc mặt trắng bệch, thân hình chao đảo.

"Tiểu Cửu, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không?" Ta chưa từng gặp Du Liên Chu giọng nói nghiêm khắc như thế.

"Biết" ta ngẩn đầu, có chút chột dạ tận lực không nhìn tới Mạc Thanh Cốc. Ta không biết vì sao, nhìn bộ dạng kia của hắn, ta có chút mềm lòng, ta thậm

chí hoài nghi mình có phải đã làm sai rồi không.

Trương Chân Nhân thấy vậy, thở dài, nói, "Tiểu Cửu, người đi theo ta." Ta không yên bất an theo phía sau khi hắn , vào bên trong phòng. Trương Chân Nhân từ một cái hộp lấy ra một khối ngọc bội, ta nhận được đó là khối ngọc sư phó thường mang, 6 năm trước, nàng đột nhiên không thấy nó nữa, ta vẫn cho là nàng bị trộm rồi, hoặc là đã đánh mất, không nghĩ tới.

"Đây là ngọc sư phó năm đó vì người lưu lại tính vật đính hôn này." Nói xong đem ngọc bội đưa cho ta, "Có thể nhìn ra được, người cùng tiểu Thất là có cảm tình , có thể nói cho cái lão nhân ta biết, người vì sao phải từ hôn không?"

Ta cất xong ngọc bội, nghĩ nghĩ, nói, "Kỳ thật, ta cũng không phải không thích tiểu Thất, ta chỉ phải . . . . Chính là không thích loại cảm giác bị người trói buộc . Nếu miễn cưỡng thành thân, ta nghĩ chúng ta cũng sẽ không hạnh phúc. Chân Nhân, thực xin lỗi, đã đem phiền phức đến cho ngài rồi."

Trương Chân Nhân lắc đầu, "Tiểu Cửu, kỳ thật năm đó cho các người đính hôn, không đơn thuần là vì hai phái hợp tác. Sư phó của người nói, tính cách của người không thích hợp đi trên giang hồ, nàng sợ sau khi mình mất, người sẽ bị khi dễ, cho nên hắn lập ra việc hôn nhân này, nàng là hi vọng người có thể có được cuộc sống bình an."

Ta nhìn chăm chăm ngọc bội trong tay , nước mắt không chế không nổi đi rơi xuống đất, sư phó, ta cuối cùng là phụ lòng người.

"Tiểu Cửu, như vậy, người còn muốn từ hôn không?" Trương Chân Nhân hỏi.

Ta lau làm nước mắt, ngẩng đầu, gằn từng chữ, "Ta còn là muốn từ hôn." Ta nghĩ, ta thật là một người Vô Tâm vô tình , biết rõ hành động của mình, sẽ mang lại cho người thương tổn, nhưng ta vẫn là cố chấp kiên trì, chỉ lo lắng chính mình.

Cuối cùng hôn sự lui, ta cũng vậy không có khí lực nhìn sắc mặt những người khác , một người có vẻ bệnh ngã xuống giường. Đầu óc hỗn loạn giống như ngựa quân, Mạc Thanh Cốc sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thống khổ , luôn luôn tại trước mắt ta sáng ngời, giờ đây không còn thấy bóng dáng. Ta đây là làm sao vậy? Làm sao vậy? Ta không phải vẫn tôn trọng liberdade sao? Ta không phải thích nhất câu kia, nếu vì liberdade có, hai người đều có thể phao sao? Ta cũng không có làm sai không phải sao?

"Lâm sư tỷ, có ở trong không?" Là thanh âm của Chu Chỉ Nhược.

Ta ngồi xuống, sửa lại đầu tóc lộn xộn, "Cửa không có khóa, vào đi."

"Lâm sư tỷ, người, có khỏe không." Chu Chỉ Nhược vào cửa, thuận tay khép cửa lại, đi đến bên giường, ngồi xuống.

"Ta có thể có chuyện gì" ta cười cười, đứng dậy rót cho nàng một ly trà."người ngày mai sẽ phải làm tân nương từ rồi, như thế nào còn tới đây tìm ta ."

Nàng tiếp nhận ly trà, đỏ mặt cúi đầu, nửa ngày không có lên tiếng. Không xong, chẳng lẽ ta vui đùa quá trớn rồi?điều chỉnh thái độ lại, Chu Chỉ Nhược đột nhiên mở miệng, "Lâm sư tỷ, người nghĩ hôn lễ sẽ diễn ra thuận lợi sao?"

Ta ngạc nhiên, chẳng lẽ nàng cũng xem qua Ý Thiên Đồ Long ký ? Xem ra ta lại nghĩ nhầm chuyện không đâu rồi, ta hung hăng gõ đầu mình một cái, "Lâm sư tỷ?" Ta cười xấu hổ, thấy nàng vẻ mặt sầu khổ, vội hỏi, "Vì sao nghĩ như vậy?"

"Ta. . . . . trong lòng ta sợ hãi." Chu Chỉ Nhược ấp úng.

Ta nghĩ cũng không phải không có khả năng, nên khuyên nàng một câu, "Tục ngữ nói, nhân duyên là do kiếp trước tu luyện mà có, không thể cưỡng cầu mà hạnh phúc được." Xem Chu Chỉ Nhược sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, ta vội vàng nói thêm một câu, "Người cùng Trương giáo chủ, nhân duyên thiên định, không cần lo lắng đâu." Nghe ta nói như vậy, Chu Chỉ Nhược sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, ta thực hoài nghi nếu ta không thêm một câu kia, nàng là không phải sẽ trực tiếp thưởng thưởng cho ta một chưởng chứ?.

Sau khi nói chuyện, ta tận lực đem câu chuyện chuyển hướng sang hôn lễ ngày mai,mới phát hiện tình cảm của nàng cùng Trương Vô Kỵ, giống như là một quả bom chôn ở trong lòng nàng , không thể đụng chạm. Cũng khó trách, trong Ý Thiên thế giới có nói qua sau khi bị từ hôn, nàng tính tình biến đổi lớn. Mà ta, có biết trước, cũng không ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Ý Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hôn Lễ

Ta đem đầu gối lên trên bàn đá, cảm giác mát xuyên thấu qua làn da đến tận đáy lòng, ta rùng mình một cái, cũng không nguyện nhắc đầu lên.

Ta chưa bao giờ là một người tự đòi phiền não, vì sao hôm nay, nhưng lại như vậy cảm thấy nóng nảy bất an?

"Coi chừng bị lạnh" là Mạc Thanh Cốc, hắn đang cởi xuống áo ngoài của mình, chuẩn bị choàng lên người của ta.

Ta cả kinh lập tức nhảy ra sau vài bước, ý thức được chính mình hành vi quá khích, lúng túng đứng ở đó đi cũng không được ở lại cũng không xong. Mạc Thanh Cốc lặng yên thu hồi áo khoát, thật sâu nhìn ta liếc mắt một cái, xoay người bước đi.

"Đợi chút" ta đột nhiên ra tiếng, ngay cả mình giật nảy mình.

Mạc Thanh Cốc xoay người, nhìn ta, ánh mắt nhìn ta không hiểu.

"Àn. . . . . Ngồi một chút đi." Sau khi nói xong, ta hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, ngồi cái gì mà ngồi, hiện tại khá tốt, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ăn không khí a.

"Ha ha" ta cố gắng nở ra một tiếng cười, kiên trì mở miệng, "Hôm nay thực xin lỗi a, ta. . . . ."

"Không, nên thực xin lỗi là ta, ta nên sớm một chút nói cho ngươi biết, ta. . . . ." Hắn vội vàng đánh gãy lời ta.

Như thế nào lại khách khí như vậy, làm ta cảm thấy không được tự nhiên chút nào, "Chúng ta cũng đừng xin lỗi lẫn nhau nữa, vẫn là bằng hữu có phải hay không?" 6 năm cảm tình, ta không nghĩ cứ như vậy đánh mất.

Mạc Thanh Cốc ánh mắt tối sầm, cười nói, "Đương nhiên".

Nhìn hắn cười có chút miễn cưỡng, nhưng ta không muốn hỏi nhiều. Kỳ thật ta dù thế nào không đi thừa nhận cũng biết, không giống với lúc trước, chúng ta rốt cuộc quay về cũng sẽ không như trước kia nữa. Giương dãn vỡ vụn có muốn khép lại thủy chung vẫn lưu lại dấu vết. Ta nghĩ có lẽ ta thật sự vẫn là quá mức cường cầu.

"Sao ngươi lại tới đây?" Đang nghĩ tới, liền nghe được một thanh âm.

Là Trương Vô Kỵ, chúng ta trao đổi ánh mắt, đang chuẩn bị đứng dậy, lại nghe một giọng nữ tuổi còn trẻ, "Như thế nào? Muốn đuổi ta đi sao?" Không phải Chu Chi Nhược, như vậy, chẳng lẽ là Triệu Mẫn? tính nhiều chuyện của ta lại nổi lên, đang định nghe lén. Nhìn Mạc Thanh Cốc tựa hồ nhận ra âm thanh, ta quên mất chuyện xấu hổ lúc trước một phen tím lầy tay hắn. Thân thể hắn cứng ngắt, cuối cùng ở bị ta lôi kéo được, chúng ta hai người liền trốn sau bụi hoa.

"Ngươi còn nhớ từng hứa với ta sẽ làm cho ta ba chuyện không?" Bọn họ dừng bước, chỉ nghe thanh âm, nhìn không thấy bóng người.

"Nhớ rõ" Trương Vô Kỵ dừng lại nửa ngày, mới đáp.

"Hảo, ta bây giờ nói nguyện vọng thứ hai, ngươi rời đi Chu Chi Nhược, không cần cùng nàng thành thân."

"Thực xin lỗi, ta. . . . . Ta. . . . ." Trương Vô Kỵ khó xử nói.

"Ngươi luyến tiếc sao?" Giọng nữ lạnh nhạt nói.

"Mẫn Mẫn" Trương Vô Kỵ thanh âm của nghe tới rất thống khổ.

"Ngươi còn đang hoài nghi ta sao? Ngươi còn nhận định là ta giết Châu nhi, đoạt đi Ý Thiên Kiếm Đồ Long đao sao?" Triệu Mẫn nói đến đó thì nghe có chút nghẹn ngào, "Ngươi có biết không, vì ngươi mà ta bị gia tộc của ta đuổi giết; ngươi có biết không, mấy ngày nay ta trôi qua là như thế nào". Càng nói càng kích động.

"Mẫn Mẫn" Trương Vô Kỵ đau lòng không thôi, "Ta không có hoài nghi quá ngươi"

"Thật sự?"

"Thật sự"

"Hảo, vậy ngươi giết Chu Chi Nhược đi."

"Không được" Trương Vô Kỵ vội vàng phản đối.

"Vậy ngươi bây giờ hãy cùng ta đi, rời xa Chu Chi Nhược." Triệu Mẫn lui mà câu tiếp theo.

"Không được, ta sao có thể cứ như vậy bỏ lại Chi Nhược."

"Ngươi vẫn không nỡ bỏ nàng" Triệu Mẫn cả giận nói.

"Mẫn Mẫn, ngươi đừng vô lý náo loạn nữa có được không, ta quên không được ngươi, cũng đồng dạng không bỏ được Chi Nhược"

Hai người trầm mặc một lát, "Vậy ngươi nói, ngươi là yêu ta nhiều hơn, hay là thích Chu Chi Nhược nhiều hơn." Triệu Mẫn lại hỏi.

Qua nửa ngày, cũng không thấy Trương Vô Kỵ ra tiếng, ta nghĩ hiện tại Trương Vô Kỵ, khẳng định ngay cả chính hắn cũng không biết. Chính trong

quyền sách, tình cảm của hắn lúc nào cũng bị vấy trong trạng thái bị động.

"Vô Kỵ" ông trời tựa hồ cảm thấy tuồng vui này còn không đã nghiền, lại kéo tới một vị.

"Chỉ Nhược, làm sao ngươi lại ra đây" Trương Vô Kỵ thanh âm vừa nói, chợt nghe Triệu Mẫn hừ lạnh một tiếng.

"Triệu cô nương, là tôi tham gia chúng ta hôn lễ sao?" Chu Chỉ Nhược lập tức chỗ thần kinh mất cảm nhất của Triệu Mẫn.

"Ngươi! Hừ, ngươi đừng vội đắc ý." Triệu Mẫn hung tợn uy hiếp.

"Mẫn Mẫn, làm sao ngươi có thể như vậy đối với Chỉ Nhược, nàng còn đang bị bệnh a." Trương Vô Kỵ có chút mất hứng.

"Bệnh ? Ha, thật đúng là giả dạng thật giỏi." Nghĩ đến đây Triệu Mẫn nhất thời là giận điên lên, bằng không thông minh quỷ quyệt như nàng, sẽ không thốt ra những lời kém như vậy. Ngay cả ta cũng biết những lời này chỉ làm cho tác dụng bị đội ngược trở lại

"Mẫn Mẫn! Ngươi hơi quá đáng" Trương Vô Kỵ quát khê.

"Hào, ta quá đáng phải không, ta đây rồi đi tốt lắm "

"Mẫn Mẫn" Trương Vô Kỵ vội la lên.

"A" Chu Chỉ Nhược kinh hô.

"Chỉ Nhược, ngươi làm sao vậy?" Trương Vô Kỵ thanh âm của thực lo lắng

"Không có việc gì, không cần thận sảy chân ." Chu Chỉ Nhược yếu ớt nói.

"Hừ, hảo một đôi cầu nam nữ" Triệu Mẫn mắng, "Chu Chỉ Nhược, đừng cao hứng quá sớm, cẩn thận đến lúc nào đó bị mất hết mặt mũi a" nói xong, một trận gió thổi qua, nghĩ đến nàng là đi rồi.

"Vô Kỵ, chúng ta trở về đi" Chu Chỉ Nhược ôn nhu nói.

"Ân" qua hơn nửa ngày, mới nghe được thanh âm của Trương Vô Kỵ

*****

Hôn lễ mặc dù không phải hôn lễ của nhà quan , nhưng cũng tổ chức cực kỳ rườm rà .

Mãi cho đến buổi chiều, rốt cục hôn lễ cũng được tiếng hành. Ta xao xao đầu đã có chút mơ hồ , đứng ở một góc sáng sủa, lặng yên quan sát khán đài. Hôm nay, ta cố ý đi tới cùng Võ Đang chư hiệp, nhưng trải qua sự hôn sự kiện ngày hôm nay, ta cũng không biết sẽ đối mặt với họ như thế nào.

Một trận ồn ào vang lên, tân nương được dẫn vào.

Y phục đồ thâm lóa mắt, bọn họ cùng cầm dây vải hoa màu đỏ bước từng bước nhỏ tiến vào. Chu Chỉ Nhược đang khấn đáp hi nhìn không rõ biểu tình, nhưng theo hơi thở phát ra quanh thân nàng, có thể cảm giác được hạnh phúc của nàng. Trương Vô Kỵ ánh mắt tỏa sáng, có thể thấy được đây là một hôn lễ phi thường hạnh phúc.

Nhìn chung quanh một chút, từ Võ Đang đến Minh giáo, mỗi người trên mặt đều tràn đầy ý cười. Thường thường có vài người ghé tai nhau thì thầm vài câu, nhìn hai người với ánh mắt, ôn nhu , tràn đầy vui mừng, chúc phúc.

Nghĩ đến sắp xảy ra biến cố, ta rất là không đành lòng, thậm chí muốn né tránh.

"Nhất bá thiên địa" này một thanh âm vang lên, càng làm cho ta cảm thấy khẩn trương lo lắng.

"Chậm đã" vẫn là phải tới, ta hít sâu một ngụm khí, hướng chỗ phát ra thanh âm mà nhìn.

Triệu Mẫn một thân nam trang bằng vải thô nhưng vẫn không dấu được bộ dáng xinh đẹp, ánh mắt toát lên vẻ bi thương.

Đại sảnh, như bị một qur bom dội vào,lập tức ồn ào dị thường. Có kinh ngạc, có may mắn khi người gặp họa, có nghiền ngẫm, cũng có xem cuộc vui.

Trương Vô Kỵ vội vã nghênh đón, sau một hồi dần co, cũng không biết Triệu Mẫn bám vào tai Trương Vô Kỵ nói gì đó, Trương Vô Kỵ sắc mặt đại biến, một phen kéo Triệu Mẫn, nâng bước liền hướng bên ngoài phòng đi đến.

Nghe được trong phòng một trận hút khí, đều đều hướng Chu Chỉ Nhược nhìn lại. Chu Chỉ Nhược nắm chặt hai tay, toàn thân cô đơ run run từng đợt.

"Vô Kỵ" Tống Viễn Kiều hét lớn, gọi lại Trương Vô Kỵ. đang bước nhanh đi ra ngoài Trương Vô Kỵ trở lại, nhìn chung quanh, hướng Võ Đang chư hiệp cúi mình vái chào, "Thái sư phó, các vị sư thúc, xin thứ cho Vô Kỵ bất hiếu" dừng một chút, đối với Chu Chỉ Nhược cũng cúi mình vái chào, "Chỉ Nhược, thực xin lỗi" nói xong kéo Triệu Mẫn, sẽ rời đi.

"Trương Vô Kỵ" Chu Chi Nhược một tay lấy hi khăn trên đầu xé xuống.

"Chi Nhược, thực xin lỗi, ta hôm nay phải rời đi, trở về, ta sẽ cùng người giải thích." Trương Vô Kỵ vội la lên.

"Người nhất định phải đi sao" Chu Chi Nhược cầm lấy hi khăn trong tay đang phát run.

"Thực xin lỗi" Trương Vô Kỵ bỏ lại một câu như vậy, kéo Triệu Mẫn vội vàng đi ra cửa.

"Hào, tốt lắm" Chu Chi Nhược một chút đem hi khăn phá tan thành từng mảnh, đột nhiên phi thân, rất nhanh hướng Triệu Mẫn đánh tới. Bởi vì phát sinh quá đột nhiên, Triệu Mẫn không né tránh kịp nữa đã trúng một chưởng, mà Chu Chi Nhược cũng bị Trương Vô Kỵ một chưởng đánh trúng ngực. Chu Chi Nhược phun ra một ngụm máu tươi, vồ về ngực, nhìn Trương Vô Kỵ ôm Triệu Mẫn phi thân rời đi, ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười kia nếu nữa đêm nghe được giống như nghe tiếng quỷ kêu đáng sợ như nhau. Chu Chi Nhược ánh mắt quét ở bên trong đại sảnh một vòng, lạnh nhạt nói, "Hôm nay các vị đại hiệp làm chứng, ta, Chu Chi Nhược, không báo nổi nhục hôm nay, thế không làm người!" Nói xong, bóng dáng đỏ rực lóe lên giữa không trung liền biến mất.

Thăm dò còn tại đây, một trận oanh động giang hồ này hôn lễ cũng đã biến thành một truyện cười.

Không ai dám đem Minh giáo, Võ Đang ở trước mặt châm chọc, nhưng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ngầm ngầm hại người ám phúng vẫn là không ít.

Vào ban đêm ta hướng Võ Đang chur hiệp vái chào từ biệt, Trương Chân Nhân cũng không có nói cái gì, chính là kêu Mạc Thanh Cốc hộ tống ta đi, không cho phép ta chối từ.

Dọc theo đường đi, tương đối trầm mặc, ta không biết nên như thế nào đánh vỡ cục diện bế tắc, cứ nhớ đêm đó hắn đã đáp ứng chúng ta vẫn là bằng hữu, nhưng. Đối với ta chiếu cố vẫn là cùng trước kia giống nhau, cẩn thận, chu đáo. Hết thấy cùng trước kia tựa hồ không có khác biệt, lại hoàn toàn bất đồng không có hơi thở thân nhiên hành động mập mờ, thay vào đó là xấu hổ, bất an.

Thời gian trôi qua rất chậm, rốt cục đi được tám ngày trời chúng ta đã đến dưới chân núi Nga Mi. Ta cực tuyệt hảo ý của hắn, một người lên núi, hắn vài lần muốn nói lại thôi, rốt cục xoay người rời đi.

Một khắc này, ta khổ sở muốn khóc, ta biết mình vừa mất đi cái gì, chỉ vì của ta tùy hứng. Nhưng ta nghĩ, nếu ông trời để cho ta thử lại một lần nữa, ta cũng như vậy vẫn như cũ sẽ chọn từ hôn.

Phải chi ta may mắn, không phải lãnh mệnh này! Chỉ có thể nói chúng ta vô duyên. Nhớ rõ đồng học từng nói qua, bằng hữu tại sao "Bằng" là hai cái "Nguyệt", một người dù cố gắng thế nào, cũng là uống công. Huống chi, ta căn bản không phải người của thế giới này, có lẽ một ngày nào đó sẽ cùng lúc đến giống nhau, ngày hôm sau mở mắt ra, lại đi trở về. Nếu như vậy, còn có cái gì muốn cầu đây. Ta không phải vẫn tôn trọng tùy duyên sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ủng hộ của các người là động lực, cố gắng ủng hộ nhiều hơn nha. . .

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chu Chỉ Nhược bị thương

Ta chỉ ở Nga Mi ngày người ba ngày, liền lại xuống núi.

Cách Nga Mi không xa là một cái trấn nhỏ, ta dừng lại đây, mở một nhà y quán. Sở dĩ lựa chọn nơi này, là vì thời thế rối loạn, quân nguyên đốt giết đánh cướp không chuyên ác nào không làm. Mà ta mặc dù có nội lực thâm hậu, võ công lại rất tệ. Để bảo toàn mạng nhỏ ta không dám đi qua xa.

Nơi này dù sao cũng gần Nga Mi, mặc dù Nga Mi hôm nay cũng không còn uy phong như ban đầu, nhưng do danh tiếng trăm năm tích lũy, cho nên ở trong này quân nguyên cũng không dám quá mức làm càn.

Y quán của ta mở cũng không thuận lợi, ngày đầu khai trương liền bị chính quyền địa phương liên hợp chèn ép. Loạn thế, thời điểm anh hùng đứng lên. Cũng đồng thời là quốc nạn của những con người. Địa phương quyền quý này, còn người chẳng những không có chút lòng thương hại nào, mà còn kết phùng đem vật chất nâng giá lên, làm cho dân chúng đói khổ lâm than. Ở đây đa số dân chúng, nếu không có bị quân nguyên giết chết, không bị hồng thủy làm chết đuối, thì lại bị đói mà chết. Đối diện với mấy cảnh này, lòng ta đau, lại bất lực.

Y quán của ta khám bệnh, đại đa số điều là những người không có tiền xem bệnh, ta cũng vậy bình thường chỉ tượng trưng thu một ít. Không có thu vào, sẽ không tiền đi mua dược liệu, ta chỉ mỗi lần cách ba ngày ngừng kinh doanh một ngày, đi lên núi hái thuốc. Như thế, coi như là miễn cưỡng có thể cầm cự được. Lão nhất, lão nhị, là người giúp đỡ trong y quán, bọn họ là ta vừa xuống núi khi đụng phải. Cha mẹ của bọn họ bị quân nguyên sát hại rồi, bọn họ một đường lưu lạc, lúc ta thấy bọn họ thì đã bị đói đến sắp chết rồi.

Sau khi tỉnh lại, bọn họ liền lưu tại y quán hỗ trợ. Bọn họ mặc dù tuổi không lớn, nhưng cũng rất chịu khổ, chịu khó, còn có một tấm lòng nhân từ. Ta

hiểu được “Thụ nhân dĩ ngư, bất như thụ nhân dĩ ngư”*. Vì đạo lý này nên ta hướng cho 2 huynh đệ bọn họ bắt đầu theo ta học y. Nửa năm trôi qua, một ít bệnh thông thường bọn họ có thể chính mình nhìn, cũng có thể lên núi hái một ít dược liệu thông thường.

* ý nghĩa chắc là: giúp đỡ người ta suốt đời không bằng dạy cho người ta một cái nghề.

Ta biết, có một lực lượng đang âm thầm giúp đỡ ta, nhiều lần, ta đều muốn dẫn người này ra, tuy nhiên luôn thất bại. Chậm rãi, ta cũng vậy chẳng muốn đi quản, ít nhất người kia là bằng hữu chứ không phải kẻ địch không đúng sao. Đảm quyền quý bọn họ cũng không lại cố ý khó xử ta, ít nhất không có lại đến y quán gây sự. Trong thời loạn thế mọi việc điều bất ổn, mà y quán của ta vẫn an an ổn ổn.

Ta gọi lão nhất đến báo hẩn cùng lão nhị chú ý chiếu cố y quán. Buổi sáng, đệ tử Nga Mi đưa thư tới, báo có việc gấp muốn ta về Nga Mi một chuyến. Ta âm thầm suy đoán là chuyện gì, muốn một người đã ly khai Nga Mi như ta, lại lần nữa lên núi. Chắc không phải có ai bị bệnh đi? Nhưng mà Nga Mi có y quán nha. Ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Ta cứ theo lẽ thường đeo theo túi thuốc quen thuộc lên núi. Đến cửa lớn, đã bị một đệ tử Nga Mi xa lạ chặn lại, nàng trường kiếm rút ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm ta, "Ngươi là người nào?"

Ta ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên, lên Nga Mi ta đụng phải đài ngộ như vậy, nhất thời có chút phản ứng không kịp. Ta trên báo tính danh, đệ tử kia nhìn xéo ta một cái, cao thấp đánh giá ta nửa ngày, mới kêu người đi vào thông báo, mà ta bị lệnh cưỡng chế phải đứng ở xa hơi mườì thước.

Qua ước chừng nửa giờ, một cái đệ tử mới tiến đến đem ta mời vào. Đi theo phía sau, nhìn cảnh tượng quen thuộc, lại có một loại cảm giác xa lạ. Mọi vật điều lạ lẫm, cái gọi là vua nào triều thần nấy, Chu Chi Nhượng sau khi lên làm chương môn, Tĩnh Nhi sư tỷ, Ngôn Sư tỷ, Cẩm Nghi sư tỷ trước sau cũng đều ly khai. Quan môn đệ tử của Sư phó năm đó, đã muốn chỉ còn lại có là chương môn Chu Chi Nhượng, cùng Đình Mẫn Quân. Nghe nói, Đình Mẫn Quân ở lại, ta thật bất ngờ. Vẫn là nàng cùng Chu Chi Nhượng khi xưa cực kỳ là đối đầu. Giờ đây Chu Chi Nhượng lên làm chương môn, lại tận tâm phụ trợ nàng.

"Tiểu Cửu, ngươi cuối cùng là đến đây." Đình Mẫn Quân chào đón nói.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Chương môn bị thương" Đình Mẫn Quân trong giọng nói có một tia lo lắng.

"Sao lại thế này?" Một mặt đi một mặt hỏi.

Đình Mẫn Quân khoe miệng giết giết nhưng không có lên tiếng, chỉ chốc lát sau, nàng liền mang ta đến trong một gian phòng. Chu Chi Nhượng nằm yên tĩnh ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, mắt đóng chặt lại, xem ra là hôn mê. Tổng Thanh Thư cầm lấy tay Chu Chi Nhượng, ngồi ở bên giường, mắt đỏ hồng. Nhìn thấy ta sắc mặt vui vẻ, sau đó lại có chút xấu hổ. Nhìn đến hẩn chắc đang nghĩ tới chuyện lần đó làm ta bị thương.

Ta còn nhớ rõ, ngày đó vừa quay về Nga Mi, Chu Chi Nhượng cũng đúng lúc trở về. Nàng vừa mới đánh bại Đình Mẫn Quân, Tĩnh Nghi, với thủ đoạn ngoan độc, để cho ta hiện tại cũng nhìn không được nữa lạnh run. Đình Mẫn Quân bị nàng đánh bại, toàn bộ phía sau lưng điều là một mảnh lớn màu đỏ rực. Mà Tĩnh Nghi cũng bị thương rất nặng, cô tay bị bẻ gãy, thẳng đến mấy tháng sau rồi đi Nga Mi, tới chào ta thì tay nàng vẫn không có sức lực. Lần đó, chúng ta đều sợ hãi, không thể lý giải được Chu sư muội thường ngày trầm mặc, im lặng, dùng một trở nên tâm ngoan thủ lạt như thế.

Vô lâm là thế giới của người mạnh làm vua, Chu Chi Nhượng đương nhiên đã trở thành chương môn. Ngày đó, nàng đón tiếp mọi người thăm viếng sau, mang đến Tổng Thanh Thư, cũng nói, Tổng Thanh Thư là trợ thủ của nàng. Thời điểm nói câu kia, ta không còn thấy sự ôn nhu trong mắt của nàng. Nàng như là một người máy đã không có cảm tình, đông cứng, lạnh như băng, tàn khốc.

Nếu như nói, trước kia Nga Mi nghiêm túc, cũ kỹ, ngoan cố, như tiêm Thạch; như vậy hiện tại Nga Mi âm lãnh, Thị Huyết, tinh mịch, như là một cái phản mộ.

Điều chỉnh lại tâm sự của mình, tiến đến cầm tay Chu Chi Nhượng bắt mạch, mạch đập của nàng tương đối loạn, lúc mạnh lúc yếu, thoát nhìn tựa hồ là tẩu hỏa nhập ma.

Gặp ta rút tay, Tổng Thanh Thư vội hỏi, "Chi Nhượng nàng thế nào."

Ta nhìn hẩn liếc mắt một cái, lấy ra một viên cừu hoa ngọc lộ hoàn, đưa cho Tổng Thanh Thư giúp Chu Chi Nhượng ăn vào. Cừu hoa ngọc lộ hoàn này là khi ta ở Vô Đương rảnh rỗi chế luyện thành, chỉ còn lại mấy viên. Bởi vì cừu hoa ngọc lộ hoàn này, sử dụng dược liệu quá mức trân quý, mà ta hiện tại, duy trì một cái tiểu y quán đã có chút gian nan rồi, thế nào còn có năng lực đi luyện chế loại thuốc này.

Giúp Chu Chi Nhượng ăn vào xong, lại đi viết phương thuốc, để cho đệ tử Nga Mi đi bốc.

Lúc ăn cơm tối, Chu Chi Nhượng tỉnh, xem tinh thần tốt rất nhiều. Ta xem mạch, lại cho nàng ăn một viên cừu hoa ngọc lộ hoàn nữa.

"Mùa thu đào ao cũng chỉ uống được một ngụm nước, võ công càng cao thâm, càng không thể luyện gấp gấp được." Suy nghĩ một lát ta liền nói ra một câu.

Chu Chi Nhượng sắc mặt nhanh chóng trở nên lạnh, trong mắt của nàng hiện lên một tia sát ý, "Ngươi, đã biết cái gì."

Tâm mạnh nhảy dựng, ta biết ta lại nhìn không được nói không nên nói lời. Ổn định tâm trạng nói, "mạch tượng của ngươi hỗn loạn, chân khí rối loạn,

chính là vì luyện công gấp rút , thiếu chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma."

Chu Chi Nhực nghe ta nói như vậy, trong mắt sát khí tiêu tán, tựa vào trên giường, từ từ nhắm hai mắt không nói gì. Ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, "Lâm sư tỷ, cảm ơn người."

Ta quay đầu, Chu Chi Nhực đang lặng lặng nhìn ta , ánh mắt chân thành.

Ta lại lần nữa ngồi xuống, cười nói, "Ta là đại phu, người đã quên sao? Đây là ta bồn phận."

Chu Chi Nhực khoe miệng rất nhỏ hướng lên trên giờ giờ lên, "Sư tỷ, kỳ thật ta vẫn thực hâm mộ người."

Ta ngoài ý muốn nhìn nàng, "Ta có cái gì thật hâm mộ , võ công không biết gì cả."

"Sư phó, đối với người rất tốt, khắp nơi bảo vệ người. Các vị sư tỷ cũng đều không có đem người làm ngoại nhân, đề phòng người, nhắm vào người." Chu Chi Nhực biểu tình lạc tích.

Nàng kỳ thật cũng chỉ là một đứa nhỏ khuyết thiếu ôn nhu không phải sao, ta nghĩ ta thật sự thực may mắn, mặc dù không có học thành võ công, lại được Sư Phó yêu thương. Ta nhớ đến một câu nói, "Ta đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, ngắm phong cảnh người đang trên lầu nhìn người, ánh trăng tô điểm nơi của sổ, người trang sức người khác mộng. Người hâm mộ người khác đồng thời, người khác cảm giác ra sao không hâm mộ còn người."

Xem Chu Chi Nhực tựa hồ lâm vào trầm tư, ta nghĩ, có phải hay không nên khuyên giải an ủi nàng một chút, để nàng không phải tiến vào kết cục đau thương kia.

"Sư tỷ, người nói đúng. Ta không nên oán hận, người nếu muốn đoạt được thành tựu phải trải qua mất mát,muốn làm nên đại sự thì không cần câu nê tiểu tiết." Ta biết là nàng lý giải sai lầm rồi, hay là ta nói sai đây .

Ta nhất thời không biết nên nói cái gì, cân nhắc mãi, vẫn là quyết định mạo hiểm một chút, "Không biết, mấy quyển kinh Phật kia trong phòng sư phó còn tồn tại không "

Chu Chi Nhực có chút ngoài ý muốn nhìn ta , "Ta đã cho người thu dọn rồi, nếu sư tỷ muốn, ta sẽ kêu người đưa tới." Ta gật đầu nói cảm ơn, Chu Chi Nhực lại nói, "Sư tỷ, thích kinh Phật?"

"Ta chẳng qua là thích một ít chuyện xưa trong đó thôi."

"Ngà?" Chu Chi Nhực nổi lên chút hứng thú, "Sư tỷ có hay không nói cho ta nghe một chút."

Ta gật đầu, suy tư một lát, kể một cái chuyện xưa Già Diệp tôn giả nắm hoa cười . "Già Diệp tôn giả nắm hoa cười, nhất niệm thành Phật nhất niệm thành ma."

Chu Chi Nhực lơ đãng, "Kinh Phật là dạy con người hướng thiện, khả hán đạo đều là người khác, hán cảm giác ra sao đề cập tới chính mình? Bọn họ chỉ cao cao tại thượng, thờ ơ lạnh nhạt, lại muốn thế nhân nhận hết cực khổ. Giảng nhiều như vậy pháp, thêu dệt nhiều như vậy kinh thư, bất quá chính là muốn có nhiều tín đồ mà thôi Nếu quả thật có thể phổ độ chúng sinh, làm sao có thể phân biệt đâu là tín đồ đâu không phải?"

Xem ta trợn mắt há hốc mồm một bộ dạng ngốc, Chu Chi Nhực tiếp tục nói, "Nhất niệm thành Phật nhất niệm thành ma, như thế nào Phật, như thế nào thành ma? Hoa và cây cảnh căn bản vô tâm, kia bất quá là lấy một cái có thôi. Nhìn lại, hôm nay Thiếu Lâm tự, thì như thế nào? Từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc."

Ta trong lúc nhất thời còn muốn nói không ra như thế nào phản bác, chỉ phải lặng lặng ngồi tại chỗ.

"Hảo, được làm vua thua làm giặc. Không hổ là Chu chương môn, bậc cân quắc không thua đáng mày râu." Một tràn âm thanh quen tai đột nhiên tiến vào.

Ta quay đầu lại, là hán! Ta nhìn không được nhú mày.

"Tiểu cừu, đã lâu không gặp, nghĩ tới ta không." Nói xong, tay tại trên mặt ta vuốt một cái, ta hung hăng trừng mắt liếc hán một cái. Khoe miệng hán khề nhếch, trong mắt hiện lên mỉm cười.

"Nghe nói người bị thương" hai người bọn họ nhận thức? Ta ngạc nhiên.

Chu Chi Nhực gật đầu, xem về mặt nàng, đối Quách mặt tựa hồ thực tôn trọng, không, chuẩn xác mà nói thật là kiêng kỵ.

Quách mặt ngồi xuống bên cạnh ta, ta bất an hướng một bên dời đi, nề hà, cái tên kia tựa hồ như là cố ý, cũng hướng bên này dời đi.

"Đừng địch, lại địch chuyển liền ngã xuống ." Quách mặt cười nói.

Ta bực mình, ta không tọa chu toàn chứ. Đột nhiên, tay bị nắm lại, như thế nào cũng không nhúc nhích được. cầm tay của ta trong tích tắc đấy, Quách mặt sùng sốt , cười yếu ớt nói, "Nội lực tăng không ít nha, đáng tiếc không biết dùng."

Nhìn mặt của hắn, ta hận không thể một quyền vung tới, đáng tiếc, hai tay bị chế, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. "Tiểu cữu, nguyên lai ngươi cũng nhớ ta tới như vậy." Hắn cột nhà thả tay ta, ta hung hăng đá hắn một cước, tên kia nhưng ngay cả lông mi cũng không mặt nhăn lại. "Đều nói, đánh là tình mắng là yêu. Tiểu cữu chiều lực đạo này của ngươi, chắc ngươi yêu ta nhiều lắm."

Khóe miệng ta run run, người này da mặt dày giống như nước Thái Bình Dương.

"Tiểu cữu, theo ta hồi phủ, làm thị thiếp của ta đi."

"Khụ khụ. . . . ." Ta sợ tới mức bị sắc nuomicengsss của mình, một bàn tay ở ta trên lưng vỗ nhẹ, "Nhìn ngươi, đều cao hứng thành như vậy."

Hơn nửa ngày, rốt cục hết ho, thừa dịp hắn không chú ý, ta một tay lấy hắn đẩy ra, nhảy dựng lên, "Ta cho ngươi biết, ngươi nằm mơ đi." Còn chưa có chạy đến cửa, người ta lại bị hắn dụng lực kéo vào lòng, ta toàn lực giãy dụa, "Thật phiền phức" hắn nói thầm, tay tại trên người ta điểm một cái làm ta không thể nhúc nhích được, ta mở miệng chuẩn bị mắng, lại bị hắn điểm á huyết. Chỉ phải giương mắt nhìn.

"Vương gia, nàng chỉ là đại phu." Chu Chi Nhược rốt cục lương tâm phát hiện, mở miệng, bất quá nàng nói cái gì? Vương gia? Chẳng lẽ người này là người nguyên?

"Nga? Phải không?" Quách mặt không chút để ý mở miệng.

"Nàng đã muốn ly khai Nga Mĩ, kính xin Vương gia buông tha nàng." Chu Chi Nhược thành khẩn nói.

"Chu chương môn, ngươi sẽ không phải quên giao dịch của chúng ta đi."

"Ta đương nhiên không quên."

"Tốt lắm, mới vừa rồi là ai nói, muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết. Chu chương môn chẳng lẽ muốn vì một người từng là đệ tử Nga Mĩ, cùng bốn vương trở mặt sao sao?" Đây là uy hiếp, trắng trợn uy hiếp.

Chu Chi Nhược nhìn ta liếc mắt một cái, lòng ta trầm xuống, xong rồi, nàng hoàn toàn đem ta bỏ qua. Quả nhiên, Chu Chi Nhược không hề vì chuyện của ta mà dây dưa nữa, "Vương gia nói đúng, là Chi Nhược vô lễ."

"Chu chương môn không cần khách khí" Quách mặt khoát tay, nói, "Nay triều đình đại thế đã mất, không đủ gây sợ. Nhưng thật ra Minh giáo, gần đây thực lực tăng nhiều, còn phải nhờ Chu trưởng môn hộ trợ nhiều." Xem Quách mặt một chút cũng không có muốn tránh đi ý của ta, không biết là hắn đối với ta rất yên tâm, hay là đối với chính hắn quá tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Muốn giết Mạc Thanh Cốc?

Khi...tỉnh lại, ta phát hiện mình ở trong một gian phòng cổ kính.

"Tiểu thư, ngươi đã tỉnh?"

Ta giương mắt nhìn lại, là một cô gái khoảng mười ba mười bốn tuổi, bộ dạng thanh tú động lòng người.

"Ngươi là?"

"Nô tỳ là nha hoàn của ngài, Tiểu Thúy" cô gái đáp.

Nha hoàn? Ta khi nào thì có nha hoàn rồi? Chẳng lẽ ta lại xuyên qua sao. Vội giờ tay lên, vòng ngọc sư phó tặng còn tại đây.. Nghĩ đến, hay là đang ở bên trong nội dung vở kịch Ỗ Thiên

Có thể là thấy được nghi ngờ của ta, Tiểu Thúy giải thích nói, "Nô tỳ là người Vương Gia phân phó lại đây hầu hạ tiểu thư."

Vương gia? Quách mặt? Ta tiếp nhận quần áo trên tay Tiểu Thúy, "Ta tự mình tới." Mặc sau, liền bị Tiểu Thúy lôi kéo, ngồi ở trên bàn trang điểm, "Đây là đâu?"

Tiểu Thúy một mặt giúp ta làm tóc một mặt nói, "Hán vương phủ"

Hán vương phủ? Ta nhớ được kỷ Nguyên mặt Minh sư, xưng là Hán vương, là Trần Hữu Lượng, chẳng lẽ Quách mặt chính là Trần Hữu Lượng? Ta vội hỏi, "vương gia của các ngươi là họ Trần?"

Tiểu Thúy đã muốn giúp ta đem đầu tóc chuẩn bị cho tốt rồi, nàng nghi ngờ nhìn ta , "Tiểu thư không biết sao? Vương gia họ Quách."

Họ Quách? Mò hôi, như thế nào toàn bộ lộn xộn . Ta tức giận xao xao đầu, quên đi đừng suy nghĩ, sống ở đâu thì yên ở đấy. Xem Tiểu Thúy cầm trong tay một hộp cùng loại son bột nước gì đó, hỏi vội, "Này, Tiểu Thúy, đây là làm sao nha."

"Son bột nước a" Tiểu Thúy đương nhiên nói.

"Ta biết, ta là nói, ngươi lấy cái này ra làm gì?"

"Giúp tiểu thư trang điểm." Xem nàng như muốn tô vẽ trên mặt ta, ta sợ tới mức việc nhảy ra, nói đùa hay nói giỡn, ta thật vất vả mới có làn da tốt như vậy, ta không muốn bị làm hỏng đâu."Tiểu thư, ngài còn chưa mặc trang phục, tiểu thư. . . . ."

Cũng không để ý tới Tiểu Thúy quát to, ta cực kỳ nhanh chạy ra cửa lớn, chạy một đoạn sau, mới phát hiện, ta thế nhưng lạc đường. đảo qua bảy tám nơi, đi tới một một nơi có hoa viên . Đang chuẩn bị đi qua, nghe được có người ở nhỏ giọng nói chuyện, ta giảm cước bộ, chậm rãi đi qua.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Là thanh âm của Quách mật.

"Vương gia, thuộc hạ vô năng." Một giọng nam nói.

"Tốt lắm, đứng lên đi."

"Tạ, Vương gia."

"Tổng công tử, Chu chương môn bên kia chuẩn bị thế nào?" Tổng Thanh Thư?

"Vương gia yên tâm, thuộc hạ cùng phu nhân đều đã chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ đám người Trương Vô Kỵ chui đầu vô lưới." Tổng Thanh Thư nói.

"Hảo, Cái Bang bên kia trước mắt cũng không có chuyện gì đi." Quách mật hỏi.

"Không có, Cái Bang đến nay không một người nhìn ra bang chủ là giả ." Người nam kia lại nói.

"Hảo, Trần Hữu Lượng chuyện này liền giao cho ngươi, Tổng công tử ngươi tận lực phối hợp."

"Dạ, Vương gia" hai người trăm miệng một lời.

Trăm mặc một hồi nhi, nghe được thanh âm của Trần Hữu Lượng, "Vương gia, thuộc hạ có việc bẩm báo."

"Nói đi"

"Dạ, thuộc hạ phát hiện Võ Đang Mạc Thanh Cốc cũng đến nơi này."

Mạc Thanh Cốc? Lòng ta làm hạ xuống, ngừng thở, lắng nghe.

"Mạc Thanh Cốc sao?" Quách mật cười lạnh nói, "Từ Nga Mi một đường theo đến đây rồi, không hổ là Võ Đang thất hiệp" .

"Vương gia, thuộc hạ có một câu , không biết có nên nói hay không." Trần Hữu Lượng chần chờ nói.

"Chuyện gì, nói đi."

"Vương gia mang về cô nương kia. . . . . Vương gia, ngươi cũng không thể lưu nàng." Lòng ta mạnh mẽ căng thẳng, chẳng lẽ bọn họ muốn giết ta?

"Ngươi làm càn!" Quách mật gầm lên.

"Thuộc hạ biết tội!" Trần Hữu Lượng vội hỏi, "Vương gia, ngài từng đối thuộc hạ nói qua, muốn thành nghiệp lớn thì không thể dính vào chuyện tình cảm, nhưng hôm nay Vương gia ngài. . . . ."

"Câm miệng! chuyện của bốn vương, còn chưa tới phiên ngươi tới trông nom." Một tiếng vỗ vang lên, như là ly trà bị ném trên mặt đất.

"Vương gia thứ tội!" Trần Hữu Lượng nói.

"Tốt lắm, đều đi xuống đi, bốn vương cần cẩn thận suy nghĩ." Quách mật thanh âm của tràn đầy mỗi một.

"Kia còn chuyện Mạc Thanh Cốc?" Trần Hữu Lượng hỏi.

"Ngươi phải biết làm như thế nào rồi."

"Dạ, thuộc hạ hiểu được."

Tiếng bước chân đi xa, chậm rãi đã nghe không còn thanh âm nào. Mà Quách mật như là đang ngủ, không có một chút động tĩnh, tình thế khó xử, đi cũng không được ở lại cũng không xong. Lại qua ước chừng một khắc đồng hồ, bên kia còn không có tiếng vang, ta thông thả chuyển bước, mới vừa đi vài bước, chợt nghe thanh âm Quách mật vang lên.

"Như thế nào? Nghe xong muốn đi rồi? Lại đây đi."

Ta chỉ còn kiên trì đi tới, Quách mật ngồi ở ghế trên, đầu mệt mỏi ngẩng lên, nhẹ tay xoa giữ hai mi. Một bộ dạng như là đau đầu hoặc là rất mệt mỏi.

Ta không yên bất an hướng tới một cái ghế ngồi xuống, trong lòng lo lắng cho Mạc Thanh Cốc, nhất thời không nói chuyện.

"Ngươi vừa rồi cũng nghe được rồi, ngươi nói muốn ta đối xử với ngươi như thế nào? Ân?" Quách mật híp mắt, nhìn ta.

"Ta có quyền lợi lựa chọn sao?" Ta hỏi.

Quách mật khoe miệng nhếch nhẹ, "Không có".

"Kia không phải chỉ có một đường chết sao." Ta tức giận nói.

Quách mật tinh thần tựa hồ đã khá nhiều, khẽ nở nụ cười, "Lần trước ta đề nghị như thế nào."

"chuyện gì?"

"Làm thị thiếp của bốn vương."

"Ta đã trả lời qua" ta gần từng chữ, "Ngươi nằm mơ"

Quách mật khoa trương ngoáy ngoáy lỗ tai, nói, "Không cần lớn tiếng như vậy, bốn vương không điếc." Hắn ngón tay thon dài rất nhỏ gõ cái bàn, "Uh, thị thiếp không hài lòng, kia làm sùng phi đi." Nhìn giọng nói kia của hắn giống như ban cho ta một ân huệ rất lớn.

Ta trừng mắt liếc hắn, cũng không để ý tới

"Sùng phi cũng không vừa lòng à? Chẳng lẽ ngươi nghĩ làm vương phi của bốn vương."

Ta tiếp tục không để ý tới hắn, nhìn hắn hát kịch một mình xem có thể hát đến khi nào.

Gặp ta như thế, Quách mật chuyển hướng nói, "Nghe nói Mạc thất hiệp là vị hôn phu của ngươi." Hắn muốn làm gì? Ta liếc chết nhìn chăm chăm hắn, ý đồ nhìn ra một tia manh mối. "Còn nghe nói ngươi từ hôn."

"Ngươi rút cuộc muốn nói cái gì?"

"Hừ, ngươi rút cuộc cũng để ý rồi sao?" Quách mật lạnh nhạt nói, người này biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh.

"Ngươi rút cuộc muốn làm gì?" Ta không có kiên nhẫn nói.

"Gả cho ta, trừ bỏ vị trí Vương Phi, những cái khác khác bốn vương điều có thể cho ngươi."

"Ta nói rồi, ta cái gì đều không cần, cũng sẽ không gả cho ngươi." Ta cũng vậy lười cùng hắn quanh co lòng vòng.

"Vậy bốn vương sẽ đi giết cái người kia." Quách mật cả giận nói.

"Ta cùng hắn đã không còn quan hệ" ta cũng không muốn giải thích với cái người điên này.

"Vậy ngươi vì sao không gả cho ta" ta vì sao phải gả cho hắn? Thật sự là rất khó hiểu a?..

Vì không muốn làm hắn tức giận, ta thay đổi chiến thuật, "Ta không tin, ngươi là thiệt tình yêu ta."

"Kia lại có cái gì quan hệ, chỉ cần ta nguyện ý cưới ngươi là được rồi." Không được, ta muốn giận điên lên. Ta rút cuộc không chế không nổi, xoẹt một chút đứng lên, không nói hai lời, nhấc chân bước đi.

Tay bỗng dưng bị nắm chặt lại, ta ngã vào một cái ôm ấp. "Nhìn ngươi, chỉ cần bị khiêu khích một tý, liền giống như tiểu miêu nhảy thật cao." Thanh âm đinh đầu truyền đến, trầm thấp, hỗn loạn nỉm cười.

Ta cố gắng gầy dựa, hai tay bị buộc chặt, toàn thân bị áp chế, căn bản là không có cách nào khác nhúc nhích, "Buông" ta kêu to.

"Ngồi xuống với ta một chút, được không" thanh âm mềm mại trước nay chưa có của hắn làm ta sững sờ, lập tức lại phục hồi tinh thần lại, "Buông"

Hắn rất nhỏ thở dài, "ngươi làm sao luôn giống như một con mèo nhỏ vậy, ôn nhu một chút không được sao."

"Người mới giống con mèo xù lông, cả nhà người đều là mèo xù lông." Ta nói bừa phản kích.

Hắn sang sảng cười to, hai tay càng chặt đem ta nhốt lại, tiến đến tai ta, "Người thật đúng là thú vị, bắt quá, ta thích." Đầu óc mền mền, cảm giác được lỗ tai nóng đến đỏ, thanh âm cũng lấp lập, "Người. . . . . Người. . . . . Người. . . . ."

"Người đỏ mặt" hắn trêu chọc nói.

Ta then quá thành giận dùng hết toàn lực, một chút đưa hắn đẩy ra, cuống quýt chạy trốn rất xa. Hắn nhất thời không kịp phản ứng, bị ta đẩy thiếu chút nữa ngay cả người cùng ghé tiếp xúc thân mật với đất.

Nhìn hắn bộ dạng chật vật, tâm tình ta lập tức đã khá nhiều. Nghĩ đến tình huống không rõ của Mạc Thanh Cốc, lại không khỏi khẩn trương lên. Tên kia có phải hay không đầu óc hỏng rồi, làm sao theo tới nơi này. Nghe Quách mật nói, hắn là từ Nga Mi một đường theo tới, chẳng lẽ người nửa năm nay, luôn luôn âm thầm giúp đỡ ta cũng cố lực lượng là hắn sao? Thật là một ngốc tử! Không được, làm sao tìm được hắn, ít nhất làm cho hắn nhanh chút rồi đi quay về Võ Đang đi. Nhớ tới, ở Ý Thiên ở bên trong, thời điểm hắn chết là ở khúc này, chết ở trên tay Trần Hữu Lượng cùng Tống Thanh Thư, ta nhìn không được phát run. Cố gắng ổn định nỗi lòng, Mã Tiểu Linh từng nói: cho dù một giây sau là tận thế, chỉ cần một ít giây còn chưa tới đến vậy không phải sự thật. Chỉ cần còn chưa có xảy ra, liền còn có hi vọng, ta âm thầm vì chính mình cổ vũ, vì Mạc Thanh Cốc cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Ý Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cứu người (thượng)

Hơn mười ngày trôi qua, ta vẫn đang không thể đi ra ngoài, cũng không nghe được tin tức nào. Ta liền như là kiến bò trên chảo nóng, nôn nóng bất an, nhưng cũng đành bất lực. Giờ phút này đây, ta cảm thấy thật hối hận sao mình không chịu cố gắng học võ công.

Ta lại một lần nữa nhìn lên bức tường, ta biết bên ngoài bức tường chính là trời cao biển rộng. Nhưng là, ta ngẩng đầu nhìn, tường thành cao hơn ba thước, bằng vào năng lực của ta, thật không thể nào qua được.

Ta lấy tay sờ những phiến đá bóng loáng như cảm thạch trên vách tường, đến lần thứ 101 mà vẫn không muốn bỏ ý định, không biết có lỗ chỗ nào không nhỉ. (chị này muốn tìm lỗ chỗ chui đây, ài)

Đi? Có tiếng nói, ta đem đầu dán tại trên vách tường. Ta một mặt tỉnh tề lắng nghe, một mặt lưu ý thị vệ cách đó không xa.

Người nam kia thanh âm nghe qua như là Trương Vô Kỵ, giọng nữ có chút quen thuộc, nhất thời nhớ không nổi là ai. Bất kể, trước chạy tính sau. Ta cố gắng vươn cổ hô to, "Vô Kỵ, Trương Vô Kỵ."

Bên kia thanh âm của lập tức im bật, tựa hồ bị ta dọa sợ. Mà thị vệ rõ ràng cũng nghe đến, nhanh chóng chạy về phía ta. Tường bên kia vẫn như cũ là không có động tĩnh gì, ta gấp đến độ dậm chân, "Trương Vô Kỵ, ta là Lâm cứu."

Vừa hô xong, chỉ thấy một đạo bóng trắng hiện lên, trước khi thị vệ tới chỗ này, ta đã bị mang đi. Thấy vậy bọn thị vệ vội vã đuổi tới, nhưng Trương Vô Kỵ đã mang theo ta một đường bay vọt đi, rất nhanh đem thị vệ bỏ lại rất xa.

Dừng lại, ta mới phát hiện, đi theo bên người Trương Vô Kỵ còn có Triệu Mẫn. Nàng đã thay đổi lại nữ trang, một thân y phục màu hồng nhạt, nhưng cốt yếu là gương mặt nàng rất lạnh lùng có chút không vui nhìn chằm chằm ta. Ta bây giờ mới chú ý tới mình đang ôm lấy Trương Vô Kỵ, vội vàng buông ra cũng vội giải thích.

"Mau, mang ta đi tìm thất sư thúc của người." Không đợi Trương Vô Kỵ mở miệng, ta vội thúc giục.

"Thất sư thúc?" Trương Vô Kỵ ngăn người, "Thất sư thúc tới nơi này rồi?"

Ta gật đầu, "Hắn hiện tại gặp nguy hiểm, chúng ta mau chóng tìm được hắn." Ta thật sự không tâm tình cùng hắn giải thích thêm.

Vừa nghe Mạc Thanh Cốc gặp nguy hiểm, Trương Vô Kỵ cũng có chút khẩn trương. "Ta đây đi mời Minh giáo đệ tử hỗ trợ tìm."

"Không còn kịp rồi" đã muốn chậm trễ 10 ngày, không thể trì hoãn nữa rồi, huống chi Minh giáo đệ tử xuất động, nhất định sẽ quấy nhiễu Quách mật, đến lúc đó, đối Mạc Thanh Cốc chỉ có hại chứ không có lợi.

Ta nhớ được, trong nguyên tác, Mạc Thanh Cốc được Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn phát hiện trong một cái sơn động. Hiện tại, Trương Vô Kỵ Triệu Mẫn đã tới, kia Mạc Thanh Cốc. . . . . Ta rùng mình một cái, không dám nghĩ nhiều nữa.

"Vô Kỵ, người có biết xung quanh đây có sơn động nào không?" Ta hỏi.

"Son động?" Trương Vô Kỵ không hiểu hỏi lại.

"Son động, ta nhớ được có một" Triệu Mẫn đột nhiên mở miệng, gấp chúng ta đều nhìn nàng, nàng tiếp tục nói, "Mấy năm trước, khi ta đi ra ngoài làm việc, từng trú qua." Nàng liền không hiểu gì vợ nói ra.

"Chúng ta đi mau." Ta vợ nói.

Trương Vô Kỵ mang theo ta, cùng với Triệu Mẫn một đường thi triển khinh công, chỉ chớp lát đã đến son động Triệu Mẫn nói.

Cửa động bị một ít nhánh cây che lại, cây cỏ quanh động có dấu vết bị bẻ gãy, lòng ta cả kinh, một tay cầm lấy nhánh cây đẩy ra, bất chấp bị thương chui vào hang. Trong động không gian khá lớn, bên trong còn có một ít dụng cụ sinh hoạt phân tán, ánh mắt ta lập tức đã rơi vào đồng củi đang đốt trong hang. Tâm ta lập tức đông lại, ta lập tức chạy tới, vượt qua đồng củi, chân ta như bị mọc rễ, bất động không di chuyển được.

Trương Vô Kỵ tựa hồ cũng chú ý tới sự khác thường của ta, nhanh chóng chạy lại, "Cửu tỷ tỷ, người làm sao vậy?" Ta lắc đầu, hít sâu một hơi, tiếp tục bước tới, ngồi xổm xuống, một tay lấy củi lửa xóc thân thể đó lên. Là Mạc Thanh Cốc, trong nháy mắt đó ta nghe đến trái tim mình như ngừng đập. Trên mặt của hắn không có một tia huyết sắc, mắt đóng chặt lại, cả người nhìn qua không có một tia tức giận. Hô hấp của ta bỗng nhiên gấp gáp, ta cảm giác được trước mắt tối sầm, thân hình lung lay. Không được, ta phải cứu hắn, phải cứu sống hắn! Ta nhanh chóng ổn định tâm trạng, nắm tay Mạc Thanh Cốc nhanh chóng bắt mạch, hoàn hảo, còn có một tia mạch đập, tuy rằng rất yếu.

"Thất sư thúc!" Trương Vô Kỵ cũng nhìn thấy kinh hô chạy vội tới.

"Chớ lộn xộn, hắn còn chưa có chết." Ta ngăn lại Vô Kỵ tay chân luống cuống, phân phó hắn đem toàn bộ củi trên người Mạc Thanh Cốc dời đi

Bụng của hắn trúng một kiếm, ngực cơ hồ bị đánh một trường, máu đã muốn khô héo rồi, làn da trước ngực bị nhiễm trùng, toàn bộ tinh thể phi thường là không lạc quan. Nếu không phải tánh mạng hắn ương ngạnh, nội lực thâm hậu, chỉ sợ sớm đã là một khối thi thể lạnh băng.

"Chớ lộn xộn!" Gặp Trương Vô Kỵ tựa hồ muốn truyền nội lực cho hắn, ta vội vàng la lên. Hắn chỉ còn một hơi thôi, nếu truyền nội lực đi vào chỉ sợ hắn chết sẽ nhanh hơn.

Ta không để ý tới sự hoang mang lo sợ của Trương Vô Kỵ, trong túi áo lấy ra một cái chai, đổ ra một viên cừu hoa ngọc lộ hoàn, đưa đến Mạc Thanh Cốc miệng. Thế nhưng, hắn đã không muốn nuốt vào bất kỳ vật gì. Ta cắn răng một cái, đem viên thuốc nhét vào miệng hắn, tiếp nhận nước Triệu Mẫn đưa tới, ngậm một ngụm, cây mở miệng của hắn, dùng đầu lưỡi đem viên thuốc đưa đến cổ họng của hắn, lại thổi mấy hơi thở thẳng đến khi viên thuốc theo cổ họng của hắn trượt xuống. Như thế vài lần, ta cũng giúp hắn uống vài lần nước nữa

Đưa tay đỡ hắn ngồi dậy, phân phó Trương Vô Kỵ đứng một bên đã muốn ngất người đem toàn huyết lớn trên người Mạc Thanh Cốc phong bế lại

"Vô Kỵ, dạy ta như thế nào vận dụng nội lực."

Gặp Trương Vô Kỵ tựa hồ còn không có kịp phản ứng gì, Triệu Mẫn cũng giúp đỡ đẩy hắn một phen, thấy hắn rốt cục phục hồi tinh thần lại, ta mới tiếp tục, "Ta nội lực so với người còn mạnh hơn, nếu ta nhìn không được rồi, người mới đến giúp ta."

Trương Vô Kỵ gật đầu, hắn tận tình chỉ bảo cho nên ta rất nhanh đã học xong cách vận chuyển chân khí trong cơ thể mình. Ta khoanh chân ngồi xuống, hai tay chống đỡ ở trên lưng Mạc Thanh Cốc, rõ ràng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn gần như lạnh lẽo. Ta bình tĩnh thần, đem một cỗ lực lượng thử đưa vào trong cơ thể hắn, kết quả lại phát hiện như nội lực đưa vào ở ạc như nước chảy vô biên. Truyền nội lực, còn có cừu hoa ngọc lộ hoàn, nhưng hắn thân thể vẫn còn quá quá mức suy yếu, ta không dám lập tức đưa vào quá nhiều chân khí, chỉ có thể đem từng chút từng chút một đưa vào, không biết qua bao lâu, cũng không biết thử mấy lần, rốt cục, có một tia phản ứng. Ta cảm thấy mình lực bất tòng tâm rồi, một môi vô tận như cơn sóng đánh ập tới làm ta đau đầu hoa mắt. Đột nhiên, sau lưng một cỗ lực lượng liên tục không ngừng đưa tới, ta cảm thấy tinh thần đột nhiên khá lên rất nhiều.

Cảm giác được tim của Mạc Thanh Cốc đập ổn định hơn một chút, ta biết mạng của hắn tạm thời đã được bảo vệ bảo vệ. Ta thu tay, phát giác toàn thân vô lực, cả ngón tay đầu đều nâng không nổi. Cổ sức quay đầu ra sau xem sắc mặt Trương Vô Kỵ, phát giác hắn cũng không tốt hơn là mấy, sắc mặt trắng bệch, cái trán tất cả đều là mồ hôi.

"Các người vẫn khỏe chứ?" Triệu Mẫn khẩn trương chạy tới, đau lòng nhìn chăm chăm Trương Vô Kỵ.

Ta điều chỉnh lại hơi thở, liền thay Mạc Thanh Cốc bắt mạch, cảm mạch đập mạnh mẽ chút, xem ra buổi tối hôm nay sẽ không có gì nguy hiểm, chính là. . Ta liếc mắt nhìn trên người hắn bụng và ngực điều bị thương, bụng bị một nhát kiếm chí mạng, còn ngực thì bị một chưởng cực kỳ âm độc, hơn nữa nếu không trị liệu kịp thời, có thể sẽ bị mất mạng, ta thật không có gì nắm chắc. Ít nhất lấy trình độ trước mắt của ta, trừ phi xuất hiện kỳ tích, nếu không nội lực của ta cùng Trương Vô Kỵ, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tánh mạng cho hắn khoảng 10 ngày thôi.

Chúng ta lập tức đều lâm vào trầm mặc, thật lâu, không ai nói chuyện.

"Phải làm sao bây giờ?" Trương Vô Kỵ tiếng nói có phần nghẹn ngào, ta nhìn hắn, trong mắt tràn đầy thủy quang. Mà lúc này đây, ta lại khóc không được, cũng không nghĩ tới sẽ khóc, ta thậm chí đã không còn như lúc trước, giống như không có cảm giác thống khổ nữa. Bình tĩnh, bình tĩnh gần như lãnh khốc.

"Đi Vô Đang" có lẽ Trương Tam Phong có thể cứu hắn.

Trương Vô Kỵ ánh mắt sáng lên, đứng bật dậy, "Chúng ta đây đi mau."

Ta nhủ may, như thế nào cũng là Minh giáo giáo chủ, vậy mà làm việc thật giống như một đứa trẻ.

"Vô Kỵ, ngươi đi mua chút dược liệu, ta xử lý vết thương của thất thúc ngươi một chút." Ta viết ra vài dược liệu đưa cho Trương Vô Kỵ, hẳn liền một cái lắc mình không còn bóng dáng.

Cũng may, Trường Sa cách Vô Đang cũng không quá xa.

Bởi vì tình huống Mạc Thanh Cốc, không thể xóc nảy, cho nên không có cách nào khác là đi bằng xe ngựa, mà xe ngựa lại quá chậm. Chúng ta quyết định thi triển khinh công, một đường bay đi. Bởi vì ta không có khinh công, mà Mạc Thanh Cốc lại là một người bị bệnh, ta cùng Vô Kỵ còn phải mỗi ngày thay phiên truyền chân khí cho hắn. Trương Vô Kỵ mang theo Thanh Cốc hôn mê, mà Triệu Mẫn lại mang theo một người không có khinh công là ta đây bay đi.

Dọc theo đường đi, mặc dù rất mệt, nhưng không có gặp phiền toái gì.

Ngày thứ mười, chúng ta đã đến Vô Đang, đem Mạc Thanh Cốc đưa đến chính tay Trương Chân Nhân, ta rút cục chống đỡ hết nổi, trước mắt tối sầm, ngã xuống. Sau khi tỉnh lại, ta mới biết được, Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn, đều cùng ta ngã xuống một lúc. Lúc ấy Vô Đang chưa hiệp, bị bộ dạng Mạc Thanh Cốc dọa cho sợ hãi, lại thấy chúng ta cùng lúc té xỉu khiến cho mọi người thiếu chút nữa loạn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cứu người (hạ)

"Tiểu Cửu, ta phải đi, Tiểu Cửu, ngươi phải bảo trọng. . . . ."

Mạc Thanh Cốc vẻ mặt toàn là máu, đứng trước mặt ta, một lần lại một lần nói. Ta vươn tay, tưởng giữ chặt hắn, lại như thế nào cũng không nhúc nhích được, ta gấp đến độ hô to, "Tiểu Thất, chờ đi, chờ đi."

Hắn hình như không có nghe được lời ta nói, khi vừa nói xong, vẻ mặt của hắn tại sao thống khổ như vậy, giống như không muốn buông tay, thân thể lại càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

"Tiểu Thất!" Ta kêu to, lập tức ngồi dậy, mới phát hiện là một giấc mộng. Lòng ta có sợ hãi vô cùng, hoàn hảo, hoàn hảo, chỉ là mộng.

Tiểu Thất, trời ạ, ta lập tức nhảy dựng lên, chạy cực kỳ nhanh hướng sân Trương Chân Nhân chạy đi. Dọc theo đường đi đụng ngã N người, giết chết N cây cỏ.

"Tiểu Thất đâu? Tiểu Thất thế nào?" Ta một phát bắt được một tiểu đệ từ vội hỏi.

Tiểu đệ tự bị ta làm hoảng có chút choáng váng đầu, tay hướng về phía phòng chỉ chỉ. Ta buông hắn ra, cực kỳ nhanh hướng trong phòng chạy đi.

Thời điểm nhìn thấy Trương Chân Nhân, ta thất thần.

Này, đây là Trương Chân Nhân sao? Cái lão già mà tinh thần vẫn trấn kiên Trương Chân Nhân sao? Hắn tựa già đi rất nhiều, trên mặt đã không có huyết sắc, tóc cũng mất đi sáng bóng, cả người giống như một cây cỏ héo.

"Tiểu Cửu đến đây" thanh âm của hắn tràn đầy mỏi mệt.

Ta còn chưa kịp đáp ứng, đã bị Du Liên Chu kéo đến trước mặt Trương Chân Nhân.

"Chân Nhân, ngươi, ngươi đây là."

"Sự phó, dùng công lực suốt đời người, bảo vệ tâm mạch của thất đệ." Tống Viễn Kiều giải thích nói.

"Tiểu Cửu, tiểu Thất hiện tại đã muốn thoát khỏi nguy hiểm, thương thế của hắn, còn cần ngươi tới xử lý."

Ta gật gù đầu, đi đến bên giường, Mạc Thanh Cốc hơi thở đã muốn đã khá nhiều. Du đại nham bước tới kéo rút chân nhỏ trên người Mạc Thanh Cốc, ta kiểm tra một chút vết thương của hắn. Vết thương ở bụng đã khép lại, nhưng ngực lại. . . . . Một chưởng này quá sâu, thương tổn lại bị nhiễm trùng, nếu không thể trị liệu tốt, chỉ sợ. . . . . Hơn nữa trái tim là một bộ phận cực kỳ phức tạp, mà ta tuy rằng học chút y, nhưng không có học qua Tây y, càng không có trải qua phẫu thuật.

"Tiểu Thất trái tim bị tổn thương nặng" ta nhìn hướng mọi người, nói thẳng.

"Có biện pháp trị liệu không?" Ân Lê Đình lo lắng hỏi.

Ta rất không muốn nói, nhưng ta chỉ lắc đầu. Mọi người thấy vậy đều một trận ảm đạm.

Ta suy nghĩ, nói, "Chân Nhân, có thể đưa cho ta một ít sách thuốc không, ta nhớ từng thấy trong sách y của Hoàng Dược sư nói qua, nhưng là bề mặt phía trên. Ta nghĩ nếu như trong sách Hoàng Dược Sư có nói đến, thì nhất định có ghi lại, nói không chừng có thể tìm được." lời ta vừa nói..., làm cho mọi người lập tức thấy được hi vọng. Tuy rằng giống như mò kim đáy bể, nhưng cũng không đến nỗi không có hi vọng.

*****

Võ Đang thật không hổ là Võ Đang. Chỉ trong một thời gian ngắn đem sách thuốc của cả nước đoạt đến.

Chúng ta tất cả tập trung tại trong thư phòng, bắt đầu tìm kiếm. Một tháng trôi qua, chúng ta gần như lục tung cả thư phòng, nhưng vẫn không tìm được gì cả. Tất cả mọi người sắp điên rồi. Bởi vì trường kỳ giúp Mạc Thanh Cốc bảo vệ tâm mạch, Trương Chân Nhân thân thể ngày càng đi xuống. Trương Vô Kỵ vài lần muốn giúp đỡ, đều bị Trương Chân nhân cự tuyệt.

Toàn bộ Võ Đang lâm vào một loại tuyệt cảnh. Có lẽ giống như một câu thơ đã từng nói, “son cùng thủy tận nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”. Trong thời điểm tuyệt vọng, không khí hắc ám đó, rốt cục cũng bị chúng ta tìm được rồi. Cái loại vui sướng này, cũng không biết có thể hình dung ra như thế nào nữa.

Võ Đang cao thấp, lại thêm một lần bận rộn nữa, chân tay bận rộn, thuốc tiên thuốc tiên, trên mặt của mỗi người tràn ngập hi vọng. Nhưng mà, còn có bị di chứng về sau, nhưng ta không có nói, tiểu Thất có thể biến thành ngọc nhi, có thể trí lực giảm xuống, có thể quên một ít chuyện, cũng có thể không luyện được võ. Những chuyện này đều có thể xảy ra nhưng ta không dám nói.

Ta đem này tất cả nói cho Trương Chân Nhân, hẳn chính là hơi chút suy tư, liền gật đầu. Hắn nói, bảo ta đừng lo lắng nhiều. Nhưng ta biết kỳ thật trong lòng hắn lo lắng hơn, hẳn bây giờ là một lão nhân trăm tuổi, mà tình cảm của hắn cùng đồ đệ lại rất sâu đậm.

Ngày chữa bệnh vừa tới tất cả mọi người đều tập trung canh giữ ở ngoài cửa, Trương Chân Nhân không để ý người khác phản đối, không cho ai giúp sức. Hắn nói nội công của hắn thâm hậu, nếu đổi thành người khác, hẳn yên tâm.

Chúng ta từ bữa sáng bận rộn tới bữa trưa ngày thứ hai, quá trình trị bệnh diễn ra rất khẩn trương, ta tập trung đến nỗi hai mắt thâm đen. Trận chiến cũng đến lúc kết thúc, ta chân mềm nhũn té trên mặt đất. Người ở phía ngoài, nghe được tiếng vang, vội vã tiếng vào. Ta nhìn bọn họ cười cười, liền sau đó lâm vào hôn mê.

Tỉnh lại lần nữa đã là ba ngày sau, mở mắt ra, ta cảm thấy một tia bất an. Trong lòng lạnh xuống, ta nghiêng ngả lão đảo chạy ra đi, phát hiện bên ngoài treo đầy vải trắng, sao lại thế này? Chẳng lẽ, chẳng lẽ còn là không có cứu sống sao? Ta nhớ được, lúc ấy thành công a.

Ta vô lực ngồi chồm hổm ở trên hành lang. Tâm không biết đã đi đâu mất.

"Cửu tỷ tỷ, làm sao ngươi lại tới đây?" Là Dương Bất Hối, ta ngẩng đầu, mắt của nàng hồng hồng, tựa hồ vừa đã khóc. Ta sờ sờ hai má, phát hiện mình cũng là đầy mặt nước mắt. Ta vội lau mặt, bình tĩnh tâm thần, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Dương Bất Hối mắt đỏ lên, vừa khóc. Lòng ta thắt chặt thật đau.

"Sư phó, sư phó hân. . . . . Hân đi rồi."

"Cái gì?" Ta kinh hô, Trương chân nhân, đi rồi? Trên sách, hẳn không phải sống đến cuối cùng vỡ kịch sao, vì sao? Chẳng lẽ là do ta cải biến nội dung vỡ kịch? Ta cảm thấy đầu óc hỗn loạn giống như tơ vò.

"Mất khi nào?"

"Buổi sáng hôm nay, Tổng đại ca đi vào kêu sư phó ăn cơm, phát hiện sư phó. . . . . Đã muốn. . . . . Đã đi rồi."

Chẳng lẽ đây là gọi là một mạng đổi một mạng sao? Bởi vì nguyên nhân ta cứu Mạc Thanh Cốc, ông trời liền lấy đi mạng của Trương Chân Nhân. Chính là không biết nếu không có Trương Chân Nhân, Võ Đang sẽ như thế nào, võ lâm lại sẽ như thế nào, chuyện xưa còn có thể dựa theo nội dung vỡ kịch lúc trước tiếp tục suy diễn đi xuống nữa không?

"Tiểu Thất, đã thức chưa?" Ta hỏi.

"Còn chưa tỉnh"

"Ta đi xem hân"

"Ta với ngươi cùng đi"

"Ân" ta gật gật đầu.

Chúng ta đi vào sân của Mạc Thanh Cốc , Du Liên Chu đã tại bên trong, sắc mặt của hắn rất kém, ánh mắt tràn đầy tơ máu, nhìn thấy ta, hắn miễn cưỡng trấn tĩnh đôi chút, "Tiểu Cửu đến đây."

"Ân" ta gật đầu, đưa cho hắn một cái bình nhỏ, "Du nhị ca, này tuy rằng không bằng cửu hoa ngọc lộ hoàn, nhưng có thể bổ thần kiện thể."

Du Liên Chu cầm qua cái chai, đổ ra một, để vào miệng, nuốt xuống, đem cái chai đưa qua, "thuốc của Tiểu Cửu, thật đúng là không sai, vừa ăn vào, cũng cảm giác tốt hơn nhiều."

Ta cười cười, không có tiếp, "Phiên toái du nhị ca, đưa thuốc qua cho mấy vị ca ca khác."

Du Liên Chu nghĩ nghĩ, đem cái chai thu hồi, "Cũng tốt, đa tạ Tiểu Cửu."

"Du nhị ca, khách khí."

Ta ngồi xuống, xem xét thương thế của Mạc Thanh Cốc, phần ngực bị đá thương đã tại khép lại rồi, tâm mạch hô hấp đều bình thường. Chính là vì sao còn không có tỉnh lại. Ta giúp hắn sửa sang lại chấn, đưa tay vén vài sợi tóc rối ra phía sau.

Tiểu Thất, người tỉnh lại nhìn thấy kết quả này có phải hay không rất thương tâm? Sư phó của người, người sư phó yêu thương người đã đi rồi.

Ta đưa tay vuốt lông mi đang nhắm lại của hắn, trong mộng thấy cái gì? Tại sao lại bất an? Hô hấp của hắn đột nhiên dồn dập lên, ta hoảng sợ, cuống quýt cầm tay hắn, không có gì vấn đề, xem ra là nằm mơ.

"Sư phó, sư phó, chớ đi. . . . . Đừng. . . . . Đi. . . . ." Mạc Thanh Cốc thanh âm đứt quãng ní non, vẻ mặt của hắn rất thống khổ, thực tuyệt vọng. Lòng ta căng thẳng, vội vàng cúi xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ nhẹ, "Tiểu Thất, tiểu Thất. . . . ."

Hắn chậm rãi bình tĩnh trở lại, ta nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị thôi lui thì nghe được một tiếng rất nhỏ kêu gọi, "Tiểu Cửu"

Ta sững sờ, hắn, đã tỉnh chưa? Ta vội ngừng đầu, hắn vẫn là từ từ nhắm hai mắt, tròng mắt sẽ cực kỳ nhanh loạn chuyển, hô hấp lại dồn dập lên, cái trán tất cả đều là mồ hôi.

"Tiểu Cửu. . . . . Đừng. . . . . Đi. . . . . Đừng. . . . . Rồi ta đi. . . . . Đừng. . . . ." Hắn giống như cực kỳ thống khổ, lông mi run run, có nước mắt theo trong mắt của hắn chảy xuống, "Ta. . . . . Thật là khó chịu. . . . ."

"Ta ở, ta ở trong này." Ta ôm lấy hắn, một lần một lần ghé vào lỗ tai hắn nói xong.

Rất cực, hắn đang ngủ. Ta ngồi ở bên giường, nhìn dung nhan hắn ngủ say, cũng rất cuộc bình tĩnh không được.

Quen biết sáu năm, hắn giống như một người đại ca của ta luôn giúp đỡ chiếu cố ta, mà ta cũng vậy ở bất tri bất giác đem hắn trở thành đại ca của mình, trở thành thân nhân duy nhất sau sư phó của ta. Nhưng là, trong khoảng thời gian này, ta cuối cùng cảm thấy có cái gì không giống với lúc trước. Vừa nghe được, chuyện ta có hôn ước với hắn làm ta rất khó chịu. Ta sợ hãi hắn là bởi vì việc hôn ước kia mới đối tốt với ta, mới chiếu cố ta. Cho nên ta liều lĩnh trước mặt mọi người từ hôn, đối với tình cảm của hắn dành cho ta thì ta lại quên mất, là ta cố chấp, là ta tùy hứng nên mới thương tổn hắn.

Ta nghĩ giải thoát hắn, hắn lại nghĩ ta muốn rời xa hắn. làm cho hắn đối với ta trở nên lạnh nhạt, khách khí, làm ta thật đau khổ. Ta thật muốn trở lại như trước kia, muốn dựa vào gần hắn, lại sợ hãi cự tuyệt. Ta là một người thực người nhất gan, ta sợ hãi cự tuyệt, sợ hãi bị thương. . . . . Biểu tỷ nói ta, luôn dùng một lớp vỏ bao mình bên trong, mong muốn không bị thương tổn.

Lần này, sau sự việc sống chết của hắn làm cho ta minh bạch một ít việc. Ta nghĩ là ta thích hắn, chính là không biết hắn đối với ta cảm giác thế nào. Là bằng hữu hay là thích, vẫn là. . . . .

Ta thờ dãi, có nghĩ thì cũng không làm được gì. Ta xao xao đầu óc, bùng lên chén thuốc trên bàn lên, ân, đã nguội, từng muỗng từng muỗng dứt cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vây công Võ Đang

Lễ tang của Trương Chân Nhân được làm rất đơn giản, dựa theo di chúc của hắn, hoá táng xong, chúng ta đưa tro cốt của hắn rải khắp núi Võ Đang.

Trương Chân Nhân giống như một vị thần tự do tự tại, nay lại hóa thành tro bụi, phân tán khắp nơi.

Ta đột nhiên cảm khái sinh mệnh thật sự yếu ớt, nhân sinh vô thường.

Người chết không thể sống lại, nhưng kẻ sống thì vẫn phải tiếp tục sống.

Bởi vì địa vị Trương Chân Nhân ở trong võ lâm, cho nên vào ngày thứ ba, Võ Đang đã hướng giang hồ các phái thông báo tin tức Trương chân Nhân qua đời. Ta không biết giang hồ đối với tin tức này sẽ phản ứng như thế nào, sẽ lo sợ bất an hay là nhưng phản ứng khác. Sau vài ngày đưa ra thông báo, các phái cũng đã tề tụ ở Võ Đang, nói là muốn đến để đưa tiễn một vị võ lâm Bắc Đẩu. Khí thế này so sánh với võ lâm vậy công quang minh đỉnh năm đó còn muốn náo nhiệt hơn vài phần.

Bởi vì hòa táng, nên không có lăng mộ. Mà những người võ lâm đến đây lại không cho là đúng, yêu cầu phải có một nơi để cúng viếng, không có cách nào, Võ Đang chỉ còn cách ở trong đại điện, làm một cái linh đường, để mọi người tới cúng tế.

Mặc kệ ở thế giới nào, cho tới bây giờ đều là dệt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, bỏ đá xuống giếng, dòng chảy xiết dẫn độ.

(toàn thành ngữ không, ta không dịch nhá lười nhất khoản này hì)

Sau khi hoàn thành việc cúng tế, những môn phái kia cũng không có lập tức rời đi, mà đồng loạt trụ lại Võ Đang. Tổ cáo Võ Đang cùng ma giáo cấu kết, kêu gọi Võ Đang phải giao Trương Vô Kỵ ra để võ lâm đồng đạo trị tội. Võ Đang lục hiệp lúc này tức giận đến thiếu chút nữa học máu. Nhưng mà, đã không có Trương Chân Nhân, Võ Đang tựa như mất đi Định Hải Thần Châm của Đông Hải long cung. Mà lúc này đây mấy đại môn phái cơ hồ dốc toàn lực mà đến, khẳng định không chỉ là tế vong linh đơn giản như vậy.

Võ Đang do ít người thực lực yếu, chỉ trong chớp lát đã bị vây hãm hình thành trận thế long môn trận.

Từ Võ Đang sáng lập tới nay, chưa từng có chuyện như hôm nay, bị người vây công, bị người bức bách. Mà ta lại chỉ có thể đứng ở một bên, lặng yên xem kịch vui.

"Bọn họ còn chưa đi sao?" Ta hỏi Dương Bất Hối.

Dương Bất Hối con tức giận khá cao, "Cái bọn lừa ngu ngốc này, căn bản chính là tìm đến gây sự chứ sao." Nàng một mặt nói, một mặt đem nắm tay nắm thật chặt, "Cũng không biết Tổng đại ca nghĩ như thế nào, lại còn đi chiêu đãi bọn hán. Nếu là ta liền đem bọn họ đánh đuổi đi. Hừ" nói xong, vẫn không quên hừ lạnh vài tiếng.

"Võ lâm dù sao cũng là nhất đại môn phái nha, nếu đúng như người nói, đem Thiếu Lâm đánh đi, các môn phái khác sẽ nói như thế nào, nghĩ như thế nào."

"Hừ, ta không quản bọn hán nghĩ như thế nào, nói như thế nào. Bây giờ không phải bọn họ tìm Võ Đang ta gây phiền toái sao, là bọn hán tìm tới Võ Đang mà." Dương Bất Hối không phục nói.

"Sao có thể đơn giản như vậy" Ân Lê Đình tiếp lời.

"Lục ca, làm sao người ra đây." Nhìn thấy Ân Lê Đình, Dương Bất Hối mắt sáng ngời, lập tức nhào tới.

"Khụ khụ. . . ." Ân Lê Đình làm bộ như ho khan, mặt đỏ hồng, Ân lục hiệp này không nghĩ tới, điều sắp kết hôn rồi, còn như vậy then thùng ai~.

"Lục ca, người sinh bệnh rồi?" Dương Bất Hối lo lắng nhìn.

"Đừng làm rộn" Ân Lê Đình nhỏ giọng nói, một mặt nói, một mặt liếc mắt trộm xem ta.

"Cửu tỷ tỷ, cũng không phải người ngoài a." Dương Bất Hối bắt mồm chu chu miệng.

Xem ra tình cảm của bọn hán không sai, ít nhất so với trước kia muốn thân mật hơn. Ta thực vì Dương Bất Hối cao hứng, cố gắng của nàng cuối cùng là không có uổng phí.

Dương Bất Hối kéo Ân Lê Đình ngồi xuống bàn đá đối diện, "Người xem người, sắc mặt như vậy tái nhợt, cũng không chịu nghỉ ngơi cho tốt" một mặt oán giận, một mặt đau lòng đem Ân Lê Đình cao thấp tả hữu tinh tế xem xét. "Không được, ta đi nấu cho người một bát canh gà hầm bổ mới được." Nói xong, vội vã rời chỗ ngồi.

Ân Lê Đình một tay nắm tay nàng giữ chặt, ngượng ngùng nói, "Người không thấy Tiểu Cửu ở đây sao" nói xong, lại nói thật nhỏ, "Ta thế nào nuốt trôi được, hiện tại Võ Đang. . . . ."

"Cũng không cần quá lo lắng, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi." Ta an ủi.

"Đúng vậy a, đúng vậy a, nếu không ta đi kêu Vô Kỵ gọi cha ta cùng mọi người tới giúp đỡ, ta muốn nhìn xem bọn hán còn dám. . . ." Gặp Ân Lê Đình sắc mặt không tốt, Dương Bất Hối thanh âm dần dần thấp đi.

Gặp Dương Bất Hối như thế, Ân Lê Đình cũng là không đành lòng, ôn nhu nói, "Dù sao đây cũng là chuyện của Võ Đang, nếu bọn người cha người tới giúp, chỉ làm sự tình tệ hơn."

"Nhưng chẳng lẽ cứ để cho bọn hán được nước cứ lần tới sao." Dương Bất Hối tức giận bất bình.

"Đại sư ca sẽ xử lý tốt , đừng lo lắng ." Ân Lê Đình an ủi.

"Thất đệ, còn chưa tỉnh sao?" Ân Lê Đình hỏi.

"Ân" ta gật đầu, suy nghĩ một chút nói, "sức khỏe hẳn đã không có đáng ngại, hai ngày nữa chắc hẳn là sẽ tỉnh lại."

"Thật sự?" Ân Lê Đình vui vẻ nói, "Vậy thì tốt quá, cuối cùng là có một tin tức tốt."

Ta rất đồng cảm gật đầu, đúng vậy a, gần đây, chuyện không tốt liên tục xảy ra. Biến toàn bộ Võ Đang đắm chìm trong không khí đau thương.

"Di, Tứ ca ngươi cũng ra đây sao." Nghe thanh âm của Ân Lê Đình, ta ngẩng đầu, Trương Tùng Khê trầm mặt, đi tới. Nhìn thấy chúng ta, hơi chút sững sờ , lộ ra vẻ mặt tức giận nói "Bên trong ngột ngạt, đi ra hít thở không khí thôi."

Xem ra, bên trong đàm phán phi thường không thoải mái.

"Bọn họ lại đưa ra yêu cầu gì sao?" Ân Lê Đình hỏi.

"Hừ, một bọn họ còn có yêu cầu khác sao, chẳng phải vẫn ép chúng ta tự tay giết Trương Vô Kỵ sao." Trương Tùng Khê vẻ mặt phẫn nộ.

"Cái gì?" Dương Bất Hối lập tức nhảy dựng lên, "để đó cho cô nãi nãi, ta đi giáo huấn bọn họ." Vừa mới đứng dậy đã bị Ân Lê Đình giữ chặt, cũng không biết Ân Lê Đình ở bên tai nàng nói gì đó, Dương Bất Hối không có lại giãy dụa.

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta hỏi Trương Tùng Khê.

"Tiên lễ hậu binh, bọn họ thật cho rằng Võ Đang toàn người yếu đuối hay sao." Trương Tùng Khê một chương võ vào trên bàn.

*****

Sự thật chứng minh, con người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không đến Nam tòng bắt hồi đầu.

Thiếu Lâm dẫn đầu gây sự, các môn phái khác thì đứng một bên xem kịch vui.

Bị bức đến không còn cách nào khác, chỉ còn cách xung đột vũ trang. Bởi vì Mạc Thanh Cốc không có tỉnh lại, thế trận bảy người không thể phát huy. Mà Trương Vô Kỵ bởi vì là Minh giáo giáo chủ, không thể ra chiến. Dương Bất Hối nội lực quá yếu, cuối cùng, chỉ còn có ta là người có thể thay thế .

Trận đầu tiên , Du Liên Chu đem một đoạn trận pháp của Mạc Thanh Cốc khoa tay múa chân chỉ cho ta một lần, có thể là bởi vì tình thế khẩn trương, lúc này đây, ta lại học được rất nhanh. Hơn nữa nội lực thâm hậu, cũng đem lại vài phần khí thế.

*****

"Hừ, Võ Đang các ngươi thật không còn người sao? Thế nào lại đi tìm một đư con nít." Thiếu Lâm tăng nhân liếc mắt nhìn ta, cực kỳ khinh thường nói.

"Thất đệ của ta bị trọng thương, không thể cùng các vị luận bàn. Đây là vị hôn thê của thất đệ ta, nàng sẽ thay thất đệ ta xuất chiến. Viên Chân đại sư có ý kiến gì sao?" Du Đại Nham nói.

Nguyên lai hòa thượng kia chính là Viên Chân, đó không phải là sư phó Tạ Tốn , Thành Côn sao. Thoạt nhìn nhìn đó là một học giả hiền đức, thật không ngờ tâm ngoan thủ lạt, thật đúng là người không thể nhìn bề ngoài mà.

Viên Chân nhìn ta liếc mắt một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

Chính thức đánh nhau, ta liền có chút luống cuống tay chân, không phải bộ pháp sai lầm , thì chính là lực đạo sai lầm . Cũng may, Võ Đang lục hiệp tay mắt lanh lẹ rất nhanh đem lỗ hổng của ta bổ xung, không có tạo thành vết thương trí mệnh. Đánh qua một lúc, bộ pháp của ta cũng thuần thục, tâm cũng ổn định hơn.

Lúc bắt đầu mọi người thấy tay chân luống cuống, lộ ra cả trăm sơ hở liền tập trung hướng ta công kích. Ta công phu mặc dù không lớn , nhưng nội lực thâm hậu, những người đó cũng không có chiếm được tiện nghi gì. Khi ta bắt đầu ứng phó được, múa kiếm làm bọn họ hoa cả mắt, khí thế thập phần làm cho bọn họ cũng không dám hướng ta công kích nữa.

Đột nhiên một thanh âm "Phanh" vang lên, ta thấy mới phát giác người của Thiếu Lâm đã ngã trên mặt đất, ôm ngực, bộ dáng cực kỳ thống khổ. Ta học bộ dạng đám người Tống Viễn Kiêu, thu kiếm. bây giờ ta mới cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi ,âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Thấy vậy, Viên Chân sắc mặt đại biến, giả mù sa mưa đối đáp lại vài câu ,liền dẫn đầu cả đám người Thiếu Lâm, nhanh chóng rời đi. Nhìn thấy Thiếu Lâm đi rồi,các môn phái khác, cũng đều lục tục xuống núi. Có một vài người còn tiến tới nói một vài câu dễ nghe mới chịu rời đi.

"Tiểu Cửu, ngươi không sao chứ."

Ta lắc đầu.

"Tiểu Cửu, lần này cảm ơn ngươi nhiều." Tống Viễn Kiều hướng ta cúi đầu.

Ta cả kinh lập tức nhảy ra, không biết làm gì, "Tống. . . . . Tống đại ca. . . . . Khách khí."

"Đại sư ca, ngươi cũng đừng dọa Tiểu Cửu nữa, ngươi xem mặt nàng đều bị ngươi dọa trắng kia." Du Liên Chu ở một bên trên chọc.

Ta lúng túng cười gượng hai tiếng, không biết nên tiếp lời như thế nào.

"Nhị đệ nói rất đúng" Tống Viễn Kiều gật đầu, "Người một nhà, khách khí làm gì, Tiểu Cửu, ngươi cũng nên thư giản đi, đừng quá câu nệ."

"Ân" ta gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mạc Thanh Cốc tỉnh lại

Có thể là Trương Chân Nhân trên trời hiển linh, Mạc Thanh Cốc tỉnh lại, cũng không có xuất hiện di chứng gì, ít nhất không có bị ngu dại, cũng không bị mất trí nhớ.

"Sư phó đâu?" Đây đã là Mạc Thanh Cốc hỏi lần thứ 26.

"Tẩu tử ngươi vừa mới tìm ta, ta đi trước." Tống Viễn Kiều tìm có chuồn mát.

"Tam ca, ngươi không phải nói có cái gì muốn cho ta xem sao." Du Đại Nham nháy mắt

"Ừ, Đúng vậy a" Trương Tùng Khê lời Du Đại Nham nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

"Sáng nay ta còn chưa luyện kiếm a"

"Ta còn có việc quên chưa làm"

.*****

Không đến ba giây, trong phòng chỉ còn lại có ta cùng Mạc Thanh Cốc ngồi trên giường.

"Tiểu Cửu" Mạc Thanh Cốc kêu ta đang muốn chạy ra khỏi cửa, ta vội cười xoay người, thật sự là không hay ho, như thế nào có mình ta bị bắt lại. Các đại hiệp chạy đâu mất rồi, một chút nghĩa khí đều không có, chạy còn nhanh hơn cả thỏ nữa.

"Sư phó có phải hay không đã xảy ra chuyện?"

"Ngươi biết" ta khản trương quá độ, lỗ miệng nói ra. Vội lấy tay che miệng lại nhưng cũng đã chậm

Mạc Thanh Cốc mặt vốn đã không có một tý huyết sắc nào giờ đây biến thành xám trắng. Thanh âm cũng có chút run run, "Nguyên lai thật sự đã xảy ra chuyện."

Ta biết là muốn giấu cũng không được nữa, lấy sự hân thông minh chắc là sớm đã phát giác ra. Kỳ thật chúng ta cũng biết, sự tình này sớm muộn gì thì hân cũng biết, nhưng là mỗi khi đối với cặp mắt kỳ vọng kia, lại như thế nào cũng nói không được, chỉ phải chạy trốn chết.

"Có phải hay không bởi vì ta"

Ánh mắt của hân lộ ra đau thương, ta vài lần muốn mở miệng, lại một câu cũng nói không nên lời. Mạc Thanh Cốc lấy tay bịt mắt, thật lâu sau mới buông ra, "Tiểu Cửu, nói cho ta biết được không? Đừng giấu giếm ta, đừng gạt ta."

Có lẽ đau dài không bằng đau ngắn, hân sớm muộn là phải biết, cùng với làm cho hân bận tâm suy đoán, không bằng ta trực tiếp nói cho hân biết, nhưng việc này thực tàn nhẫn. Ta hít một hơi thật sâu, ngồi xuống, kéo tay hân qua, đem tình huống đại khái nói một lần.

Mạc Thanh Cốc thật lâu không có phản ứng, ta có chút lo lắng có phải hay không tin tức quá mạnh, lập tức đưa hân đánh choáng váng.

"Tiểu Thất, tiểu Thất, ngươi không sao chứ."

Hân cực kỳ nhanh nghiêng đầu sang chỗ khác, đẩy ta, "Ngươi trước đi ra ngoài, ta mệt mỏi" thấy hân đang cực lực áp chế tâm tình, ta còn nghe ra trong

thanh âm của hắn có nghen ngào.

Ta ngồi vào giường, ôm lấy hắn, nhìn hắn giãy dụa, ta vội nói, "Để cho ta ở cùng ngươi, được không."

Đầu ta dựa vào cổ của hắn, hắn mạnh mẽ quay người lại, đem ta ôm vào ngực. Khí lực to đến nỗi muốn đem ta bóp nát, ta cảm thấy trên lưng lạnh lạnh, hình như có chất lỏng đang rót trên lưng ta.

Tâm bỗng nhiên căng thẳng, ta dùng hết toàn lực ôm chặt hắn, mắt ê ẩm, trướng trướng.

Không biết trải qua bao lâu, có lẽ đã qua cả nửa thế kỷ, cũng có lẽ chỉ qua một cái nháy mắt.

*****

Núi non trùng điệp, sương mù vờn quanh, giống như một loại tiên cảnh nhân gian đầy ý vị. Ta nghĩ bên ngọn núi xa xôi kia, có phải hay không cũng có thần tiên trú ngụ?

Gió buổi sáng thổi tới trên mặt có chút lạnh, lòng ta có chút loạn, nhìn về phía bên cạnh Mạc Thanh Cốc còn đang đắm chìm trong không khí bi thương.

"Tiểu Thất, ngươi đừng như vậy." Đối mặt với hắn như vậy ta cũng không biết nên nói thế nào nữa.

Mắt của hắn nhắm chặt lại, lặng im không chịu lên tiếng.

"Chân Nhân, cũng không hi vọng ngươi sẽ trở thành như vậy đâu." Ta tiếp tục nói.

"Tiểu Cửu, ta muốn yên lặng một mình." Hắn quay đầu nhìn ta, vô cùng bình tĩnh.

Ta sững sờ một lát, ta hi vọng hắn có thể trả lời, nhưng là... Có lẽ ta đã đánh giá chính mình quá cao. Ta gật gật đầu, xoay người xuống núi.

Ta cũng không có lập tức trở về, mà là dọc theo đường nhỏ, đi mà chẳng có mục đích.

Khi ta phục hồi tinh thần, phát hiện mình lạc đường. Trời u u ám ám, tựa hồ trời muốn mưa. Cũng không biết bây giờ là mấy giờ, quay đầu nhìn lại trời đã sắp tối đen mịt mịt không còn nhìn thấy cuối đường, thôi vậy, trước nên tìm chỗ tránh mưa đã rồi tính.

Trời chuyển mưa thật đáng sợ, ta còn chưa kịp phản ứng. Những hạt mưa to như hạt đậu đã rót trên đầu, trên mặt ta. Một đạo tia chớp trắng bệch xé rách bầu trời, tiếng sấm vang âm âm làm cho lỗ tai muốn tê dại, đầu óc hoa cả lên.

Trời à, không biết ta sợ nhất sét đánh sao. Ta hoảng hốt chạy bừa, cũng không biết chạy bao nhiêu lâu, rốt cục trước khi trời tối, gặp được một cái miếu hoang phế. Ta nghĩ cũng không nghĩ liền chạy vọt vào.

Chùa miếu rất nhỏ, thực cũ nát, khắp nơi đều là mạng nhện. Phía dưới tượng Phật có một đám cỏ rom thật dày, xem ra từng có người ở nơi này nghỉ chân. Nương theo ánh sáng, ta đứng ở trước tượng Phật, như là một tín đồ tận tụy. Mụ mụ nói qua, người có thể không tin thần Phật, nhưng trong lòng nhất định phải có điều sợ hãi.

Người hiện đại cũng là bởi vì không sợ hãi, mới không kiêng nể gì, chuyện thương thiên hại lý gì đều làm được. Ai, ta nghĩ chuyện đó làm gì, cũng không biết có thể hay không quay về được. Mặc kệ hiện đại như thế nào, ở đó dù sao cũng là nhà của ta, nơi đó mới là nơi ở của ta. Ở nơi này, nhiều năm như vậy, ta vẫn như cũ không thể hòa nhập vào thế giới này, trên sách nói, ông trời làm gì cũng có mục đích. Ta rất muốn hỏi một chút, mục đích của hắn rốt cuộc là cái gì. Nhưng là, Phật tượng trước sau như một trầm mặc, ta đột nhiên muốn cười, mình là không phải là một người ngu si ở thời đại này. Cho dù thiên có thần Phật thật đi, không phải cũng từng có câu sao, cho dù đầy trời thần Phật, đều chẳng qua chỉ là những người đứng xem mà thôi, còn người muốn sinh tồn điều phải dựa vào chính mình sao.

Trời bên ngoài càng tối sầm, ta đóng kỹ cửa, ngồi ở trên bó cỏ, đầu dựa vào một bên cột, Mắt như thế nào cũng không dám nhắm, tiếng gió vù vù chà xát làm rung động cửa miếu, kèm theo tiếng mưa rơi thưa thớt.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, ta cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cực kỳ nhanh trốn ở mặt sau Phật tượng, cảnh giác nhìn chằm chằm phía cửa.

Một cái bóng đen tiến vào, quen thuộc đi tới chỗ ta vừa nằm ngồi xuống, vừa mới ngồi xuống, người nọ liền lập tức nhảy dựng lên, mắt chăm chú nhìn chỗ ta ẩn thân, "Ai?" Nghe thanh âm là một người nữ.

Hoàn hảo chỉ là một người, ta trong lòng sợ hãi vội vã ngực, đang do dự muốn hay không đi ra ngoài thì kiếm trong tay người nọ đã hướng về phía ta "Đi ra, nếu không ta không khách khí."

"Ha ha, nhĩ hảo a." Ta giả ngây cười cười đi ra.

"Là người!" Người nọ kinh hô.

Nàng biết ta sao? Ta càng thêm nghi ngờ, "Ngươi nhận thức ta, ngươi là ai a."

Gặp ta đi ra, người nọ một phen che mặt, sẽ cực kỳ nhanh nhảy sau. "Ta không biết ngươi, ngày mai ngươi liền đi đi." Nói xong, liền bẻ một chút cỏ, đến

bên kia trái ra, ngồi xuống.

Ta quên mất câu danh ngôn: tò mò hại chết mèo.

Ta trực giác cô bé biết ta, ta nhanh như mèo lò mò đi qua, một thanh kiếm, đột nhiên xuất hiện đặt tại ta trên cổ, hung tợn uy hiếp, "Ngươi nếu lại gần một bước, ta liền giết ngươi."

Loại này khẩu khí, rất quen thuộc, như là đã gặp nhau ở nơi nào. Ta cố gắng tự hỏi, đột nhiên, ta kinh hô, "Ân Ly, ngươi là Ân Ly."

Người nọ toàn thân run lên, trên tay kiếm lập tức rút xuống đồng cỏ. Ta cuống quýt giữ chặt tay nàng chưa kịp lui về, "Ta là Cửu tỷ tỷ a, ngươi không nhớ rõ sao."

Ân Ly một phen bỏ ra ta, lập tức lui thật xa, "Ngươi nhận sai người"

Ta nhớ được trên sách, nàng bị Chu Chi Nhược hủy dung, mà vừa rồi nàng lại luôn vô tình hay cố ý mà nghĩ che khuất mặt, "Mặt của ngươi làm sao vậy?"

Ân Ly lập tức đứng im, toàn thân của nàng tản ra lãnh khí, nàng xoay người, trong mắt tràn đầy căm hận, "Là Nga Mi các ngươi, là nàng, ta muốn giết ngươi." Nói xong, đằng đằng sát khí lao đến.

Không xong, ta lại gặp phải phiền toái.

"Nhưng là ta muốn giúp ngươi mà" ta vội hô to.

Cánh tay kia đột nhiên dừng lại, "Thật sự? Nhưng là, đại phu đều nói, không có biện pháp trị." Lại là chậm rãi oán hận.

"Ân Ly, ngươi phải biết y thuật của ta." Ta cũng không nói mình nhất định chữa khỏi nàng, nhưng ta đem phần phán đoán đó lưu lại cho nàng, chỉ cần nàng còn muốn khôi phục dung mạo, tự nhiên sẽ tin tưởng ta, sẽ đáp ứng ta. Nói thật, ta cũng không rõ ràng nàng rốt cuộc bị hủy đến trình độ nào, về phần nắm chắc, lại không thể nào nói đến. Nhưng ta là thiết tình hy vọng có thể chữa khỏi nàng, cô bé này, ta vẫn thực thích.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hủy khuôn mặt Ân Ly

Mưa suốt một đêm, mặt đường được dội sạch sẽ, nước mưa cuồng cuộn hình thành nhiều rãnh nước nhỏ, cây cối ngã trái ngã phải nằm la liệt bên vệ đường, những hòn đá bị gió thổi lăn xuống những hố sâu, con đường nhỏ ngày hôm qua bây giờ có thể nói đã hoàn toàn thay đổi.

Một lần nữa ta không thể không cảm thán sức mạnh của thiên nhiên, và dĩ nhiên đường lên núi gặp mưa nên không thể đi được nữa, cho nên chúng ta chỉ còn cách đi vòng dưới chân núi, bây giờ trông chúng ta thật sự vô cùng chật vật.

Ân Ly dùng cái khăn đen để che mặt, chỉ lộ một đôi mắt to căng tròn.

"Ngươi, thật có thể chữa khỏi mặt của ta?" Nàng hỏi lần này không biết là lần thứ bao nhiêu nữa.

Ta vốn định phát tác, hãy nhìn về mặt chờ đợi, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, nhất thời, cũng hết giận hơn phân nửa. Bất đắc dĩ vỗ vỗ vai của nàng, "Không cần lo lắng" ta cam đoan.

Nàng tự hồ như chưa thật sự tin tưởng, nhưng cũng không nói gì nữa.

Buổi trưa, chúng ta mới đến dưới chân núi, tìm khách sạn rửa mặt chải đầu một phen. Vừa bước ra cửa phòng lại đụng phải A Ly đang đứng trước cửa, "Ngươi, đang chờ ta ở đây?" Nàng đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, trên mặt vẫn là che lụa đen, tóc ướn sững.

Ân Ly có chút mất tự nhiên rũ mắt xuống, rất nhanh, lại giờ lên yên lặng xem ta, "Cửu tỷ tỷ, cần những thứ được liệu gì."

"A?" Ta nhất thời không có kịp phản ứng. Lập tức, hiểu rõ. Có chút buồn cười sờ sờ bụng. "Dù sao trước đi ăn chút gì đã, ngươi không đói bụng sao?"

Ân Ly sừng sốt, lỗ tai đỏ, ánh mắt cũng có chút lóe ra, ồ một tiếng, cuống quýt chạy xuống lầu, rất nhanh lại hấp tấp đã trở lại, theo phía sau là tiểu nhị của khách điếm. Ta nghi ngờ nhìn nàng, Ân Ly hướng tiểu nhị vừa trừng mắt, tiểu nhị kia sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất, "Còn không mau đem đồ ăn lên"

Nhìn tiểu nhị nom nớp lo sợ, ta cười nói, "Tiểu nhị ca, ở đây ngươi có những món gì."

Cuối cùng, ta cũng chọn được vài món ăn bình thường. Thuận tiện gọi tiểu nhị đi tiệm thuốc gần đó mua vài thứ dụng cụ và dược liệu, bởi vì ta ra đi ngẫu nhiên, trên người trừ bỏ một bộ ngân châm, cái gì cũng không còn mang.

Ăn cơm xong, thể lực cũng khôi phục, tiểu nhị cũng đem lên những thứ ta dặn mua, quay đầu nhìn về phía A Ly vẫn ngồi ở trên giường, nhăn nhó giống như một cô nương xuất giá, "đem khăn mặt cởi xuống đi."

Xem nàng lấp bắp không hề có ý muốn làm theo lời ta, ta có chút không kiên nhẫn, "Người không muốn trị sao?."

"Ta, ta. . . . . Người thật có thể chữa khỏi ta?" Ân Ly áp a áp ứng, ta lập tức phát hỏa, một phen giặt khăn mặt của nàng, nàng kinh hô một tiếng, lập tức lấy tay che mặt, nhìn về phía mắt của ta, không biết là úy khuất hay là phẫn nộ. Ta sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng bị chấn động một hồi, Chu Chỉ Nhược này xuống tay cũng quá ngoan độc đi.

Rất nhanh, ta khôi phục lại tinh thần, đem tay nàng kéo xuống, "Đừng sợ, ta sẽ chữa khỏi cho người." Đây là ta lần đầu tiên lời hứa hẹn được mình xác. Con người của ta phi thường không thích hứa hẹn, bởi vì ta sợ hãi nói lời. Lúc này đây ta cũng vậy không biết tại sao mà xui quý khiến toát ra một câu như vậy.

Có thể là lời hứa của ta có tác dụng, Ân Ly chậm rãi buông tay xuống. Trong mắt của nàng còn hiện lên một tầng sương mỏng, lại quật cường không chịu để cho nó chảy ra.

Mây của ta nhất thời nhũn chặt, nàng không những bị hủy dung mà còn bị hạ độc.

"Có phải hay không, hết thuốc chữa?" Ân Ly lo sợ cẩn thận hỏi.

Ta ngẩng đầu, có chút không vui, đứa nhỏ này, ta không phải đã nói sẽ chữa khỏi cho nàng sao. Đối với ta không đáng tin như vậy sao, hay là nàng đối với mọi người đều không tin tưởng?"Ta nói rồi, sẽ chữa khỏi cho người." Nói xong, liền thu thập dụng cụ này nọ ra cửa, có mấy dược liệu khó kiếm. Hiện tại không còn cách nào, phải tự mình đi tìm thôi.

"Cửu tỷ tỷ, người đi đâu?" Ân Ly một tay giữ chặt lấy ta. Quay đầu lại, nàng như là một đứa nhỏ sợ hãi bị bỏ rơi. Tâm trạng của ta mềm nhũn, "Ta đi tiệm thuốc tìm một số dược liệu, người hảo hảo nghỉ ngơi."

*****

Tất cả tiệm thuốc trong thị trấn, cùng với mấy trấn lân cận đều không tìm được dược liệu phù hợp. Ta suy nghĩ không biết có nên đi Vô Đương một chuyến không? Đột nhiên ta nghĩ đến Mạc Thanh Cốc không thấy ta có sốt ruột không. Lập tức lắc đầu, hẳn hiện tại lòng tràn đầy đều là sự phẫn nộ, nói không chừng căn bản là không phát hiện ta mất tích.

"Cô nương" một cái bóng đen ngăn cản đường đi của ta. Bây giờ là ban ngày ban mặt, cũng có cướp bóc sao? Ta kinh ngạc ngẩng đầu, là một nam nhân, ước chừng 30 đến tuổi, mặt mày tuấn tú, lộ ra vẻ trầm ổn thành thục. Giữa lông mày ẩn ẩn có chút nóng, sầm lo.

"Người, tại sao có thể có Linh Đương?" Nam nhân một tay nhắc cánh tay của ta lên.

"A?" Ta đây mới phát hiện quần áo của ta đang mặc chẳng biết lúc nào treo cái chuông nhỏ, hẳn là khi xuất môn Ân Ly treo vào. Nha đầu kia, thật sự là."Nga, này, người nhận thức Linh Đương này?"

"Người mau nói cho ta biết, là ai đưa cho người Linh Đương." Nam nhân gia tăng lực đạo, làm cánh tay của ta đau nhức.

"Uy, người buông tay" ta hét lớn.

Nam nhân sừng sốt, sắc mặt biến hóa, buông tay ra, hướng ta ôm quyền, "Tại hạ thất lễ, thỉnh cô nương thứ lỗi." Nhìn vẻ mặt hắn, không giống như là đại gian đại ác người. Ta cũng vậy buông xuống chút cảnh giác, "Là một bằng hữu treo lên."

"Kia, có thể cho ta gặp bằng hữu của cô nương được không?" Nam nhân không thuận theo cũng không buông tha.

"Này" ta bần năng cự tuyệt, "Không tốt lắm đâu"

"Tại hạ cũng không người xấu, chính là" nam nhân như là nghĩ tới điều gì, "Thực không dám đầu điểm, trên tay cô nương là Linh Đương, là vật đính ước của thể tử ta, mà nữ nhi Ân Ly của ta luôn luôn giữ bên mình." Hẳn là Ân Dã Vương? phụ thân của Ân Ly? cậu Trương Vô Kỵ?

"Người là Ân Dã Vương?"

"Cô nương nhận thức Ly nhi?" Ân Dã Vương hai mắt sáng ngời, bắt được một chút tin tức trong giọng nói của ta.

Ta gật đầu.

"Nàng, vẫn khỏe chứ." Câu hỏi này của Ân Dã Vương đã không còn khí thế như trước, trong thanh mang theo tia lo lắng nhưng không có toan tính.

"Mặt của nàng bị hủy, hiện tại đang ở khách điểm."

"Nàng, nàng còn sống?" Ân Dã Vương mừng như điên, một phát bắt được tay của ta, rất nhanh, hấn ý thức được của mình luống cuống, vội buông ra, "Thật ồ."

"Người cho là nàng đã chết?"

Ân Dã Vương gật đầu, "Vô Kỵ nói cho ta biết, Ly nhi đã chết, bị chôn ở trên một hoang đảo. Ta không đành lòng để Ly nhi một mình lẻ loi hiu quạnh, nên một mình đi đến hoang đảo theo lời Vô Kỵ chỉ, muốn mang Ly nhi trở về. Kết quả lại phát hiện không thấy xác. Ta suy đoán, Ly nhi có khả năng được người cứu, liền trở về, đi khắp đại gian nam bắc tìm kiếm. Nhưng là, nửa năm qua này, vẫn không có tin tức, ta nghĩ đến Ly nhi bị. . . ." Ân Dã Vương không có nói thêm gì đi nữa.

*****

Ân Ly nhìn thấy Ân Dã Vương thì phản ứng cực kỳ mãnh liệt.

"Cửu tỷ tỷ, người đã trở lại?" Mở cửa, nhìn thấy Ân Dã Vương ở phía sau ta, ý cười trong mắt Ân Ly liền biến mất. Rất nhanh trở nên âm u, thô bạo. Nàng nắm lấy thanh kiếm trên bàn, không nói một tiếng liền hướng Ân Dã Vương đâm tới, gặp Ân Dã Vương không có né tránh, kiếm cách hấn khoảng 6 , 7 cm, thì ngừng lại . cánh tay cầm kiếm của Ân Ly phát rung, vài lần muốn đâm tới nhưng không có dũng khí , rất mau liền thu kiếm về.

"Ly nhi" Ân Dã Vương lên tiếng gọi.

Ân Ly sắc mặt đại biến,nước mắt trực trào ra, nàng hung hăng đem kiếm ném xuống đất, chỉ vào Ân Dã Vương mắg to."Người tới làm gì? Tôi giết ta sao?"

Ân Dã Vương mắt đécc tại ngò, tiếp tục nói, "Ly nhi, ta là phụ thân a, mặt của người làm sao vậy?"

"Phụ thân? Ha ha ~~~~~" Ân Ly cười to, tiếng cười kia nghe xong thực đau lòng, trên mặt nghiêm lại, gằn từng chữ, "Ta không có cha, chưa từng có!"

"Người" Ân Dã Vương sắc mặt xanh mét, một bàn tay cao cao giơ lên.

"Như thế nào? Muốn đánh ta sao?" Ân Ly cười lạnh, Ân Dã Vương sắc mặt xám trắng, tay dừng một chút, buông xuống, "Ly nhi"

"Đừng gọi ta Ly nhi, người không xứng!"

Ân Dã Vương gặn dữ, "Hảo, tốt lắm." liền phát tay áo ly khai.

"Nói như thế nào đi nữa, hấn chính là phụ thân của người nha." Người một nhà biến thành như vậy ta thật sự là không rõ, phải biết rằng ta rất muốn ở bên cha mẹ nha.

Ân Ly hung hăng liếc ta một cái, "Chuyện của ta, người đừng có xen vào".

Ta chán nản, người nghĩ rằng ta ăn no không có việc gì làm, thích xen vào việc của người sao.

Lúc này, bên cửa vang lên tiếng gõ, “ Ai đó” ta hỏi.

"Lâm tiểu thư, là ta, đưa thuốc tới ." bây giờ ta mới nhớ, ta mua một ít dược liệu, ghi địa chỉ khách điếm để người ta đưa đến.

"Những thuốc này, có thể chữa khỏi mặt của ta sao?" Ân Ly nắm lên một bao thuốc, hỏi.

"Những thuốc này đương nhiên không được, còn thiếu mấy thứ"

"Rất khó mua sao?" Ân Ly có một chút khấn trương.

"Rất khó" ta ăn ngay nói thật.

"Là những loại thuốc gì?"

Ta không có trả lời, trong túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho nàng, đây là phương thuốc ta viết lúc trước. những phương thuốc cơ bản đặc mua được gần hết, còn một số dược liệu quý hiếm thì ta đang tìm

"Có thể thay thế không?" Ân Ly suy tư nửa ngày, hỏi.

Ta lắc đầu, "Không có, mấy thứ thuốc này, không thể thiếu cũng không thể thay Ta mắt sáng ngời, "Có lẽ, phụ thân người. . . ." Vẫn chưa nói xong, đã bị lớn tiếng cắt đứt, "Không được tìm hấn"

"VẬy còn mặt người ." Ta thật khó khăn nha, bằng vào khả năng của ta rất khó kiếm được mấy thứ dược liệu kia nha .

" Vậy ta không cần chữa trị nữa " Ân Ly đem gói thuốc quăng ra, nhào lên trên giường, "Ta muốn đi ngủ ."

"Ân" ta đáp ứng , bước ra khỏi cửa phòng, thời điểm đóng cửa, mới phát giác này hình như đây là phòng của ta a. Nhìn trên giường người nằm đã không thấy động tĩnh, ta bắt đầu đi lặc đầu, đóng cửa thật kỹ, xoay người đến phòng bên cạnh .

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cha và con gái hòa hảo

"Chủ quán, có thể giúp ta đem phong thư này đến Võ Đang không" nơi này cách Võ Đang không xa, chủ quán hẳn là có thể đưa đến a.

Chủ quán đang muốn tiếp nhận tín, đột nhiên ánh mắt hắn sáng ngời, chỉ vào cửa, "Cô nương người vận khí thật tốt, người trước cửa không phải người Võ Đang sao."

Ta quay đầu, là Mạc Thanh Cốc, vẻ mặt hắn có chút mệt mỏi, y phục màu xanh nhạt đã đầy bụi đường, tóc cũng có chút hỗn loạn, đây là ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn chật vật như thế, thật là làm mất phong độ a. Nhìn hắn nôn nóng bốn phía nhìn xung quanh, khi tầm mắt nhìn về phía ta trong mắt hiện lên một tia kinh hi, hắn bước nhanh về phía ta. Đem ta còn đứng sững sờ ôm lấy, ta kinh ngạc nên đứng im cho hắn ôm. Lòng tràn đầy hạnh phúc, kèm theo tiếng tim đập kịch liệt, ta chân thật cảm nhận được một câu như vậy, "thiên toàn địa chuyển thời gian đình trệ".

Thẳng đến khi nghe thấy một tràn vỗ tay dồn dập, chúng ta mới tỉnh con mơ, Mạc Thanh Cốc mạnh đem ta đẩy ra, gấp ta đứng không vững, một bàn tay lại mang ta nắm lại. Ta chỉ cảm thấy khóe mắt âm ỉ, có một cỗ nhiệt lưu trào ra khỏi mắt. Nhìn thấy hắn, ta mới biết được chính mình nhớ hắn bao nhiêu, hai ngày này trong lòng ta nôn nóng bất an, rốt cục bây giờ cũng cảm thấy rõ ràng. Cho dù không muốn thừa nhận, ta cũng biết ta đã động tình rồi, mà người đang đứng trước mặt ta giờ đây chính là người nam nhân ta yêu thương.

"Sao người lại tới đây" ánh mắt của hắn làm cho hoảng hốt, ta cần nói vài lời để giảm bớt loại cảm giác kỳ quái này.

Trong mắt của hắn có một tia tức giận hiện lên, "Người còn không biết sao, không phải người vô thanh vô tức biến mất, ta cũng không phải . . . . ." Hắn dùng một chút, không có nói thêm gì nữa, "Buổi trưa, gặp người vẫn chưa về, ta liền đi tìm người, ai ngờ đụng phải mưa to." Hắn nhẹ nhàng băng qua nói.

Đối với hình dạng bây giờ của hắn, ta không biết vì sao lại nổi lên một cơn tức giận, ta xoay người, phản phệ tiểu nhị đi mua một bộ nam trang, liền lên lầu. Đi theo phía sau cước bộ không có ngừng, ta biết hắn theo kịp .

Vào cửa phòng, hắn vội la lên, "Người tức giận?"

Ánh mắt của hắn thực lo lắng, mang theo tia cẩn thận, mà mắt của ta lại bắt gặp đỏ lên, "Người ở trên núi tìm ta một đêm sao?" Trong giọng nói không tự giác có đau lòng.

Hắn ngưng cười, "Ta sợ đi tránh mưa sẽ không tìm được người." Nước mắt của ta rốt cuộc ngăn không được, chảy ra. Hắn vừa thấy ta rơi lệ, nhất thời hoảng, luống cuống tay chân, "Người, làm sao người khóc, ta, ta. . . . ." Muốn dùng ống tay áo lau nước mắt cho ta, phát hiện quần áo đã không có một chỗ sạch sẽ , chỉ phải ngóc ngách dùng cánh tay thô ráp lau nước mắt cho ta.

Cảm giác được người khác che chở thật là tốt, nhưng mà ta lại thấy hơi thẹn thùng, giả bộ phẫn nộ một phen gạt tay hắn ra, "Người làm đau ta." Hắn khỏi điểm này mặt mày đã đỏ lên, nghe ta vừa nói như vậy, lại lắp bắp, "Ta. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . .".

Lúc này, tiểu nhị đưa tới quần áo, ta tiếp nhận, cầm quần áo đưa tới trong tay Mạc Thanh Cốc, "Tốt lắm, là ta hay nói giỡn , đi đi thay đổi quần áo đi." Nói xong, chỉ hắn tới sau bình phong.

Trong phòng yên tĩnh, truyền đến âm thanh đang thay quần áo của hắn. Bốn phía truyền ra hơi thở, tạo ra một không gian đầy mập mờ. Ta cảm thấy yết hầu có chút phát khô, uống ngụm trà, phá vỡ tình huống im lặng muốn giết người này. Vội đem chuyện của Ân Ly cùng Ân Dĩ Vương nói lại một lần.

Vừa kể xong, hắn đã thay xong y phục, thay đổi bộ dạng chật vật vừa rồi, y phục màu lam dài, bên hông một cái đai lưng màu đen, tóc dài đen nhánh đã búi lên cao. Bộ dạng quả thật không sai, đúng là một dạng ngọc thụ lâm phong a, làm cho người ta có cảm giác miêu tả không được. Xem ra tên tiểu nhị kia cũng thật tin mắt nhà, màu lam nhạt này quả thật rất thích hợp hắn.

"Khụ khụ" hắn Thanh Thanh cổ họng, trên mặt hơi hơi đỏ hồng. Ta sững sờ, mang theo ánh mắt dò, trên mặt giống như bị lửa thiêu đốt nóng dần lên.

"Mấy thứ được liệu kia, Võ Đang vừa vận có." Hắn nói.

"Thật sự?" Ta vui vẻ bắt lấy ống tay áo của hắn, "Nhưng là, sẽ rất phiền toái Võ Đang có phải không. . . . ." Lời của ta còn chưa nói hết, cái trán đã bị gõ một cái, "Người một nhà có cái gì phiền toái không phiền toái ."

Người một nhà? Ta không biết có phải hay không là ta nghĩ nhiều rồi, cũng không dám đi hỏi lại, ta sợ hãi sẽ thất vọng, vẫn là một cuộc thẹn thùng. Gặp ta không nói gì, Mạc Thanh Cốc ngưng ngừng thu tay lại, nhất thời cũng không nói. Trong không khí cảm giác áp bách, làm cho ta cảm thấy thật sự khó thở.

Đột nhiên, căn phòng cách vách vang lên tiếng đánh nhau. Chúng ta cả kinh, trao đổi ánh mắt, vội vàng chạy tới.

Chúng ta đuổi tới thì Ân Dã Vương vừa vặn bị một đám Hắc y nhân công kích, cánh tay hấn tất cả đều là máu, nhìn thấy ghê người. Nhưng mà cũng không nhả chút nào, gắt gao bảo vệ Ân Ly đang nằm trong tay, Ân Ly suy yếu dựa vào Ân Dã Vương, cả mặt đều là nước mắt. Nhìn thấy chúng ta, đám kia Hắc y nhân vội vàng thoái lui, theo cửa sổ thả người chạy thoát.

"Phụ thân, phụ thân. . . . ." Ân Ly đau lòng thất thanh khóc.

Ân Dã Vương suy yếu té trên mặt đất, khoe miệng mỉm cười, "Ly nhi, người tốt cực cũng chịu gọi ta là cha rồi."

"Phụ thân, ta không hận người, không hận người, người đừng chết, đừng chết." Ân Ly sợ hãi ôm chặt lấy Ân Dã Vương.

"Ân Ly, người trước buông ra, để cho ta tới bắt mạch cho cha người" xem về mặt Ân Dã Vương, có hả năng là bị trúng độc rồi.

Ân Ly vội tránh ra, tha thiết nhìn ta. Ta xem xét dưới miệng vết thương, quả nhiên, máu chảy ra đều là màu đen. Mạch tượng hỗn loạn, độc tính rất mạnh, giải được lại rất khó tìm. Ta ý bảo Mạc Thanh Cốc che lại mấy đại huyết của Ân Dã Vương, phòng ngừa độc tính lan tràn. Xem ra việc chữa trị cho Ân Ly phải dời lại rồi.

"Cửu tỷ tỷ, cha ta thế nào?" Ân Ly cẩn thận hỏi.

"Yên tâm đi, không có gì trở ngại" ta an ủi.

Những ngày tiếp theo, ta cùng Mạc Thanh Cốc tìm thuốc, phối dược, thuốc tiên. Ân Ly thức 24 giờ canh giữ ở trước giường Ân Dã Vương, vài ngày trôi qua, cảm tình cha và con gái đột nhiên tăng mạnh.

Ba ngày sau Ân Dã Vương đã khỏe lại, cũng không xuất hiện di chứng gì.

"Phụ thân, người sao lại xuống giường rồi?" Gặp Ân Dã Vương ngồi ở trước bàn, Ân Ly vội hỏi.

"Phụ thân, cũng không phải người yếu ớt" Gặp Ân Ly tựa hồ mất hứng, lại nói, "Người xem phụ thân đều tốt rồi, không tin, người hỏi Lâm đại phu." Nhìn thấy ta gật đầu, Ân Ly mới xem như yên tâm.

Ta cũng vậy ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn về phía Ân Ly "chất độc của cha người đã được giải trừ, hiện tại nên tìm nguyên liệu chữa trị cho người thôi."

"Nhưng là, ta. . . . ." Ân Ly nhìn xem ta, lại nhìn nhìn Ân Dã Vương, có chút do dự, có chút bất an.

"Đừng lo lắng, ta sẽ làm người xinh đẹp như trước." Ta vỗ vỗ tay nàng, an ủi.

"Ly nhi, đừng lo lắng, có phụ thân ở đây." Ân Dã Vương cũng vì nàng cổ vũ.

"Nhưng là, dược liệu. . . . ." Ân Ly lại nói.

"Cái này người đừng lo lắng, dược liệu đã có" hai ngày trước, Mạc Thanh Cốc đi Vô Đang một chuyến, mang đến mấy thứ dược liệu thiếu, "Hiện tại, người chỉ cần thoải mái, buông lỏng tinh thần, bảo trì tâm tình vui vẻ, là tốt rồi."

Ân Dã Vương hướng Mạc Thanh Cốc vừa chấp tay, thực chân thành nói, "Đa tạ!" Mạc Thanh Cốc hừ nhẹ hai tiếng, không có tiếp lời. Hắn đối với kẻ gián tiếp hại chết Ngũ Ca hấn mặc dù không có cảm giác thống hận như trước kia, nhưng cũng là không có cảm tình gì. Tuy rằng, ta cũng không cho rằng cái chết của Trương ngũ hiệp, toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên mình Ân Tố Tố, nhưng là mọi người đều có một cách nghĩ riêng không trách được.

Ta ở dưới mặt bàn cầm tay Mạc Thanh Cốc, mặt hấn lập tức biến đỏ như lửa thiêu, sẽ cực kỳ nhanh nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó làm bộ như không có việc gì, đặt tay trên bàn vô ý thức đùa nghịch ly trà. Ta cười hắc hắc, đưa tay buông ra, lại bị hấn giữ chặt lại. Biến thành ta cũng mặt mày đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu.

Cũng may, hai người cha và con gái bên kia không chú ý đến mạch nước ngầm bên này bắt đầu khởi động, ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

*****

Ân Ly cảm giác bồn chồn bất an ngồi ở trên băng ghế, Mạc Thanh Cốc bởi vì tị hiềm, không có tiến vào. Ân Dã Vương bụng tới cho ta một ít thuốc mở đã được chế tạo tốt, đứng ở một bên, hấn cũng có chút khấn trương.

Ân Ly nhìn chúng ta liếc mắt một cái, đưa tay lên khăn mặt, nhưng thế nào cũng không chịu kéo xuống. Mắt to tràn ngập lo sợ, bất an. Ta ngồi xổm người xuống, ôn nhu nói, "Đừng sợ, ta sẽ chữa khỏi của người." Ân Ly nhìn xem ta, lại nhìn nhìn về phía Ân Dã Vương, vừa nhắm mắt, cắn răng đem khăn che mặt xé xuống, một khắc này ta nghe thấy thanh âm Ân Dã Vương hút không khí, cái bát hấn bụng ở trên tay hơi run run.

Gặp Ân Ly sắp đem khăn lên che mặt lần nữa, ta vội ngăn lại, "Tin tưởng ta"

"Ly nhi, đừng sợ, phụ thân tại đây."

Ân Ly rung rung gật đầu, rốt cục cũng bình ổn lại tâm trạng bất an.

Ta dùng nước thuốc đem mặt nàng lau sạch một lần, lại bôi thuốc mỡ đặc chế lên dùng vải trắng sạch sẽ đem mặt của nàng băng lại.

"Đừng có dùng tay đi chạm vào, ngày mai ta lại đến thay thuốc." Phân phó vài câu, liền xoay người ly khai.

Ân Dã Vương đi theo ra ngoài, thật sâu cúi mình "Đa tạ Lâm cô nương". Ta nhớ được khi ta giúp hắn giải độc, hắn cũng chỉ nói ra thanh âm thanh nhiên, đa tạ. Nay, nhưng lại. . . . . Xem ra, nữ nhi này trong cảm nhận của hắn, thật sự rất trọng yếu.

"Không cần khách khí"

"Mặt của Ly nhi. . . . ."

"Nếu mặt của nàng trị không hết, nguoi. . . . ." Câu nói kế tiếp ta cũng không nói ra, nhưng ta biết Ân Dã Vương minh bạch ý nghĩ của nó.

"Mặc kệ nàng làm sao vậy, đều là nữ nhi Ân Dã Vương ta. Ta, đã thiếu mẹ con nàng quá nhiều." Xem ra, vấn đề giữ hai cha con họ đã được giải quyết, hắn đã nghĩ thông suốt.

Ta cười nói, "Yên tâm, ta sẽ trả lại nguoi một nữ nhi thật xinh đẹp."

Ân Dã Vương cũng cười, "Đại ân Lâm cô nương, Ân mỗ suốt đời khó quên."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiếp theo thiên là Tây Du kí đồng nghiệp, viết là bạch long mã chính là cái kia vị hôn thê vạn thánh công chúa. Ngày thiên đề cương đều viết xong rồi, ước chừng mai kia hội câu trên, hi vọng thân môn có thể tiếp tục ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nỗi Buồn của Trương Vô Kỵ

Thời điểm tháo băng, biểu hiện của Ân Dã Vương so với Ân Ly còn khản trương hơn. Càng không ngừng ở trước mặt ta đi tới đi lui, làm ta hoa cả mắt. Rốt cục đợi cho ta tháo hết băng ra thì lại lập tức an tĩnh, mắt mở cùng cái chuông đồng giống nhau. Gặp Ân Ly mặt không có để lại dấu hiệu gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

Ân Dã Vương tựa hồ muốn bù đắp tất cả những yêu thương đã thiếu Ân Ly trong mấy năm qua. Lúc vô ý biết được Ân Ly thích Trương Vô Kỵ sau, bèn vỗ vai nói, "Vô Kỵ tiểu tử đó, dám không cưới nguoi, phụ thân nhất định không buông tha hắn."

Gặp Ân Dã Vương nói thế tựa hồ như điều đó đã định rồi, Mạc Thanh Cốc bất mãn, "Người họ Ân các nguoi, như thế nào thích ép buộc người khác như vậy? Nguoi đã hỏi qua ý Vô Kỵ chưa?" Hắn vốn là đối Ân gia không có cảm tình gì, nay, gặp Ân Dã Vương bá đạo như thế, căn bản không hỏi đương sự liền định đem việc hôn nhân định ra, lửa giận liền bốc cao.

"Như thế nào? Chẳng lẽ hắn còn dám không phụ trách?" Ân Dã Vương lông mi nhíu lại, nếu Trương Vô Kỵ là một người đàn ông phụ lòng người khác. "Xem ta không đánh gãy chân chó của hắn, dám khi dễ nữ nhi của ta, hừ!" Càng nói càng tức giận, vọt một chút đứng lên, "Không được, ta phải đi đi tiêu từ đó chộp tới." Nói xong, liền đi ra ngoài. Đi vài bước, nghĩ nghĩ lại lộn trở lại, "Ly nhi, con đi cùng cha đi".

Nhìn hai cha con đi ra cửa, ta vội hỏi, "Các nguoi thật muốn đi a?"

Ân Dã Vương mặt trầm xuống, "Lâm cô nương, ta niệm tình nguoi là ân nhân cứu mạng cha con chúng ta, nhưng chuyện này, nguoi đừng nhúng tay vào."

Ta vội hỏi, "Ta không phải muốn ngăn cản các nguoi, chính là, các nguoi đã suy nghĩ kỹ rồi sao?" Ta nhìn hướng Ân Ly đang trầm mặc không nói lời nào.

"Có gì phải suy nghĩ nữa, nữ nhi của ta coi trọng hắn, đó là phúc khí của tiểu tử đó." Ân Dã Vương nói thản nhiên.

*****

Năm ngày sau, chúng ta đã đến Quang Minh đình.

Ân Dã Vương vừa thấy được Trương Vô Kỵ liền thương lượng chuyện hôn lễ, cùng với Bạch Mi Ứng Vương, Dương Tiêu một đám trưởng lão minh giáo. Cháu ngoại của mình cùng cháu gái thân càng thêm thân, Bạch Mi Ứng Vương đương nhiên là 100 lần đồng ý.

Trương Vô Kỵ ngồi ở trong đại sảnh, hôm nay, hẳn không phải là Minh giáo giáo chủ, mà là một tiểu bối trước mặt các trưởng bối. Hắn ngồi im, có chút vô tình nhìn Ân Ly ngồi ở bên cạnh của hắn, thường thường ngượng ngùng liếc mắt nhìn Trương Vô Kỵ.

"Vô Kỵ ca, ngươi không muốn cưới ta sao?" lời nói của Ân Ly, lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người. Mới vừa rồi đại sảnh còn tranh cãi âm ỉ, lập tức trở nên dị thường yên tĩnh.

Gặp ánh mắt tất cả mọi người nhìn mình, Trương Vô Kỵ có chút không được tự nhiên, cười khan vài tiếng, "Không, không phải". Nghe hắn nói như thế, Ân Ly nhất thời vui vẻ ra mặt, những người khác cũng đều nhẹ nhàng thở ra. Ta chú ý tới Mạc Thanh Cốc bên cạnh, hắn thờ dài rất nhỏ.

Tất cả mọi người đều nói đây là chuyện lớn của giang hồ, rất nhanh, đề tài liền chuyển đến việc chuẩn bị cho hôn lễ. Ta thừa dịp mọi người không chú ý, chậm rãi lui đi ra. Ở cửa, đụng phải Triệu Mẫn đang đứng. Nhìn thấy ta, nàng sững sốt, vội quay đầu, đem nước mắt bôi đi, bày ra bộ dạng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, xoay người tiêu sái rời đi.

Thời điểm ta thất thần, nghe được thanh âm của Mạc Thanh Cốc, "Làm sao vậy?"

Ta cười cười, lắc đầu, "Vừa rồi nhìn thấy Triệu Mẫn." Mạc Thanh Cốc lặng im kéo tay của ta qua, yên tĩnh đi trên hành lang, quanh quẩn chúng ta chỉ là tiếng bước chân. Giờ khắc này, ta cảm thấy hạnh phúc. Ta dùng sức nắm chặt, mười ngón đan xen, nguyên lai hạnh phúc đúng là đơn giản như thế.

*****

Giữa trưa, mặt trời như là một cái hỏa lò, tản ra vô tận nhiệt độ của nàng. Buổi sáng lá cây còn xanh tươi, nay đều héo úa khô cằn.

Ta ngồi ở dưới một cây đại thụ, tay dùng sức quạt . .

Cách đó không xa, mặt trời nắng hết sức chói chang, ta ngẩng đầu nhìn trời, thân cây cao cao, ánh nắng xen qua tầng tầng lớp lớp lá dày, có từng đợt từng đợt ánh sáng theo trong khe hở chiếu xuống, trên mặt đất hiện ra một khung cảnh thiên nhiên rực rỡ như tranh vẽ.

Ta không tự chủ đưa lưng lui về chỗ có bóng râm, thân mình hoàn toàn dán vào gốc cây. Tiếng ve kêu giông như một khúc nhạc ru ngủ, ta cảm giác mí mắt bắt đầu nhú lại, ý thức chậm rãi mơ hồ.

Đang ở trong cảm giác mong lung, đột nhiên nghe được một loạt âm thanh bén nhọn truyền đến, "Ta không cho ngươi đáp ứng".

Ta giương mắt nhìn lại, là Triệu Mẫn cùng Trương Vô Kỵ, bọn họ đang đứng ở dưới ánh mặt trời cực nóng tranh chấp. Có thể là cảm thấy của ta nhìn chăm chú, Trương Vô Kỵ quay đầu hướng chỗ này của ta nhìn thoáng qua, dừng một chút, bỏ tay ra Triệu Mẫn, "Ngươi đừng náo loạn."

Triệu Mẫn chưa sót cơ hội khoe miệng, đem Trương Vô Kỵ túm lại, hướng chỗ ta ngồi đi tới. Ta đứng lên, không biết là nên tránh ra, hay là nên tiếp tục giả vờ ngủ.

Triệu Mẫn lôi kéo Trương Vô Kỵ tới đến dưới bóng cây, ta nghi ngờ nhìn bọn họ.

"Ta muốn ngươi trước mặt Lâm cô nương, nói ngươi chỉ yêu một mình ta, cũng chỉ thành thân với một mình ta."

Ta ngạc nhiên, chuyện này là như thế nào a?.

Trương Vô Kỵ đỏ bừng lên mặt, ánh mắt lóe ra không dám nhìn ta, trầm giọng nói, "Mẫn Mẫn, đừng làm rộn."

"Ta náo loạn? Ha ha, ta náo loạn?" Triệu Mẫn cười to, cười đến nước mắt đều đi ra. Ngược lại hung tợn nói, "Lần trước cùng Chu Chỉ Nhược, lần này cùng Ân Ly, Trương Vô Kỵ, ngươi có biết lòng ta có bao nhiêu đau."

Trương Vô Kỵ thống khổ ôm Triệu Mẫn, "Mẫn Mẫn, thực xin lỗi thực xin lỗi" ta nghĩ ta cũng nên thừa dịp bọn họ không chú ý mà rời đi.

"Ta không thể để cho cậu, ngoại công thương tâm, ta không thể a" Trương Vô Kỵ lầm bầm nói.

Triệu Mẫn một tay đẩy Trương Vô Kỵ ra. "Vậy ngươi liền lựa chọn để cho ta thương tâm, phải không?"

Trương Vô Kỵ nhìn Triệu Mẫn, không có trả lời.

"Hào, ta đã biết, ngươi đi đi" Triệu Mẫn không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

"Mẫn Mẫn" Trương Vô Kỵ muốn nói lại thôi, nhìn Triệu Mẫn đưa lưng về phía của hắn, lại nhìn ta đang đứng một bên.

Gặp Triệu Mẫn không nói gì, tâm bỗng nhiên bức bối, xoay người rời đi.

Thẳng đến bóng dáng Trương Vô Kỵ rút cuộc nhìn không thấy, Triệu Mẫn mới xoay người, trên mặt của nàng đã muốn tràn đầy nước mắt. nhìn thấy ta cố gắng gạt nhẹ khóe miệng, "Theo giúp ta uống rượu".

*****

"Đừng uống " ta nghĩ túm lấy vỏ rượu trên tay nàng , lại bị tránh thoát.

"Đừng cản ta, ta muốn uống say một lần, thật muốn say một lần" nàng vung vỏ rượu, trực tiếp hướng miệng đồ xuống. Cũng may, chúng ta mướn một căn phòng riêng, bằng không, chắc sẽ hù đến những người ở bên cạnh.

"Vì sao không say được, vì sao?" Triệu Mẫn chán nản đem những vỏ rượu vứt trên mặt đất. Ồn ào tới mức tiểu nhị cũng vội vàng chạy vào hỏi có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không.

"Tiểu nhị, đem rượu lên đây" Triệu Mẫn vỗ bàn kêu to. Tiểu nhị sợ tới mức đầu co rút lại, nhanh chân chạy đi.

"Ta đường đường quận chúa, vì hân, vì hân" Triệu Mẫn lung la lung lay đứng lên, "Ta phản bội cha ta, phản bội triều đình, phản bội dân tộc của ta, nhưng hân, hân. . . . ." Triệu Mẫn đặt mông ngồi ở trên ghế, cả người nhìn như vô lực, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nàng ôm mặt, đau khổ khóc lên.

Ta không biết an ủi như thế nào, đứng lên, vỗ vỗ vai của nàng, lại bị nàng ôm cổ, nàng nằm ở trong lòng ta khóc giống như một đứa bé. Ta có thể hiểu được nàng, yêu một người nàng đã bất chấp tất cả, nhưng mà người trong lòng tổ chức hôn lễ cùng người khác dù có kiên cường thế nào cũng sẽ bị đánh bại.

Đều là nữ nhân, ta thực đồng tình với nàng, vì nàng tiếc hận. Nhưng mà ta là một người ngoài, ta cũng không thể nói cái gì. Nhớ rõ, ở trên đường thì ta tìm cơ hội rõ tình cảm của Ân Ly dành cho Trương Vô Kỵ tới mức nào , nhưng so với ta tưởng tượng còn muốn sâu hơn . Nàng là một người từ nhỏ đã chịu khổ, Trương Vô Kỵ là người mang lại cảm giác ấm áp duy nhất cho nàng, cho nên nàng liều mạng cũng muốn nắm bắt hân cho được. Mặc dù nàng biết Trương Vô Kỵ yêu nhất là không là nàng, mặc dù nàng biết, hiện tại Trương Vô Kỵ sớm đã không còn là A Ngu năm đó, nàng vẫn không thể buông tay.

Nàng nói, nếu Trương Vô Kỵ đối với nàng không có một chút cảm tình, nàng sẽ buông tay, sẽ nhận mệnh. Nhưng mà, người nào cũng biết, Trương Vô Kỵ cảm tình tràn lan , đối với ai cũng có, chỉ sợ ngay cả Trương Vô Kỵ cũng không rõ, rốt cuộc yêu ai nhiều hơn một chút.

Ở thời điểm ta hết đường xoay sở, Trương Vô Kỵ cùng Mạc Thanh Cốc tìm tới, hân cho ta nói cảm ơn, liền mang Triệu Mẫn đi đã say không biết gì đi .

Buổi chiều ở cái trấn nhỏ này, cực kỳ náo nhiệt, Mạc Thanh Cốc gắt gao lôi ta, vẫn bị một đám người chen lấn tách ra . Cách đám người, ta nhìn thấy hân lo lắng nhìn xung quanh, tìm kiếm khắp nơi. Vừa nhìn thấy ta thì nhẹ nhàng thở ra, vội nhảy qua đến đem ta nắm chặt.

Định thần, ta mới phát hiện, những người này đều là vẻ mặt lo lắng, có chút ngay cả gánh nặng đều không cần rồi, giống như chạy chó chết. Hai bên đường tiểu thương, cũng đều lập tức toàn bộ chạy, cái ngã tư lớn này, chỉ còn lại có một mảnh đồng hồ hỗn loạn, cùng với một đám người liều mạng chạy.

"Đây là làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Nghe nói là quân nguyên đến đây." Mạc Thanh Cốc đem ta ôm càng chắc hơn.

"Nơi này không phải địa bàn Minh giáo sao? Như thế nào còn có quân nguyên tác loạn?" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy nhiều đội quân nguyên mệnh mệnh cuộn cuộn đi đến, hung thần ác sát , giống như quỷ tiến vào thi trấn.

Mạc Thanh Cốc ôm ta, nhúng người, nhảy lên một tầng lầu.

Từ trong cửa sổ nhìn ra, quân nguyên đi đến đâu chỗ đó liền biến thành mảnh phế tích. Một ông lão bởi vì đi đứng không tiện, không kịp trốn, bị một người của quân nguyên bắt lấy. Ông lão chưa kịp thấy rõ đã bị chém một đao liền như khúc cây bị chặt đứt ngã xuống trên vũng máu. Cùng lúc đó, một quân nguyên khác bắt được một đứa trẻ đang trốn, mất thấy đao sắp đâm vào trong ngực đứa nhỏ . Ta không đành lòng nhắm mắt lại, nghe được một trận tiếng đánh nhau, mở thì thấy được Mạc Thanh Cốc tay ôm đứa bé kia, đang ở cùng nguyên binh đánh nhau. Mà những quân nguyên đang chạy đi, cũng đều trở về, gia nhập chiến đoàn.

Thời điểm ta lo lắng thì thấy một nữ tử áo vàng nhập vào cuộc chiến. Nàng khua lên một thanh trường kiếm, vài cái đã đem nguyên binh đánh lui, cùng Mạc Thanh Cốc đưa lưng về nhau lưng. Mạc Thanh Cốc tựa hồ nhận thức nàng, đối với nàng cười cười, hai người đồng thời ra tay, nhất lam nhất vàng, hai cái bóng dáng, phối hợp thiên y vô phùng. Chỉ chốc lát sau, nguyên binh gục hạ một mảng lớn, khác nguyên binh thấy tình thế không ổn, liền chạy thoát thân.

*****

"Vị này là?" nữ tử áo vàng mỉm cười nhìn ta.

Nàng rất đẹp, bộ dạng ước chừng 20 tuổi, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn , cười lộ lên hai cái má lúm đồng tiền thật sâu . Ánh mắt không lớn, cũng rất quyến rũ, lưu chuyển mang theo cảm giác mềm tê đại.

"Vị hôn thê của tại hạ" Mạc Thanh Cốc mặt đỏ hồng, ánh mắt không dám nhìn ta, "Tiểu Cửu, vị này là Dương cô nương."

Ánh mắt Dương Tiểu Yến tối sầm, nhìn về phía ta đầy địch ý. Nàng sóng mắt lưu chuyển, ôn nhu nói, "Hạnh ngộ" ánh mắt của nàng vờn vờn ở trên người của ta dừng lại một giây, liền lại chuyển đến trên người Mạc Thanh Cốc.

"Dương cô nương, làm sao có thể tới nơi này?" Mạc Thanh Cốc hỏi.

Dương Tiểu Yến đột nhiên cười, "Ta là vì chuyện Cái Bang mà đến."

"Cái Bang? Cái Bang đã xảy ra chuyện?" Mạc Thanh Cốc vội hỏi.

Dương Tiểu Yến nói, "Nơi này không phải địa phương nói chuyện, Mạc thất hiệp, có thể cho ta hân hạnh được mời người tới tề xá không?" Nói xong, ánh mắt như có như không ngăm liếc mắt nhìn ta một cái.

Mạc Thanh Cốc sang sảng cười nói, "Đương nhiên, Mạc mỗ vì Dương cô nương đón gió tẩy trần." Bọn họ có việc muốn nói, ta không cũng biết là nên thức thời đi thối lui, nhưng là ta không nghĩ, nữ nhân này để cho ta có một loại cảm giác nguy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chu Chỉ Nhược Cướp Cô Dâu

Vừa đến phủ của Dương cô nương kia, làm ta sợ ngây cả người

Này, căn khoa trương như vậy sao? Xem Mạc Thanh Cốc, hần tựa hồ sớm đoán được rồi, chính là bất đắc dĩ giết hạ khoe miệng.

Ở giữ đại sảnh có treo một viên dạ minh châu to tròn chiếu sáng khắp căn phòng. Hai bên có hàng loạt các tỳ nữ mặc đồng phục đứng, trong tay các nàng bụng một cái khay. Trong viện còn gắn một vài đóa hoa sắc màu rực rỡ, cũng may không trải thảm đỏ khắp nơi, bằng không, ta còn nghĩ rằng ta đang ở trên đại lộ ánh sao ấy chứ.

"Xem ra, người sớm có chuẩn bị a" Mạc Thanh Cốc nắm tay ta, hướng Dương Tiểu Yến cười nói.

"Vậy cũng không phải? Nghe nói người đến, nên ta phải phí hết tâm cơ để chuẩn bị đấy chứ." Dương Tiểu Yến nửa thật nửa giỡn thâm oán.

Mạc Thanh Cốc trầm mặc, lập tức nói, "Dương cô nương quá khách khí." Dương Tiểu Yến lơ đãng, ý bảo nhóm tỳ nữ đem đồ ăn bụng lên. Rất nhanh chiếc bàn ăn thật dài bày la liệt các món ăn. Ta vốn là có chút đói bụng, nay một chút khẩu vị đều không có. Ta nghĩ, nếu như đốt mấy ngọn nến, thì sẽ trở thành một buổi tối lãng mạn dưới ánh nến rồi, không, bây giờ so với ánh nến buổi tối dưới ánh sáng dạ minh châu còn lãng mạn hơn ấy chứ.

"Mời ngồi" Dương Tiểu Yến cử chỉ cao quý tao nhã.

Chúng ta ở đối diện với nàng ngồi xuống. Dương Tiểu Yến vỗ tay một cái, một gã tỳ nữ đưa lên một bầu rượu, rất thơm. Nàng rót cho chúng ta một chén, Mạc Thanh Cốc đem cái chén đưa đến trước mũi hít hà, "Rượu trái cây?"

Dương Tiểu Yến tán thưởng gật đầu, cũng đem cái chén đưa đến trước mũi, hít hà, cười hỏi, "có thể đoán ra loại trái cây nào không?"

Mạc Thanh Cốc nhột nhột nếm thử, cười khê, "Nho, bên trong còn thả chút một quả đào, ta có đoán sai không?"

Dương Tiểu Yến cười nói, "Nhiều năm không thấy, người vẫn giống như xưa đều đoán trúng."

Mạc Thanh Cốc cười cười, không có trả lời.

Ta cảm thấy được mình giống như là một người dư thừa, cảm giác thật khó chịu.

"Làm sao vậy? Mệt mỏi sao?" Mạc Thanh Cốc ôn nhu hỏi. Trong nháy mắt đó, ta cảm giác được ánh mắt đối diện nhìn ta sắc bén như gai. Chẳng lẽ ta cũng vậy đúng phải một Ân Ly, Triệu Mẫn nữa sao? Ta đột nhiên cảm thấy đầu từng đợt đau, "Không thoải mái sao?" Ta ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt lo lắng, ôn nhu mắt.

Ta lắc đầu, nghĩ nghĩ lại gật gật đầu.

Mạc Thanh Cốc đang chuẩn bị đứng lên, chợt nghe Dương Tiểu Yến nói, "Nếu như Lâm cô nương mệt mỏi, vừa vặn này có một phòng nhỏ, có thể nghỉ ngơi?"

Ta gật gật đầu.

"Người tới, mang Lâm cô nương đi nghỉ ngơi." Dương Tiểu Yên kêu.

"Không cần, ta tự mang nàng đi." Mạc Thanh Cốc nói xong đứng dậy, đem ta đỡ lấy. Đi được hai bước, lại quay về hướng tỳ nữ nói, "Thỉnh phiến toái dẫn đường"

Căn phòng nhỏ trong sảnh này chỉ dùng một tấm bình phong ngăn cách. Mạc Thanh Cốc giúp ta kéo hảo, tỉ mỉ sờ sờ đầu ta, "Nghỉ ngơi thật tốt nha?"

"Ân" ta gật đầu.

Chậm rãi nhắm mắt lại, hần thấy vậy rồi đi. Ta mở mắt ra nhìn về phía ánh sáng sau tấm bình phong đang vang lên những tiếng cười vui vẻ sáng khoái. Không biết có phải rượu có tác dụng, hay là tâm ê ẩm, ta có chút khó chịu. Ta biết trong lúc này bọn họ có lẽ là đang ôn lại chuyện xưa, những chuyện mà ta không biết. Nhưng ta biết Dương Tiểu Yên kia thích hần. Đang suy nghĩ, bên kia lại truyền tới tiếng cười vui vẻ của bọn họ, ta rất ít khi nghe được Mạc Thanh Cốc cười nói sang sảng vui vẻ như vậy. Ở trước mặt ta, hần vẫn luôn là ngại ngùng, câu nệ, thậm chí mang theo thật cẩn thận.

Ta nhớ được có một quyển sách từng nói qua, một người chỉ có đứng trước người trong lòng mình mới có thể tùy ý, tự nhiên mà vậy. Ta cảm thấy trong lòng có cái gì đau nhói, chẳng lẽ? Chẳng lẽ. . . . . Ta ôm đầu, không suy nghĩ tiếp nữa. Ta nghĩ ta nhất định là uống rượu say, bằng không làm sao ta có thể suy nghĩ như vậy.

*****

"Hừ, đám quân nguyên này là do ngươi kêu tới phải không?" Bạch Mi Ứng Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn tái nhợt nghiêm mặt, xem ra ngày hôm qua say rượu, làm nàng rất khó chịu. Nàng trên người thần nhiên nghiêng mặt nhìn qua Bạch Mi Ứng Vương liếc mắt một cái, ánh mắt dừng ở Trương Vô Kỵ, "Ngươi cũng nghĩ là ta kêu đến sao?"

Trương Vô Kỵ sắc mặt không được tự nhiên quay mặt đi, không hề nhìn Triệu Mẫn. Triệu Mẫn sắc mặt xám trắng, thân mình lão đảo, cười đến thực chua xót, "Ngươi thực không tin ta, không tin ta." Nàng thật sâu nhìn Trương Vô Kỵ, "Ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy." Nói xong, xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa

"Yêu nữ, còn muốn chạy?" Vì Phúc Vương ngăn Triệu Mẫn vừa muốn bước đi lại.

"Để cho nàng đi đi" Trương Vô Kỵ thống khổ nhắm mắt lại.

Triệu Mẫn dừng một chút, bước chân nhanh hơn, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng nữa.

"Giáo chủ, thả hồ về rừng sẽ gây hậu quả về sau." Dương Tiểu cũng khuyên nhủ.

Trương Vô Kỵ lắc đầu, không nói lời nào. Mọi người mình giáo biết giáo chủ là cố ý, cũng chỉ còn cách thờ dài.

Vài ngày sau, ta không còn nhìn thấy Triệu Mẫn nữa. Hôn lễ, cũng không có bởi vì những biến cố này mà trì hoãn. Hết thấy công tác chuẩn bị đều nhanh chóng tiến hành. Mua đồ, thức ăn, giấy hi, tơ lụa, đều gấp rút chuẩn bị.

Dương Tiểu Yên thường tìm đến Mạc Thanh Cốc, sau lại dứt khoát ở lại Quang Minh đình.

Hôn lễ tiến hành cũng không long trọng, không có mỗ tiệc chiêu đãi người giang hồ, chỉ toàn người mình giáo, chỉ có ba ngoại khách là chúng ta.

Không biết có phải hay không là Trương Vô Kỵ cùng hôn lễ phạm sát, vừa bãi đường xong, hôn lễ liền nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Chu Chi Nhược thần nhiên mất liếc, nhìn mặc Trương Vô Kỵ hi phục, "Vô Kỵ ca ca, lại làm chú rể nữa sao?" Thanh âm không lớn, lại chấn động trong lòng mọi người.

"Chi Nhược, ta. . . . ."

"Ngươi là muốn nói thực xin lỗi sao? Thế thì không cần" Chu Chi Nhược thần nhiên cười, ngược lại hận nói, "Ta hôm nay cũng không phải là đến chúc phúc cho ngươi."

"Ngươi muốn làm gì?" Ân Dã Vương đứng ra, cả giận nói.

"Rất đơn giản, Trương Vô Kỵ lúc trước đối đãi ta như thế nào, ta liền như thế đó hoàn trả." Chu Chi Nhược cười lạnh, nói xong, chỉ thấy bóng dáng nhoáng lên một cái, hai tay thành trào đã hướng Trương Vô Kỵ Chop tới. Trương Vô Kỵ không dự đoán được Chu Chi Nhược lại đột nhiên ra tay, kịp phản ứng thì Chu Chi Nhược đã tới gần. Đợi hần phản kích, liền thấy được Chu Chi Nhược khỏe miệng giương lên, thoáng thay đổi phương hướng, hai móng hướng một bên Ân Ly Chop tới.

Thời gian một cái nháy mắt, Ân Ly liền đã rơi vào trong tay Chu Chi Nhược, Ân Dã Vương khản trương, muốn nhảy tới đoạt người, nhưng Chu Chi Nhược căn bản không cùng hần cứng rắn, luôn đem Ân Ly che lại. Ân Dã Vương lòng có cố kỵ, sợ đầu sợ đuôi, chẳng những không có cứu được Ân Ly, còn biến thành cực kỳ chật vật.

Chu Chi Nhược dùng sức tăng lực đạo ở cổ Ân Ly, ngoan độc nói, "Hừ, ai dám tiến đến, ta liền bóp chết nàng."

Ân Dã Vương hét lớn, "Ngươi dám!"

Chu Chi Nhược cười lạnh, "Ân Dã Vương nếu không tin, cứ việc thử xem." Nói xong, tay gia tăng lực đạo, Ân Ly hai mắt trở nên trắng. Ân Dã Vương sợ tới mức hoảng thần, "Hảo hảo hảo, Chu cô nương bình tĩnh, đừng loạn."

"Chỉ Nhược, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Trương Vô Kỵ không thể nhịn được nữa cả giận nói.

"Trương giáo chủ rất hay quên nha, vừa rồi Chỉ Nhược không phải đã nói qua sao? Ngươi lúc trước đối đãi ta như thế nào, ta liền như thế hoàn trả."

"Thực xin lỗi là lỗi của ta, ngươi trước thả Châu nhi ra được không."

"Hừ, ngươi nghĩ rằng ta là con ních ba tuổi sao?" Chu Chi Nhược cảm hận nói, "Nếu ngươi thực để ý nàng, vậy ngươi liền tự phế hết võ công đi."

Trương Vô Kỵ nghĩ nghĩ, nói, "Chỉ Nhược, nếu như làm vậy có thể giải hết nỗi hận trong lòng ngươi, ta đây nguyện ý." Nói xong, giơ tay lên cao, lại bị Dương Tiêu ở bên cạnh chặn lại, "Giáo chủ, xin đừng hồ đồ."

Chu Chi Nhược sắc mặt đại biến, "Ngươi vì nàng mà làm thế, hảo, hảo, hảo." Nói ba cái hảo sau, mang theo Ân Ly nhúng người nhảy đi, thoáng đã không thấy bóng dáng. Mọi người đang chuẩn bị đuổi theo thì Vi Phúc Vương chạy đến, hấn sắc mặt lo lắng, lập tức đi đến trước mặt Trương Vô Kỵ, "Giáo chủ, không xong, vài phân đà của chúng ta đột ngột ị công kích."

Mọi người sắc mặt đại biến, làm sao còn có tâm tư lo lắng chuyện Ân Ly nữa, cuối cùng, ta, Mạc Thanh Cốc, Dương Tiểu Yến đi Nga Mi cứu Ân Ly, những người đi đến các phân đà hỗ trợ đối phó địch.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tình địch

Bởi vì ta có khinh công, cho nên hành trình chậm đi rất nhiều. Dương Tiểu Yến đối với việc này phi thường bất mãn, luôn miệng nói ta liên lụy bọn họ. Dương Tiểu Yến nhìn về phía chân trời, nhìn mặt trời sắp ngã về phía tây, chỉ chừa một chút chút ánh sáng yếu ớt của hoàng hôn

"Nếu không như vậy đi, ta phải vài cái tỷ nữ hộ tống Lâm cô nương, Mạc thất hiệp, chúng ta đuổi theo trước đi?" Dương Tiểu Yến đưa ra lời đề nghị.

Mạc Thanh Cốc đem ta buông xuống, nãy giờ hấn vẫn luôn đứng khinh không mang ta chạy. Lắc đầu, chỉ chỉ phía trước, "Nơi đó có một trấn nhỏ, chúng ta trước đi mua vài con ngựa, như vậy sẽ không bị trì hoãn nữa."

Dương Tiểu Yến bực bội liếc ta một cái, ngược lại đối Mạc Thanh Cốc cười nói, "Liên theo lời Mạc thất hiệp vậy."

Mua vài con ngựa, bổ sung chút lương khô, chúng ta vội vã lên đường. Ta không biết cưỡi ngựa, Mạc Thanh Cốc chỉ còn cách mang theo ta, cùng ta cưỡi một con ngựa, Dương Tiểu Yến thấy thế lạnh lùng nhìn ta, giọng quát ngựa, chạy thẳng lên phía trước.

Đây là lần đầu tiên, ta cảm giác được mình là một trời buộc. Dọc theo đường đi, ta không nói một lời, đối mặt ánh mắt lo lắng của Mạc Thanh Cốc, ta cũng chỉ cười lắc đầu. Ta không muốn nói chuyện, không muốn nói. Ban đầu Dương Tiểu Yến còn phóng tới vài ánh mắt sắc như dao nhìn ta, sau vài lần liền coi như ta hoàn toàn trong suốt.

Lại qua một đêm chúng ta theo lệ của ngu ở trong núi dọc đường đi.

Mạc Thanh Cốc đi làm đồ ăn đi, ta ngồi ở bên cạnh đồng lửa, lặng lẽ nhìn ngọn lửa màu cam mag ngẩn người.

"Ngươi vì sao phải quần quít lấy hấn" một câu hỏi đường đột vang lên, ta lập tức không kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn nàng, "A?"

Dương Tiểu Yến vẻ mặt không hề che dấu chút nào vẻ khinh miệt, "Ngươi căn bản là không xứng với hấn." Thanh âm tăng thêm vài phần.

Ta ngây ngô, hỏi lại, "Người cho là ai xứng đôi hấn, ngươi sao?" Dương Tiểu Yến bị bất ngờ không cho rằng ta lại phản kích, ngây ra một lúc, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút hàn quang, "Ngươi là muốn đối nghịch với ta phải không?"

"Ngươi muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó đi" ta lười nói chuyện với nàng, nữ nhân có phải hay không vĩnh viễn đối đầu với nữ nhân?

"Ngươi!" Ta nghĩ nếu có thể, nàng khẳng định đã sớm một kiếm đâm tới. Nhưng ta biết nàng sẽ không giết ta, có thể bởi vì bộ dạng này của ta, cũng có thể bởi vì hấn ở đây à ~.

"Hừ, ta khuyên ngươi vẫn là nên chết tâm đi, hấn sẽ không thích ngươi đâu." Dương Tiểu Yến ra vẻ hảo tâm nhắc nhở.

"Cám ơn nhắc nhở của người." Ta đi đến một gốc cây ngồi xuống nhắm mắt.

Mạc Thanh Cốc vẫn chưa về, Dương Tiểu Yến cũng không có dây dưa nữa, nàng ngồi ở trên mặt thảm do tỳ nữ chuẩn bị , nhắm mắt. còn hai tỳ nữ bước ra ngoài canh gác hướng lưng về phía ta

Đồng củi bị lửa thiêu vang lên những âm thanh tía tách, qua một đoạn thời gian rất dài, Mạc Thanh Cốc mới trở về, hẩn mang về một con thỏ, một ít quả dại.

"Dương cô nương, ăn một chút gì đi" Mạc Thanh Cốc đem mấy quả dại đưa đến trước mặt Dương Tiểu Yến.

Dương Tiểu Yến vui vẻ tươi cười, đặc ý liếc mắt nhìn ta một cái, tiếp nhận trái cây, liền ăn. Xem nàng vừa đem trái cây tới miệng cắn, mặt liền khổ giống như ăn phải mướp đắng, nhìn thấy Mạc Thanh Cốc còn ở bên cạnh, vội nuốt xuống, như thế nào ta không hiểu nàng vẫn còn ăn tiếp quả thứ hai.

Mạc Thanh Cốc lại đưa cho ta mấy quả, khi ta định đưa tay ra nhận thì hẩn rút tay lại, "quả này có chút chua, không tốt hay là đợi một tý ăn thịt thỏ đi"Ta gật gật đầu. Thấy hẩn đứng dậy chuẩn bị đem con thỏ đi nướng. Dương Tiểu Yến liền đi tới vội nói, "Đề ta giúp người". Hai thị nữ kia cũng không hề động đậy, coi như làm hết phận sự đứng ở khoảng cách xa coi như canh gác. Có lẽ không có dã thú nào dám tấn công , nên ta cũng an tâm ngủ một giấc.

Tỉnh lại, một cỗ mùi thơm xông vào mũi ta, ta theo bản năng ta chép miệng vài cái. Nghe được một đạo thanh âm trầm ấm vang lên, "Đói bụng không?". Ta mở mắt ra, Mạc Thanh Cốc quay đầu mỉm cười nhìn ta . Trên đồng lửa có một cái giá gỗ, dùng để nướng con thỏ, ta dùng sức hít hà, trong không khí tràn đầy mùi thịt thỏ. Dương Tiểu Yến nhìn ta một cái đầy khinh thường, sau đó nhìn về phía Mạc Thanh Cốc đang nướng con thỏ, câu được câu mất hỏi chuyện

Ta trong đầu linh quang chợt lóe, vội tìm kiếm trong chiếc túi bên người. Có thể là động tác của ta quá nhiều đến bọn họ, Mạc Thanh Cốc không hiểu hỏi, "Tiểu Cửu, người đang tìm cái gì vậy?"

Tìm được rồi! Ta hưng phấn mà đem một cái lọ được buột cận thân giờ lên . Mạc Thanh Cốc cười tiếp nhận cái lọ ta đưa đến, mở nắp ra, hít hà, "Là bột hạt tiêu" , lại mở tiếp một hũ khác ra, "Hương thật thơm , đây là cái gì?"

"Là Hôi Hương phấn" ta đáp.

Mạc Thanh Cốc gật gật đầu, đem bột của hai hũ rắc đều lên con thỏ đang nướng, nhất thời hương thơm tỏa ra bốn phía. Làm cho Dương Tiểu Yến đang bày ra bàn mặt lạnh ở một bên cũng phải nuốt nước miếng.

Mạc Thanh Cốc xé một cái chân thỏ cho Dương Tiểu Yến, "Dương cô nương" dương Tiểu Yến rất vui vẻ tiếp nhận. Hẩn lại xé một cái mặt khác cho ta, ta rất không khách khí, há mồm liền cắn. Đã sớm đói bụng đến kêu rột rột, tục ngữ nói, ăn cơm không tích cực, tư tưởng có vấn đề.

"Ăn chậm một chút, đừng nuốt vội." Ta Mạc liếc mắt trừng Thanh Cốc một cái, người nghĩ rằng ta là đứa nhỏ ba tuổi sao ăn một chút đồ mà bị mất nghệ?

Bữa cơm qua đi nhưng mùi vị vẫn còn thoang thoảng

Trải qua một buổi tối Dương Tiểu Yến vẫn đối xử với ta sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng vẫn tò mò không chịu được hỏi ta “ Lâm cô nương những thứ được liêu kia là gì vậy?”

Hừ, muốn cầu người khác mà còn bày ra bộ mặt như vậy. Ta liền quay đầu đi, làm bộ như không nghe thấy. Dương Tiểu Yến khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời cực kỳ khó coi, lúc xanh lúc đỏ mặt trắng, làm cho ta dị thường phản kích.

Mạc Thanh Cốc thấy thế, giật nhẹ ống tay áo của ta, ý bảo ta đừng làm khó dễ Dương Tiểu Yến. Ta hung hăng trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, xoay người, lấy ra hai hũ nhỏ, ném qua. Dương Tiểu Yến tiếp nhận, xoay người đưa cho một vị tỳ nữ, hướng Mạc Thanh Cốc vừa chấp tay, "Đa tạ Mạc thất hiệp."

*****

Ánh nắng của ngày hè đang chói chang đột nhiên xoay chuyển, mây đen che phủ ,một trận mưa thật đột ngột rơi xuống.

Làm cho chúng ta đi trên đường trở tay không kịp, chờ chúng ta tìm được một gian miếu đồ nát thì đã bị xối ướt sũng thật giống như con chuột lột a. Mạc Thanh Cốc đưa tay đặt ở trên vai ta, một cỗ sóng nhiệt, quần áo của ta rất nhanh, bị hơi cho khô . Ta nhìn về phía Dương tiểu Yến quần áo cũng đã khô còn đang bốc hơi nóng.

"Thanh cốc, người mau đem quần áo hơi cho khô, đừng để bị lạnh." Dương Tiểu Yến gặp Mạc Thanh Cốc vẫn một thân ẩm ướt, cả kinh nói.

Thanh cốc? Ta miễn cảm chú ý tới cách xưng hô bất thường này.

Mạc Thanh Cốc tựa hồ không có cảm thấy gì, hẩn không sao cả cười cười, "Đừng lo, thân thể của ta rất cường tráng." Mới vận nội công, cảm quần áo hơi cho khô.

Mưa, vẫn rơi tí tách không có dấu hiện dừng lại

"A!" Đột nhiên truyền đến dương Tiểu Yến thét lên một tiếng kinh hãi. Mạc Thanh Cốc vội chạy qua, Dương Tiểu Yến ôm lấy cánh tay Mạc Thanh Cốc kêu to, miệng kêu to, "có chuột, có chuột kia." Mạc Thanh Cốc đầu tiên là cứng đờ, lông mày hơi nhíu, nhưng Dương Tiểu Yến đẩy ra. Sau khi nghe được Dương Tiểu Yến quát to, ngược lại mới cười nói, "Nguyên lai ngươi sợ chuột à?"

Dương Tiểu Yến đập Mạc Thanh Cốc một quyền, "Ngươi còn cười". Hiện thị rõ nữ nhi kiêu thái.

Mạc Thanh Cốc không biết là không thấy được, vẫn còn quá trì hoãn, hần buông Dương Tiểu Yến ra, cười ha ha, "Ta còn tưởng rằng ngươi không sợ trời không sợ đất, ha ha. . . . ." Dương Tiểu Yến nhìn về phía ta liếc một cái, không để lại dấu vết tựa đầu dán trên cánh tay Mạc Thanh Cốc, "Ngươi lại khi dễ ta."

Mạc Thanh Cốc đưa tay lùi về, tươi cười không có bất kỳ biến hóa nào, "ta có cái gì mà khi dễ ngươi, ta vẫn còn nhớ ân tình khi trước ngươi cứu mạng ta. . . . ." Nói còn chưa dứt lời, đã bị Dương Tiểu Yến bẻ gãy, "Ta đã nói với ngươi rồi mà". Dương Tiểu Yến biểu tình thực kiên định, như là hạ cái gì lớn quyết tâm. Mạc Thanh Cốc có chút mặc danh kỳ diệu, mắt không tự chủ nhìn về phía ta.

"Yên tâm, hai tỷ nữ của ta sẽ bảo hộ nàng." Dương Tiểu Yến chỉ tay về hai tỷ nữ nói.

Mạc Thanh Cốc gật gật đầu, hai người thả người nhảy vào màn mưa.

Mưa, vẫn rơi, mặc dù không như lúc trước cuộn cuộn. Bọn họ đứng cách miếu một khoảng cách không xa, trong màn mưa có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của họ, Mạc Thanh Cốc còn thường thường hướng ánh mắt nhìn về phía ta. Ta đương nhiên biết Dương Tiểu Yến muốn nói gì, ta nghĩ nàng sở dĩ lựa chọn ở trong mưa, là không muốn Mạc Thanh Cốc nhìn thấy nàng khóc đi.

Qua một lúc lâu, bọn họ rốt cục nói xong rồi. Mạc Thanh Cốc là tiến vào, hần mặt lạnh băng, lông mày hơi nhíu, nhưng khi nhìn về phía ta thì ánh mắt vẫn lộ vẻ tươi cười. Hần cầm quần áo hơ cho khô sau, ngồi ở trước mặt của ta, không nói một lời. Ta không yên bất an, không biết hần có động tâm rồi hay không, hoặc là. . . . . Ta thử giật nhẹ tay áo của hần, hần ngẩng đầu, nở nụ cười, nắm tay của ta, lo lắng nói, "Ngươi phải phải bảo vệ chính mình biết không?" Tâm mạnh nhảy dựng, hần lời này là có ý gì? Hần phải rời khỏi ta sao? Hần thích Dương Tiểu Yến sao? Ta thử hỏi, "Ngươi, muốn rời đi sao. Vừa mới nói ra ta cảm thấy thanh âm có chút rung rẩy

Mạc Thanh Cốc sờ sờ đầu ta, đem ta ôm ở trong ngực, "Nha đầu ngốc, ta làm sao có thể rời khỏi ngươi, ta chỉ là sợ chính mình bảo hộ không được ngươi." Trong giọng nói của hần tràn đầy bất đắc dĩ, lo lắng.

Lúc Dương Tiểu Yến tiến vào, đẩy người ướt sũng, nàng liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt lạnh băng làm ta muốn rung lên. Có hận, có oán, còn có sát khí. Nàng không có đem quần áo hơ cho khô, làm hai tỷ nữ của nàng thực lo lắng, lại không người dám mở miệng. Mạc Thanh Cốc thở dài, đi tới, chuẩn bị giúp Dương Tiểu Yến hong khô quần áo, lại bị Dương Tiểu Yến ôm lấy. "Ngươi cũng biết mấy năm nay, ta vẫn chờ ngươi, nhớ ngươi." Mạc Thanh Cốc không có lại đem nàng đẩy ra, có chút bất đắc dĩ than nhẹ, "Ngươi đây cũng là tội gì, ta. . . . ."

"Đừng cự tuyệt ta, ta chỉ muốn ngươi ôm ta một cái, liền buông." Dương Tiểu Yến vẻ mặt đáng thương nói, nếu ta là nam nhân, ta nghĩ ta cũng sẽ không đành lòng. Nàng nằm ở trên vai Mạc Thanh Cốc, nghiền ngẫm đối với ta cười, tựa hồ muốn nói, muốn theo ta tranh à? Ngươi còn non lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: CỬU ÂM BẠCH CỐT TRẢO

Vào lúc nửa đêm, Dương Tiểu Yến phát sốt, sắc mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, trán tràn đầy mồ hôi, miệng lẩm nhảm không biết đang nói cái gì. Hai tỷ nữ sợ đếm mức không biết làm gì chỉ có thể đứng một bên.

Mạc Thanh Cốc vội truyền chân khí cho nàng, chốc lát sau, Dương Tiểu Yến hô hấp vững vàng hơn, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Mạch tượng của nàng rất kỳ quái, mạch yếu không giống như người thường, nhìn nàng hô hấp tựa vững vàng. Từ khi học y đến giờ ta chưa từng thấy qua loại mạch tượng như vậy.

"Nàng làm sao vậy?" Ta hỏi tỷ nữ đứng một bên.

"Là bệnh cũ, tiểu thư từ nhỏ tim phổi bị hao tổn, chịu không nổi kích thích." Một tỷ nữ tuổi khá lớn nói. "Đều tại chúng ta không chiếu cố tốt tiểu thư."

Ta nắm tay nàng lên một lần nữa bắt mạch, quả nhiên. Tựa hồ là trời sinh, dùng từ ngữ hiện đại mà nói đây là bệnh tim bẩm sinh, trái tim và phổi của nàng tựa hồ có vài chỗ thiếu hụt. Ngày hôm qua gặp mưa, hơn nữa quá độ kích động, dẫn tới tái phát bệnh cũ. Hơn nữa chân khí của nàng thuộc hệ âm, tựa hồ từ nhỏ liền luyện tập công phu chỉ âm chỉ hàn.

Ta hỏi, "bệnh này thường tái phát không?" nhìn về mặt các nàng đều có cảm giác thất kinh, tựa hồ hoàn toàn không có dự kiến.

"Không có, đã hơn năm năm nay tiểu thư không có phát bệnh." Một tỷ nữ khác trả lời.

Dương Tiểu Yến lần này bệnh cũ tái phát mạnh mẽ, nghe tỷ nữ nài nỉ, cần mau chóng đưa nàng trở về, giường hàn băng mới có thể cứu được nàng. Mà Ân Ly bên này là không thể trì hoãn nữa rồi, nay tính tình Chu Chỉ Nhược ta không cách nào đoán được, cho nên phải đuổi theo càng sớm càng tốt. Cho nên ta cùng Mạc Thanh Cốc phải chia ra hai đường, hần hộ tổng Dương Tiểu Yến trở về, ta một mình đuổi theo Chu Chỉ Nhược lên núi Nga Mi.

Sau khi chia đội ngũ thì Mạc Thanh Cốc liền lôi kéo ta dạo dò một hồi điều bộ tràn đầy lo lắng, cuối cùng hần cũng không yên tâm nên nói với Dương Tiểu Yến cho một trong hai Tỷ nữ đi theo hộ tổng ta mới yên tâm được

Đối với an bài của hần, ta vui vẻ nhận. Ta biết hần lo lắng cho ta, hần bây giờ cũng rất khó xử. Ta cũng biết hần đối với Dương Tiểu Yến thực áy náy, thực tự trách, mà hơn nữa Dương Tiểu Yến còn đối với hần có ân cứu mạng. Về tình về lý hần đều nên hộ tổng Dương Tiểu Yến trở về.

Lúc chia tay, ánh mắt không khỏi đỏ lên

"Ta không sao, hình như ngươi đã quên ta cũng là một đệ tử của Nga Mi a." Ta cố gắng nuốt chua xót của trái tim xuống, cười cười.

Mạc Thanh Cốc yên lặng nhìn ta, hồi lâu mới nói, "Hào hảo ngươi cố gắng bảo trọng, ta mau chóng trở về." Nói xong, vô cùng thân thiết sờ sờ đầu ta.

"Ân" ta gật đầu, ta sẽ cực kỳ nhanh xoay người, không cho hần nhìn thấy khóe mắt ta ướt át. Ta cố gắng không quay đầu lại, từng bước một thẳng người đi xa. Ta không nghĩ đối mặt bóng lưng của hần rồi đi ta cố xây dựng nên một bức tường trên tim mình, không muốn quay lại để làm sụp đổ nó.

Đi theo của ta tỷ nữ kêu Tiểu Hồng, một cái tên thực tục khí, thực thông dụng. Ở chung lâu ta cũng phát hiện cô bé này là một người không có tâm cơ, thậm chí có motoi chút giống như cô nương lớn tuổi đình đạt. So sánh với lúc trước trầm mặc ít lời thì bây giờ giống như hai người khác nhau vậy.

*****

Đỉnh núi Nga Mi, phái Nga Mi trụ tại đỉnh núi cao nhất của núi này.

Trong thời gian đầu, gió thoảng qua như một bài thơ, người không biết đi nơi nào, mùa xuân hoa đào nở rộ đùa vui với gió xuân.(cái này hơi tồ nghia, ta cũng không hiểu, hì)(Kim đính y cừu, chích thị na ta ngã quyền niệm đích nhân, khước đồ bất tại liễu. Ngã dĩ vi tự kỷ bất hội tái hồi giá lí, một tướng đảo tài giá yêu đoan thì gian tự hựu hồi)

Kim đính như trước, chính nơi này là nơi ta nhớ nhưng cố nhân, nhưng cảnh còn mà người đã mất. Ta cho là mình sẽ không trở về nơi này nữa, không nghĩ tới mới thời gian ngắn như vậy ta liền quay trở lại. Hơn nữa lần này, chỉ sợ có thể cùng Nga Mi đối địch.

"Đây là núi Nga Mi sao? Thật cao a!" Tiểu Hồng ở một bên cảm thán.

"Ngươi chưa từng tới sao?" Ta hỏi.

"Không có a, chúng ta rất ít ra ngoài." Tiểu Hồng quất quất miệng, đúng là vẫn còn đứa bé.

Chúng ta đi đến một nửa thì bị ngăn cản. Chu Chỉ Nhược mang theo một đám Nga Mi đệ tử, chặn đường đi của ta. Nàng cười nói, "Lâm sư tỷ, đã lâu không gặp."

Ta hành lễ, "Lâm cừu gặp qua Chu chương môn." Không biết Đỉnh Mẫn Quân, không biết nàng còn ở đây nữa không.

"Lâm sư tỷ đại giá quang lâm, không biết có việc gì không?" Chu Chỉ Nhược lông mi thoáng giương lên, hỏi.

"Ngày ấy Chu chương môn mang đi Ân Ly, nàng đúng lúc là bệnh nhân của ta, cho nên ta mới tới nhìn nàng một chút." Ta châm chọc dùng từ.

"Chỉ Nhược, còn tưởng rằng Lâm sư tỷ nhớ thương ta mà đến chứ."

"Ha ha, đó cũng là một lý do ta trở về đây." Ta nói xong rồi cười.

"Lâm sư tỷ muốn cứu Ân Ly cũng không phải không thể." Chu Chỉ Nhược ôn nhu nói. Có chuyện tốt như vậy sao? Ta nhướn lông mi đợi nàng nói câu tiếp theo. Nàng nhưng không có nói sau, chỉ là vung tay áo một cái, "Lâm sư tỷ, xin mời." Ta cười khổ, chỉ phải ngoan ngoãn đi theo, Tiểu Hồng thấy thế cũng cảnh giác theo ở bên cạnh ta.

Bên trong bài trí không có thay đổi gì, ta được an bài ở phòng trước kia ta ở, ta thật bất ngờ, gian phòng này vẫn được lưu trữ lại, ta thật cảm động. Ăn qua cơm chiều, Chu Chỉ Nhược như cũ không có gì động tĩnh, ta có chút đứng ngồi không yên.

Tối buổi tối Đỉnh Mẫn Quân đẩy cửa bước vào, nàng thay đổi rất nhiều, ta cơ hồ nhận không ra. khuôn mặt ngày xưa giờ không thấy tung tích, thay vào đó là một khuôn mặt đầy nét ưu sầu. Nàng tiểu tụy rất nhiều, làn da cũng xanh xao, khóe mắt có chút nếp nhăn. Ánh mắt âm đạm, không chút ánh sáng.

"Đỉnh sư tỷ, ngươi. . . ." Ta vừa mở miệng đã bị nàng đánh gãy, nàng vội vàng thúc giục ta, "Ngươi đi mau."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ta hỏi.

"Người đừng quản, tóm lại, người đi mau." Đinh Mẫn Quân nóng nảy, dùng sức đem ta đẩy ra ngoài cửa.

"Đinh sư tỷ, làm sao người có thể đem khách quý của ta đuổi đi vậy?." Cửa nặng nề bị đẩy ra, Chu Chi Nhược nghiêm mặt, mắt giống như lợi kiếm quét về phía Đinh Mẫn Quân.

Đinh Mẫn Quân cắn răng, tay nàng lôi kéo ta đau nhức.

"Chu chương môn, người hiểu lầm, là ta. . . . ." Ta vội giải thích, thấy Chu Chi Nhược như vậy, làm ta cũng có vài phần lo sợ.

Đinh Mẫn Quân mạnh dạng tiến lên, với bộ dạng bất chấp giá nào, loại niều tình đã lâu không thấy xuất hiện trên khuôn mặt nàng, "Họ Chu, đừng tưởng rằng người là chương môn có thể muốn làm gì thì làm."

Chu Chi Nhược hừ lạnh, "Hừ, Đinh Mẫn Quân, ta sớm biết rằng người sẽ đối với ta không phục."

"Đúng, ta là không phục." Đinh Mẫn Quân lớn tiếng nói. Rút ra kiếm bên hông, chỉ vào Chu Chi Nhược, "Hừ, người có bao giờ tin tưởng qua ta, người chỉ muốn lợi dụng ta mà thôi." Ta nhìn ra được Đinh Mẫn Quân đối với Chu Chi Nhược thù hận rất lớn a.

Chu Chi Nhược cười lạnh, "Lợi dụng người? Hừ, người có giá trị để ta lợi dụng sao?"

Đinh Mẫn Quân giận dữ, giọng kiêu căng đi, Chu Chi Nhược thân hình chợt lóe, quay người vờn tay ra, bả vai Đinh Mẫn Quân xuất hiện một mảnh màu đỏ. "Đinh sư tỷ!" Ta vội tiến lên. Lúc này nghe được, Tiểu Hồng một tiếng thét kinh hãi, "Cửu Âm Bạch Cốt Trảo?"

Ta cảm giác được nhiệt độ không khí trong phòng thoáng chốc đã hạ xuống O độ, Chu Chi Nhược chuyển hướng Tiểu Hồng, trong mắt dày đặc sát khí, "Kiến thức không sai, có thể nhận được đây là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo." Ngược lại lạnh lùng nói, "Nói! Người là ai? Từ đâu mà biết được?"

Ta xé xuống một mảnh vải áo ngoài, giúp Đinh Mẫn Quân băng bó kỹ, bị thương không sâu, xem ra Chu Chi Nhược xuống tay có chút lưu tình.. Không thấy tiểu Hồng trả lời, Chu Chi Nhược giận tím mặt, hai tay thành trảo hướng Tiểu Hồng chụp tới, "Ta đây hôm nay khiến cho người nếm thử tư vị Cửu Âm Bạch Cốt Trảo."

Động tác quá nhanh, ta căn bản không kịp thấy rõ. Chỉ thấy bóng người kia chiến thành một đoàn, ước chừng 10 đến phút tả hữu, phịch một tiếng, Tiểu Hồng ngã ở xuống, ôm ngực, khoe miệng chảy máu. Ta vội lại chạy đi qua, nàng nhìn thấy ta lắc đầu, ta hoảng hốt nắm lên cổ tay của nàng, tâm mạch của nàng toàn bộ chặt đứt.

"Wow" một tiếng, một búng máu phun ra, tiếp theo ngã trên mặt đất không còn tỉnh lại.

Ta trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều ở xoay tròn. Lâu như vậy, ta vẫn là không có cách nào quen với thế giới này, đó rõ ràng là một cái sinh mệnh a, cứ như vậy, nói không sẽ không có.

"Người rút cuộc muốn ta làm cái gì, người nói đi." Ta đứng lên nhìn Chu Chi Nhược, vô lực, thực vô lực, đây là cảm giác hiện tại của ta.

"Lâm sư tỷ, ta cũng không muốn làm khó người. Chỉ cần người đem hết công lực trên người truyền cho ta là được. . . ."

"Không được!" Đinh Mẫn Quân lớn tiếng đánh gãy, "Chu Chi Nhược người như thế nào đem chủ ý đó lên người của đệ tử phái ta, người. . . . . Người quá độc ác."

"Hừ, ta cũng là nguyện vọng của sư phó thôi. . . . ." Lại một lần nữa bị Đinh Mẫn Quân đánh gãy, "Câm mồm, người còn dám nhắc tới sư phó."

Chu Chi Nhược thanh âm cũng giương cao, "Có gì không dám? Ta toàn tâm toàn ý để làm vinh dự Nga Mị, ta làm như vậy, hoàn toàn là vì nguyện vọng của sư phó. Sư phó từng nói qua, vì đạt được mục đích thì không nên từ thủ đoạn nào. Đinh sư tỷ, này cũng không vẫn là tôn chỉ làm việc của người sao?"

Đinh Mẫn Quân bị nói tới á khẩu không trả lời được, ngón tay chỉ Chu Chi Nhược lấp bắp nói, "Người. . . . . Người. . . . . Người già mồm át lễ phải!"

"Hảo, ta đáp ứng người, nhưng người phải thả Ân Ly trước." Không phải là công lực sao, dù sao vậy cũng không phải của ta. Huống chi, hiện tại chỉ sợ ta cũng không có quyền chọn lựa. Bắn vào ta, cho dù cộng thêm 3 Đinh Mẫn Quân nữa, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Chu Chi Nhược. Cùng với làm vùng vẫy mà chết, không bằng chủ động hợp tác. Sư phó nói, ta không hiểu được bảo vệ mình, kỳ thật nàng nói sai rồi, ta kỳ thật vẫn đều thực giỏi về bảo vệ mình. Bất kể là cảm tình, hay là những thứ khác.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chu Chi Nhược nuốt lời

Ân Ly bị giam tại hậu son trong một cái son động, hang động u ám, nhiều năm không có ánh sáng chiếu vào, làm cho không khí ẩm ướt lạnh lẽo, khi đi vào hang động cho người ta có cảm giác như đi vào cửa địa phủ vậy. Lúc sư phó còn sống thì nơi này chỉ là một nơi hoang vu bị vứt bỏ. Không nghĩ tới Chu Chi Nhực một lần nữa sự dụng nó để nhốt Ân Ly.

Sư phó từng nói qua, nhốt tại người nơi này, so với đứng ở 18 tầng Địa Ngục còn khủng khiếp hơn. Âm lãnh ẩm ướt giống như cả ngàn lưỡi đao đục khoét vào xương tủy con người. Thời điểm đi vào ta rõ ràng cảm thấy một luồng khí lạnh buốt xuyên qua da thịt thấm vào tận xương ta, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Ta khế cần môi đứng vững, cố gắng hướng về chỗ âm lãnh nhất đi đến.

Bên trong tối đen như mực, đốt nhiều cây đuốc cũng chỉ có thể thấy được khoảng cách xa nhất tầm mấy mét. Rốt cục tới rìa một cái đầm, ta cũng thấy Ân Ly. Nàng đầu tóc rối bời, nửa thân dưới ngâm trong mặt nước đen tuyền, hai tay bị khóa sắt khóa. Ta vội vàng chạy đến, chân vừa mới bước vào trong nước, cũng cảm giác được hàn khí thấu tận xương, ta theo bản năng kinh hô, lui trở về. Khế cần môi, lại tiến lên, hoàn hảo, còn có chút hơi thở. Ta hướng Chu Chi Nhực hô to, "Mau! Đem nàng thả ra."

Chu Chi Nhực không hề động, ta cảm giác được lòng bàn chân truyền đến hàn khí nhanh chóng bay lên, xâm nhập trái tim, ta liều chết cắn răng, ta đã có chút chống đỡ không nổi. Ân Ly hô hấp càng ngày càng yếu rồi, cũng may, ta kiên trì muốn tới đây hôm nay, nếu quả thật nghe theo lời Chu Chi Nhực ngày mai mới đến, chỉ sợ. . . . Nghĩ như vậy, tâm tình của ta dần dần bình phục, rét lạnh cũng không phải khó nhịn như vậy. Ta lạnh lùng nhìn chăm chăm Chu Chi Nhực, "Thả nàng, nếu không ngươi đừng hòng có được nội lực của ta."

Chu Chi Nhực im lặng nhìn, nàng cũng không dự đoán được ta uy hiếp nàng, ngược lại cười lạnh, "Ngươi cảm thấy ngươi còn có lựa chọn sao? Lâm sư tỷ của ta."

"Ta có lẽ không tính kế bằng ngươi, cũng đánh không lại ngươi, nhưng biện pháp làm cho ta từ vòng thì ta có rất nhiều. Ngươi đã quên sao? Ta là một đại phu." Kỳ thật ta cũng không muốn chết, càng không muốn tự sát, ta chỉ muốn thử một phen, thử xem Chu Chi Nhực đối với nội lực của ta có ham muốn cỡ nào..

Quả nhiên, nàng bị lừa. Chu Chi Nhực sắc mặt đại biến, kiếm trong tay vung lên, khóa sắt lập tức gãy vỡ. Ân Ly lão đảo, ta liền đỡ lấy nàng. Sức nặng đột nhiên đè xuống, ta hốt hoảng lui vài bước.

Trải qua cả đêm cứu chữa, mạng của Ân Ly xem như được bảo toàn, chính là chân của nàng, lại vĩnh viễn mất đi tri giác. Nàng vẫn không có tỉnh, ta cường chống thân thể, cũng may Chu Chi Nhực cũng chưa tìm ta hút nội lực.

Ngày thứ ba, Ân Ly tỉnh, ta cũng nghỉ ngơi được một lúc, tinh thần tốt hơn. Ta không có giấu giếm nàng, nàng nghe xong không khóc, mà là lẳng lặng nhìn ta, "Ta rất là cao hứng, dù sao ta cũng còn sống." Nàng cười so với khóc còn khó coi hơn.

Ta không biết phải an ủi nàng như thế nào, đầu óc ta đều trở nên trống rỗng không thốt ra được tư nào. Bản thân ta ngồi im nhìn nàng khóc, nàng náo loạn, như vậy nàng đề cho ta hoảng hốt, đề cho ta đau lòng.

Qua một thời gian, Chu Chi Nhực đến, ta biết thời điểm ta thực hiện lời hứa đã đến rồi. Ta gật gật đầu, đứng dậy. tay ta bị Ân Ly nắm chặt, nàng xin được đi theo nhìn ta, "Lâm tỷ tỷ cho ta đi theo nhìn ngươi được không/."

Ta xem Chu Chi Nhực, nhìn lại nàng, đẩy ra tay nàng, "Ta chỉ đi một lát, ngươi ngủ một giấc cho khỏe đi." Ân Ly lại lần nữa bắt lấy tay của ta, vội la lên, "Đừng gạt ta, nàng có thể thả ta sống, ngươi nhất định là bỏ ra cái gì." Ta sùng sốt, không biết nên như thế nào đáp.

Chu Chi Nhực đi tới, nói, "Đứng, nàng dùng nội lực toàn thân của nàng đổi ngươi một mạng."

Ân Ly dùng sức cầm lấy ta, vội vàng nói, "Nàng nói là thật sao? Ngươi. . . . Ngươi thực đáp ứng nàng?" Ta gật đầu, "Cũng không hoàn toàn là do ngươi, ngươi nghĩ đi, sinh mạng trọng yếu hay là nội lực trọng yếu. Tục ngữ nói, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun, ta chỉ là hai hại tương quyền thủ này khinh thôi." tay Ân Ly chậm rãi nói lỏng, ta biết nàng đã hiểu, "Ta chờ ngươi trở lại."

Ta gật đầu, cũng không quay đầu lại, đi ra cửa.

*****

Dương Đỉnh Thiên cho ta nội lực thì ta ngủ mê một đêm, hiện tại nội lực bị rút đi, làm cho ta cảm giác giống như chết đi một lần. Toàn thân vô lực, mềm nhũn, như là ăn phải nhuyễn cốt tán, một chút tinh thần cũng không lên nổi.

Buổi tối ngày hôm đó, ta cảm thấy toàn thân đều đau. Như là có trăm ngàn con kiến chui vào cắn, ta cắn răng, thẳng đến miệng tràn đầy huyết tinh, vẫn là đau. Ta tất cả ý thức trừ bỏ đau vẫn là đau.

Sáng ngày thứ hai, ta đi xem Ân Ly thì nàng hoảng sợ, lôi kéo tay của ta hai mắt đầm lệ mông lung. Ở ta luôn mãi cam đoan chính mình không có việc gì, nàng mới buông.

Thẳng đến ngày thứ năm, ta mới nhìn thấy Chu Chi Nhực, nàng tinh thần tốt lắm. Nhìn đến ta thì nàng khó kiềm được cười đến thoải mái, "nội lực Dương Đỉnh Thiên, quả nhiên là thâm hậu, ta luyện lâu như vậy cũng bắt quá vừa mới đến thứ hai thành, nay mới thời gian vài ngày, không ngờ luyện tới tầng thứ tám."

Trong sách nói hậu nhân Dương gia dùng chính thống Cửu Âm Bạch Cốt Trảo có thể học rất nhanh, hiện tại, nàng có nội công thâm hậu, ta không biết, kia Dương gia hậu nhân, còn có thể hay không đánh bại nàng. Bất quá, đây cũng không phải là việc mà ta có thể quan tâm được.

"Chu chương môn, nay công lực đã thành, có không thực hiện lời hứa, cho chúng ta rời đi đâu."

Chu Chi Nhược cực kỳ kinh ngạc, "Lâm sư tỷ là muốn đi sao?" Lòng ta mạnh mẽ nhảy dựng, khó hiểu, nàng không muốn thả người?" Chu chương môn lúc trước không phải đã đáp ứng ta, thả chúng ta một con đường sao?"

"Phải không?" Chu Chi Nhược một bộ cực kỳ buồn rầu, "Ta có nói như vậy sao?" Nàng quả nhiên là muốn nuốt lời, ta áp chế tức giận ở đáy lòng, "Ta nghĩ, chúng ta đã không có giá trị lợi dụng rồi, Chu chương môn sao không thả cho chúng ta một con ngựa."

Chu Chi Nhược cười đến cực kỳ nhu hòa, "Lâm sư tỷ nói đi đâu vậy, bản chương môn chính là lo lắng cho thân thể của sư tỷ người, lưu các người tại đây tĩnh dưỡng hai ngày. Có ai không, đem Lâm sư tỷ mang về phòng."

*****

Cứ việc không thể rời đi, nhưng Chu Chi Nhược cũng không có khó xử chúng ta, cho chúng ta điều kiện chiếu cố tốt nhất. Ở lại Nga Mi đình trong khoảng thời gian này, ta luôn luôn dùng thời gian trị liệu vết thương ở chân của Ân Ly.

Mạc Thanh Cốc vẫn chưa có tới tìm ta, ta không biết hẳn bị ngăn trở, hay là xảy ra chuyện gì rồi. Trong lòng ta đặc biệt bất an, lại không dám suy nghĩ, ta không có quyết đoán cùng dũng khí như Chu Chi Nhược, Triệu Mẫn, thậm chí ngay cả Dương Bất Hối Ân Ly cũng không sánh bằng, đôi mắt cảm tình ta là một cái người nhất gan. Không dám yêu cũng không dám hận, ta đem lòng mình phong kín, nghĩ làm như vậy ta sẽ không bị thương

Ta ngồi ở trên cỏ, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. Chợt ta có cảm giác muốn khóc. Thi từ thảo luận, chỉ mong nhân lâu dài, ngàn dặm cùng thiên quyền. Ta không biết những người thân ở quê hương ta có hay không cũng đang ngắm trăng như ta. Ta không biết bọn họ có nhớ hay không nhớ đến ta, giống như ta luôn luôn nhớ đến họ.

"Đang suy nghĩ gì đó?" Ta quay đầu lại, là Chu Chi Nhược. Nàng một thân y phục trắng, giống tiên nữ rớt xuống nhân gian. Nàng ngồi xuống bên cạnh ta, chúng ta song song ngồi, bất đồng là, ta ngồi không hề có hình tượng gì, nàng ngồi lại có cảm giác đoan đoan chính chính.

"Sao người lại tới đây?" Ngẩng đầu của ta không tự chủ cứng ngắc. Nàng xem thấy xa xa, nửa ngày, mới nói, "Người có phải hay không cảm thấy ta làm sai." Ta sững sốt, không dự đoán được nàng có thể như vậy nói. Nàng chua xót ngoéo một cái khóe miệng, ánh mắt ngân nga, "Ta từ nhỏ mất đi mẫu thân, phụ thân của ta vào lúc ta tám tuổi cũng bị nguyên binh sát hại." Nàng bình tĩnh nói chuyện như đang kể lại chuyện của một người khác, "Sau đó, ta bị Trương chân nhân dẫn tới Nga Mi, khi đó ta đã cho là ta đã có một mái nhà, nhưng mà." Nàng tự giễu cười cười, "Các sư tỷ xa lánh, làm khó dễ, sự phớt lờ, hà khắc. Ta vẫn nghĩ sư phó yêu thương ta, quan tâm ta, mới đối với ta nghiêm khắc hơn những người khác. Nhưng đến cuối cùng, sự phớt lờ ta phát thể độc, ta mới biết được, kỳ thật trong mắt sư phó ta chỉ là một công cụ để làm cho Nga Mi vinh quang hơn thôi." Chu Chi Nhược nhắm lại mắt, nghĩ một lát, mới nói tiếp "Ta đã cho ta tìm được một gia đình, nguyên lai chỉ có một mình ta tình nguyện. Ta đã cho ta gặp phụ quân, nhưng hẳn lại ở trong hôn lễ vứt bỏ ta. . . . ." Nói xong, một hàng thanh lệ theo gương mặt của nàng chảy xuống.

Ta trong lúc nhất thời không biết phải nói gì, kinh nghiệm của nàng ta vẫn biết, lại không nghĩ tới, nàng cũng sẽ thống khổ, cũng sẽ rơi lệ, cũng sẽ khổ sở.

Chu Chi Nhược sẽ cực kỳ nhanh bôi làm nước mắt, cười cười, "Người biết không, những lời này ta cho tới bây giờ không cùng người khác nói qua, ta cũng không biết tại sao phải nói cho người."

"Kỳ thật, người cần gì phải giam mình khổ sở trong cái vòng lẩn quẩn này. Buông ra một tí không phải tốt lắm sao? Sư phó dùng phương pháp cổ chấp là không đúng, nhưng nàng thật ra cũng là vì yêu thương của người. Sư phó phản đối người cùng Trương Vô Kỵ ở cùng một chỗ, cũng không phải sư phó không thích người, mà là bởi vì Trương Vô Kỵ không đáng là phụ quân của người."

"Ta nghĩ người sẽ cười nhạo ta, châm chọc ta. Dù sao ta cũng là người đoạt đi công lực của người." Chu Chi Nhược nói.

Ta cười cười, "Ta đương nhiên là hận người, nhưng là hận có thể thay đổi được gì đâu? Như vậy sẽ chỉ làm ta càng không vui vẻ, thế những chuyện đã xảy ra, vì sao lại không đổi một góc độ khác để mà suy nghĩ về nó." Biểu tỷ nói với ta người không có ưu điểm gì lớn, chính là AQ tinh thần đặc loang loảng.

Chu Chi Nhược ngập ngừng cả người, phức tạp xem ta, hơn nửa ngày mới nói, "Ta rất bội phục cách nhìn của người, ta nghĩ chắc đây là nguyên nhân sư phó thích người." Đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, "Sư phó từng đã nói với ta, người cũng không phải tư chất ngu dốt, mà là lòng của người căn bản là không có ở. Người tuy rằng an vị ở trước mặt ta, nhưng ta cảm giác lòng của người lại ở xa rất xa. Ta nghĩ thế giới này không có gì có thể đi vào lòng người, người sở dĩ lạnh nhạt, tầm nhìn rộng, là bởi vì người căn bản là không có để nhiều thứ ở trong lòng, thậm chí là tánh mạng của người."

Chu Chi Nhược nói ra lời này..., như là một đạo Kinh Lôi nổ hoa ở trong đầu ta. Ta không phải không thừa nhận, nàng hung hăng mở ra ta vẫn không muốn thừa nhận chuyện. Ta kỳ thật so với bất luận kẻ nào đều nhân tâm hơn, đều ta tàn nhẫn, bởi vì ta luôn thương tổn những người yêu ta, quan tâm ta.

Đến sau này, ta vẫn bình thân đạm mạc, từng một lần, ta còn vì chính mình rốt cục không hề nôn nồn nóng nóng cao hứng một thời gian thật dài. Nguyên lai, ta vẫn cho rằng mình chỉ là một người đứng ngoài cuộc. Thủy chung tin tưởng, ngày nào đó ta tỉnh lại, sẽ trở về thế giới quen thuộc của ta.

Ta không biết Mạc Thanh Cốc có phải hay không cũng đã nhìn ra, những năm này hẳn có tâm tình như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Cùng là khổ tình nhân

Ta cuối cùng cũng kéo được Ân Ly ra ngoài, từ khi chân nàng không còn chi giác, nàng một mặt luôn nói là không để ý, nhưng như thế nào cũng không chịu bước ra khỏi phòng một bước. Nghe nói tạm thời không thể rời khỏi Nga Mi, nàng cũng chỉ là trầm mặc lặng lẽ, không có dấu hiệu gì cho thấy nàng phần nộ bất mãn cả. Mỗi lần nàng gặp ta đều đối với ta cười nói vui vẻ, nhưng sao ta luôn cảm thấy nàng đang phi thường khổ sở.

Gió thổi nhẹ nhàng theo hương thơm mát từ hoa cỏ. Ân Ly nằm ở ghế dài, nhìn ta nói vài câu chuyện, trên mặt luôn hiện lên nụ cười sáng lạn, nhưng trong mắt lại là một mảnh tĩnh mịch.

Đột nhiên, nét tươi cười trên mặt nàng cứng lại, mắt của nàng cuối cùng có một tia gọn sáng, gắt gao nhìn chăm chăm phía sau của ta, trong mắt tràn đầy hận ý. Ta quay đầu lại, là Chu Chi Nhược.

Chu Chi Nhược nhìn trực tiếp vào Ân Ly rồi ánh mắt đảo qua bốn phía, "Nơi này phong cảnh thật đẹp." Ta gật gù đầu, ta không biết nàng muốn làm gì. Chu Chi Nhược nhìn về phía Ân Ly, khoe miệng khẽ nhếch, "Muốn giết ta à" ánh mắt dừng lại ở trên chân Ân Ly, khinh bỉ nói, "Chi bằng ngươi bây giờ?"

Ân Ly hai mắt bốc hỏa, hai tay nắm chặt lấy thành ghế bên cạnh, ta nhìn thấy hai đầu gối của thành ghế mơ hồ có vết cắt, Chu Chi Nhược thản nhiên cười, ánh mắt trầm xuống, đột nhiên ra tay. Ta không kịp kinh hô, Chu Chi Nhược đã một tay thành chảo bắt được Ân Ly. Ân Ly đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức phần nộ xuất chúng, Chu Chi Nhược nhanh hơn thiểm điện tránh ra. Ân Ly trên mặt chậm rãi có vẻ đau xót, trên trán đều là mồ hôi, ta bước lên phía trước, muốn đẩy Chu Chi Nhược ra, nhưng ta căn bản không có võ công, mới dùng chút sức đã bị đẩy văng ra.

"A!" Ân Ly kêu thảm thiết. Ta cả kinh, phần xạ có điều kiện không nghĩ mà tiến lên. Vọt tới một nửa, ta dừng lại. Đau? Ân Ly biết đau rồi? đây có phải là sự thật không nhỉ. . . . . Trong khoảng thời gian này, chân của nàng vẫn không có bất kỳ tri giác, bất kể là chùy đánh vào hay dùng dao cắt nàng cũng không phản ứng một chút đau đớn nào..

Thật lâu sau, Chu Chi Nhược mới buông tay, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, thân mình thoáng quơ quơ, ta vội giúp đỡ nàng một phen, "Ngươi không sao chứ?" Nàng lắc đầu, trên mặt vẫn là biểu tình lãnh mạc..

Ta lại xoay người nhìn Ân Ly, nàng đầu đầy mồ hôi, mắt khép hờ, môi bị cắn phá, còn tại lưu trữ máu. Ta giúp nàng bôi bôi, lo lắng hỏi, "Châu nhi, làm sao ngươi dạng?" Ân Ly chậm rãi mở mắt ra, suy yếu nói, "Chân, đau!" Ta mừng rỡ, "Ngươi là nói ngươi đau chân? Ngươi có thể cảm giác được đau chân rồi?"

Gặp như ta vậy hỏi, Ân Ly cũng kịp phản ứng, lập tức mừng như điên, "Ta, chân của ta. . . . ." Ta vội giúp nàng cận thận kiểm tra một phen, xương cốt trên đùi nàng đã được đã thông, máu cũng lưu thông rồi, ta có chút kích động nói cho nàng biết, "Không lâu sau, ngươi là có thể tự đi trên đường rồi." Ân Ly cực kỳ kinh hỷ.

Ta quay đầu, Chu Chi Nhược đã muốn đi ra ngoài, ta vội đuổi theo, chân thành nói tạ, "Cảm ơn ngươi." Chu Chi Nhược sững người, rồi lạnh nhạt nói, "Không cần, ta chỉ nghĩ đi trên đường mang theo một kẻ tàn phế rất phiền phức." Ân Ly nghe xong, phần nộ trùng mắt Chu Chi Nhược, "Họ Chu, ngươi đừng khinh người quá đáng." Lời tuy là hung tợn, trong mắt hận ý so với lúc trước giảm bớt rất nhiều.

Chu Chi Nhược lạnh lùng liếc Ân Ly một cái, "Muốn báo thù? Vẫn là chờ ngươi chân tốt lên rồi nói sau." Dứt lời, phát tay áo mà đi. Đi vài bước lại quay đầu, nhìn chúng ta nói, "Đã quên nói cho các ngươi biết một tin tức, sáng mai xuất phát đi Thiếu Lâm tự, hảo hảo thu thập một chút đi." Nhìn nàng chuẩn bị đi, ta vội hỏi, "Nhưng là chân Châu nhi." Ta hi vọng Ân Ly có thể tránh vận động chân quá sức.

Ân Ly hung tợn trùng mắt Chu Chi Nhược, "Ngươi muốn đi Thiếu Lâm làm gì, lại muốn hại ai?" Chu Chi Nhược cười khê, "ta nghĩ ngươi cũng muốn biết ca ca Trương Vô Kỵ của ngươi đang làm gì ở đó? ở cùng một chỗ với ai?" Lời vừa nói ra, trong mắt của nàng hiện lên một tia oán hận. Ân Ly đại chấn, mặt trắng bệch, "Ngươi. . . . . Ngươi vừa nói cái gì?"

Chu Chi Nhược trên mặt đang cười, trong mắt lại lãnh giống như băng, "Không có nói gì, chỉ là muốn nói cho ngươi biết, một ít tin tức về ngươi trong lòng ngươi thôi, như thế nào? Không muốn nghe à?"

Ân Ly cắn chặt môi dưới, nửa muốn nghe nửa không muốn nghe. Chu Chi Nhược cũng không làm khó xử nàng, rất nhanh lại mở miệng, "ta nghĩ ngươi cũng biết, Trương Vô Kỵ đang ở cùng với ai phải không? Ha ha. . . . . Hắn sớm đem ngươi quên, đang cùng Triệu Mẫn kia thân mật làm sao nhớ đến ngươi chưa." Ta cảm thấy Chu Chi Nhược nghiêng răng nghiêng lợi. Ta nghĩ, đây cũng là vết sẹo của nàng, nếu như vạch trần ra, bị đồng thời sẽ làm tổn thương Ân Ly, nhưng nàng liệu đau bao nhiêu ?

Ân Ly rút cuộc chịu không nổi rồi, đầy mặt đều là nước mắt, kêu to, "Biến, ngươi cút!"

"Ba " một tiếng hạ xuống, Chu Chi Nhược tát Ân Ly một cái, đầu Ân Ly hoa lên."Khóc cái gì khóc? Không tiền đồ! Ngươi khóc hử nhìn thấy sao? Hử đau lòng sao? Có bản lĩnh, thì đi mà đòi lại!" Ta không biết Chu Chi Nhược là mắng Ân Ly, hay là đang mắng chính nàng, hoặc là hai người kiêu cả.

Nga Mi đến Tung Sơn Thiếu Lâm, đường xá cũng không gần, thậm chí có thể nói phải có chút xa.

Ta cùng Ân Ly ngồi ở trong xe ngựa, bởi vì Ân Ly không tiện đi động, ta cũng vậy chỉ phải đứng ở trong xe ngựa chiếu cố nàng. Tuy nói, kinh mạch chân nàng đã được đã thông, nhưng muốn đi tức thời thật không phải chuyện dễ dàng.

Phía trước đột nhiên dừng, ta ló mặt ra hỏi, "Làm sao vậy?" Một đệ tử bên cạnh đáp, "Phía trước giống như có nguyên binh." Nguyên binh? Ta đang chuẩn bị nhảy xuống xe, lại bị một đệ tử ngăn cản, "Chương môn nói, các người ở lại trên xe đi." Ta chỉ còn cách phần nộ chui vào trong xe, nghe được bên ngoài binh binh bång bång tiếng đánh nhau.

Đột nhiên, cửa xe bị xốc lên rồi, ta sùng sốt, là Đinh Mẫn Quân, âm thầm nhẹ nhàng thò ra. "Mau, đi theo ta." Đinh Mẫn Quân lôi kéo ta liền chạy vội, đáng thương ta nghiêng ngã lao đảo thiếu chút nữa té xuống đất. "Tránh ra, tránh ra"

Rốt cục dừng, ta thờ dòn đập, chạy có một chút như vậy mà cũng làm ta thờ không ra hơi. "Mau, mau đến xem xem đứa nhỏ này." Ta vừa thấy, Chu Chi Nhược ôm một đứa nhỏ cả người đầy máu, lo lắng chạy về phía ta.

Bản thân ta hút một hơi khí, ngồi xổm xuống, "Nàng, làm sao vậy?" Ta cảm thấy chân mình nhũn ra.

Đứa bé kia toàn thân vô cùng bẩn, y phục trên người đã muốn nhìn không ra màu sắc rồi, trên bụng một bãi đen sẫm, toàn thân một màu đen sẫm của máu. Sắc mặt tái nhợt đã là hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Ta lắc đầu, đứa bé này trên người bị đâm ba kiếm, tất cả đều là vết thương trí mệnh. Một khắc này, ta nhìn thấy trên mặt Chu Chi Nhược có cái gì xúc động, nàng đứng lên, "Hào hảo an táng." Nói xong, mặt không thay đổi bước đi.

Từ đó về sau, ta ở bên cạnh Chu Chi Nhược, cũng cảm thấy một loại biến hóa, một loại thực vi diệu, nói không ra biến hóa gì.

Hải từ kia, kêu nhị nha. Là con của một người đánh cá, bởi vì gặp phải nạn hồng thủy, mà biến thành cô nhi, đi theo một đám dân chạy nạn, chạy nạn đến đây, bị một đôi vợ chồng lão niên thu dưỡng, vốn tưởng rằng có thể vượt qua an ổn, ngày, lại. . . . Chúng ta tại...này thôn nghỉ tạm hai ngày này. Chu Chi Nhược một người luôn luôn lãnh mạc với người ngoài, lại đối đứa bé kia rất là chiều cố, thương tiếc. Đứa bé kia cũng là cực kỳ nhu thuận, tuổi nhỏ nhưng luôn nghĩ biện pháp làm mọi người vui vẻ. Hôm qua đứa nhỏ còn nói, nàng lớn lên muốn đi Nga Mi học võ. Hiện nay. . . . Ta sau đó mới biết được, đứa bé kia theo người trong thôn đi bán củi lửa, mới ra thôn không xa liền đụng phải nguyên binh, lúc chúng ta đến đó, chỉ còn lại một hải tử đang hấp hối mà thôi.

*****

Chúng ta ngụ tại một khách sạn, ta cùng Ân Ly các được chia một cái phòng. Những này qua nghỉ ngơi đã ngoại, làm cho ta toàn thân ngứa ngáy. Ta liền chậm rãi hưởng thụ cảm giác tắm rửa, tâm tình cũng sung sướng rất nhiều.

Bước vào cửa phòng Ân Ly thì ta nghe thấy thanh âm của Chu Chi Nhược. Các nàng tựa hồ ở tranh chấp cái gì, ta nghĩ lui ra ngoài, lại bị Chu Chi Nhược kêu lại, "Lâm sư tỷ, vào đi."

Chu Chi Nhược ngồi ở trước bàn, trong tay bưng một ly trà, bộ dạng ưu nhã phẩm trà, còn Ân Ly thì hai mắt bốc hỏa, hung tợn trừng mắt Chu Chi Nhược. Hai người này không phải đã bỏ qua hiềm khích trước kia rồi hay sao? Vẫn nói móc, đầu khí, nhưng không khí cũng rất hòa hài. Giống hôm nay như vậy, thật đúng là. . . . . Hiếm thấy.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Ân Ly liếc mắt trừng Chu Chi Nhược, cả giận nói, "các nàng lần này đi là muốn giết Tạ tiền bối."

"Tạ tiền bối?" Ta nhất thời không có kịp phản ứng.

"Chính là Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn"

"Nga, a?" Giết Tạ Tồn? Chẳng lẽ là đại hội tàn sát Kim Mao Sư Vương?

"Họ Chu, người còn muốn hại người sao?" Ân Ly gầm lên.

Chu Chi Nhược đem ly trà tiến đến bên miệng, nhấp một miếng, mới thản nhiên mở miệng, "Ân Ly, người chó có ăn nói hồ đồ. Bản chương môn trong khoảng thời gian này đối với người khách khí, người thật đúng là cho mình hơn người rồi? Ta Chu Chi Nhược làm việc cũng không cần ai phải cho phép cả, việc ta không giết người, đã muốn là rất khách khí rồi, người đừng tự mình đi tìm chết!"

Ân Ly còn muốn phát tác, ta vội giữa chặt nàng lại. "Chu chương môn, Châu nhi không hiểu chuyện, người đừng trách nàng." Ân Ly có chút không phục, muốn nói điều gì, ta vừa trừng mắt, nàng cắn môi dưới, quật cường im lặng, không lên tiếng nữa.

Chu Chi Nhược cũng không có trách cứ, thanh âm khê thờ dài, nói, "Ân Ly, kỳ thật ta rất thương thức người." Ân Ly nghe nói như thế, không thể tin ngẩng đầu, có chút cảnh giác lại có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm Chu Chi Nhược. Ta cũng vậy ngây ngẩn cả người, Chu Chi Nhược luôn luôn cao ngạo, cho tới bây giờ đều là mắt lạnh nhìn người, có thể vào nàng mắt là không nhiều, có thể làm cho nàng thương thức đã ít lại càng ít. Huống chi lời nói vừa rồi, căn bản không giống tác phong của nàng, cũng khó trách Ân Ly cảnh giác.

Chu Chi Nhược cười nói, "Chớ khẩn trương, ta không có gì mục đích, chẳng qua là cảm thấy người cùng ta rất hợp ý." Ân Ly ngoài mặt biểu hiện phần nộ dự dội nhưng trong mắt đã có một tia vui mừng. lời nói Chu Chi Nhược vừa chuyển, "Cho nên ta hi vọng người gia nhập Nga Mi."

Cái gì? Ta sợ ngây người, lại nhìn Ân Ly cũng một bộ dạng sững sờ.

"Vì sao?" Ân Ly hỏi.

Chu Chi Nhược lạnh nhạt nói, "Người cảm thấy lấy thân phận tình huống của người bây giờ, người còn có thể đi đâu?" Gặp Ân Ly tựa hồ vừa muốn động khí, nói tiếp, "Phụ thân người như vậy? Người cảm thấy hẳn có thể dễ dàng tha thứ cho công phu đọc được mà người học sao?" Ân Ly sắc mặt đều thay đổi, Chu Chi Nhược như là không nhìn tới, vẫn còn tiếp tục, "còn kim hoa bà bà kia nữa?"

"Đừng nói nữa" Ân Ly hét lớn.

Chu Chi Nhược lơ đãng, "Tiến vào Nga Mi là lựa chọn tốt nhất cho người, này ta nghĩ người cũng hiểu được." Ân Ly có một tia do dự, "Ta sẽ không giúp người hại Vô Kỵ." Chu Chi Nhược cười lạnh, "Một người nam nhân mà thôi, người cảm thấy ta còn không bỏ xuống được"

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dã Tâm Của Chu Chi Nhược

Ta cũng không hoài nghi Ân Ly cuối cùng có thể hay không gia nhập Nga Mi, Chu Chi Nhược cho tới bây giờ theo ta biết nàng sẽ không làm việc gì mà không nắm chắc, một khi nàng mở miệng, ít nhất là tám chín phần mười. Lấy tính cách Ân Ly, ta nghĩ nàng chỉ không được tự nhiên một lát, cuối cùng vẫn là khó thoát khỏi bị Chu Chi Nhược nắm trong tay.

Chu Chi Nhược ở bên cạnh ta ngồi xuống, "Muốn hỏi cứ hỏi đi." Ta hỏi ngược lại, "Làm sao người biết ta có vấn đề muốn hỏi người." Chu Chi Nhược cười khẽ, "trên mặt của người đều viết ra cả rồi." Ta sững sờ, sờ sờ hai má, có rõ ràng như vậy sao?

Ta suy nghĩ một chút, vội hỏi, "Người muốn kéo Ân Ly gia nhập Nga Mi, không phải bởi vì lý do kia chứ?" Theo trực giác của ta nàng còn có một mục đích khác. Chu Chi Nhược cũng không có bị ta làm giật mình, thần bí cười cười, "Người đoán thử coi."

Ta hỏi lại, "Đối Trương Vô Kỵ người thật sự buồn xuống sao?" Chu Chi Nhược trên mặt nét tươi cười cứng lại, thanh âm có chút đông cứng nói, "Vấn đề này không cần hỏi nữa." Hừ, không phải người để cho ta hỏi sao? Ta ta cũng không có hứng thú chơi trò đoán chữ, ta hơi có chút dỗi nói, "Cũng là người nói đi, ta không đoán."

Chu Chi Nhược trầm mặc, ở ta nghĩ đến nàng không thêm nhắc lại thì nàng mở miệng, "Lâm sư tỷ, người không muốn quay về Nga Mi sao?" Ta ngạc nhiên, thật sự là không dự đoán được nàng sẽ có câu hỏi như thế. Ta nửa thật nửa đùa nói, "Chu chương môn người là mời chào nhân tài sao? Hay là người có mưu kế gì?" Chu Chi Nhược trầm mặc, 'mở hỏi', không phải bị ta đoán trúng rồi chứ? Ta vội cười gượng, "Ha ha, mà nói sao ta cũng không phải là người mới."

Chu Chi Nhược ngẩng đầu yên lặng nhìn ta, "Kỳ thật người sớm đoán được không phải sao?" Lòng ta mạnh mẽ nhảy dựng, vội cúi đầu làm bộ như rất chân thành nghiên cứu những con kiến đang đi lại trên mặt đất.

"Tâm nguyện lớn nhất cả đời Sư phó đó là có thể đem Nga Mi phát dương quang đại" phía trước con đường con kiến đang đi bị một vũng nước đọng ngăn cản lại, con kiến dừng lại rồi, "Ta trước kia chỉ lo đem chính mình khóa chặt trong thù hận, thấy không rõ cục diện." Kia con kiến bắt đầu di chuyển xung quanh vũng nước, có chút nôn nóng, "Qua thời gian lâu như vậy rồi, bây giờ ta thậm chí muốn hoàn thành di nguyện của sư phó, vô lâm từ khi Trương chân nhân mất đi, liền mất đi người tâm phúc, năm bề bảy mảng, khó có thể hợp sức." Con kiến qua vài lần thử nghiệm, lui về, theo bên kia đi vòng qua, "Ta nghĩ thừa dịp lần này đi Thiếu Lâm làm tôn lên vinh dự của Nga Mi, làm cho cả giang hồ tôn thờ Nga Mi ta!"

Ta mạnh mẽ ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về mặt kiên định của Chu Chi Nhược, "Người nghĩ xưng bá vô lâm?" Chu Chi Nhược nghiêm mặt nói, "Cũng không tính xưng bá, ta chỉ là muốn đoàn kết các thế lực vô lâm lại thành một. Người cũng thấy đấy, hiện tại nguyên binh cạn rỗng, mà vô lâm các phái chúng ta lại còn tại tàn sát lẫn nhau, ta không muốn làm cho chuyện đo phát sinh lần nữa."

Nghe Chu Chi Nhược nói như vậy, ta thực kinh ngạc cũng rất cảm động. Nhưng là điều này cùng với ta quay về Nga Mi lại có cái gì quan hệ đâu?

Chu Chi Nhược phân tích nói, "Muốn quản tụ vô lâm, có ba cổ lực lượng không thể khinh thường. Nhất Minh giáo, nhất Hán vương, nhất triều đình."

"Thì tính sao?" Ta hỏi. ba bên này đều có quân đội lớn mạnh, một cái vô lâm có thể có thế lực nào có thể chống cự nổi. Chu Chi Nhược giống như cười, "Ta biết Hán vương đối Lâm sư tỷ, ái mộ đã lâu. . . . ." Ta cả kinh, vội đánh gãy lời nàng, "Người rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Nếu Lâm sư tỷ, người giúp ta thuyết phục Hán vương. . . . ."

Ta vọt đứng lên, "Người mơ tưởng!"

Một trận trách móc của ta làm cho Chu Chi Nhược sắc mặt có chút khó coi, "Người cũng biết đây là nguyện vọng của sư phó." Ta quát cường phản

bác, " Câu nói sau cùng Sư phó là để cho ta rời khỏi Nga Mi."

"Người suy nghĩ về những thủ đoạn càn rỡ của Nguyên binh đi, chẳng lẽ người không biết đau lòng sao?"

"Đau lòng, nhưng là kia không có nghĩa là ta phải đi hy sinh chính mình."

Chu Chi Nhược nhìn ta thật lâu, mới nói, "Ta đã biết, ta sẽ không bức bách người. Kỳ thật. . . ." Lời của nàng nói đến một nửa, không có nói thêm gì nữa.

*****

Chu Chi Nhược thật không có bức bách ta, tựa hồ đoạn nói chuyện kia, chỉ là một giấc mộng. Ta không biết Chu Chi Nhược cuối cùng đã nói gì, Ân Ly cuối cùng đáp ứng \ Chu Chi Nhược, chính thức gia nhập Nga Mi.

Theo thời gian chúng ta cũng tới gần Thiếu Lâm tự, ta càng ngày càng bất an. Ở trong lòng ta lặng yên ngóng trông Mạc Thanh Cốc, cũng không dám suy nghĩ, tại sao lâu như thế hấn còn chưa tới.

Đêm, rất khuya rồi, ta lại ngủ không được. Bầu trời không có sao cũng không có ánh trăng, mây kéo dày đặc, chỉ cảm thấy áp lực thật sự. Ta đẩy ra cửa sổ, lại thất thần rồi, một thanh chùy thủ bằng lạnh kề sát vào cổ ta. Ta chỉ cảm thấy hai chân bay lên không, đã bị người nọ nắm lấy, Hấn mang theo ta chạy vội một khoảng cách, mới đưa ta xuống, bản thân ta ở trên mặt đất.

Đầu đánh vào một viên trên hòn đá, nhất thời, đầu ta muốn nổ hoa. Hơn nửa ngày, mới trở ổn định lại được, người nọ một thân hắc y, theo dáng người nhìn như là nữ tử. Ta khó khăn khởi động thân mình, "Người là ai?"

Người nọ cười lạnh thanh âm, "Lâm cô nương, trí nhớ cũng thật kém." Là Dương Tiểu Yến? Ta tránh tránh ngồi xuống, đầu có chút đau, một chút, nhưng lại chảy máu.

"Là người? Người tới làm gì?"

"Ta tới làm gì? Ha ha, ta là tới nói cho người biết, Thanh Cốc là của ta."

Là của nàng rồi? Cái gì gọi là Thanh Cốc là của nàng? Ta cảm thấy trong óc có cái gì nổ tung, ta nghe đến mình ở hỏi, "Người, có ý tứ gì?"

Dương Tiểu Yến đi tới, cúi người xuống, trên cao nhìn xuống nhìn ta, "Người còn nghe không hiểu sao? Cũng là người căn bản là không dám đối mặt?" Trái tim của ta cảm giác đau, ta nắm chặt tay, ngẩng đầu lên, nở nụ cười, "Có cái gì không dám đối mặt, không phải là người đàn ông sao, người muốn người cầm tốt lắm"

Dương Tiểu Yến ngăn người, lập tức nở nụ cười, "Người cũng thật vô tình."

Ta quát cường ngẩng lên đầu, nhìn thẳng mắt của nàng. Đang nhìn đến phía sau nàng chính là cái kia bóng dáng sau, ta cố gắng khởi động kiên cường sụp đổ, chính là ánh mắt của hấn vì sao như vậy lo lắng?

Dương Tiểu Yến trở lại kéo cánh tay Mạc Thanh Cốc, Mạc Thanh Cốc không có cự tuyệt, hấn vẫn là yên lặng nhìn ta, thống khổ như vậy, như vậy tuyệt vọng. Ta nghĩ mở miệng, nhưng thể nào cũng không nói ra lời

"Thanh cốc, sao người lại tới đây?" Dương Tiểu Yến Lạnh lãnh bề liếc mắt nhìn ta một cái, đối Mạc Thanh Cốc cười nói, "Chúng ta trở về đi." Nhâm nàng như thế nào lập xả Mạc Thanh Cốc không chút sứt mẻ, cũng không có nhìn Dương Tiểu Yến một lần.

Thật lâu, thật lâu, ta nghĩ qua có nửa thế kỷ. Mạc Thanh Cốc rốt cục động, hấn chuyển hướng đi về phía Dương Tiểu Yến, lòng đang kịch liệt nhảy đến. Ta sợ hãi, sợ hãi hấn sẽ nói bọn họ trở về. Ta cúi đầu, nước mắt rốt cuộc khổng chế không nói theo trong mắt chảy xuống.

Đỉnh đầu bị cái gì che, ta ngẩng đầu, là bóng dáng Thanh Cốc, hấn nhưng lại đi chưa tới! Ta kinh hi một tay ôm lấy Mạc Thanh cốc, khóc lớn. Hoàn hảo, hoàn hảo, hấn cũng không có đi, hấn vẫn đi về phía ta.

Mạc Thanh Cốc thanh âm khề thờ dài, ngồi xổm người xuống, giúp ta bôi làm vết máu trên trán. ngón tay có chút thô ráp mài xoa xoa mặt, cảm giác mang theo tia đau lòng.

"Mạc Thanh Cốc!" Dương Tiểu Yến quát chói tai làm tỉnh thần cho chúng ta đều phục hồi lại."Người còn nhớ cho người nói qua cái gì?"

Mạc Thanh Cốc nâng người lên, nói, "Nhớ rõ, ân tình Dương cô nương, Mạc mỗ khắc trong tâm khảm"

"Chính là khắc trong tâm khảm sao?"

"Cho dù muốn cái này mệnh của Mạc mỗ, Mạc mỗ cũng sẽ không một chút nhúu mày." Mạc Thanh Cốc cất cao giọng nói.

"Hừ, ta muốn mạng của người làm gì." Dương Tiểu Yến lạnh nhạt nói, "Ta muốn người giết nàng." Ta sợ tới mức lui về phía sau từng bước, Mạc Thanh Cốc một bàn tay nhẹ nhàng đem ta ôm lấy, "Thứ cho không thể hoàn thành nhiệm vụ."

Dương Tiểu Yến lại nói, "Ta đây muốn ngươi thành thân với ta." Ta gắt gao cầm chặt lấy Mạc Thanh Cốc, sợ hán đầu nóng lên đáp ứng yêu cầu."Thực xin lỗi, ta không thể đáp ứng."

Dương Tiểu Yến nhắm mắt lại, thân thể của nàng quơ quơ, thật sâu hít vào một hơi, nàng mạnh mẽ mở mắt ra chia vào người của ta, lạnh lùng nói, "Ngươi cũng biết nữ nhân này, căn bản là không thương ngươi." Ta cảm giác được Mạc Thanh Cốc hơi thở rối loạn, hán nắm tay của ta càng ngày càng gấp, ta bị đau, "Đó là việc của ta, không liên hệ gì tới ngươi."

Dương Tiểu Yến bị làm cho hốt hoảng, lui về phía sau vài bước, lớn tiếng hỏi, "Hào hảo, Mạc thất hiệp, ngươi làm vậy để đối đãi ân nhân cứu mạng sao?" Mạc Thanh Cốc đem một thanh kiếm đưa tới tới bàn tay bé nhỏ của Dương Tiểu Yến, "Tại hạ thật xin lỗi Dương cô nương, nếu Dương cô nương muốn hạ giận, cái này mệnh của Mạc mỗ, tùy thời có thể lấy đi."

Dương Tiểu Yến một tay cầm kiếm, trong mắt có một tia sát khí, "Hào, ta đây thành toàn cho ngươi." Nói xong kiếm liền đâm lại tới. Xem Mạc Thanh Cốc một chút ý tứ muốn trốn đều không có, ta nóng nảy, muốn che trước mặt hán, lại bị Mạc Thanh Cốc cấp một phen túm lại.

Kiếm dừng ở trước ngực Mạc Thanh Cốc ba cm, Ta thở ra một hơi nhẹ nhàn, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Kiếm bị hung hăng ném xuống đất, Dương Tiểu Yến oán hận trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, xoay người muốn đi, lại bị một đạo nhân ảnh cấp ngăn cản, "Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!" Định lại tinh thần, đứng là Chu Chi Nhục.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lần đầu tiên giết người

Chu Chi Nhục lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Tiểu Yến, khoe miệng hơi giờ lên cười lạnh, "Dương cô nương, lâu rồi không gặp!"

Dương Tiểu Yến hơi sững sờ, lập tức kịp phản ứng, lạnh nhạt nói, "Ngươi cho là chỉ bằng ngươi có thể ngăn cản ta sao?" Chu Chi Nhục khẽ nhếch miệng, cười nói, "Ngươi có thể thử xem." Không khí lập tức khẩn trương lên, làm ta cũng không dám thở mạnh, gắt gao lôi tay Mạc Thanh Cốc.

Chu Chi Nhục hiện lên một nụ cười lạnh, đột nhiên ra tay, Dương Tiểu Yến cũng không cam chịu yếu thế liền nghênh đón, hai người rất nhanh lao vào giao chiến. Chưởng phong chà xát làm tung bay cỏ cây bốn phía, Mạc Thanh Cốc lập tức ôm lấy ta, nhảy ra xa.

Chu Chi Nhục thân hình động tác không kịp sự thành thạo của Dương Tiểu Yến nhưng khi đánh ra chưởng thì mang theo vô số uy lực, mỗi một cái đều như mang theo sức nặng một tấn giáng xuống. Dương Tiểu Yến cước bộ nhanh nhẹn cũng không dám ngay mặt đối kháng, hai người một người lực đạo mạnh mẽ, một người thân pháp linh hoạt, theo thời gian trôi qua, Dương Tiểu Yến rốt cuộc rơi vào thế yếu.

"Phanh" một tiếng, Dương Tiểu Yến từ trên không trung ngã xuống. Máu theo trong miệng nàng chảy ra, Mạc Thanh Cốc vội buông ta ra, chạy tới đem nàng nâng dậy.

"Mạc Thất Hiệp, ngươi là muốn che chở cho nàng sao?" Chu Chi Nhục âm thanh lạnh nhạt hỏi.

Mạc Thanh Cốc đem Dương Tiểu Yến kéo ra phía sau, đối Chu Chi Nhục liền ôm quyền, "hi vọng Chu chương môn, thủ hạ lưu tình." Chu Chi Nhục biến sắc, nói "Nếu như Mạc thất hiệp đã có ý muốn nhường tay vào, vậy đừng trách ta vô tình." Vừa dứt lời, hai tay chớp thành trào liên hướng Mạc Thanh Cốc phóng tới. Tim ta lập tức muốn nhảy dựng lên tới cổ họng rồi, hoàn hảo, Mạc Thanh Cốc né tránh được trào đó.

Hai người chiến đấu không biết bao nhiêu hiệp, ánh mắt Chu Chi Nhục đột nhiên sắc bén, gió thổi tóc của nàng bay lên, chỉ thấy nàng hai tay linh hoạt, làm ta nhìn muốn hoa cả mắt. Chợt thấy nàng một chưởng chụp được Mạc Thanh Cốc, tốc độ quá nhanh, Mạc Thanh Cốc không né tránh kịp nữa, một chưởng bắt trúng bả vai. Lúc ấy chợt nghe thanh âm xương cốt bị bẻ gãy, ta cũng không biết tự lường sức nữa vậy lập tức vọt tới, ôm lấy Mạc Thanh Cốc.

"Lâm sư tỷ, ngươi tránh ra, hôm nay họ Dương này, ta là giết định rồi." Chu Chi Nhục quát lạnh.

Ta nhìn về phía Dương Tiểu Yến một cái, ta biết Mạc Thanh Cốc không có khả năng mặc kệ nàng, mà ta cũng vậy không có khả năng mặc kệ Mạc Thanh Cốc. Ta ngẩng đầu nhìn thẳng Chu Chi Nhục, ta biết chỉ biết dựa vào tình cảm giao hảo dựa ta và Chu Chi Nhục để xin tha cho họ, "Chi Nhục, tha bọn họ đi, được không?"

"Lâm sư tỷ, ngươi có biết điều đó không có khả năng." Chu Chi Nhục cự tuyệt gọn gàng.

Ta khẽ cắn môi, cố gắng suy tư, bị ai phát hiện phía mình không có lợi thế. Ta nhặt lên kiếm, kiếm phong trực chỉ Chu Chi Nhục, "Chu chương môn, ngươi phải biết rằng con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người."

Chu Chi Nhục nhíu mày, "Lâm sư tỷ, ngươi cũng biết ta không muốn giết ngươi." Kiếm của ta cũng không có buông, "Vậy ngươi tha bọn họ" Chu Chi Nhục nhìn bọn hán, nhìn nhìn lại ta, cảnh cáo nói, "Lâm sư tỷ, lần này ta tha bọn họ, nhưng là lần sau sẽ không gặp may mắn như vậy nữa đâu." Nói xong, tung người đi mất.

Ta biết, câu nói kia, cũng là cảnh cáo đối với ta , cũng là cho thấy ta cùng Chu Chỉ Nhược thậm chí Nga Mĩ ân ân oán oán xem như hoàn toàn chấm dứt rồi, lần sau, nàng sẽ không lại nương tay .

Ta có cảm giác mình đi một vòng thật lớn, nhưng rốt cuộc lại trở về điểm xuất phát ban đầu.

Ta đi tới đỡ lấy Mạc Thanh Cốc, bờ vai của hắn trật khớp, cần lập tức quay về chữa trị, bằng không, toàn bộ cánh tay đều có thể bị phế đi. Khuôn mặt hắn tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa. Dương Tiểu Yến cũng bị trọng thương rất nặng, nàng thậm chí đứng lên cũng không thể, mặc dù như thế, cặp kia mắt cũng là chăm chú nhìn Mạc Thanh Cốc, ngẫu nhiên cũng liếc nhìn ta vài lần.

Ta đem Mạc Thanh Cốc đỡ đến ngồi dưới tàn cây, đi tìm một ít mộc côn, cây mây, "Ta muốn chữa thương cho ngươi, đợi lát nữa sẽ rất đau ngươi có chịu nha." Mạc Thanh Cốc gật đầu, ta khẽ cắn môi, tay cầm lấy cánh tay hắn kéo mạnh, xương cốt rắc rắc kêu vang. Mạc Thanh Cốc cắn chặt môi, sắc mặt xám trắng, thân mình cũng có chút run run rất nhỏ . làm vài lần như vậy nhưng cũng chưa hoàn toàn thành công, muốn cánh tay hắn hồi phục hoàn toàn cần phải đem chân khí đã thông toàn bộ kinh mạch, nếu không cũng chỉ uống công mà thôi.

Mạc Thanh Cốc bị đau đến muốn ngất đi rồi, Dương Tiểu Yến ở một bên tức giận mẩn, "Ngươi là một người nữ nhân nhẫn tâm, đã vậy mà ngươi còn ra tay được à?". Ta chán nản ngồi ở trên cỏ, mắt nhắm gắt gao , không được, ta không thể để cho cánh tay của tiểu thất bị phế. Nhưng là, ta đã không còn nội lực, Dương Tiểu Yến bị trọng thương nặng căn bản không thể vận công. Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ trời cao muốn như thế sao? Không, ta không thể cứ chịu bó buộc như vậy, mụ mụ nói qua, vận mệnh vật này, ngươi nhược nàng liền cường, ngươi cường nàng liền yếu.

Chuẩn bị tốt tâm lý, ta mở mắt ra, nhìn màn đêm sắp buông xuống, Mạc Thanh Cốc đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng đau lòng. Lòng ta đột nhiên tràn đầy đau xót, dùng sức chớp chớp, cười nói, "Đừng lo lắng, ta sẽ chữa khỏi của ngươi." Mạc Thanh Cốc gật đầu, Dương Tiểu Yến ở một bên hừ lạnh một tiếng.

Ta thoáng đem vết thương của Dương Tiểu Yến sơ cứu, giúp đỡ nàng cùng Mạc Thanh Cốc đứng dậy rồi đi.

*****

Trời dần dần tối sầm , đứng ở đầu đường căn bản không nhìn thấy được cuối đường. Ta giúp đỡ hai người bị đã thương, nên di chuyển rất khó khăn . Ta cả kinh, phía trước tựa hồ xuất hiện tiếng vô ngựa. Ta hoảng loạn lên, không biết làm gì. Mang hai người bị thương đẩy vào trong một bụi cỏ, nhưng suy tính hết thấy đều đã chậm, đội nhân mã đã xuất hiện trước mặt chúng ta, thứ mà ta sợ hãi nhất nguyên binh đã xuất hiện.

Ta vội cúi đầu, giúp đỡ Mạc Thanh Cốc chậm rãi đi, Dương Tiểu Yến vừa rồi đã bị ta đẩy ra phía sau lùm cây, hiện tại tình huống này ta đã bất chấp năng. Một cước đạp nàng về phía bụi cây luôn.

"Đứng lại!" một tiếng hét lớn vang lên, ta cả kinh, đề xuống tư tưởng chạy trốn thông dong quay đầu lại.

Đó là một hán tử tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt thô cuồng, trên mặt đầy râu ria. Ánh mắt sắc bén lướt qua ta và Mạc Thanh Cốc. Đột nhiên tay đánh một trao về cánh tay bị thương của Mạc Thanh Cốc, Mạc Thanh Cốc hét thảm một tiếng, ngã xuống. Ta vội đỡ lấy hắn, hung hăng trừng mắt hán tử kia, đẩy tay hán tử kia ra, "Ngươi làm gì, buông hắn ra!" Hán tử thô lỗ đem Mạc Thanh Cốc đẩy ra, Mạc Thanh Cốc hốt hoảng ngã xuống trên người của ta.

Hán tử kia tay lại vươn ra kéo ta, đem ta kéo vào trong lòng ngực của hắn, làm mùi mồ hôi dơ bẩn trên người hắn xông vào mũi ta. Ta dùng sức giãy dụa, lại bị ôm chặt hơn. Bàn tay thô to của hán tử trên người ta sờ soạn, ta gấp đến độ muốn khóc lên.

Mạc Thanh Cốc khó khăn đứng lên, lưng la lưng lay. Đem tay không bị thương cầm kiếm, hướng hán tử kia đâm tới, "Buông nàng ra!" Hán tử kia cười hắc hắc, đem ta hướng mặt trước đỡ kiếm, Mạc Thanh Cốc kinh hãi, vội mang kiếm lùi về. Sắc mặt của hắn càng ngày càng trắng, trên trán những giọt mồ hôi lớn tuông như mưa. Hắn hít một hơi thật sâu, rút kiếm lại lần nữa đâm tới hán tử kia ôm ta, xoáy thân, làm cho thanh kiếm đâm về phía ta, Mạc Thanh Cốc lại nhanh chóng thu hồi về.

Nước mắt mơ hồ tuông đầy hai mắt ta. Tay của ta gắt gao nắm chặt, móng tay bấm vào trong da thịt . Ta mắt sáng ngời, có rồi, ta nhớ được trong túi áo của ta có một chút nhuyễn gân phấn, mặc dù đối người có võ công cao cường không có hiệu quả gì, nhưng là đối phó với tên này chắc cũng đủ

Ta thừa dịp hán tử kia không chú ý, đưa tay vào túi áo, đem thuốc bột nắm trong tay. Lúc này, hán tử kia đang ôm ta xoay tròn, hắn tựa hồ muốn trêu đùa Mạc Thanh Cốc . Ta tính toán , hiện tại đúng là gió Tây Bắc, ta thừa dịp này trực bánh xe biển tốc, làm bộ như bị hất chân, thân mình thuận thế ngã sang. Hán tử kia sững sờ vài giây, ta che mũi lại tay vùng lên, cực kỳ nhanh lui lại vài bước, vài động tác trong nháy mắt hoàn thành .

Hán tử kia ngã xuống đất , ngay sau đó, những người khác cũng đều ngã xuống. Bọn họ té trên mặt đất, hung hăng nhìn chằm chằm ta, miệng hùng hùng hồ hồ, nhưng ngay cả khí lực đi cũng không có.

Quay đầu nhìn về phía Mạc Thanh Cốc, hắn cũng quỳ rạp trên mặt đất, hữu khí vô lực. Ta đi qua dìu hắn, thân thể hắn toàn bộ đều dựa trên người ta, ép tới ta thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Ta biết đi như vậy sẽ đi không được xa, một khi đám nguyên binh này hồi phục chúng ta sẽ không còn may mắn như vậy nữa . Ta khẽ cắn môi, buông ra Mạc Thanh Cốc, nhặt lên một thanh kiếm. Mạc Thanh Cốc suy yếu nói, "để ta làm" . Ta quay đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu, ta hít sâu một hơi, bước đi đến trước mặt hán tử kia, hán tử kia sợ hãi nhìn chằm chằm ta, muốn lui về phía sau lại như thế nào cũng không nhúc nhích được. Lòng ta nhất vượt qua, một kiếm đâm, đồng thời răng rắc một tiếng, lòng ta thời khắc này đã xuất hiện một lỗ lớn.

Thẳng đến đem tất cả binh lính toàn bộ giết, ta nhìn này thi thể lạnh băng nằm trên mặt đất thì cảm thấy đây như một giấc mộng đáng sợ. Ta biết không đồng không giống với lúc trước. Trên người của ta tất cả đều là máu, lửa nóng lửa nóng, cháy sạch làm ta đau nhức. Ta nâng Mạc Thanh Cốc dậy, ta nghĩ nét mặt ta bây giờ nhất định thực dọa người, ta không dám nhìn vào mắt Mạc Thanh Cốc , ta sợ hãi, sợ hãi trong mắt hắn ta nhìn thấy cảnh sẽ làm ta đau lòng.

Ta giúp đỡ Mạc Thanh Cốc đi vào bụi rậm lúc trước ta đẩy Dương Tiểu Yến vào, ta mới phát hiện sau lùm cây kia có một cái hố sâu, ước chừng ba thước, mà Dương Tiểu Yến đang nằm mê mang ở bên trong, miệng hố bóng loáng ngay cả dây leo cũng không có. Ta rất rõ ràng, lấy năng lực hiện tại của ta không có cách nào cứu nàng, huống chi hiện tại, cũng không biết nàng là chết hay sống. Sau khi ta phát giác ra, lòng ta lạnh như băng ngay cả một chút độ ấm đều không có.

Ta đỡ qua Mạc Thanh Cốc sẽ rời đi, Mạc Thanh Cốc có chút kháng cự, "Nhưng là nàng. . . . ." Ta nghe đến thanh âm của mình lãnh khốc mà vô tình, "Ta cứu không được nàng, nếu cứ ở lại đây, e rằng ba người chúng ta toàn bộ sẽ bị giết hết." Ta kéo Mạc Thanh Cốc, ly khai.

Dọc theo đường đi Mạc Thanh Cốc không nói một lời, ta cũng vậy chẳng muốn đoán tâm tư của hắn, ta cảm thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá. Đây là ta lần đầu tiên ở cái thế giới này, cảm thấy tâm mệt. Chúng ta cũng không có đi đại lộ, tương phản, ta giúp đỡ hắn hướng vào sâu trong rừng đi tới Đêm nay, chúng ta phải tìm một địa phương che gió che mưa dù là một hang động cũng tốt.

Màn đêm ngày càng dày đặc, chúng ta đi tròng rừng nhìn cũng không thấy đường nữa, Mạc Thanh Cốc đã muốn lâm vào trạng thái hôn mê, ta chỉ còn cách đem hắn để ở trên lưng kéo đi.

Rừng núi ẩm ướt, xen lẫn tiếng các loại động vật. Ta như là một cái Mộc Đầu Nhân, hoảng hốt chạy bừa, nghiêng ngã lao đảo đi tới. Cũng may, trên đường không gặp phải độc xà hay động vật nguy hiểm gì.

Cũng không biết đi bao lâu, cây cối dần dần rất thưa thớt, còn có thể nghe được thanh âm ào ào của dòng suối, ta vội vã đi nhanh hơn ra khỏi núi thấy một thác nước đang ào ào đổ xuống, ta đứng ở bờ sông nhìn hướng bốn phía, phía trước ẩn chút ánh sáng tựa hồ có người sinh sống.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chữa thương

Trong một màn sương trắng, trước mắt xuất hiện rất nhiều nhà cao tầng đã lâu ta không thấy, ta hưng phấn nhảy dựng lên, chạy nhanh tới. Nhưng chạy được vài bước ta liền dừng lại, kiến trúc quen thuộc kia sao lại làm cho ta có cảm giác sợ hãi. Chính lúc ra đang miên man suy nghĩ, một bàn tay bắt lấy tay ta, ta kinh hãi, ngẩng đầu, hai người cảnh sát nét mặt không thay đổi đang nhìn chăm chăm ta, trước mặt ta xuất hiện một cái công sở tám chói mắt.

"Người giết người, chúng ta chính thức bắt người."

"Không" ta sợ tới mức hô to, tận lực giãy dụa, lại bị cảnh sát kia đè lại, căn bản không có cách nào khác nhúc nhích. "Răng rắc" một tiếng, cái khóa lạnh lùng ở trên tay ta dặt xuống, một khắc này ta tuyệt vọng, ta nghĩ muốn kêu lên nhưng không cách nào lên tiếng được.

Trước cục công an, ta nhìn thấy cha mẹ ta. Bọn họ đang đau lòng nhìn về phía ta, "Người tại sao phải trở nên nhẫn tâm như vậy?" Mẹ nói, thanh âm như xé nát trái tim của ta. Ta tận lực lắc đầu, tiến lên giữ chặt mẹ, tay ta vừa đụng đến nàng thì nàng tận lực lùi lại, "ta không quen người, ta không có một nữ nhi phạm tội giết người, ta không có!"

Ta tuyệt vọng té trên mặt đất, ba mẹ không nhìn ta lại một lần, bọn họ đi rồi, không quan tâm ta. Ta muốn khóc nhưng nước mắt lại không rơi, không biết qua bao lâu, từng đợt gió lạnh thổi vào người ta làm ta sợ hãi. Ta đây mới phát giác, hai người cảnh sát kia lúc này đã không còn thấy bóng dáng.

Hướng bốn phía nhìn nhìn, chỗ này tựa hồ có chút quen thuộc, đang nghĩ tới, đột nhiên, chân bị một bàn tay bắt được, ta sợ tới mức kêu to. Phía trước có rất nhiều thi thể, đúng là những người nguyên binh bị ta giết, bọn họ thông thả đứng lên, mắt gắt gao nhìn chăm chăm ta, tứ chi ta cứng ngắc, từng bước cố gắng lùi lại.

Ta nghĩ chạy, chân lại như thế nào cũng bất động. Phía trước mặt ta một hán tử đang từ từ đứng lên, khóe miệng của hắn đang chảy máu, bụng ruột có một chỗ lòi ra ngoài. Hắn lung la lung lay từng bước đi hướng ta đi tới, ta che miệng, mắt tròn trũng, sợ hãi tới cực điểm.

Nam tử kia hướng ta đưa tay, nhếch môi cười, "Ta muốn người đền mạng." Nói xong, tràn đầy máu đen hai tay gặt gao bóp cổ của ta, ta hô hấp khàn trướng, cảm giác hít thở không thông. Càng ngày càng nhiều nguyên binh duỗi thẳng hai tay, nhào đầu về phía trước, tay chân ta đánh loạn, miệng hô to, "Cứu mạng".

Ta mạnh mẽ ngồi dậy, nguyên lai là nằm mơ, lòng ta có sợ hãi vô vô ngữ. Hoàn hảo, hoàn hảo, chỉ là một mộng. Chà mạnh mẽ môi hôn trên trán xuống giường. Phòng trong ánh sáng có chút tối, vách tường là đất gạch gồ ghề, trên tường có treo vài cái áo to, đầy bùn đất, cao thấp khác nhau, nhìn chung cũng rất sạch sẽ.

Ta nhớ được, vào lúc ta tuyệt vọng nhất đã gặp được người hảo tâm này cứu giúp.

Ra khỏi cảnh của đồ nát, nhìn trời đã sáng tỏ, đại nương đang ở ngoài sân phơi quần áo, nhìn thấy ta, cười cười, "Cô nương tỉnh rồi?" Ta gật đầu.

Ông tay áo có cảm giác bị giữ chặt, ta cúi đầu xem, là một tiểu nam hài chừng ba bốn tuổi, khuôn mặt vàng gầy, vừa thấy là biết trường kỳ thiếu dinh

đường Y phục trên người vải dệt thô ráp, cũng rất sạch sẽ vừa người, hần mở to một đôi vừa to vừa đen nhìn ta.

"Hần là con ta" nói đến con mình, trên mặt vị đại nương lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn

Ta ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ tiểu đầu nam hài , "Ngươi tên là gì?" Tiểu nam hài ngẩng đầu lên, "Ta gọi là a tài." a tài? Khóe miệng ta thoáng giật giật. Ta xoay người hỏi đại nương, "Đại nương, xin hỏi nam tử đi cùng ta hiện giờ đang ở nơi nào." Đại nương chia chia về phía gian phòng bên cạnh, "đang ở trong đó."

"Cám ơn" ta không biết nên cảm tạ như thế nào nữa, chỉ đành phải nói một câu cảm ơn.

Ta khoi mào rèm cửa, Mạc Thanh Cốc đã tỉnh dậy, hần ngồi tựa trên giường, nét mặt như cũ tái nhợt không có huyết sắc. Ta có thể cảm giác được ánh mắt của hần, nhưng ta không có dũng khí đối mặt với nó. Ta nghĩ đến một biện pháp chữa thương có cánh tay hần, bằng châm cứu

Ta ngồi ở mép giường, xem xét cánh tay hần, vết thương đã bị sưng phù lên. Bản thân ta hít một hơi, đã không thể trì hoãn nữa . Ta lấy ra ngân châm, kêu đại nương giúp ta chuẩn bị một ít nước ấm, ta đi trong vào trong núi hái ít dược liệu.

A tài giống như kẹo cao su bám dính lấy ta, ta đi đâu cũng muốn đi, đại nương tựa hồ cũng rất yên tâm. Ta không có cách nào khác chỉ phải đưa hần mang theo, a tài rất hiểu chuyện, không có làm phiền ta phải trong coi, hần chỉ ngoan ngoãn đi theo ta.

Lúc ta hái thuốc thì hần luôn càng không ngừng hỏi, "Tỷ tỷ, đây là cái gì?" "Tỷ tỷ, này có ích lợi gì a" đợi chút. Ta không biết tại sao lại rất kiên nhẫn, lần lượt giải thích cho hần. A tài cái hiểu cái không địa gật đầu,

Trên đường trở về, a tài nghiêng đầu, "Tỷ tỷ, thật là lợi hại, trưởng thành, ta cũng muốn giống như tỷ tỷ vậy." về mặt non nớt tràn ngập khát vọng, ta cười vỗ vỗ đầu của hần, "A tài, thực sự chí khí. Nhưng theo nghề y rất cực khổ nha."

A tài trên mặt có một chút do dự, lập tức lại là vẻ mặt kiên định, vẫn không quên vỗ ngực một cái, "A tài không sợ." Nhìn hần bước đi có chút có hết sức rồi, ta đem dược liệu để trên lưng, đem a tài ôm lấy, hần nhăn nhó nửa ngày, áp ứng, "Nương nói, nam tử hần không thể để cho người ta ôm." Ta xoa bóp mũi hần, "Con ních quý" như thế một phen làm ấm ỉ, tâm tình của ta cũng ổn định hơn nhiều.

*****

Ta đem Mạc Thanh Cốc đỡ đến bên thùng tắm, lại phát hiện hần không chịu đi vào. "Làm sao vậy? nóng sao?" Ta buông ngân châm trong tay ra, thử xuống nước, không nóng a. Hồ nghi nhìn về phía Mạc Thanh Cốc, phát hiện hần mặt tái nhợt trướng đỏ bừng, lưng ta lúng túng giống như bị điện giật.

Ngắm ngắm nét mặt hần một hồi ta liền ngộ ra. Đi lên trước, thân thủ chuẩn bị giúp hần cởi áo, Mạc Thanh Cốc giống như con thỏ bị làm kinh hãi, liền một bước nhảy vào trong thùng tắm, toàn thân chìm vào trong nước. Chưa từng thấy qua người mặc quần áo tắm rửa , ta bất đắc dĩ lắc đầu, đem ngân châm dọn xong, đối mặt với Mạc Thanh Cốc nói "Cởi quần áo" . nói xong, ta mới ý thức tới những lời này, phía sau, quá mức tối. cũng không biết nguyên nhân là tại hơi nước, ta cảm giác được trên mặt có chút phát sốt.

Ta vỗ vỗ hai má, đến lúc nào rồi , còn có thể nghĩ những thứ này. Bình tĩnh, bình tĩnh, hiện tại ta là đại phu, là đại ohu. Ta lần lần kiên định tâm trí, rốt cục tâm tình bình phục.

Phục hồi tinh thần lại, phát hiện Mạc Thanh Cốc đã cởi bỏ áo, hần đưa lưng về phía ta, thân thể cương giống như cái đầu gỗ. Ta lấy tay thử thăm dò trên cánh tay hần nhận một cái, hần hít vào một hơi. Ta sợ tới mức cuống quýt đưa tay lùi về, đầu hần hơi nghiêng, ôn nhu an ủi, "Ta không sao" .

Ta hít sâu một hơi, rút ra một cây ngân châm, dặn dò, "Ngươi kiên nhẫn một chút." Mạc Thanh Cốc gật đầu.

Ta sẽ cực kỳ nhanh đem kim đâm cắm vào cánh tay hần, Mạc Thanh Cốc bóng dáng có chút run run, nhưng không có phát ra tiếng vang. Qua một thời gian, thể hiện hết công phu của bản thân, trên tay hần đã xuất hiện tám cây ngân châm. Ta đem dược vừa nấu xong đổ vào trong thùng tắm, đem tay hần buông xuống, thẳng đến khi toàn bộ đều ở trong nước.

Sắc mặt của hần tái nhợt, môi dưới cắn chặt, thân mình không tự chủ được run run. Ta biết hần đang cực lực nhẫn nhịn, cực lực áp chế. Ta chắc chắn hần giờ phút này đang chịu dày vò, giống như hàng vạn côn trùng chui cắn. Nhưng mà ta lại không thể vì hần giảm bớt nửa phần, hơn nữa lần này đau, phải hơn nửa canh giờ, hơn nữa mỗi ngày hai lần, muốn như thế châm cứu mười ngày, mới có thể đem chân khí toàn bộ dẫn ra.

Châm cứu xong, Mạc Thanh Cốc liền thiếp đi.

Trở ra cửa phòng, phát giác đại thúc đã trở về, gia đình bọn họ đang ngồi cạnh một cái bàn đá, trên bàn có một tô cháo lớn, mấy bát cái củ nát . Nhìn thấy ta, đại nương nở nụ cười, "Nha đầu, , ăn chút cháo." Ta gật đầu, tiếp nhận chén cháo đại nương đưa tới, nói câu tạ, "Cám ơn, đại nương"

"Ngươi đứa nhỏ này, còn khách khí như vậy, ngồi xuống ăn đi. Đại nương gia cũng không còn món ngon nào khác, liền một ít cháo, ngươi trước ăn lấp bụng đã."

"Ân" ta gật đầu, hốc mắt nóng lên, có chất lỏng rơi xuống.

Ăn xong, đại nương lại đưa qua một chén, bên trong trừ bỏ cháo, còn có một chút nhĩ thịt vụn, "đút cho người nam nhân của ngươi một chút,, hần bị thương cần bồi bổ." Ta rất muốn nói đây không phải là nam nhân ta, nhưng thanh âm đến bên miệng liền bị nuốt vào mất.

*****

"Tiểu Thất, tỉnh" ta vỗ vỗ gương mặt của hắn.

Mạc Thanh Cốc mơ hồ mở mắt ra, trong mắt hiện đầy tơ máu, nhìn bộ dạng tiều tụy của hắn làm ta thật đau lòng. Ta giúp hắn ngồi dậy, đem thìa đưa tới miệng hắn uy. Mạc Thanh Cốc sững sốt, lỗ tai đỏ, có chút không được tự nhiên nhỏ giọng nói, "Ta. . . Ta tự mình ăn được." Nói xong, với tay lấy bát cháo.

Ta đẩy tay hắn, lại lần nữa đem thìa đưa tới miệng hắn uy, "Há mồm". Gặp ta kiên trì, Mạc Thanh Cốc bắt đầu nuốt, chỉ phải há mồm. Mỗi bữa cơm, ta uy hắn ăn, phối hợp cực kỳ hài hòa. Toàn bộ trong phòng, chỉ nghe âm thanh thanh thúy của thìa cùng bát thường thường va chạm. Cháo uống xong, ta buông thìa, đứng dậy chuẩn bị diu hắn nằm ngủ. Hắn khoát tay, "Ta nghỉ ngơi một chút."

Ta gật đầu, cầm lấy bát, xoay người ra cửa. Mới đi vài bước, nghe được phía sau truyền tới thanh âm mềm nhẹ hơi suy yếu của Mạc Thanh Cốc, "Tiểu Cửu". Ta dừng một chút, chưa có quay đầu lại, "Người hảo hảo nghỉ ngơi" nói xong, bước nhanh lao ra cửa.

"Nha đầu, người làm sao vậy?" Gặp ta về mặt không đúng, đại nương thân thiết hỏi.

Ta lắc đầu, thế này mới chú ý tới, trong viện thêm một người. Là một nam tử trẻ tuổi, ước chừng hai mươi tuổi, quần áo cùng đại thúc tương tự, làn da ngăm đen, vừa thấy đã biết là người không mấy thành thật an phận.

Nhìn thấy ta thì trong mắt của hắn hiện lên một chút kinh diễm, một bên đại nương nhiệt tâm giới thiệu, "Nha đầu, đây là người đại thúc của tiểu tài, nhị cường. Nhị cường, đây là Lâm cô nương."

"Lâm cô nương hảo" nhị cường hưng phấn nhìn ta.

"Nhĩ hảo" ta gật đầu, xem như chào hỏi.

Ta không mấy để ý nhị cường, chuyển hướng đại thúc, "Đại thúc, lát nữa có thể giúp ta một việc không?"

"Nha đầu, người có việc gì?" Đại thúc hỏi.

Ta gật đầu, "Đại thúc, có thể cùng ta đi một nơi không? Ta có người bằng hữu rớt xuống trong hồ sâu rồi, ta nghĩ đi cứu nàng." Đại thúc vừa nghe là cứu người, không nói hai lời đáp ứng.

Nhị cường cũng đi theo, ta vốn là không muốn, bởi vì ta không tin được cái người nhị cường này. Nhưng mà đại thúc lại nói, nhiều người thì thêm một phần sức lực.

Khi chúng ta đi đến nơi thì bóng dáng của Dương Tiểu Yến đã không thấy nữa, cả mấy cái xác của đám nguyên binh cũng đều biến mất, chỉ còn lại một ít vết máu vương vãi trên đường.

Trong hồ sâu không còn dấu vết nào, xem ra đã có người tới mang nàng đi, công phu không sai. Như vậy nàng hẳn là được cứu trợ.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chạy trốn chết

Mấy ngày kế tiếp ta vẫn ở tại nhà đại nương, một mặt vì chữa thương cho Mạc Thanh Cốc, mặt khác là dạy chữ cho a Tài. Mỗi lần lên núi, A Tài lúc nào cũng đi cùng ta, đứa bé kia thực thông minh, mới mấy ngày, đã biết được không ít thảo dược, nói chung về cơ bản hắn biết rất nhiều, đối được tính, hiệu quả trị liệu cũng nắm giữ không sai biệt lắm.

Nếu ở trong thời hiện đại mà nói, đứa nhỏ này quả thực chính là một thiên tài, đáng tiếc sinh sai lầm thời đại.

Hôm nay là ngày thứ mười rồi, ngày mai sẽ có thể bắt đầu nói xương. Vừa nghĩ tới sắp phải rời khỏi, ta lại có chút luyến tiếc. Ta thích cuộc sống an ổn này, những ngày bình yên không có phân tranh. Nhưng là, ta biết Mạc Thanh Cốc không yên lòng Vô Đang, cũng không dứt được với võ lâm.

Ngày hôm đó, thời tiết tốt lắm, mây trắng bay lượn trên trời như những viên kẹo đường tròn tròn xinh xinh, hòa với màu xanh lam của bầu trời mang lại cho người ta một cảm giác thật thoải mái thỏa mãn. Ta ngồi chồm hóm trên mặt đất, dạy chữ cho A Tài. Ta dùng nhánh cây trên mặt đất viết chữ "Thuốc", "Đây là dược liệu thuốc." A tài nhìn kỹ một chút, cũng cảm một nhánh cây hướng xuống mặt đất hoa chân múa tay.

"Không đúng, người viết sai rồi, người xem phải viết như vậy nè." Ta đứng lúc sửa chữa, lại chậm rãi chỉ rõ cho hắn xem.

Lúc ta đang còn giăng giãi, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng huyền ảo. Đại nương từ cửa hông chạy vào, thần sắc kinh hoàng, nhìn về phía chúng ta thúc giục, "Mau, mau tránh đi." liến loi tay ta hướng về phía trong phòng chạy đi.

Ý thức của ta cảm thấy có điều gì không đúng, Mạc Thanh Cốc cũng đi ra, hấn sắc mặt so với trước kia tốt hơn một chút, nhưng vẫn là tái nhợt. "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Đại nương ở bên trong dạo qua một vòng, có lời kéo chúng ta đi về phía sau núi, "Các ngươi đi mau, nhị cường đi báo quan phủ tố giác các ngươi, quan binh đang trên đường tới đây." Ta sùng sốt, ngày đó linh cảm của ta ứng nghiệm thật sao?

Mạc Thanh Cốc không đồng ý, "Không được, làm như thế sẽ gây họa cho các ngươi."

"Không quan hệ, bọn họ tìm không thấy các ngươi, sẽ không làm khó dễ chúng ta đâu." Lời nói của đại nương còn chưa dứt, chợt nghe "Phanh" một tiếng, cửa lớn bị đá văng, ngay sau đó là tiếng khóc lớn của A Tài.

Ta cả kinh, tất cả đã chậm, ai cũng đi không được nữa. Mạc Thanh Cốc liến xông ra ngoài, chỉ chốc lát sau, hấn bế a tài đi vào, theo sát phía sau đúng là đám hung thần ác sát nguyên binh.

Nhìn thấy chúng ta, người nọ ngẩn đầu nhìn bức họa đang cuộn tròn, nhìn nhìn, chìa vào người của ta lớn tiếng nói, "Đúng vậy, chính là bọn họ." Vung tay lên, "Đem bọn họ bắt lại cho ta." Đám kia nguyên binh lập tức vọt lên, ta chọn đúng thời cơ đem thuốc bột đang cầm trong tay phóng ta, mấy tên nguyên binh chạy trước liền ngã xuống. Từ sau cái ngày có cảm giác bất an ấy, ta liền đặc chế một ít hôn mê, gây tê, nhuyễn gân phần... Thuốc bột.

Một người trong đám nguyên binh liến kêu lên, "thuốc kia của yêu nữ thật lợi hại lần trước nàng dùng thuốc này phóng về chúng ta mới giết được nhiều người như vậy." Nguyên lai, người này đúng là người còn sống sót trong đám nguyên binh lúc trước, khó trách quan phủ có bức họa của chúng ta.

Đám quan binh này liến sinh ra kiên kỵ với thuốc bột trong tay ta, không có tiến lên nữa, chúng ta song phương cứ như vậy giằng co. Nhưng ta biết, thời gian cũng sẽ không ưu ái chúng ta. Vì ta thấy một binh sĩ quay đầu bỏ đi chắc đi tìm viện binh rồi, một người dường như thủ lĩnh cười to nói, "chờ cung thủ của chúng ta tiến đến, các ngươi chuẩn bị làm tổ ong đi."

Trong lòng ta căng thẳng, biết chúng ta không thể chần chừ như vậy nữa rồi, nhưng mà. . . . . Mạc Thanh Cốc lặng lẽ tiến đến tai ta nói nhỏ "Tiểu Cửu, đem thuốc bột cho ta, ngươi mang theo đại nương, a tài chạy nhanh đi." Ta phi thường không muốn, nhưng mà, ta biết đây là đường sống duy nhất của chúng ta.

Ta cắn răng gạt đầu, đem thuốc bột lặng lẽ đưa tới trong tay Mạc Thanh Cốc, "Chúng ta tất cả nhờ vào ngươi!" Mạc Thanh Cốc gạt đầu, thật sâu nhìn ta một cái. Quay đầu đi đi đến phía trước, lơ đãng che phía trước ta.

Ta mang đại nương và a tài, kéo ở trong tay, nghe được thanh âm của Mạc Thanh Cốc, "Nhị cường, ngươi vì sao phải bán đứng chúng ta?" Ta biết Mạc Thanh Cốc đang dò đi lực chú ý của những người đó.

Ta lén lút đem kế hoạch nói cho đại nương, đại nương cũng không nguyện ý, nàng nói, "Nha đầu ngươi mang theo a tài đi đi, ta đây già cả rồi không muốn liên lụy các ngươi, ta ở lại giữ chân bọn hấn." Đại nương sờ sờ đầu a tài, "Đưa nhỏ, ngươi phải nghe lời tỷ tỷ nghe không..., ta muốn đi cùng ngươi cha rồi ta sợ hấn ở một mình sẽ tỉnh mịch."

Bên kia nghe được giọng nhị cường có chút ngẩng cao, lại lo lắng không đủ cao kêu, "Ta. . . . . Ta. . . . . Cái này không thể trách ta, quan phủ thường bạc mười hai, mười hai a, với ta mà nói, là một con số thiên văn. Cho nên các ngươi đừng trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ. Các ngươi đã chết, ta. . . . . Ta sẽ đốt vàng bạc cho các ngươi."

"Muốn chúng ta từ? không có dễ dàng như vậy đâu." Mạc Thanh Cốc hét lớn, liến xông tới.

Ta biết đây là thời cơ, đại nương không muốn đi, ta chỉ còn cách ôm A Tài, hướng Mạc Thanh Cốc hô to, "Tiểu Thất, nhớ tới tìm ta" liến liến chết hướng về phía núi xông tới.

Ta không biết chạy bao xa, chỉ biết khi cảm thấy chạy hết nổi ta mới dừng lại. Dưới chân vấp phải cái gì đó, ta lập tức ngã trên mặt đất, nhất thời, mắt thấy đầy sao. Ta cuống quýt bò dậy, ôm chặt lấy A tài "A tài, a tài, ngươi làm sao vậy?" A tài không biết đã hôn mê khi nào, mặc ta kêu thế nào cũng không tỉnh.

Rừng núi âm, từng bóng cây như muốn giương nanh vuốt về phía trước làm cho ta cảm giác thật cổ quái. Ta sợ hãi muốn khóc, thậm chí ta còn muốn hôn mê. Nhưng ta biết ta không thể khóc, ta muốn sống sót, a tài còn cần ta chiếu cố, tiểu Thất còn phải tìm ta. Ta khề cần môi, đứng lên, ôm a tài đang hôn mê, dò bước đi trong rừng, rốt cuộc ta cũng tìm được một cái sơn động có thể oe. Ta đem a tài đặt ở bên trong, đi tìm nhánh cây chút khô héo, sợ hãi độc xà độc trùng, ta không dám đi quá xa.

Đốt lên một đồng củi, ta cời áo khoác, trải trên mặt đất, làm đặt A tài nằm lên trên. Hấn ngủ rất không an ổn, thường thường hô to nẫu thân, thường thường vừa sợ kêu phụ thân. Một đôi tay nhỏ bé bất an trên không trung hoa loạn, ta bất đắc dĩ, đành phải đưa hấn ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của hấn. Hấn dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ban đêm, núi rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng sói gào thét, ta sợ hãi đem a tài ôm càng chặt, lửa đã bị dập tắt, thân hình ta bất động, không dám đi ra ngoài lấy củi lửa.

Đột nhiên, có tiếng vang lên ở cửa động, tựa hồ như đẫy nhánh cây ta đặt ở cửa động ra. Ta mắt trùng mắt nhìn động khẩu, nháy mắt cũng không dám, trái tim cơ hồ sẽ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ta bước một bước lùi về phía sau, thẳng đến lưng dán tại trên thạch bích. Một đường đi tới đây ta đều rải phân hương, để Mạc Thanh Cốc có thể mau chút tìm được.

Trước cửa động khẩu có một bóng đen, là một người, ta thật to nhẹ nhàng thở ra. Hắn đầu tiên hướng mắt nhìn về phía đồng lửa, rồi đem ánh mắt dò về phía tấm thạch bích nơi ta đang đứng.

Tìm ta sợ đến mức muốn rút ra ngoài thì may thấy hắn dò mắt đi. Không biết từ nơi này đưa đến chút củi lửa, vứt xuống trong đồng lửa. tiếng lửa vang lên lách cách, chỉ chốc lát sau liền chiếu sáng nửa sơn động.

Nhờ ánh lửa, ta cũng vậy thấy rõ mặt của hắn. Hắn mang một chiếc mặt nạ cao cao. Hắn thủy chung không có liếc lấy ta một cái, cũng không có nói một câu.

Ta dần dần không sợ nữa, chậm rãi đi qua, cận thận hỏi, "Ngươi có phải là người hông?" Hắn như là không có nghe được, ngay cả mày đều không có nâng hạ xuống, chẳng lẽ là một người câm? Trẻ tuổi như vậy mà lại bị câm, thật đáng tiếc.

Ta tiến đến bên đồng lửa, một lần nữa trải áo khoác ra, đem a tài đặt ở mặt trên. Có một người làm bạn, ta không phải sợ sói nữa.

Theo thời gian trôi qua, ta càng ngày càng bất an, vì sao Mạc Thanh Cốc còn không có tìm đến. Chẳng lẽ, hắn không trốn thoát sao? Chẳng lẽ hắn đã bị giết hại sao? Càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng bất an. Ta nôn nóng bước đi quanh động, thường thường đến cửa động nhìn xung quanh.

"Làm sao ngươi cứ đi vòng vòng hoài vậy?" Người nọ có vẻ rất không bình tĩnh.

Ta chính cần phải có chút gì đó để phân tán lực chú ý, bằng không ta sợ ta thực sẽ điên mất. Ta liền đi qua "Nguyên lai ngươi không phải câm điếc a." Người nọ mở mắt ra, yên lặng nhìn ta, ánh mắt kia giống như đang xem một người chết vậy. Ta không tự chủ sờ sờ cổ, tựa hồ có chút lạnh lẽo.

Người nọ lạnh lùng vứt ra mấy câu "Ta ngày mai sẽ rời đi, đừng làm phiền đến ta." Lại lần nữa nhắm mắt lại.

Ta thức thoi im lặng, ở bên đồng lửa ngồi xuống, trong óc giống như chiếu một đoạn phim cảnh Mạc Thanh Cốc bị vây hãm giết chết.

Bỗng nhiên, ngoài động tựa hồ lại có chút động tĩnh. Ta việc ngẩng đầu, chẳng lẽ là Mạc Thanh Cốc tìm tới? Người nọ cũng mở mắt ra, tay dè lên trên thân kiếm. một thân thủ nhanh nhẹn nhảy về phía chúng ta, giống như một can báo trấn kiện đang rình mồi.

Tại cửa động, khi hình bóng kia vừa nhảy vào, người nọ liền sẽ cực kỳ nhanh tiến lên. Chỉ nghe một tiếng tê mình, ngay sau đó có thanh âm của một vật ngã xuống đất. Trời ạ, là sói? Ta mang theo a tài ôm lấy, đứng ở phía sau người nọ. ngoài cửa động đã tề tụ một số bóng, ánh mắt phát ra ánh sáng lục quang, tham lam nhìn chằm chằm chúng ta. Ta hướng phía sau người nọ nhích lại gần, rất nhanh nắm lấy áo của hắn.

Tay nâng kiếm của người nọ rơi xuống, trong nháy mắt mấy con sói đều bị hạ gục xuống đất. Ta ngạc nhiên nhìn trận biến cố này, có chút không dám tin vào hai mắt của mình. Một hồi nguy cơ trí mạng được hóa giải rồi sao?

Người nọ đi đến trước mặt đám sói, đem kiếm thu lại, trên giấy rút ra một cái chùy thủ, nhẹ nhàng ở trên đầu con sói rạch xuống. Máu nhất thời bắn tung tóe đầy đất, ta hoảng sợ che miệng. Người nọ thần sắc không thay đổi, lấy chùy thủ tiếp tục tại nơi đó cắt xuống, động tác kia, giống như đang thiêu hao vậy xinh đẹp vô cùng.

Chỉ chốc lát sau, hắn mày khẽ nhếch, cầm lên một bộ da sói đầy đủ vừa mới được cắt xuống, ta nhìn về con sói bị lột da chịu đựng không nổi nữa chạy về một góc hang nôn mửa liên tục.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 30 :Chạy trốn chết

Mấy ngày kế tiếp ta vẫn ở tại nhà đại nương, một mặt vì chữa thương cho Mạc Thanh Cốc, mặt khác là dạy chữ cho a Tài. Mỗi lần lên núi, A Tài lúc nào cũng đi cùng ta, đứa bé kia thực thông minh, mới mấy ngày, đã biết được không ít thảo dược, nói chung về cơ bản hắn biết rất nhiều, đối dược tính, hiệu quả trị liệu cũng nắm giữ không sai biệt lắm.

Nếu ở trong thời hiện đại mà nói, đứa nhỏ này quả thực chính là một thiên tài, đáng tiếc sinh sai lầm thời đại.

Hôm nay là ngày thứ mười rồi, ngày mai sẽ có thể bắt đầu nổi xương. Vừa nghĩ tới sắp phải rời khỏi, ta lại có chút luyến tiếc. Ta thực thích cuộc sống an ổn này, những ngày bình yên không có phân tranh. Nhưng là, ta biết Mạc Thanh Cốc không yên lòng Vô Đang, cũng không dứt được với võ lâm.

Ngày hôm đó, thời tiết tốt lắm, mây trắng bay lượn trên trời như những viên kẹo đường tròn tròn xinh xinh, hòa với màu xanh lam của bầu trời mang lại cho người ta một cảm giác thật thoải mái thỏa mãn. Ta ngồi chồm hóm trên mặt đất, dạy chữ cho A Tài. Ta dùng nhánh cây trên mặt đất viết chữ "Thuốc", "Đây là dược liệu thuốc." A tài nhìn kỹ một chút, cũng cầm một nhánh cây hướng xuống mặt đất hoa chân múa tay.

"Không đúng, ngươi viết sai rồi, ngươi xem phải viết như vậy nè." Ta đứng lúc sửa chữa, lại chậm rãi chỉ rõ cho hắn xem.

Lúc ta đang còn giảng giải, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng huyền ảo. Đại nương từ cửa hông chạy vào, thần sắc kinh hoảng, nhìn về phía chúng ta thúc giục, "Mau, mau tránh đi." liền lôi tay ta hướng về phía trong phòng chạy đi.

Ý thức của ta cảm thấy có điều gì không đúng, Mạc Thanh Cốc cũng đi ra, hấn sắc mặt so với trước kia tốt hơn một chút, nhưng vẫn là tái nhợt. "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Đại nương ở bên trong dạo qua một vòng, có lời kéo chúng ta đi về phía sau núi, "Các người đi mau, nhị cường đi báo quan phủ tố giác các người, quan binh đang trên đường tới đây." Ta sững sờ, ngày đó linh cảm của ta ứng nghiệm thật sao?

Mạc Thanh Cốc không đồng ý, "Không được, làm như thế sẽ gây họa cho các người."

"Không quan hệ, bọn họ tìm không thấy các người, sẽ không làm khó dễ chúng ta đâu." Lời nói của đại nương còn chưa dứt, chợt nghe "Phanh" một tiếng, cửa lớn bị đá văng, ngay sau đó là tiếng khóc lớn của A Tài.

Ta cả kinh, tất cả đã chậm, ai cũng đi không được nữa. Mạc Thanh Cốc liền xông ra ngoài, chỉ chốc lát sau, hấn bế a tài đi vào, theo sát phía sau đúng là đám hung thần ác sát nguyên binh.

Nhìn thấy chúng ta, người nọ ngẩn đầu nhìn bức họa đang cuộn tròn, nhìn nhìn, chia vào người của ta lớn tiếng nói, "Đúng vậy, chính là bọn họ." Vung tay lên, "Đem bọn họ bắt lại cho ta." Đám kia nguyên binh lập tức vọt lên, ta chọn đúng thời cơ đem thuốc bột đang cầm trong tay phóng ta, mấy tên nguyên binh chạy trước liền ngã xuống. Từ sau cái ngày có cảm giác bất an ấy, ta liền đặc chế một ít hôn mê, gây tê, nhuyễn gân phần... Thuốc bột.

Một người trong đám nguyên binh liền kêu lên, "thuốc kia của yêu nữ thật lợi hại lần trước nàng dùng thuốc này phóng về chúng ta mới giết được nhiều người như vậy." Nguyên lai, người này đúng là người còn sống sót trong đám nguyên binh lúc trước, khó trách quan phủ có bức họa của chúng ta.

Đám quan binh này liền sinh ra kiên kỵ với thuốc bột trong tay ta, không có tiến lên nữa, chúng ta song phương cứ như vậy giằng co. Nhưng ta biết, thời gian cũng sẽ không ưu ái chúng ta. Vì ta thấy một binh sĩ quay đầu bỏ đi chắc đi tìm viện binh rồi, một người dường như thủ lĩnh cười to nói, "chờ cung thủ của chúng ta tiến đến, các người chuẩn bị làm tổ ong đi."

Trong lòng ta căng thẳng, biết chúng ta không thể chần chừ như vậy nữa rồi, nhưng mà. . . . . Mạc Thanh Cốc lặng lẽ tiến đến tai ta nói nhỏ "Tiểu Cửu, đem thuốc bột cho ta, người mang theo đại nương, a tài chạy nhanh đi." Ta phi thường không muốn, nhưng mà, ta biết đây là đường sống duy nhất của chúng ta.

Ta cắn răng gạt đầu, đem thuốc bột lặng lẽ đưa tới trong tay Mạc Thanh Cốc, "Chúng ta tất cả nhờ vào người!" Mạc Thanh Cốc gạt đầu, thật sâu nhìn ta một cái. Quay đầu đi đến phía trước, lơ đãng che phía trước ta.

Ta mang đại nương và a tài, kéo ở trong tay, nghe được thanh âm của Mạc Thanh Cốc, "Nhị cường, người vì sao phải bán đứng chúng ta?" Ta biết Mạc Thanh Cốc đang dò đi lực chú ý của những người đó.

Ta lén lút đem kế hoạch nói cho đại nương, đại nương cũng không nguyện ý, nàng nói, "Nha đầu người mang theo a tài đi đi, ta đây già cả rồi không muốn liên lụy các người, ta ở lại giữ chân bọn hấn." Đại nương sờ sờ đầu a tài, "Đưa nhỏ, người phải nghe lời tỷ tỷ nghe không..., ta muốn đi cùng người cha rồi ta sợ hấn ở một mình sẽ tính mệnh."

Bên kia nghe được giọng nhị cường có chút ngẩng cao, lại lo lắng không đủ cao kêu, "Ta. . . . . Ta. . . . . Cái này không thể trách ta, quan phủ thường bạc mười hai, mười hai a, với ta mà nói, là một con số thiên văn. Cho nên các người đừng trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ. Các người đã chết, ta. . . . . Ta sẽ đốt vàng bạc cho các người."

"Muốn chúng ta từ? không có dễ dàng như vậy đâu." Mạc Thanh Cốc hét lớn, liền xông tới.

Ta biết đây là thời cơ, đại nương không muốn đi, ta chỉ còn cách ôm A Tài, hướng Mạc Thanh Cốc hô to, "Tiểu Thất, nhớ tới tìm ta" liền liều chết hướng về phía núi xông tới.

Ta không biết chạy bao xa, chỉ biết khi cảm thấy chạy hết nổi ta mới dừng lại. Dưới chân vấp phải cái gì đó, ta lập tức ngã trên mặt đất, nhát thoi, mắt thấy đầy sao. Ta cuống quýt bò dậy, ôm chặt lấy A tài "A tài, a tài, người làm sao vậy?" A tài không biết đã hôn mê khi nào, mặc ta kêu thế nào cũng không tỉnh.

Rừng núi âm, từng bóng cây như muốn giương nanh nhe vuốt về phía trước làm cho ta cảm giác thật cổ quái. Ta sợ hãi muốn khóc, thậm chí ta còn muốn hôn mê. Nhưng ta biết ta không thể khóc, ta muốn sống sót, a tài còn cần ta chiếu cố, tiểu Thất còn phải tìm ta. Ta khẽ cắn môi, đứng lên, ôm a tài đang hôn mê, dò bước đi trong rừng, rốt cuộc ta cũng tìm được một cái sơn động có thể ở. Ta đem a tài đặt ở bên trong, đi tìm nhánh cây chút khô héo, sợ hãi độc xà độc trùng, ta không dám đi quá xa.

Đốt lên một đồng củi, ta cởi áo khoác, trải trên mặt đất, làm đặt A tài nằm lên trên. Hấn ngủ rất không an ổn, thường thường hô to mẩu thân, thường thường vừa sợ kêu phụ thân. Một đôi tay nhỏ bé bất an trên không trung hoa loạn, ta bất đắc dĩ, đành phải đưa hấn ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của hấn. Hấn dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ban đêm, núi rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng sói gào thét, ta sợ hãi đem a tài ôm càng chặt, lửa đã bị dập tắt, thân hình ta bất động, không dám đi ra ngoài lấy củi lửa.

Đột nhiên, có tiếng vang lên ở cửa động, tựa hồ như gãy nhánh cây ta đặt ở cửa động ra. Ta mắt trừng mắt nhìn động khẩu, nháy mắt cũng không dám, trái tim cơ hồ sẽ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ta bước một bước lùi về phía sau, thẳng đến lưng dán tại trên thạch bích. Một đường đi tới đây ta đều rải phân hương, để Mạc Thanh Cốc có thể mau chút tìm được.

Trước cửa động khẩu có một bóng đen, là một người, ta thật to nhẹ nhàng thờ ra. Hắn đầu tiên hướng mắt nhìn về phía đồng lửa, rồi đem ánh mắt dò về phía tấm thạch bích nơi ta đang đứng.

Tìm ta sợ đến mức muốn rút ra ngoài thì may thay hắn dò mắt đi. Không biết từ nơi này đưa đến chút củi lửa, vút xuống trong đồng lửa. tiếng lửa vang lên lách cách, chỉ chốc lát sau liền chiếu sáng nửa sơn động.

Nhờ ánh lửa, ta cũng vậy thấy rõ mặt của hắn. Hắn mang một chiếc mặt nạ cao cao. Hắn thùy chung không có liếc lấy ta một cái, cũng không có nói một câu.

Ta dần dần không sợ nữa, chậm rãi đi qua, cận thận hỏi, "Người có phải là người hồng?" Hắn như là không có nghe được, ngay cả mày đều không có nâng hạ xuống, chẳng lẽ là một người câm? Trẻ tuổi như vậy mà lại bị câm, thật đáng tiếc.

Ta tiến đến bên đồng lửa, một lần nữa trải áo khoát ra, đem a tài đặt ở mặt trên. Có một người làm bạn, ta không phải sợ sói nữa.

Theo thời gian trôi qua, ta càng ngày càng bất an, vì sao Mạc Thanh Cốc còn không có tìm đến. Chẳng lẽ, hắn không trốn thoát sao? Chẳng lẽ hắn đã bị giết hại sao? Càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng bất an. Ta nôn nóng bước đi quanh động, thường thường đến cửa động nhìn xung quanh.

"Làm sao người cứ đi vòng vòng hoài vậy?" Người nọ có vẻ rất không bình tĩnh.

Ta chính cần phải có chút gì đó để phân tán lực chú ý, bằng không ta sợ ta thực sẽ điên mất. Ta liền đi qua "Nguyên lai người không phải câm điếc a." Người nọ mở mắt ra, yên lặng nhìn ta, ánh mắt kia giống như đang xem một người chết vậy. Ta không tự chủ sờ sờ cổ, tựa hồ có chút lạnh lẽo.

Người nọ lạnh lùng vút ra mấy câu "Ta ngày mai sẽ rời đi, đừng làm phiền đến ta." Lại lần nữa nhắm mắt lại.

Ta thức thời im lặng, ở bên đồng lửa ngồi xuống, trong óc giống như chiếu một đoạn phim cảnh Mạc Thanh Cốc bị vây hãm giết chết.

Bỗng nhiên, ngoài động tựa hồ lại có chút động tĩnh. Ta việc ngừng đầu, chẳng lẽ là Mạc Thanh Cốc tìm tới? Người nọ cũng mở mắt ra, tay dè lên trên thân kiếm. một thân thủ nhanh nhẹn nhảy về phía chúng ta, giống như một can báo trấn kiên đang rình mồi.

Tại cửa động, khi hình bóng kia vừa nhảy vào, người nọ liền sẽ cực kỳ nhanh tiến lên. Chỉ nghe một tiếng tê mình, ngay sau đó có thanh âm của một vật ngã xuống đất. Trời ạ, là sói? Ta mang theo a tài ôm lấy, đứng ở phía sau người nọ. ngoài cửa động đã tề tụ một số bóng, ánh mắt phát ra ánh sáng lục quang, tham lam nhìn chằm chằm chúng ta. Ta hướng phía sau người nọ nhích lại gần, rất nhanh nắm lấy áo của hắn.

Tay nâng kiếm của người nọ rơi xuống, trong nháy mắt mấy con sói đều bị hạ gục xuống đất. Ta ngạc nhiên nhìn trận biến cố này, có chút không dám tin vào hai mắt của mình. Một hồi nguy cơ trí mạng được hóa giải rồi sao?

Người nọ đi đến trước mặt đám sói, đem kiếm thu lại, trên gầy rút ra một cái chùy thủ, nhẹ nhàng ở trên đầu con sói rạch xuống. Máu nhất thời bắn tung tóe đầy đất, ta hoảng sợ che miệng. Người nọ thần sắc không thay đổi, lấy chùy thủ tiếp tục tại nơi đó cắt xuống, động tác kia, giống như đang thiêu hao vậy xinh đẹp vô cùng.

Chỉ chốc lát sau, hắn mày khẽ nhếch, cầm lên một bộ da sói đầy đủ vừa mới được cắt xuống, ta nhìn về con sói bị lột da chịu đựng không nổi nữa chạy về một góc hang nôn mửa liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Miêu Cương nữ tử

Ta không biết mình là khi nào thì ngủ, ngày hôm sau khi tỉnh lại, trong động chỉ có ta cùng a tài đang ngủ say ở bên cạnh. Đồng lửa sớm đã dập tắt, nếu không phải cái động khẩu kia còn vuren một ít da sói, thì ta sẽ nghĩ đến chuyện đêm qua có lẽ chỉ là một giấc mộng.

Ta vỗ vỗ khuôn mặt A tài, gọi hắn thức dậy, hắn mơ hồ xoa xoa hai mắt, nhu thuận mặc cho ta nắm tay, không âm ỷ cũng không náo loạn.

Mới ra tới cửa động, ta liền nhìn thấy nam tử ta gặp đêm qua, đứng bên cạnh hắn là một nữ tử mặc hồng y, tựa hồ đang ở tranh chấp cái gì. Đột nhiên, hồng y nữ tử kia chuyển hướng nhìn về phía ta, "Ai?" Vừa dứt lời, nàng đã đến trước mặt ta, một phen túm lấy ta kéo ra." tiểu nha đầu từ nơi nào đến, dám nghe lén chúng ta nói chuyện?"

Hồng y nữ tử bộ dạng không tính đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ. Khuôn mặt rúng ngỗng, một đôi mắt xé hẹp dài, đang đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm ta. Ta đánh một cái run run, vội biện giải, "Người hiểu lầm, ta cũng không có nghe lén, ta chính là vừa ra tới."

Gặp ta tay chân loạn xạ giải thích, hồng y nữ tử "Phốc" một tiếng nở nụ cười, mắt hẹp dài hình thành một đường cong tuyệt mỹ, với nụ cười này mặt dù nàng không có dung mạo xuất sắc nhưng cũng không kém phần chói mắt a.

"Tiểu nha đầu, nhất gan như vậy sao hành tẩu trên giang hồ được." Hồng y nữ từ tay chống má, đánh giá ta, "Nghe tiếng bước chân, giống như không có võ công, còn mang theo một đứ tiểu tử, có thể sống đến bây giờ thật đúng là cái kỳ tích."

Ta vội nói, "Ta không phải người giang hồ, ta là thôn dân chung quanh đây."

Kia hồng y nữ từ đang muốn mở miệng, đột nhiên như là nhìn thấy cái gì, cuống quýt bỏ lại ta, đi qua kéo nam tử kia, "Hàn đại ca, ngươi không theo ta trở về sao?" Tên nam tử kia kêu Hàn đại ca, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, vung tay áo, "Ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, đừng đi theo ta nữa!"

Nam tử tức giận, hồng y nữ từ hiển nhiên không cho là đúng, nâng lại lần nữa giữ chặt ống tay áo nam tử, xem nam tử vừa muốn đem nàng bỏ ra, liền một đôi tay gắt gao ôm, có chút kiên định có chút dỗi có chút làm nũng, "Không, ta muốn đi theo ngươi."

Nam tử từ chối vài lần cũng không có đẩy nàng ra nữa, ánh mắt nhìn về phía hồng y nữ tử. Hắn khẽ thở dài, "Hồng Tắt ta lần này không phải đi du ngoạn, sẽ có nguy hiểm."

Hồng Tắt ôm chặt hơn nữa, "Ta biết, cho nên ta mới muốn đi theo ngươi. Nếu ai dám khi dễ ngươi, ta liền muốn hắn nếm thử cổ độc Miêu Cương."

Miêu Cương? Bọn họ là người Miêu Cương? từ quần áo, khẩu khí thần thái của vị Hồng Tắt cùng phim truyền hình cùng Miêu Cương nữ tử có vài phần tương tự, nhưng vị hàn đại ca kia nhìn lại không giống vậy.

Đang suy nghĩ, liền nghe được thanh âm của Hồng Tắt "Hàn đại ca, hai tiểu quỷ này xử lý như thế nào?"

Ta vội ngẩng đầu, Hồng Tắt cầm trong tay loan đao, trong mắt đã có sát khí, ta vội kéo a tì về phía sau. Hàn đại ca kia liền ngăn lại nàng, "Đừng loạn giết người vô tội, các nàng vẫn còn nhỏ." Cũng may, khuôn mặt ta khá giống với tiểu ao nhi, bằng không, hôm nay có khả năng ta phải đi gặp Diêm Vương rồi.

Hồng Tắt nghe xong liền đem loan đao thu hồi, không kiên nhẫn vẫy tay, "Đi thôi, đi thôi, thừa dịp ta còn không đổi chủ ý." Ta sừng sốt, liền lôi kéo a tì, vội vàng chạy đi, nghĩ nghĩ, liền đem a tì ôm lấy, tiếp tục trốn.

*****

Miêu Cương cũng tiến vào Trung Nguyên rồi, dựa theo nội dung của vở kịch này, xem ra trong chốn giang hồ sắp có đại sự đã xảy ra.

Ta nắm a tì, chậm rãi đi trở về, một đường tìm kiếm tung tích Mạc Thanh Cốc.

Trở lại ngôi nhà của đại nương, đập vào mắt ta là một mảnh đồng hồ hỗn độn. tất cả đồ vật đều vấy máu, ở trên cửa lớn, trên cửa sổ cũng thế. Ta kinh hoàng chạy vào phòng trong, không ai, ngay cả một cỗ thi thể đều không có. Cách hậu viện không xa góc sáng sủa, ta thấy đến một đồng đất thấp bé. Ta lôi kéo a tì, chạy qua, phía trước đồng đất có một tấm ván gỗ, trên ván gỗ có mấy chữ, chính là dùng đao để khắc. "Lưu thị vợ chồng chi mộ" không có tên người lập mộ, xem ra mộ bia này là được khắc lúc khẩn cấp, chỉ được khắc có một nửa liền cắm vào mặt đất.

Ta nhận ra đó là bút tích của Thanh Cốc, khắc bia còn chưa hoàn thành. Ta nghĩ, có thể lúc đang khắc bia có chuyện xảy ra, khiến cho Mạc Thanh Cốc bị gián đoạn.

Ta ôm lấy a tì một đường hướng trong thôn chạy tới, thôn này trang ước chừng có chừng mười gia đình, đều là lấy nghề săn bắn kiếm sống. Cái thôn này không nhiều lắm, xưa nay gặp mặt cũng chỉ có hai ba người. Mà hôm nay, toàn bộ thôn cũng là cực kỳ im lặng, cái loại này im lặng để cho ta thật sự không yên.

Ta một cước đá văng cửa nhà một thôn dân ra, đập vào mi mắt ta là một bãi máu đen thui, một đám thi thể quỳ rạp trên mặt đất, mùi máu tươi khó chịu xộc vào khoan mũi.

Tất cả đều đã chết, không có một nhà nào ngoại lệ. tất nhiên những đứa nhỏ còn trong tã lót, những người già cũng đều không tránh khỏi. Ngày trước còn là một thôn trang thanh bình vui vẻ, nháy mắt liền biến thành địa ngục nhân gian. Ta chẳng có mục mà bước đi, không biết phải đi nơi nào. Đã nhiều ngày biết được làm dễ dàng, như một vài bức cự bức tranh, nhét ta đầu óc làm đau. Ta thậm chí ngay cả tự hỏi khí lực cũng không có, ta thực kỳ vọng đây chỉ là một mộng, một cái ác mộng, tỉnh lại ta còn ở Nga Mi, còn tại cùng Ân Ly trị liệu, còn được Chu Chỉ Nhược bảo vệ.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ. . . ." tiếng la thोर ngây của trẻ em kéo ta về thực tế, ta cúi đầu, a tì hai mắt đầm lệ nhìn ta, tay nhỏ bé càng không ngừng cầm lấy tay của ta

Ta rút cuộc ức chế không nổi bi thống trong lòng, ngồi xổm người xuống ôm a tì, nước mắt một giọt một giọt theo trong hốc mắt chảy xuống.

"Tỷ tỷ, đừng khóc, đừng khóc" a tì học học theo bộ dáng người lớn trên lưng ta vỗ vỗ, thanh âm non nớt mang theo nghẹn ngào lại có ý an ủi.

Phát tiết một trận, tâm tình đã khá nhiều, vận mệnh sẽ không tin tưởng nước mắt, sự thật cũng sẽ không thương hại nước mắt, ta còn muốn đi tìm Mạc Thanh Cốc, còn muốn bảo vệ tốt a tì. Ta hít sâu một hơi, lau khô nước mắt, đứng lên, ôm lấy a tì, "Đi, chúng ta đi tìm tiểu Thất ca ca."

*****

Đi không được bao xa, chợt nghe phía trước tựa hồ có tiếng đánh nhau. Ta ôm lấy a tì trốn vào góc tường, từng bước di chuyển về hướng đó.

Một đám Bạch y nhân đang tấn công một người nam tử mặt áo lam, mà áo lam nam tử tựa hồ có chút quen thuộc. Ta không tự chủ đến gần chút, vừa lúc nam tử áo lam kia xoay người chính là Mạc Thanh Cốc! Ta vui sướng thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Mạc Thanh Cốc một tay cầm kiếm, cùng đám người kia đánh nhau, dần dần có vẻ có chút cố hết sức. Đám Bạch y nhân kia thấy thế, công kích lại càng ngoan độc hơn. Ta khẩn trương tâm đều muốn nhảy ra ngoài, nhìn chăm chăm về phía trước mắt cũng không dám nháy một cái.

Mạc Thanh Cốc múa kiếm hoa lên, đánh lui công kích của mấy người bạch y, nhưng một người khác lại rất nhanh vọt lên. Ta khẽ cắn môi, buông a tài, "A tài ngoan, ở đây chờ tỳ tỳ." A tài kéo lại ống tay áo của ta, méo miệng, lắc đầu. Bên kia Mạc Thanh Cốc rõ ràng đã ở thế hạ phong rồi, ta cũng không quan tâm đến a tài nữa liền vọt tới.

Đám người kia nhìn thấy ta đột nhiên lao tới đây, ngây ngẩn cả người. Mạc Thanh Cốc thừa dịp đám người còn đang bị bất ngờ ngăn ra liền đánh lui đám người kia, phi thân lại về phía ta đang chạy tới, nhìn thấy ta, đang vui vẻ ngược lại lại không vui nhũm mày, "Sao người lại tới đây?"

"Ha ha. . . . . Nguyên lai là một tiểu nương tử" người vận bạch y đứng ở phía trước cười cười đáng vẻ đáng khinh nói, "Vừa vặn, huynh đệ chúng ta thật lâu không chạm qua nữ nhân." Nói xong, phát ra một trận cười ghê tởm.

Mạc Thanh Cốc sắc mặt xanh mét, đem ta che ở sau người, rút kiếm chỉ vào đám người kia, gầm lên, "Ta xem ai dám động đến!"

"Ha ha. . . . ." Người nọ như là nghe được chuyện nực cười gì mở miệng cười ha hả, khinh thường nhìn chăm chăm Mạc Thanh Cốc, dương dương đắc ý, "Mạc thất hiệp, người cũng đừng quên, người đang bị thương, người cảm thấy người đánh thắng được huynh đệ chúng ta sao?"

Một người khác tiếp lời, "Mạc thất hiệp, chờ người đã chết, huynh đệ chúng ta sẽ hảo hảo an táng cho người. Ha ha. . . . ."

Mạc Thanh Cốc tức giận mắng, "Phái Không Động các người, khi nào thì thành thổ phỉ rồi!"

Người to con kia liền biến sắc, ngoan độc nói, "Mạc Thanh Cốc, đứng ở trước mặt lão tử đây bày ra bộ dáng giáo huấn đó. Người cho là Võ Đang ngày nay còn là Võ Đang trước kia sao? Hừ, đã không có Trương Tam Phong, Võ Đang các người chính là cái rắm!"

Mạc Thanh Cốc tức giận đến phát run, "Người. . . . . Người. . . . . hỗn xược!"

"Ha ha. . . . . Mạc Thanh Cốc, xem vào hôm nay người sẽ chết ở đây rồi, Lão Tử hãy cùng người nói đi. Trong chốn võ lâm trừ Võ Đang bọn người ra, còn có Nga Mi, các môn phái khác đều cũng triều đình âm thầm cấu kết rồi. Đừng có kinh ngạc như vậy, đây là thời kỳ loạn thế, có tiền mới là đại gia, triều đình có thể cho, ngu xuẩn mới có cự tuyệt."

Kỳ thật, ta sớm ý thức được không có Trương Tam Phong Võ Lâm sẽ chia năm sẽ bảy, chính là không nghĩ tới, mới thời gian ngắn như vậy, mấy đại môn phái đều trở thành tay sai cho triều đình rồi.

"Các người bọn này chó săn, ta hôm nay liền vì võ lâm trừ hại!" Mạc Thanh Cốc hét lớn một tiếng, xông tới. Ta nghĩ muốn ngăn cũng ngăn không được rồi, Mạc Thanh Cốc người này yêu ghét rõ ràng, nhưng cũng không phải hữu dũng vô mưu, như thế nào hôm nay có thể xúc động như thế? Chẳng lẽ hắn là tại vì ta sáng tạo cơ hội chạy trốn sao? Hắn cũng biết, ta đã đi ra, thì cũng sẽ không bỏ lại hắn mà chạy một mình.

Ta lặng yên không một tiếng động mang bắt đầu đem thuốc bột gất gạo nắm ở trong tay, thừa dịp Mạc Thanh Cốc hết sức bị bức lui, ta cho hắn một cái ánh mắt, Mạc Thanh Cốc có do dự một lát, hắn lại xông tới, quét ra một kiếm, vội nhanh lui về. Ở thời điểm trước khi Mạc Thanh Cốc thối lui một giây, t ta tay giương lên, đem thuốc bột hướng đám người kia còn chưa kịp phản ứng vung lên.

Đây là phấn ngựa ta đặc chế, hơn nữa còn là bỏ thêm lượng. Bất kể là có võ công cao cường hay không có võ công, chỉ cần da tiếp xúc với phấn này thì lập tức ngứa ngáy vô cùng, thẳng đến đem toàn thân làn da cào đến chảy máu mới bớt. Vì vậy thuốc bột quá mức ngoan độc, ta cũng không một luyện chế qua, càng không có dùng qua, lần đầu tiên dùng, cũng không biết hiệu quả như thế nào, mà lượng dùng còn là gấp ba số lượng bình thường

Lúc ấy đúng lúc thuận gió, đám người kia một người cũng không thoát khỏi, toàn bộ té trên mặt đất gào khóc thảm thiết, toàn thân không chỗ nào không ngứa, chỉ chốc lát sau, có ít người trên mặt, trên tay, đều bị xuất hiện một mảnh vết máu dài hẹp. Cũng có vài người thời điểm vừa tiếp xúc với thuốc bột kia, lập tức ngồi xuống, vận công chống cự lại.

Cái kia thuốc bột cũng không phải thấm vào da, mà là dính vào phía trên làn da. Nó theo độ ẩm của da cao lên, mà càng ngày càng ngứa. Hơn nữa một khi tiếp xúc đến máu, lại là ngứa vừa đau, khổ không thể tả. Nếu trước khi chảy máu không bỏ được được tính, như vậy cuối cùng sẽ đem mình cào mà chết. Đương nhiên, loại này thuốc bột tuy rằng bá đạo, ngoan độc, nhưng cũng không phải khó giải, chỉ cần đem làn da tiếp xúc với thuốc bột ngâm nước đa một canh giờ thì toàn bộ độc tính sẽ bị coi bỏ.

Chỗ này, đừng nói nước đá, chính là ngay cả thủy cũng không có đến một giọt, kết quả của bọn hắn không nghĩ cũng biết

Nghĩ lại một số người vì ta mà chết, tâm lý của ta giống bị tảng đá ngàn cân đè ép Ta vô lực quay đầu, không hề nhìn, "Chúng ta đi thôi" cũng không cần Mạc Thanh Cốc phản ứng, lập tức rời.

Phía sau, từng tiếng kêu rên, cầu cứu, "Cứu cứu ta, cứu cứu ta. . . . ." Ta rất lạnh, lạnh không được phát run, một đôi bàn tay to đỡ lấy ta, ta kinh hoảng nhảy ra.

"Tiểu Cửu" Mạc Thanh Cốc nhìn trong mắt ta, tràn đầy đau lòng, ta rất muốn gục trong ngực của hắn, khóc lớn một hồi, nhưng mà, ta cố gắng kiên

cường, đem nước mắt sắp trào ra nuốt trở vào. Cố gắng gượng cười một cái, "Ta rất khỏe" ta nghĩ nụ cười của ta so với khóc càng khó coi hơn, bởi vì ta nhìn thấy chân mày của Mạc Thanh Cốc đang nhũn chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tung Sơn Thiếu Lâm

Thiếu Lâm, từ ngày thành lập Thiếu Lâm cũng đã đại biểu cho uy danh của nó. Ở phương diện võ học, Thiếu Lâm là ngôi sao sáng, là thần tượng của những người học võ. Tuy nhưng năm gần đây Thiếu Lâm có vài phần điều linh, nhưng uy danh trăm năm của nó vẫn không lưu mờ.

Từng cụm núi trùng điệp, đây là chỗ đặt chân của một ngôi chùa hơn ngàn năm, là trụ cột trong mắt mọi người giang hồ. Các lộ môn phái võ lâm, các giang hồ hào kiệt, bây giờ đang tề tụ ở nơi đây. Nơi yên tĩnh từ xưa của dòng dõi Phật gia, trong lúc nhất thời, tiếng người ồn ào rất náo nhiệt.

Leo lên núi, ta đã mệt mỏi không đuổi thẳng nỗi thất lưng, tay chống đầu gối, từng ngum từng ngum thở. Nhìn một bên Mạc Thanh Cốc, sắc mặt như thường, làm ta có cảm giác nhìn hắn thật giống thần tiên. Tựa như a tài, cũng không chặt vật như ta. cũng chỉ là sắc mặt hồng nhuận, xuất mồ hôi trán. Không công bằng, quá không công bình.

"Sư muội" đầu ta khẽ nhếch, Đinh Mẫn Quân cười bước tới. Sau giữa trưa dương quang chiếu vào trên người nàng, tạo thành một tầng vàng rực rỡ, liếm cười, nàng thoáng nhú mi, "Làm sao ngươi lại tới đây?"

"Ta đây không phải đến giúp vui sao?" Ta đáp đầy tiếu ý.

Đinh Mẫn Quân ngẩn người, cũng cười, "Cũng đúng, đã đến rồi thì có sao đâu"

Nàng hướng Mạc Thanh Cốc chấp tay, ánh mắt chuyển hướng về phía a tài, vui vẻ nói, "U, này nhà ai đứa nhỏ cũng thật đáng yêu." Tay không chút khách khí mà nghĩ muốn ngắt khuôn mặt a tài vài cái, a tài sẽ cực kỳ nhanh tránh né, còn lạnh lùng trừng mắt nhìn Đinh Mẫn Quân liếc mắt một cái. Đinh Mẫn Quân sùng sốt, cười mắng, "tiểu tử thôi, dám trêu ta!" Một tay lấy a tài xách đi qua, đắc ý nói, "xem ngươi còn trốn được không." Tay nàng đưa lên mặt a tài dùng sức nhéo một cái, a tài tay chân Loạn Vũ chính là gãy không ra.

Hắn (ý nói chấy mỡ hôi), chưa từng nghĩ Đinh Mẫn Quân lại có ý thích tàn bạo trẻ nhỏ. Xem a tài đôi mắt đều đỏ, ta đem a tài đoạt lấy, Đinh Mẫn Quân cũng không có ngăn cản, ha ha cười, buông ra. Nhìn chằm chằm hai nả a tài đỏ bừng, có vẻ vẫn còn thèm thuồng. "Đứa nhỏ này cũng thật đáng yêu." Ta làm bộ như không nghe thấy, hỏi, "Đinh sư tỷ, các ngươi đến đây lâu chưa?"

Đinh Mẫn Quân thuận miệng đáp câu, "Cũng được vài ngày rồi."

"Cửu tỷ tỷ" ta quay đầu, Dương Bất Hối vui vẻ hướng ta chạy tới. Ta còn chưa kịp có phản ứng, đã bị nàng ôm lấy. Dẫn tới người bên ngoài liên tiếp nhìn chúng ta, ta bất đắc dĩ vỗ vỗ lưng của nàng, "Ngươi lớn như vậy rồi, còn dễ khóc như vậy" Dương Bất Hối vừa nghe, lập tức ngừng đầu, không cam lòng, "Ta. . . Ta không có khóc a."

"Lâm cô nương, thất đệ tìm được cô rồi." Theo từ sau đến Ân Lê Đinh cười vỗ vỗ bả vai Mạc Thanh Cốc, liền nhìn ta chào hỏi một tiếng. Ta làm bộ không nhìn tới hắn trong cười. Mạc Thanh Cốc ho nhẹ một tiếng, hỏi, "Đại sư ca có đến không?" "Chương môn sư huynh cùng Du Tam ca, Trương Tử ca ở lại trên núi."

Ta có chút ngạc nhiên, ngược lại nhất tưởng lại hiểu rõ, cái gọi là, nước không thể một ngày không có vua, gia không thể một ngày vô chủ. Trương chân nhân đã mất, tiếp nhận chức chương môn phái là đại đồ đệ Tống Viễn Kiều.

Chúng ta được an bài ở cùng một chỗ với Võ Đang, thời điểm chúng ta đến, Du Liên Chu đang ở trong viện múa kiếm, nhìn thấy chúng ta cực kỳ cao hứng, liền thu kiếm lại. Lớn tiếng reo lên, "Lâm gia muội tử, ngươi cũng thật không có suy nghĩ, liền như vậy đi không từ giả, làm cho thất đệ gấp đến độ. . . ." Mạc Thanh Cốc biến sắc, vội chặn đứng lời mà Du Liên Chu định nói..., "Du nhị ca, tiểu đệ nhìn kiếm thuật ngươi hình như tiến bộ không ít nha." Du Liên Chu hào sảng cười to, một cái tát vỗ trên vai Mạc Thanh Cốc, "Ha ha, thất đệ khi nào thì nói chuyện dễ nghe như vậy rồi?" Mắt nhắm đến a tài một bên, cả kinh nói, "Này. . . Đứa nhỏ này là?" Ánh mắt không có ở đây ta cùng Mạc Thanh Cốc trên người đảo quanh. Mạc Thanh Cốc mặt đỏ lên, vội nói, "Hắn gọi a tài, cha mẹ hắn. . . . Vì cứu chúng ta bị nguyên binh sát hại." Du Liên Chu trầm mặc lại, ở cái thế giới này, nguyên binh đối với đại đa số người mà nói, nguyên binh đều là kẻ thù mà người ta căm hận tận xương tủy.

Du Liên Chu ngồi xổm người xuống, đối với a tài đang đứng yên không nói lời nào, ôn nhu nói, "Đứa nhỏ, đừng lo lắng, chúng ta sau này sẽ chiếu cố ngươi." A tài quật cường gờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, "Nương nói, ta là nam tử hán, ta không thể để người khác chiếu cố được." Du Liên Chu sùng sốt, cũng gật đầu, "Mẹ ngươi nói đúng" thân thủ muốn đi sờ a tài đầu, a tài liền tránh đầu sang hướng khác, mắt hướng nói, "Nương nói, đầu nam tử hán, không thể tùy tiện bị người sờ." Du Liên Chu ngẩn ra, tay còn dề tại không trung, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, thu tay lại, đảo mắt lại nghĩ tới cái gì, dụ hoặc nói, "Tiểu oa nhi, muốn học võ công không?" Nhắc tới kiếm, trở mình, khiêu vũ vài cái. A tài hai mắt sáng lên, vội vàng gật đầu. Du Liên Chu đắc ý cười, bu lại, nói, "Vậy ngươi để cho ta sờ đầu ngươi." A tài nhũn mày, buồn rầu cắn môi dưới, suy tư nửa ngày, lắc đầu, vẫn là câu kia, "Nương nói, đầu nam tử hán, không thể tùy tiện bị người sờ." Du Liên Chu bị hạp nói cho cứng họng nửa ngày không nói được lời nào.

"Đưa nhỏ này, tư chất rất tốt nha." Ân Lê Đình ở một bên nói. Du Liên Chu cũng đồng ý gật đầu, lại chưa từ bỏ ý định, liền đi qua, "Đưa nhỏ, làm đồ đệ của ta thế nào, ta dạy võ công lợi hại cho ngươi." A tài nhìn hần nửa ngày, lắc đầu, "Không cần, ta muốn cùng theo tỷ tỷ học." Gắt gao giữ chặt ống tay áo của ta.

"Nàng? Nàng không có võ công, ngươi cùng nàng học cái gì?" Du Liên Chu lên tiếng nói. Ta thật buồn bực nha, thiếu chút nữa không biết xấu hổ mà tìm chui xuống đất trốn rồi. "Ta muốn cùng tỷ tỷ học y, tỷ tỷ đáp ứng rồi." A tài hai mắt hắc bạch phân minh chờ đợi nhìn, ta chỉ kiên trì gật đầu.

*****

Mạc Thanh Cốc ở cùng sư huynh của hần thương lượng chuyện võ lâm đại sự, a tài đang ngủ, ta một người bước đi chậm gần một tòa chùa cổ. Mặt trời sắp xuống núi, Dư ánh sáng buổi hoàng hôn làm cho ngôi chùa này ánh lên một tầng kim quang lấp lánh, làm cho người ta không tự giác dừng chân kính ngưỡng.

"Rất đẹp, phải không" ta quay đầu lại, Quách mặt hai tay ôm ngực, cười khanh khách nhìn ta. ta liền hướng bên phía nhìn lại, bây giờ ở đây đã không còn một bóng người, giật mình nhớ lại, hình như giờ cơm chiều đã đến." ngươi làm sao mà có bộ dạng đề phòng giống như gặp phải cướp vậy." Quách mặt đến gần từng bước, cười nói.

Ta nhú nhú mày, hỏi, "Làm sao ngươi tới nơi này?" Quách mặt nghiêng đầu dựa vào một bên của cây cột, cười đùa nói, "Nhờ ngươi chứ sao."

Ta lạnh lùng nhìn hần một cái, người này đầu óc có bệnh, xoay người chuẩn bị rời đi.

Quách mặt lập tức nhảy dựng lên, kéo lấy ta, "Tốt lắm, tốt lắm, ta cho ngươi biết là được." Ta bỏ ra tay hần, Quách mặt làm bộ không để ý, lại lần nữa cầm lấy tay ta, ta cuống quýt la lên, "Ngươi còn như vậy, ta liền rời đi." Quách mặt một tay buông xuống, làm ra bộ dáng không để ý, "Thật là làm cho ta thương tâm, người ta nghĩ vẫn luôn nghĩ đến ngươi a." Khỏe miệng ta hơi co quắt, người này tại sao không bao giờ có bộ dáng đứng đắn nhỉ?

Quách mặt gặp ta một chút ý tứ phối hợp đều không có, bất mãn nói, "Ai, ta nói ngươi đó, làm sao bộ dáng ngươi giống cái đầu gỗ vậy hả?"

Ta tức giận liếc mắt trừng hần, "Ngươi rốt cuộc có nói hay không, ta đi đó." Quách mặt kéo ta lại, có chút bất đắc dĩ, thanh âm có chút trầm thấp nói, "Coi như ta sợ ngươi rồi, ai, thật không biết kiếp trước có phải ta thiếu nợ ngươi không nữa." Ngược lại, vừa cười mắng, "Không phải ở đây sắp mở đại hội sao, ta là đến giúp vui chứ sao." Ta biết hần không có nói thật ra, nhưng cũng không có hỏi lại.

Trầm mặc một hồi, Quách mặt lại nói, "Tiểu Cửu, đồng ý làm người của ta đi, ta nhất định sẽ làm cho ngươi hạnh phúc." Trên mặt hần lộ ra vẻ chân thành, làm cho ta hoảng hốt, ta vội dời mắt, trầm giọng đáp, "Ta cũng là nói như lúc trước, không có khả năng." Quách mặt lời nói nghiêng răng nghiêng lợi, "Tiểu Cửu, lòng của ngươi là bằng đá sao? Tại sao lại vô tình như vậy?"

Ta chỉ có thể trầm mặc mà chống đỡ, cũng có hã năng nha, ta cũng vậy cảm thấy, nhiều khi, chính mình quá mức vô tình, lạnh lùng. Quách mặt thanh âm than nhỏ, "Ta không ép ngươi, chờ việc này sau khi hoàn thành, ta sẽ tới tìm ngươi, đến lúc đó. . . ." Quách mặt thật sâu nhìn ta liếc mắt một cái, xoay người đi rồi. Mặt trời chiều kéo chiếu rọi vào hình bóng hần tạo thành một cái bóng thật dài

Ta ngồi ở hòn giả sơn, nhìn mặt trời từng điểm từng điểm chìm xuống, thẳng đến cái gì cũng nhìn không thấy. Ta đang chuẩn bị đứng dậy trở về, thỉnh thoảng nghe tựa hồ có tiếng bước chân, ta cả kinh, theo bản năng đem thân mình rút vào trong sơn động, ngừng thở.

Ở cách đó không xa, tiếng bước chân kia ngừng lại, ta ghé vào khe hở trên tảng đá, nhìn sang. Đó là một người là hòa thượng thoát nhìn tựa hồ tuổi tác chừng năm mươi tuổi, một người còn mặc một thân màu xanh trường bào. Bọn họ hướng bốn phía nhìn nhìn, xác định không có người, mới ở dưới một thân cây dừng lại.

"Nơi này chắc không có người đến chứ?" nam tử kia áo bào xanh hỏi. Hòa thượng tự tin nói, "Yên tâm đi, chỗ này, có rất ít người. Hơn nữa chúng ta đứng địa phương này, cho dù có người tiến vào cũng nhìn không thấy chúng ta, mà chúng ta lại có thể thực dễ dàng nhìn thấy bọn họ." Áo bào xanh nam tử gật gật đầu, theo túi áo lấy ra một phong thư, đưa cho hòa thượng kia. Hòa thượng vội tiếp quá, mở ra nhìn lại. Mặt lộ vẻ vui mừng, "Quả nhiên?" Áo bào xanh nam tử gật đầu, "Vương gia nói qua, lúc minh giáo tiến vào chúng ta đồng loạt tiêu diệt, đại sư ngài chính là đệ nhất công thần."

Hòa thượng thật sâu cúi mình vái chào, "Lão nạp, lúc này đa tạ vương gia." Áo bào xanh nam tử nâng dậy hòa thượng, "Đại sư, chuyện của các môn phái khác, ngài cũng đã tốn nhiều tâm tư rồi." Hòa thượng nói, "Đại nhân quá khách khí, thỉnh Vương gia yên tâm, lão nạp chắc chắn đem hết toàn lực." "Như thế rất tốt" áo bào xanh nam tử cười cười phe phẩy quạt giấy, mới thi triển khinh công ly khai.

Khi nam tử áo bào xanh đi rồi, trên một góc cây khác, nhảy xuống một nam tử tuổi trẻ, hần một thân áo dài đầy bụi, bên là một cái đai lưng màu đen, mi thanh mục tú, một bộ dáng giống như nam hài. Hần nhìn hướng nam tử áo bào xanh biến mất, liếc nhìn, đối với hòa thượng hành lễ, "Sư phó".

Hòa thượng quay đầu nhìn nam tử kia liếc mắt một cái, nở nụ cười, "Ngươi tiểu tử này, không sợ bị hần phát hiện sao." Nam tử trong mắt hiện lên một tia âm tàn, "Hần không phát hiện được, hơn nữa ta cũng sẽ không để cho hần phát hiện." Hòa thượng rất nhỏ nhủ mày, "Hán vương cũng tới?" Nam tử gật đầu, hòa thượng hỏi lại, "Chẳng lẽ là hần đã phát hiện cái gì?" Nam tử nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Có không phải, bằng không hần sẽ không bình tĩnh như vậy." Hòa thượng đồng ý gật đầu, "Cũng đúng, hay là hần vẫn là vì cái tiểu cô nương kia mà đến?"

Nam tử trong mắt hiện lên một tia trào phúng, ngoan độc nói, "Sư phó, chúng ta có hay khôn bắt tiểu cô nương kia" khoa tay múa chân làm một động tác giết người, lòng ta cả kinh, cảm thấy trên cổ lạnh lẽo. Hòa thượng cười nói, "Hữu Lượng, ngươi tuổi còn quá trẻ, Hán vương trầm mê sắc đẹp, không phải là ý muốn của chúng ta sao?" Hữu Lượng? Chẳng lẽ nam tử kia là Trần Hữu Lượng? Ta định nhìn kỹ, phát giác thật là có một tia nhìn quen mắt đâu. Thế nhưng đây là Trần Hữu Lượng, như vậy hòa thượng này, chẳng lẽ chính là Viên Chân, phích lịch thủ Thành Côn?

Ta bị suy đoán của mình làm giựt mình, đợi ta phục hồi tinh thần lại, hai người kia đã không còn bóng dáng, chỉ có bóng cây ở gần tới trong bóng đêm trở nên đáng sợ. Ta lại đứng trong núi giả ngầy người một thời gian dài, khi xác định hai người kia thực đi rồi sau, mới chậm rãi leo ra.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ân Ly cùng Chu Chỉ Nhược

Lúc trở về, Ân Ly ngồi ở trong phòng chờ ta. Nhìn thấy nàng thì ta hơi có chút kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ quét về phía chân của nàng, "Chân của ngươi. . . ." Ân Ly tựa hồ sáng sủa lên rất nhiều, lập tức đứng lên, còn làm mất đi vòng vo vài vòng, đối với ta vui vẻ nói, "Cửu tỷ tỷ, ta có thể đi được rồi, ta có thể đi đường."

"Thật sự?" "Ân" ta cười gồ lên đầu nàng, "Đừng nhảy nữa, mau ngồi xuống, ta thay ngươi kiểm tra một chút." Phản phó nàng ngồi xuống, giúp nàng cẩn thận kiểm tra qua một lần. Chân của nàng chân đã so với bình thường cũng không khác biệt lắm, bình thường hành tẩu đã hoàn toàn không thành vấn đề, muốn luyện võ thì còn phải đường nửa đến một năm nữa thì sẽ không vấn đề gì. "Uh, không có gì đáng ngại, đại khái đường thương thêm nửa năm đến một năm nữa thì có thể giống như trước kia rồi." Ân Ly hưng phấn mà gật đầu, "Chu tỷ tỷ, cũng nói như vậy."

"Chu tỷ tỷ?" Ta nhất thời không có kịp phản ứng. Ân Ly giải thích nói, "Chính là Chu Chỉ Nhược a" ta vốn muốn hỏi, Chu Chỉ Nhược đối với nàng có tốt không, nhưng bây giờ xem ra là ta lo lắng quá rồi. Tuy rằng Chu Chỉ Nhược kéo nàng nhập Nga Mi, có mục đích khác, nhưng. . . . . Đang nghĩ tới, Chu Chỉ Nhược cũng tới, ta vừa vận quay mặt về phía cửa, xa xa liền gặp Chu Chỉ Nhược đang một mình đi tới.

"Lâm sư tỷ, không mời ta vào ngồi một chút sao?" Gặp ta còn ngốc lăng, Chu Chỉ Nhược cười nói. Ta vội lấy lại tinh thần, cũng cười nói, "Thỉnh". Chu Chỉ Nhược nhọt nhọt cười, liền đi đến ghế, ngồi xuống. Bản thân ta rót một ly trà, đưa tới trong tay nàng. Chu Chỉ Nhược nói tạ, tiếp nhận. Tinh tế nhấp một miếng, lạnh đậm nói, "Lâm sư tỷ, mấy ngày không thấy, vẫn khỏe chứ?" Ta gật đầu, cười đáp, "Uh, hoàn hảo, còn ngươi?" Chu Chỉ Nhược không chút để ý hướng ly nước trà thổi thổi, động tác này của nàng, làm cho ta nghĩ tới sư phó. Chẳng bao lâu, mà nàng với sư phó giống nhau rồi sao?. Lúc này nàng mới mở miệng đáp "Rất tốt"

"Lâm sư tỷ, còn nhớ, lời lần trước ta nói không?" Trong lòng ta hạ xuống, không biết rõ nàng chỉ là một câu kia. Ân Ly bất an giật nhẹ ống tay áo Chu Chỉ Nhược, Chu Chỉ Nhược hướng nàng nhọt nhọt cười, chuyển hướng ta nói, "Ta nghĩ ngươi đã gặp Hán vương." Lòng ta cả kinh, vội hỏi, "Ngươi đừng nằm mơ, ta sẽ không giúp cho ngươi." Chu Chỉ Nhược lơ đãng, "Ngươi hiểu lầm, ta nhưng chưa nói qua sẽ nhờ vả ngươi." Ta không khỏi nghĩ đến lời nói vừa rồi Thành Côn, Trần Hữu Lượng..., chẳng lẽ Chu Chỉ Nhược theo chân bọn họ cũng là cùng đến sao?

Chu Chỉ Nhược hướng Ân Ly bảo đi xuống, Ân Ly vội vàng đứng lên, canh giữ ở cửa. Chu Chỉ Nhược hạ giọng, nói, "Sư tỷ, cũng biết nay võ lâm hơn nữa đã rơi vào tay triều đình? Tự như Thiếu Lâm này vậy. . . . . Đây Đồ Long đại hội, nhưng là mưu kế của Thiếu Lâm cùng triều đình, Ta áp chế kinh ngạc, trong lòng cứng ngắc thân hình cố nói, "Điều này cùng ta có quan hệ gì".

Chu Chỉ Nhược như là sớm liệu đến phản ứng của ta, "Tại Thiếu này hình như còn có Võ Đang, ngươi hi vọng Mạc Thanh Cốc chết sao?" Ngăn ngừa một câu cũng đủ hù dọa ta rồi, ta bối rối nghiêng đầu sang chỗ khác, "Ngươi đừng phí võ mồm rồi, ta sẽ không đáp ứng." Chu Chỉ Nhược đứng lên, phong khinh vân đậm nói, "Ta khuyên ngươi, vẫn là suy nghĩ cho kỹ đi." Nói xong, xoay người rời đi.

Ân Ly lo lắng hướng ta nhìn vài lần, dậm chân, cũng vội vàng đi theo.

*****

Ngủ thẳng đến nửa đêm, ta đã tỉnh, đi về phía nhà vệ sinh, trở về trên đường gặp được một cái bóng, lén lút xông vào trong phòng Mạc Thanh Cốc. Thích khách? Ta rút cuộc bất chấp mọi thứ, kêu to vọt tới, "Có thích khách, có thích khách". Theo tiếng la của ta, toàn bộ sân lập tức huyền não lên, Du Liên Chu, Ân Lê Đình, Dương Bất Hối đều ở trước tiên vọt ra.

Ta một cước đem cửa phòng Mạc Thanh Cốc đá văng ra, trong mơ hồ, Mạc Thanh Cốc trên giường tựa hồ có hai bóng người ở nơi nào đây dựa, lòng ta căng thẳng, không chút suy nghĩ liền vọt tới. Cơ hồ là ở đồng thời, trong phòng sáng choang, đang nhìn đến tình cảnh phòng trong, đột nhiên cước bộ lập tức dừng lại. Một khắc này ta nghe thấy đầu nổ to một tiếng "Oanh" một chút nổ tung, làm cho ta có chút đầu váng mắt hoa. Trên giường, Mạc Thanh Cốc chính một tay kiềm chế Dương Tiểu yển, đem nàng gắt gao ngăn chặn. Mạc Thanh Cốc thấy rõ mặt người, kinh hãi, như giật điện nhảy đánh xuống giường, chỉ vào Dương Tiểu Yển vừa tức vừa vội, "Ngươi, ngươi. . . ." Nói nửa ngày cũng không nói được câu gì. Ta biết ta không nên nghĩ nhiều, nhưng ta không chế không nổi, trong đầu từng lần một phát ra hình ảnh chói mắt hồi này một lần nữa, làm cho đầu ta đau từng hồi thật lợi hại.

Ân Lê Đình giờ hộp quẹt có chút tiến thối lưỡng nan, hần dừng lại một lát vẫn là đem đèn đốt lên đặt trên bàn, chúc quang chiếu vào trong mắt Mạc Thanh Cốc chợt lóe.

Dương Tiểu Yển lơ đãng, nâng lên thân rõ ràng nghiêng dựa vào mép giường, bày ra một cái vẻ mặt u oán, "Thanh Cốc, ngươi lại đây bế ta a." Mạc Thanh Cốc sợ tới mức lại nhảy ra, tránh ra vài trượng, hần đầu tiên là lo lắng nhìn ta liếc mắt một cái, mới tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, gặp những người khác đều khác thường nhìn hần, vừa vội nói, "Ta. . . . . Ta nào có".

Du Liên Chu vì trừng mắt nhìn Mạc Thanh Cốc liếc mắt một cái, đi lên trước Dương Tiểu yển vừa chấp tay, "Xin hỏi, vị cô nương này là?" Dương Tiểu

Yến nhanh nhẹn nhảy xuống giường, khôi phục lại bộ dáng trong trẻo lạnh lùng, cầm khê nâng, lạnh đạm nói, "Đương Tiểu Yên!" Du Liên Chu mảy thoáng nhủ, thanh âm nguội lạnh vài phần, "Đương cô nương, đêm khuya đến tìm đây, không biết có chuyện gì quan trọng?" Đương Tiểu Yên cười nhẹ, cứ thế ngồi ở bên bàn, "Đương nhiên có chuyện, bằng không, Du Nhị hiệp đã cho ta ăn no rồi việc sao?"

Theo trong tay áo Đương Tiểu Yên, xuất ra một phong thư, vỗ vào trên bàn, "này, ta là tới truyền tin cho các người." Du Liên Chu cũng không có lập tức đem thư tín cầm lấy, nhìn chằm chằm Đương Tiểu Yên, hỏi, "Có thể cho chúng ta biết ai gọi thư này không?" Đương Tiểu Yên lông mi hơi nhếch lên, thần nhiên liếc Du Liên Chu liếc mắt một cái, cười lạnh nói, "Hay là Du Nhị hiệp cho là ta này hạ độc trên thư?"

Đương Bất Hối tức sùi bọt mép, lập tức vọt tới trước mặt Đương Tiểu Yên, lớn tiếng chất vấn, "Uy, người vậy là cái gì thái độ." Ân Lê Đình việc tay mặt lạnh lẽo đem Đương Bất Hối giữ chặt. Nhìn về mặt không ngă ba Đương Bất Hối, đương tiểu nhủ mảy, "Người chính là Đương Bất Hối?" Đương Bất Hối nghe vậy, đầu nâng cao cao, "Đúng vậy", Đương Tiểu Yên trên mặt xuất hiện một tia tiêu ý, "Quả nhiên là nữ nhi của Đương Tiểu."

Lúc này, Du Liên Chu cũng đem tín xem xong rồi, hướng Đương Tiểu Yên vừa chấp tay, thành khẩn nói, "Vừa rồi có chút đắc tội, mong Đương cô nương có thể thứ lỗi." Đương Tiểu Yên lạnh đạm nói, "Du Nhị hiệp khách khí." Du Liên Chu hỏi, "Không biết Vô Kỵ bọn họ. . . . ." Đương Tiểu Yên liền cắt lời đáp, "Bọn họ đang trên đường tới đây, khả năng sẽ tới chậm một chút, ta là đi trước một bước." Du Liên Chu gật đầu, hướng một bên Mạc Thanh Cốc phân phó nói, "Thất đệ, đưa Đương cô nương đi phòng khách nghỉ ngơi." Mạc Thanh Cốc đáp ứng đem Đương Tiểu Yên, lĩnh đi rồi, trước khi đi, hần vội vàng nhìn ta liếc mắt một cái.

Đầu óc của ta một mảnh hỗn loạn, ta căn bản thấy mình giống như nằm mơ, nhìn cái gì cũng không rõ ràng. Ta thậm chí không rõ mình rốt cuộc là phần nộ, ghen tị, hay là thương tâm. Ta chưa từng gặp qua chuyện như vậy, cho nên ta hoảng loạn rồi, vô thức rồi, thế giới của ta một mảnh yên lặng, chỉ có trái tim của ta đang đập một cách không có quy luật nào. "Tiểu Cửu, người cũng đến đây ngồi đi." Ta ngẩng đầu, mới phát hiện chính mình cũng không biết khi nào đi đến cửa, ta gật đầu, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Một trang giấy đột nhiên xuất hiện ở trước mắt ta, ta cả kinh việc ngẩng đầu, Ân Lê Đình tay cầm một mảnh giấy mỏng đưa đến trước mặt ta, ta nghi ngờ nhìn hần. Không biết đây rốt cuộc là tình huống như thế nào. Du Liên Chu thanh âm than nhỏ, nói, "Tiểu Cửu, nếu người không khỏe thì đi nghỉ ngơi đi." Ta vội lắc đầu, sẽ cực kỳ nhanh tiếp nhận thư trong tay Ân Lê Đình, âm thầm hít vào một hơi, bình tĩnh tâm thần, chăm chú đọc.

Thư này là Trương Vô Kỵ viết, hần nói hần ở trên đường có một số việc trì hoãn nên sẽ đến Thiếu Lâm chậm một chút, thỉnh cầu Du Liên Chu giúp hần tìm kiếm nghĩa phụ của hần có phải là ... hay không bị giam giữ ở Thiếu Lâm. Trong đó còn nói đến Thiếu Lâm tự tựa hồ cùng triều đình có bí mật lui tới, muốn chúng ta cẩn thận một chút.

Ta đột nhiên nhớ lại xế chiều hôm nay ở núi giả nghe được sự việc kia, liền kể lại chi tiết một lần. Du Liên Chu mảy càng mặt nhăn càng chặt, "Tiểu Cửu, người nói hòa thượng kia là phích lịch thủ Thành Côn, người xác định sao?" Ta nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Ta chỉ là đoán." Đương Bất Hối kinh hô bật lên, "vậy cha ta cùng Vô Kỵ ca ca không phải gặp nguy hiểm sao?" Ân Lê Đình liền mang nàng ăn ngồi ở ghế trên, giọng điệu có chút bất đắc dĩ lại mang theo một tia sùng nịnh, "Trước mắt vẫn còn không xác định, mục đích của bọn họ là một lưới bắt hết, khi bọn Vô Kỵ chưa lên núi hết, chắc bọn họ cũng sẽ không đã thảo kinh xà đầu." Nghe được Ân Lê Đình nói như vậy, Đương Bất Hối vỗ ngực rất lớn nhẹ nhàng thở ra. Tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại nói, "Ai nha, chúng ta đây hồi âm kêu phụ thân bọn họ đừng đến." Ân Lê Đình lắc đầu, "Vô dụng, Kim Mao Sư Vương không chỉ là nghĩa phụ Vô Kỵ, còn là một trong tứ đại hộ pháp của Minh giáo. Cho dù là biết rõ núi có hổ, bọn họ cũng sẽ thiên hướng Hồ Sơn mà đến." Đương Bất Hối quệt mồm chán nản cúi đầu, bất mãn nói, "Chúng ta đây cũng chỉ có thể ngồi chờ chết sao?" Ân Lê Đình an ủi, "Đương nhiên không phải, hiện tại quan trọng nhất là tìm được chỗ giam giữ Kim Mao Sư Vương."

Du Liên Chu lắc đầu nói, "Đại hội lần này, chỉ là một biểu tượng, cho dù cứu ra Kim Mao Sư Vương cũng là vô ích, huống chi, Thiếu Lâm sớm đã bố trí không ít bẫy, chúng ta không có khả năng khinh địch như vậy mà tiến hành giải cứu." Ta gật đầu, ta nhớ được trong sách, vậy khôn Kim Mao Sư Vương Tà Tôn là vòng Kim Cương Phục Ma, cho nên Trương Vô Kỵ cũng là không có biện pháp phá được.

Chúng ta lập tức đều lâm vào trầm mặc, bọn họ ở trong tối, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, có chuyện, đều đối với chúng ta bất lợi. Đột nhiên, cửa phòng bị người khác mở ra, là Mạc Thanh Cốc, hần thoáng có chút mệt mỏi, nghĩ đến chuyện Đương Tiểu Yên lại là cho hần khó xử. Ta thực chán ghét mình bấy giờ loại này suy đoán lung tung, giống như bộ dạng bị cho ăn phải dấm chua vậy.

Du Liên Chu nhủ nhủ mảy, hỏi, "Thất đệ, người cùng gia Đương cô nương rốt cuộc là. . . ." Mạc Thanh Cốc khản trương nhìn ta liếc mắt một cái, vội la lên, "Nhị ca, người nghĩ đi đâu rồi, Đương cô nương từng đã cứu ta một mạng, không hơn." Du Liên Chu gật đầu, "nếu như người hiểu được, ta đây cũng không nhiều lời."

Thương lượng đến thương lượng đi cũng thương lượng không ra phải giải quyết vấn đề như thế nào, chỉ phải chờ đám người Trương Vô Kỵ đến đây nói sau, dù sao nhiều người lực lượng đại chứ sao. Lúc ra cửa, ta bị Mạc Thanh Cốc gọi lại, "Tiểu Cửu" Du Liên Chu đám người nhìn chúng ta liếc mắt một cái, đều thi triển khinh công sẽ cực kỳ nhanh, ta không có công phu dừng ở cuối cùng, bị Mạc Thanh Cốc kéo túm lại.

Ta hít sâu một hơi, quay đầu lại yên lặng nhìn hần, hần có chút bối rối, lại có chút vội vàng xua tay, "Tiểu Cửu, người đừng hiểu lầm, ta cùng Đương. . . ." Ta sẽ cực kỳ nhanh cắt đứt hần, lớn tiếng nói, "Ta không hiểu lầm, thật sự." Mạc Thanh Cốc ngậy cả người, có chút không tin, "Thật sự?" Ta gật đầu, hần rất lớn nhẹ nhàng thở ra, cười đến ngây ngô. Tâm tình của ta đang tồn tại bóng dưng trở nên trống rỗng, khê cười tức giận liếc trắng mắt, "Chớ ngu ngơ cười, ta còn muốn ngủ đi." Mạc Thanh Cốc ý cười trên mặt thu không trở lại, giữ chặt tay của ta nói, "Ta đưa người đi". Ta gật đầu.

Phòng của ta cách phòng của hần cũng không xa, vài bước đã đến. Mạc Thanh Cốc đem ta đưa đến cửa, tình tế dặn dò ta một phen, liền rời đi. Lòng ta tình sung sướng cười ngây ngô một trận, mới mở ra cửa phòng, sải bước đến bên giường thì ta mới phát giác phòng trong tựa hồ có điều gì, đang muốn kinh hô, đột cảm giác được một trận gió, sau lưng đau xót, ta liền không thể nhúc nhích.

"Lâm cô nương, đã lâu không gặp a" là Đương Tiểu Yên! Nàng muốn làm gì? Nàng chuyển tới trước mặt ta, oán hận trừng mắt ta, "Hừ, có phải hay không người cho ta đã chết?" Nguyên lai là đến báo thù, ta ngày đó quả thật có chút có lỗi với nàng, bỏ nàng đi cũng là trong lòng bất an, nay nhìn thấy

nàng không có việc gì, ta cũng vậy rất là vui mừng. Nhưng nếu như thời gian có quay lại lần nữa, ta nghĩ ta vẫn làm như vậy. Ta không muốn hại người, nhưng ta đồng dạng càng không muốn hại chính mình, đối với việc làm này ta tuyệt không hối hận.

Dương Tiểu Yến lông mi nhướn cao, khẽ cười nói, "Cô cô của ta nói cho ta biết, người khác kính ta một phần, ta kính nhân ba phần, ai muốn hại ta một phần, ta trả lại thập phần. Người cảm thấy ta làm như thế nào đối với người." Ta ở trong đầu đau khổ nghĩ đối sách, lại nể hà căn bản không thể nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ta đáp ứng người

Này, đây là nơi nào? Ta xoa xoa mắt, lại mở ra, nhìn nóc nhà cỏ tranh trước mắt, xem ra ta không phải nằm mơ.

Sờ sờ ản ản đầu có chút đau, ta lăn lông lốc trở mình ngồi dậy. Đây là một gian phòng cỏ tranh đơn sơ không thể đơn sơ hơn, có vài chỗ còn bị rách, bên ngoài mặt trời chiếu thẳng vào, làm cho nơi này vốn oi bức còn nóng thêm vài phần.

Phòng trong trừ bỏ ta nằm thì không có bất kỳ vật dụng gì, nhìn không ra phòng này trước kia rốt cuộc là dùng cho cái gì. Tuy rằng gồ ghề, nhưng cũng sạch sẽ.

Ta đứng lên, đầu có chút choáng váng, tay chống đỡ tường, dừng lại một hồi, một lát sau, mới đứng dậy xuất môn. Ta nhớ được, thời điểm ta vào phòng đụng phải Dương Tiểu Yến. Sau lại, xảy ra chuyện gì, ta không có chút ấn tượng, ta càng không biết chính mình tại sao lại đến nơi này.

Vừa mở cửa, liền đón đầu đụng phải một người, nàng "Ồi" một tiếng, vật cầm trong tay rơi đầy mặt đất. Ta vội lên tiếng xin lỗi, hỗ trợ nhặt lấy. Đó là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, bộ dạng nàng cực kỳ không đẹp mặt, thậm chí có thể nói phải khó coi. Lỗ mũi hướng lên trời, trong miệng lộ rộng rãi ra hai khò răng cửa. Cô gái tựa hồ sớm đã thói quen người khác ánh mắt khác thường, nàng thản nhiên nhìn ta, như vậy làm cho ta không khỏi sinh lòng phòng bị với cô gái này.

Ta thử thăm dò hỏi, "Tiểu muội muội, nói cho tỷ tỷ, nơi này là chỗ nào?" Cô gái nhìn ta liếc mắt một cái, lại đi đùa nghịch cái túi trong tay. Chẳng lẽ nàng là người câm? Không có khả năng a, nàng không phải mới vừa có phản ứng như thế sao? "Thế nhưng người không nói lời nào, ta đi đây nha." Ta vừa mới động, cô bé kia liền chắn phía trước ta, "Người không thể đi."

Ta hơi có chút tức giận, cả giận nói, "Tránh ra" cô gái vẫn không nhúc nhích như một cái cọc gỗ. Mặc kệ ta chạy đến đâu thì cũng đem ta chặn lại. Ta cắn răng thầm nghĩ, đây là người ép của ta, đừng trách ta. Ta không để lại dấu vết đưa tay sờ hươu túi áo, hoảng hốt thuốc bột, bên trong dùng cho phòng thân đã biến mất. Xem ra chỉ có thể dùng trí rồi, chỉ mong tiểu hài này không thông minh lắm đi.

Xem nàng quần áo sạch sẽ, vài dẹt cũng là không sai, lại có vài chỗ may vá lại, này rất là kỳ quái. Lấy đến mùi người người, lại tinh tế tra xét một phen, không có độc.

Vừa vận ta đói bụng, vài ngum đã đem một cái bánh bao nướng nướng. Cô gái lại truyền tới một cái, ta khoát tay, "Ta no rồi, chính người ăn đi." Cô gái sức ăn rất lớn, ta nhìn nàng liên tục ăn năm cái. Thừa dịp nàng ở ăn bánh, ta hỏi, "Tiểu muội muội, chung quanh đây có chợ không?" Cô gái đem trong miệng bánh bao nuốt xuống, có chút cảnh giác, "Người hỏi cái này làm gì."

Ta ừm khua giật nhẹ quần áo trên người, "Người xem y phục của ta đều ô uế, ta nghĩ đi mua một bộ." Cô gái nhìn nhìn quần áo trên người của ta, vỗ đầu, "Ai nha, ta đi giúp người lấy." Ta một tay lấy nàng giữ chặt, nói, "Người cũng không biết ta muốn mặc loại nào, như vậy đi, ta với người cùng đi?" Cô gái có chút do dự, ta vội bỏ thêm nắm lửa, "Chẳng lẽ người sợ ta chạy? Người xem ta lại không vô công, nói sau, không phải còn người ở bên người sao?" Cô gái suy tư, rốt cục gật gật đầu.

Ra cửa, ta mới phát hiện, phòng cỏ tranh này, nhưng lại nằm ở giữa bốn phía đều là vách núi đen chot vốt. Ta gắt gao theo sát cô gái, sợ đi đã lạc mất. Cô gái huyết sáo một tiếng, liền sau đó thối ra một trận ngân nga tiếng ngựa hí. Chỉ chốc lát sau, một cái hồng nhật bóng dáng Như Yến con giống như, nhẹ nhàng tới. Đó là một cái mười bảy mười tám tuổi cô gái, khuôn mặt lạnh lùng, nàng liếc ta liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói, "Tiểu thư đã phân phó, nàng không thể đi ra ngoài." Ta cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Vì sao?" Cô gái kia cũng không đáp, kéo đi cô bé kia, hóa thành một đạo hồng nhật bóng dáng tiêu tán. Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cái bóng kia, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn không thấy.

Chưa tới một canh giờ công phu, ta đi dạo qua vách núi đen vài lần, cũng không thể tìm được đường xuống núi. Ta thậm chí tưởng, ta muốn là nhảy đi xuống, là ngã chết, cũng không giống trong vũ hiệp tiểu thuyết như vậy, có một tràng kỳ ngộ, học được tuyệt thế võ công. Đáng tiếc, ta không có dũng khí đó, đi nghiệm chứng cái kia 0.01% khả năng.

"Ai" ngồi ở vách núi đen đỉnh, ta nhìn lên bầu trời bao la tràn đầy sao, lần thứ 101 thờ dài. Tiểu cô nương kia sau khi đưa ta một bộ áo quần, cũng không nói một câu, vội vàng rời đi. Đột nhiên, phía sau vang lên một đạo thanh âm quen thuộc, "Người cũng thật ra rất thoải mái a." Ta mừng rỡ, quay đầu, Chu Chi Nhược toàn thân y phục trắng, đứng cách ta ba thước xa xa. Dưới ánh trăng, như tiên tử rót xuống nhân gian, lãnh ngạo, không thể xâm phạm.

Ta vui vẻ nói, "Ngươi là tới cứu ta ?" Chu Chi Nhược thân nhiên liếc ta liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói, "Thật sự là mắt mặt, thể diện sư phó đều bị ngươi làm mất hết." Ta có chút xấu hổ cúi đầu, điều này thật sự là không thể nào sáng rọi chuyện. Chu Chi Nhược giương mắt đánh giá chung quanh một phen, nói, " Dương Tiểu Yên này thật đúng là phí tâm tư, lại đem ngươi nhốt ở nơi như thế. Nếu như không phải ta theo , chỉ sợ ngươi phải tại đây vách núi đen đĩnh cô độc sống quãng đời còn lại ." Ta vội cười mĩa nói, "Cho nên, cảm ơn ngươi."

Chu Chi Nhược lãnh lãnh nhìn ta liếc mắt một cái, nói, "Ta không phải tới cứu ngươi ." "Vậy ngươi tới làm gì?" Chu Chi Nhược cười nói, "Đến đưa tiễn ngươi a, như thế nào ngươi cũng là đệ tử sư phó yêu thích nhất ." Ta đương nhiên biết nàng muốn châm chọc ta, ta cũng vậy biết đây chính là cái gai trong lòng của nàng. Ta không biết nàng đối với ta là loại tâm tình như thế nào, giống như ta đối với nàng, có thân có oán, có thương có oán, phức tạp dị thường.

Ta không có trả lời, gió ở tai ta biến từ từ thổi qua, ta nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt của nàng ngân nga sâu xa, đặt ở phương xa không biết tên ."Ngươi rốt cuộc có mục đích gì?" Sự kiên nhẫn của ta từ trước đến nay không bằng nàng, tâm tư lại kém khá xa, ở trước mặt nàng ta học được một loại giọng điệu thẳng thắn. Chu Chi Nhược thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ta, khẽ cười nói, "Lâm sư tỷ, ngươi không giống với lúc trước." "Phải không?" Ta nghi ngờ sờ gương mặt của mình, mập hay là gầy?

Chu Chi Nhược khoe mắt loạn loạn, cực kỳ giống như vân trắng rậm, "Ta là nói tâm ngươi." Lòng? Chẳng lẽ nàng có thuật đọc tâm?"Ta thấy được lòng ngươi." A? Có ý tứ gì? Ta bị những lời này của nàng biến thành không đầu không đuôi , khả năng lại không hề nói, thật sự là treo nhân khẩu vị.

Một lát sau, Chu Chi Nhược mới lên tiếng lần nữa, thanh âm sâu kín , thân nhiên , như là đến từ một nơi xa xôi, "Vô Tâm vị tất không tốt, cố tình vị tất là tốt rồi." lời nói này của nàng giống như mang theo nhiều ngữ nghĩa, ta thậm chí hoài nghi có phải hay không giống như những lời của cao tăng Phật môn thường nói, hiện tại không lẽ nàng ở Thiếu Lâm tự vài ngày cũng có thể bị lây phật tính. Nhưng rất nhanh, ta biết ta đây ý tưởng sai lầm rồi, hơn nữa sai thật sự thái quá, sói cho dù là phủ thêm da dê, nhưng cũng chính là sói mà thôi.

"Ngươi suy nghĩ như thế nào?" Chu Chi Nhược đột nhiên hỏi, tất cả ôn nhu giống như là một đồng bọ xà phòng nhiều màu , đột nhiên bị đánh trúng phá thành mảnh nhỏ (câu này mình hơi khó hiểu nên không dịch chuẩn được). Ta lẳng lặng nhìn Chu Chi Nhược, đã lâu mới giật mình nhớ lại, ngày đó nàng rời đi tiền nói lời kia. Nguyên lai, nàng hôm nay , đúng là. . . . . Ta nhất thời tức giận không thôi, lớn tiếng kêu la, "Ta cũng là nói câu kia, đừng có nằm mộng, ta sẽ không đáp ứng ." Chu Chi Nhược nhú mày, thanh âm ôn hoà, "Ta còn từng khen ngươi là người biết thời thế, không muốn cũng là như vậy không hề tự mình hiểu lấy." Ta hừ lạnh nghiêng đầu sang chỗ khác, có thể là ta biết được, nàng sẽ không giết ta, cho nên mới như vậy tùy hứng làm vậy.

"Hào, nếu đã như vậy, ta đành quay về thôi" Chu Chi Nhược nói xong, ta cảm thấy có một trận gió thổi qua, Chu Chi Nhược đã không còn thấy bóng dáng. Chẳng lẽ, nàng cứ như vậy bỏ lại ta mà đi thật sao? Nhìn nơi này mờ ám, tĩnh mịch đáng sợ, ta đột nhiên hoảng sợ , hướng về phía phía dưới hô to, "Uy uy , trở về, trở về, ngươi mau trở lại." Nhưng mà tiếng kêu cầu ta không có kêu Chu Chi Nhược quay về, lại gọi tới hai người thị nữ của Dương Tiểu Yên.

Các nàng đột nhiên bay từ trên vách núi đen xuống, mặt lạnh quất, "Kêu to cái gì? Ngươi cho dù là cô hòng kêu gào, cũng sẽ không có người đến cứu ngươi, ngươi liền sớm mà chết tâm đi." Người thoát nhìn ôn ôn nhu nhu , nói chuyện lại ác độc, "Nhảy xuống đi a, nói không chừng Diêm Vương nhìn ngươi bộ dạng xấu, đem ngươi một cước đá trở về cũng nói không chừng."

Chất độc từ cái lưỡi độc ác của thị nữ còn chưa vừa dứt, chỉ thấy nàng hoảng sợ trừng to mắt, miệng phun máu tươi ngã xuống. còn thị nữ khác thì hoảng hốt, lời trong miệng còn muốn phun ra liền bị chặn đứng nơi cổ họng. Trên cổ của nàng xuất hiện một vết dài tình tể, máu liền theo vết đo phun ra. Mới thời gian một cái nháy mắt, đã ngã trên mặt đất không một tiếng động.

Ta kinh hoàng ngẩng đầu, Chu Chi Nhược cầm trong tay trường kiếm đứng ở đó, nàng toàn thân tản ra một luồng hơi thở lạnh lùng , trái tim của ta không tự chủ buộc chặt buộc chặt lại buộc chặt. Ta nghĩ đến cái đêm đó, cũng với đêm giống nhau, bầu trời đầy sao, trăng sáng lung linh, sư phó cầm trong tay Ý Thiên Kiếm, vung lên vài đường, sinh mệnh một đám người cứ thế mà biến mất khỏi thế gian.

"Như thế nào? Vẫn là không có thói quen?" Chu Chi Nhược thanh âm rất lạnh rất lạnh, như là băng hàn của ngàn vạn năm , ta không tự chủ rùng mình một cái. Ta đã giết người qua, cái tư vị kia cũng không hơn, mỗi đêm dài vắng bóng người, trong đầu của ta đều đã xuất hiện những hình ảnh những người bị ta giết, bọn họ ở trong mộng truy bắt ta, giết ta, ta liều mạng trốn liều mạng kêu, lại không chỗ nào có thể trốn ,không người nào đến cứu giúp ta, chỉ phải tro mắt nhìn ta cực độ hoảng hốt bị người ta chém giết. Mỗi sáng sớm khi ta thay áo quần nhìn đến hai tay của chính mình, ta tựa hồ có thể nhìn thấy những vết máu đỏ tươi của trước kia. Ta liền liên tục rửa tay, thậm chí không dám lại đi xem hai tay của chính mình.

Tại...thế giới vô hiệp này, ta bị bắt đem huyết nhục của chính mình mở mạnh, dài ra một tầng kén thật dày, đem chính mình thật mạnh bao ở trong. Kén kia mặc dù bảo vệ ta, nhưng cũng là huyết nhục của chính mình a, lại có thể nào có thói quen, như thế nào lại thói quen?

Chu Chi Nhược rút ra khăn lụa màu trắng sạch sẽ , đem máu trên thân kiểm au khô, thời điểm nàng lau kiểm thậm chí ngay cả lông mi đều không có nâng xuống. Ở trong mắt của nàng, kia máu người cùng máu heo máu chó không có gì phải phân biệt cả. Thân nhiên liếc mắt nhìn người thị nữ một cái, lạnh nhạt nói, "Hừ! người của Nga Mi há lại các ngươi muốn làm gì thì làm sao !" Rầm một tiếng, kiếm đã trở về vỏ.

Chu Chi Nhược quay đầu nhìn về phía ta, "Đáp án của ngươi?" Ta nặng nề mà thở ra một hơi, ta lại có thể thế nào? Đã chết hai người thị nữ, Dương Tiểu Yên nhất định sẽ không chịu để yên, nàng nhất định sẽ đem khoản này tính ở trên đầu của ta. Ta rất rõ ràng, lấy tính cách của Dương Tiểu , lấy tính cách của Dương Tiểu quảng đời còn lại của ta không phải cô độc sống, mà là chết tha hương. Tuy rằng thế giới này ta không hài lòng lắm, nhưng mạng nhỏ này, ta lại nhìn xem rất nặng. Thời điểm chơi cờ vua, bỏ xe bảo vệ tướng là chuyện thường xảy ra, huống chi chỉ là một mỹ nhân kếp? Ta gật đầu, "Ta đáp ứng ngươi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trời ạ, ta làm sao có thể phát lặp lại chương một. . . Phát đến thứ 41 chương đi đều. . . Ta muốn điên rồi. . . Như thế nào không thể cắt bỏ a. . . Tấn sông. . .

Chương 35: Chỉ Một Chữ Tình

"Đây là cái gì?" Ta không rõ Chu Chi Nhựt tại sao lại đưa cho ta một bộ quần áo, hơn nữa còn là một bộ vải dệt thực thô, màu sắc đầy nét già dặn. Chu Chi Nhựt trợn mắt liếc ta một cái, trên tay nàng cũng cầm một bộ, quần áo chất vải dệt theo ta hoàn toàn không ở cùng cấp bậc, "Mặc nó vào" câu nói vừa dứt, nàng liền đi vào sau tấm bình phong.

Trong tay ta nâng quần áo, nhìn trái xem phải một cái, trong phòng mặc dù không có người khác, nhưng là. . . . muốn. ta ở trong này cứ như vậy thay đồ sao? Ta nghĩ đến Chu Chi Nhựt sẽ đem ta đưa Quách mật kia, dù sao ta đã đáp ứng với nàng. Đối với người không nghĩ tới, nàng tựa hồ cũng không vội, tìm một khách điểm ở lại, phân phó ta đừng có chạy lung tung, rồi rời đi.

"Còn đứng ngốc tại đó làm gì?" Chu Chi Nhựt mặc một bộ nam y màu xanh dài, tóc cao cao buộc lên, tạo lên bộ dáng tuấn tú lãng tử. Giữa lông mày bay lên khí chất anh hào, trong lúc nhất thời lại có chút hùng thư khó phân biệt. Nhìn kỹ, phát giác, lúc nàng giả dạng giọng nói, nơi cổ họng không biết lấy cái gì, lại có chút gồ lên, lỗ tai động cũng bị làm không có. Ta tò mò chia về phía yết hầu cùng lỗ tai nàng hỏi, "Người cái kia làm thế nào được vậy?"

Chu Chi Nhựt không có trả lời, lập tức ở trước bàn ngồi xuống, thoáng nghiêng đầu, lẳng lặng yên nhìn ta. Ta ngẩn người, nhớ lại trên tay mình quần áo, vội lên đến sau tấm bình phong thay, đem bộ quần áo nam trang bằng vải thô thay vào người. Đợi ta mặc xong, Chu Chi Nhựt cầm lấy cây kiếm trên bàn, đứng dậy.

Ta liền đi theo hỏi, "Chúng ta bây giờ đi đâu?" Chu Chi Nhựt không quay đầu lại, cước bộ cũng không thấy chút tạm dừng.

Ra khách sạn, mới biết được, cái trấn nhỏ này cách Tung Sơn không xa, thuộc địa bàn của Cái Bang. Bởi vì có quan hệ với đại hội Cái Bang, trấn nhỏ này bây giờ xuất hiện rất nhiều võ lâm nhân sĩ tay cầm kiếm đi lại trên đường. Cảnh vật hoàn toàn khác hẳn với cách hào châu khác, trên đường rất ít nhìn thấy các bóng dáng tiểu thương, ngẫu nhiên có mấy cái cũng là nom nớp lo sợ, thật cẩn thận, sợ chọc tỉnh con ác ma nào đó đang ngủ say.

Ta tựa hồ nhìn một cái bóng người quen thuộc, Trương Vô Kỵ? Bên cạnh hắn là một nữ tử thanh tú mỹ lệ tỏ ra khí chất thông minh bất phàm, như là Triệu Mẫn. Ta kinh hãi, việc quay đầu nhìn về phía Chu Chi Nhựt, nàng tựa hồ cũng chú ý tới. Khóe miệng của nàng nhếch, mày nhíu lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người đang thoải mái cười nói không chút để ý đến người khác kia.

Không biết Trương Vô Kỵ nói gì đó, Triệu Mẫn tựa hồ là tức giận, bỏ tay Trương Vô Kỵ ra, bước đi thật sự mau. Trương Vô Kỵ thần sắc khẩn trương, vội vàng đuổi theo, giữ chặt Triệu Mẫn. Triệu Mẫn mới từ chối, đã bị Trương Vô Kỵ gắt gao ôm vào trong lòng. Ta lấy mắt liếc trộm Chu Chi Nhựt, sắc mặt nàng xanh mét, môi dưới bị cắn trắng bệch, trên tay kiếm bị nắm đến phát quang. Ta khẩn trương nuốt nước miếng, lời kéo ống tay áo của nàng, thân thiết hỏi, "Người, không có sao chứ?"

Chu Chi Nhựt mạnh mẽ nhìn về phía ta, hung hăng trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái. Chân trên mặt đất nhất giẫm nhất câu, một viên hòn đá nhỏ bị cuốn lên, Chu Chi Nhựt bắt lấy cục đá, khóe miệng nhếch nhẹ, tay bắn ra, cục đá sẽ cực kỳ nhanh hướng Trương Vô Kỵ vọt tới.

Một giây sau, ta liền nhìn thấy Triệu Mẫn kêu một tiếng, mềm mại ghé vào trên người Trương Vô Kỵ, Trương Vô Kỵ kinh hãi, đỡ lấy Triệu Mẫn, khẩn trương liếc nhìn xung quanh. Chu Chi Nhựt trước khi viên đá bắn trúng mục tiêu một khắc, tức giận trên mặt đột nhiên biến mất, biểu tình bình thản không có sóng, tựa hồ vừa rồi một màn kia, chỉ là ảo giác của ta mà thôi.

Trương Vô Kỵ ôm Triệu Mẫn vào y quán, ta cùng Chu Chi Nhựt vẫn đi theo hắn mười trượng có hơn, của hắn lo lắng, sự phẫn nộ của hắn, của hắn vô thố, chúng ta thấy được nhất thanh nhị sở, Chu Chi Nhựt có khi bình tĩnh, có khi phẫn nộ, có khi thương tâm, có khi tuyệt vọng, có khi thống hận. Về mặt của nàng một thành không có sóng, ánh mắt của nàng lại đầy đầy mãnh liệt tình cảm.

Ta rốt cục thì không thể nhịn xuống, khẽ than hỏi ra miệng, "Vì sao không thử buông tay? Đối với người chắc sẽ tốt hơn. . . ." Ta còn chưa kịp nói hết, bởi vì nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Chu Chi Nhựt, làm cho ta cảm thấy nhiệt độ nóng bức xung quanh hạ xuống trong chớp mắt mơ hồ cho ta có cảm giác mình đang ở tại bắc cực vậy. Ta ngưng ngừng cầm miệng, Trương Vô Kỵ chuẩn bị đi ra, giúp đỡ Triệu Mẫn đang suy yếu bước đi mỗi lúc một xa. Thẳng đến hai người kia đã không có bóng dáng, Chu Chi Nhựt vẫn không nhúc nhích, ta chần chờ không biết nên như thế thì một bóng người đứng ở trước mặt chúng ta, "Chu huynh".

Ta ngẩng đầu, là hắn, chính là nam tử thần bí ta gặp được trong động lúc chạy trốn, ta nhớ được hồng y nữ tử kia tựa hồ gọi hắn Hàn đại ca. Hắn vẫn là mang theo cái mặt nạ kia, mái tóc màu đen có vài sợi rơi xuống chân. Hắn có chút cung kính hướng Chu Chi Nhựt chấp tay, lúc nhìn thấy ta, trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Chu Chi Nhựt thu hồi ánh mắt, gật đầu nói, "Uh, sự tình làm được thế nào?" Nam tử thần sắc hơi có chút bay lên, "Chu huynh, yên tâm, sự tình cùng đã làm thỏa đáng." Chu Chi Nhựt hài lòng gật đầu, "Vất vả cho người rồi." Nam tử khẽ cười nói, "Chu huynh nói quá lời." Chu Chi Nhựt nhợt nhạt nở nụ cười.

Trở lại khách sạn, Chu Chi Nhựt cùng thần bí nam tử liền vào cùng một căn phòng, cũng không biết mật đàm những thứ gì. Thẳng đến lúc qua buổi cơm trưa, bọn họ mới đi ra. Chu Chi Nhựt khóe môi nhếch lên cười, trong mắt là mưa gió sắp đến tràn đầy trừ chi. Nam tử ánh mắt vô tình hay cố ý

tổng hướng Chu Chi Nhực trên người phiêu, thanh âm thờ dài rất nhỏ, liền cáo từ rồi đi.

"Người, phụ thân vẫn khỏe chứ?" Chu Chi Nhực bỗng nhiên ra tiếng, nam tử âm đạm ánh mắt đầu tiên là sáng ngời, theo sau thoáng âm đạm, hần khẽ cười nói, "Hoàn hảo." Chu Chi Nhực gạt đầu, đối nam tử nói, "Người trước trở về giám sát chặt chẽ, trăm ngàn lần đừng để sai sót." Nam tử gạt đầu, xoay người đi ra ngoài, trước khi rời khỏi, hần nhìn về phía ta một cái thật sâu.

Nam tử đi rồi, Chu Chi Nhực hỏi, "Các người biết nhau?" Ta liền giật mình, có một lát tạm dừng, đáp, "Uh, gặp qua một lần." Chu Chi Nhực như có suy nghĩ gì gạt đầu, nàng không biết từ nơi này lấy ra một bao lá trà, đặt ở trong chén, ngã vào nước sôi, Tương Thủy rửa qua, lại một lần, mới chậm rãi phe phẩy ly trà. Động tác cùng sự phở giống nhau, tao nhã xem thế là đủ rồi, ta giật mình thần nhìn nàng, nhìn nhìn, nhưng lại biến thành sự phở, nàng ở đối với ta cười, dịu dàng đem cái chén đưa tới ta trước mặt.

Ta cả kinh, lại nhìn, Chu Chi Nhực đem bên trong một cái chén, đổ lên trước mặt ta, đối với ta nói, "Thử thưởng thức xem." Ngay cả mắt cũng chưa nâng, tiếp tục một chén khác. Trà có chút đắng, còn có chút sá, ta vẫn uống không quen loại này trà. Miễn cưỡng nhấp một miếng, buông, Chu Chi Nhực đã pha lại một chén khác, chậm rãi phẩm.

"Rằm" bụng của ta bắt tranh khí kêu lên, Chu Chi Nhực mày khẽ nhíu lên, ngay cả đầu cũng chưa nâng lên. Ta lúng túng cười gượng nói, "Đi ăn cơm đi." Chu Chi Nhực nhấp nhẹ một ngụm, lạnh nhạt nói, "Không vội." Ông trời, người không đói bụng, người đương nhiên không vội, nhưng ta đói a. Ta cảm giác được hai mắt đã bắt đầu xuất hiện sao rồi, ta bực mình nói, "Ta đói bụng, ta muốn đi ăn cơm." Ta phát hiện, ở trước mặt nàng ta càng lúc càng giống đứa bé.

Đột nhiên, ta thấy một mũi nhọn từ trên cửa sổ phóng đến, ta sợ tới mức sợ ngây người, hai chân như nhũn ra, trong lòng thẳng kêu xong rồi xong rồi. Chu Chi Nhực một cái lắc mình né tránh, khi mũi tên ở trước mặt ta một thước liền đem ta kéo qua. Tên thẳng tắp cắm ở trên cây cột, "Phanh" một thanh âm vang lên, sợ tới mức muốn ngừng thở.

Chu Chi Nhực mặt lạnh, quát, "Hừ, tốt lắm đi ran đây!" Một đạo bóng dáng từ bên ngoài cửa sổ tiến vào, yên lặng rơi xuống đất, đúng là Triệu Mẫn. Nhìn thấy Chu Chi Nhực, trong mắt của nàng hiện lên một đạo tinh quang, nàng hai tay phản ở sau lưng, cười trộm nói, "Ta còn nghĩ tiêu quỷ nào ám toán ta, nguyên lai đúng là vị đại hiệp này a." hai chữ Đại hiệp, nàng căn thật sự nặng.

Chu Chi Nhực biến sắc, lạnh nhạt nói, "Lá gan người thật lớn, dám tới tìm ta." Triệu Mẫn tựa hồ không chút bất mãn tới bên bàn ngồi xuống, "Người không biết sao? Lá gan của ta vẫn luôn rất lớn." Chu Chi Nhực đột nhiên biến sắc, trường kiếm trong tay ra chiêu, Triệu Mẫn tinh táo nhảy ra, chỉ còn cái bàn đáng thương kia trong nháy mắt chỉ còn lại một nửa. Trên bàn ly trà ấm trà, rằm, nát bét nằm trên đất.

Khi kiếm của Chu Chi Nhực đâm tới, thì một đạo bóng dáng nửa trên của sổ tiến vào. Hần sẽ cực kỳ nhanh che ở phía trước Triệu Mẫn, tiếp được một kiếm Chu Chi Nhực. "Ầm" một tiếng, Trương Vô Kỵ chấn động lui về phía sau một bước, Triệu Mẫn kinh hãi, vội đỡ lấy Trương Vô Kỵ hô, "Vô Kỵ, người làm sao vậy? không có việc gì chứ?" Trương Vô Kỵ chui dòng máu trên miệng, ôn nhu cười nói, "Ta không sao, đừng lo lắng."

Một nụ cười này cùng với một câu kia đã hoàn toàn đánh nát lớp nguy trạng trên mặt của Chu Chi Nhực, ta thấy Chu Chi Nhực cả người đang phát run, khí tức của nàng phi thường là không ổn. Trương Vô Kỵ cũng cảm thấy Chu Chi Nhực phát ra hơi thở nguy hiểm, hần bắt động thanh sắc đem Triệu Mẫn che ở sau người. "Vị huynh đài này, tại hạ Vô Ý mạo phạm, mong rằng bao dung."

Chu Chi Nhực lấy ánh mắt nhìn về Triệu Mẫn, có ý giảm thấp xuống thanh âm, "Người đi, nàng lưu lại." Trương Vô Kỵ ngôn từ chánh nghĩa tiếp lời, "Ta sao có thể để cho Mẫn Mẫn một mình ở đây được." Chu Chi Nhực sắc mặt đại biến, không nói một lời kiếm hướng Trương Vô Kỵ đâm tới, "Vô nạp mạng đi." Trương Vô Kỵ mang theo Triệu Mẫn lui ra, mỗi kiếm của Chu Chi Nhực khi sắp đâm về Trương Vô Kỵ thì có ý trật phương hướng.

Đánh vài cái hiệp, song phương vẫn là bất phân thắng bại. Lại một lần kiếm cách Trương Vô Kỵ mười cm, đột nhiên kiếm phong vừa chuyển, chỉ nghe một trận nổ, cũng không biết là cái gì bị Chu Chi Nhực làm hỏng. Chu Chi Nhực một phát bắt được ta, nhảy ra cửa sổ.

Sau giữa trưa mặt trời chiếu rọi, ta phơi nắng có chút choáng váng. Chu Chi Nhực đi quá nhanh, cũng không biết nàng muốn đi hướng nào. Đáng thương cho ta, chỉ tại chạy quá chậm đuối kịp bước tiến của nàng. Ra trấn nhỏ, đi vào một mảnh hoang vu, theo tình hình nơi này. Có thể thấy được nơi này đã từng là đồng ruộng phì nhiêu nhưng giờ chỉ còn lại có cỏ hoang um tùm, tiêu điều một mảnh. Cỏ dại cao cỡ nửa người, theo gió đung đưa, Chu Chi Nhực tại bờ cỏ hoang thì ngừng lại, nàng giữa đầu, nhìn Thiên Không.

Thiên Không xanh thẳm một mảnh, không có mây đen, cũng không có Bạch Vân, vạn dặm trời quang, như là bị nước biển rửa quá. Sạch sẽ, trong sáng. Ta cúi đầu, nhẹ xoa mắt, nửa ngày, mới khôi phục như thường. Chu Chi Nhực vẫn là động tác kia, giống như là một pho tượng cứng nhắc, bất động duy nhất là, mắt của nàng, tựa hồ có chút ẩm ướt.

Ta không tự chủ hướng nàng đến gần vài bước, "Đừng nhúc nhích!" Một tiếng quát nhẹ, ta vội đứng im, Chu Chi Nhực xoay người, nâng tay lau mặt, rất nhanh lại quay lại, thần nhiên nhìn ta liếc mắt một cái, "Đi thôi, buổi tối còn có chuyện quan trọng phải làm."

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hợp mưu

Mới đi được vài bước, Chu Chi Nhựt đột nhiên dừng lại, sắc mặt của nàng trở nên phi thường khó coi. Ta còn không biết rõ đã xảy ra việc gì, liền lập tức bị kéo núp vào bụi cỏ hoang, bản năng muốn la lên, nhưng trên lưng đau xót, không phát ra được tiếng nào nữa. Chu Chi Nhựt một bàn tay vỗ lên ta trên lưng, một cổ lực lượng theo trong tay nàng chảy ra, tiến vào tứ chi của ta bách hải, rất nhanh, ta cảm giác được thờ hào hển vững vàng rất nhiều, tim đập rất chậm.

Chu Chi Nhựt tay vẫn không có dời, ta đang muốn đứng dậy lại bị lực nơi bàn tay nàng đè xuống lần nữa, ta nghiêng đầu, ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm cách vào khoảng không đằng xa. Chẳng lẽ có kẻ theo dõi? Lòng ta không hiểu sao dâng lên một cảm giác khẩn trương. Ta học bộ dáng của nàng, nghiêng đầu, nghiêm túc lắng nghe. Ước chừng qua ba bốn phút, mơ hồ nghe được có người đang nói chuyện, chậm rãi thanh âm càng ngày càng gần. Xuyên thấu qua cỏ hoang khoảng cách ta nhìn thấy hai cái bóng dáng mơ hồ.

Ta lấy ta vén cỏ hoang để nhìn cho kỹ, nhất thời hoảng sợ, đứng là Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn. Ta theo bản năng nghiêng đầu hướng Chu Chi Nhựt nhìn lại, nàng mặt không chút thay đổi, tư thế, vẻ mặt, thậm chí ngay cả ánh mắt đều không có một chút biến hóa. Ta thầm nghĩ, chẳng lẽ, nàng thật sự đã bỏ xuống hoàn toàn rồi?

Triệu Mẫn dừng bước lại hỏi, "Vô Kỵ, hôm nay. . . . . ngươi giao thù với chúng ta. . . . . ngươi có ấn tượng gì không?" Trương Vô Kỵ im lặng, dừng chân, xoay người nhìn Triệu Mẫn, cố gắng suy tư một chút, nói, "Ta cuối cùng cảm thấy người nợ có chút quen thuộc."

Triệu Mẫn tức giận trắng Trương Vô Kỵ trừng mắt một cái, "Đương nhiên quen thuộc rồi, hán chính là Chu Chi Nhựt." "Cái gì?" Trương Vô Kỵ kinh hô, "Hán là Chi Nhựt?" Ta cảm giác được bên cạnh Chu Chi Nhựt hơi thở có chút loạn.

Triệu Mẫn bất mãn quệt mồ, toan nói, "Chi Nhựt, Chi Nhựt, kêu cũng thật thân thiết." Trương Vô Kỵ chần chờ nhìn Triệu Mẫn, cẩn thận hỏi, "Mẫn Mẫn, người tức giận?" Triệu Mẫn hung hăng trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ liếc mắt một cái, xoay người đưa lưng về phía hán, nổi giận nói, "Không có." Trương Vô Kỵ khẽ cười đem Triệu Mẫn thân mình xoay lại, đem nàng mặt quay về phía mình, "Mẫn Mẫn, chẳng lẽ ngươi còn không biết lòng ta sao?" Triệu Mẫn cúi đầu, thanh âm nhỏ nếu muỗi kêu, ta cố gắng nghe, cũng chỉ nghe rõ phía trước vài, "Ta làm sao biết được ngươi suy nghĩ. . . . ."

Trương Vô Kỵ vội la lên, "Mẫn Mẫn, ta. . . . . Ta. . . . . Ta thích ngươi." Chu Chi Nhựt bàn tay đặt ở trên lưng ta có cảm giác căng thẳng, cào ta có chút đau, ta thoáng dời đi chút, lại ngẩng đầu thì Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn đang ôm nhau, cảnh này làm ta nhớ đến đôi nam nữ trong một bộ phim tâm lý lúc tám giờ mà ta hay coi

Trên lưng truyền đến một trận đau nhức, ta hô to, lại phát không ra gì tiếng vang, chỉ còn biết khóc không ra nước mắt mà quay đầu nhìn nàng, hy vọng Chu Chi Nhựt có thể buông tha cho kẻ đáng thương, vô tội như ta đây. Nhưng Chu Chi Nhựt căn bản không để ý tới, tay nàng còn đang nắm chặt, ta đau đến mau đỏ mồ hôi. Nghĩ đến là lão nhân nghe được của ta cầu nguyện, ngay tại ta đau đến mất muốn nổ hoa Chu Chi Nhựt rút cục buông lỏng tay. Ta vội nghiêng đi thân mình, tránh né. Ta đây bây giờ là cá trong chậu, cũng không thể không còn cô tao ương.

Ta thân thủ xoa bả vai, hướng Chu Chi Nhựt nhìn lại, nàng chính căn chặt hàm răng, sắc mặt xám trắng, trong mắt còn ẩn chứa một chút hơi nước

"Vô Kỵ, vậy ngươi đối Chu Chi Nhựt phải. . . . ." Triệu Mẫn đầu tựa vào trong lòng Trương Vô Kỵ, buồn buồn hỏi. Trương Vô Kỵ nhẹ giọng nở nụ cười, vô cùng thân thiết gõ đầu Triệu Mẫn, ôn nhu nói, "Ta đối Chi Nhựt vừa kính vừa sợ, ta không biết thế này có tính là thích không nhưng ta biết ta không thể không có người."

Chu Chi Nhựt thân mình ở hơi hơi phát run, nàng đóng chặt lại mắt, một hàng lệ trong mắt của nàng chảy ra, theo làn da trắng nõn rơi trên mặt cỏ t. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng rơi lệ, ta cường chế trái tim đang rung động, ta thấy trên người của nàng cảm giác thâm trầm bi thống cùng tuyệt vọng.

Gió thổi làm từng nhánh cỏ đại đung đưa trên người ta, chíp bông, tảo tảo, cực kỳ là không thoải mái. Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn đã rời đi được một lúc, ta xoay người, muốn an ủi nàng, vừa mới vừa động, đã bị nàng ôm lấy. Chu Chi Nhựt như là một đứa nhỏ bất lực, tựa đầu thật sâu chôn ở trong lòng của ta, lưng run run.

Tôi ngây cả người, khẽ thở dài, nâng tay vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng. Vừa mới vỗ hai cái, Chu Chi Nhựt một tay lấy ta đẩy ra, ta trở tay không kịp lập tức ngã ngồi trên mặt đất. Nàng đứng lên, quay đầu đưa lưng về phía ta, thanh âm cứng ngắc, "Đi thôi". Nói xong, đi nhanh hướng phía trước đi đến, ta vỗ vỗ cái đầu có chút hồ đồ của mình, mới phui phui đi đứng lên.

Dọc theo đường đi Chu Chi Nhựt không nói gì thêm, nàng đi không nhanh không chậm, thủy chung cách ta khoảng hai thước. Ta thờ hờ hển, cước bộ có chút chậm chạp, thân hình có chút chật vật. Ta hai tay chống nạnh, từng ngum từng ngum thở ra, không được, ta đi không được nữa

Đột nhiên, tay ta bị người ta nắm lấy, ta phát giác chính mình bước đi như bay, quay đầu nhìn sang, dưới ánh mặt trời, Chu Chi Nhựt hơi nghiêng mặt. Nàng nhanh tay lôi ta, không, chuẩn xác mà nói hán là kéo ta, cảnh tượng hai bên nhanh chóng lui về phía sau, ta có một loại đang ngồi xe đua vậy.

Cũng không biết là ta say xe, hay là cái gì, ta chỉ cảm thấy mình thật buồn ngủ muốn ngủ một giấc. Ta ngáp một cái rất lớn, miệng vừa mở ra, liền nhìn thấy Chu Chi Nhựt đang đứng một bên dùng bộ mặt bất đắc dĩ nhìn ta. Ta vội vàng đem miệng khép lại, nhìn chung quanh mới thấy chúng ta đang dừng chân nên một cánh cửa thật lớn

Tòa nhà nhìn chung thật ra cũng không lớn lắm, trang hoàng cũng rất là lịch sự tao nhã, vừa thấy là biết không phải nhà người thường. Ta sau này mới biết được tòa nhà này đúng là tài sản của Nga Mi. Chu Chi Nhựt buông tay ta ra, xuất ra một cái cái còi đặt lên miệng thổi ra những tiếng giống như chim hót liều lo rất dễ nghe..

Cửa chi nha một tiếng mở ra, một lão giả bước ra khỏi cửa chào đón, cung kính hướng Chu Chi Nhược làm lễ bái. Chu Chi Nhược cất cái còi xong, nâng bước đi, ta liền theo đi vào. Bên trong bố trí, so với tưởng tượng còn muốn tinh xảo hơn. Đi trên hành lang lát bằng đá sáng bóng sạch sẽ, kéo dài đến nội đường, hai bên đường có một ít hoa cỏ xinh tươi. Theo gió lay động, tản ra từng đợt hương thơm làm người ta cảm thấy thật dễ chịu.

Qua đình viện, ta thấy một loạt cột gỗ với màu son đỏ sáng bóng, màu sàn nâu, treo hàng loạt các lồng đèn tỏa ra màu sắc đẹp đẽ. Lão giả bước đi nhưng vẫn cuối đầu trầm mặc, cước bộ nhẹ nhàng, vừa thấy cũng biết là người tập võ. Qua hành lang dài, là một hoa viên lớn, cầu nhỏ nước chảy, núi giả đình đài, cái gì cần có đều có.

Đây là ta lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, khu vườn giàu có xinh đẹp như vậy. Nghĩ đến, người này nhân nhất định là một người đầy bụng thi thư, phong nhã hơn người. Ta giống như đang đi vào nhà của một đại quan, làm cho ta thật mở rộng tầm mắt.

"Nhìn người tựa hồ rất thích nơi này." Thanh âm đột nhiên xuất hiện, làm cho ta cả kinh, quay đầu, lại là nam tử đeo mặt nạ lạnh lùng lúc trước. Hần cười khanh khách nhìn ta, Chu Chi Nhược đã không biết tung tích, ta thăm mắng mình thật so ý, gượng cười hỏi, "Chu. . . . . Đi đâu rồi?" Tựa hồ nhớ lại Chu Chi Nhược đang giả nam trang, làm ta thật không biết phải xưng hô như thế nào.

Nam tử chỉ chỉ rừng cây từng cách đó không xa sau một có một dãy nhà ở, "Chu chương môn đi tới đó rồi, sợ người đi lạc mất, mới kêu ta đi theo người." Mặt của ta nóng lên, vội cúi đầu, bước nhanh đuổi kịp.

Phòng trong đã có nhiều người, xem bộ dáng chắc là đệ tử Cái Bang. Chu Chi Nhược ngồi trên ghế chủ tọa, hơi nghiêng đầu, giống như là đang tập trung tinh thần lắng nghe, nhìn thấy ta nàng chính là thoáng liếc mắt. Ta theo nam tử kia ngồi ở bên trái Chu Chi Nhược.

"Chu chương môn, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta nghĩ biết mục đích của người là cái gì?" Nói chuyện là một người có khuôn mặt dữ tợn, tướng mạo thấp phân hung mãnh, chỉ cần đen thêm ba phân, thì sẽ rất giống là Quan công tay cầm đại đao Chu Thương. Hơn năm mươi tuổi, râu quai nón, tóc đã hoa râm, trên áo có chín cái túi và nhỏ. Những cái túi này đại biểu cho thân phận của họ.

Chu Chi Nhược cũng không có tức giận, cười nói, "Lão trưởng lão, làm người thật sáng khoái, ta Chu Chi Nhược bội phục. Nếu như nói, ta không có mục đích, ta nghĩ các vị cũng sẽ không tin tưởng. Ta không nghĩ lừa gạt mọi người, cho nên. . . . . Vấn đề này, thật xin lỗi." Nàng lời nói xoay chuyển, "Nhưng là, ta có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không nguy hại đến Cái Bang."

Lão trưởng lão gật đầu, "Có những lời này của Chu chương môn, lão phu cũng yên tâm, chỉ là chúng ta phải như thế nào hòa nhau vấn này đây?" Chu Chi Nhược nhìn thanh y nam tử một cái, thanh y nam tử gật đầu, đứng lên, hướng Lão trưởng lão đám người chấp tay nói, "Tại hạ nhận được tin tức, Minh giáo có một người nữ tử họ Dương, tự xưng là thiên kim của Sử bang chủ, cũng đang muốn tranh đoạt trong đại hội lần này."

Cái Bang đệ tử cùng đại kinh, đều nhỏ giọng nghị luận. Lão trưởng lão nói, "Chu chương môn, này. . . . . Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Chu Chi Nhược lạnh nhạt nói, "Lão trưởng lão, chẳng lẽ người không phát giác bang chủ của các người gần đây có cái gì bất đồng sao?" Lão trưởng lão sắc mặt biến hóa, "Chu chương môn, lời này của người là có ý gì?" Chu Chi Nhược cười lạnh nói, "Lão trưởng lão, làm gì tức giận. Ta cũng đã nói qua, sẽ không gây hại đối với Cái Bang, thì tất nhiên sẽ giữ lời hứa."

Lão trưởng lão cũng ý thức được tâm tình của mình, vội nói, "Chu chương môn hiểu lầm, lão phu chính là quá mức kinh ngạc." Chu Chi Nhược vô tình xua tay, nói tiếp, "Chân chính Sử bang chủ sớm ở hai tháng trước, chết dưới tay thủ hạ của Phích Lịch Thành khôn. Về phần, thiên kim của Sử bang chủ thế nào lại nằm trên tay của Dương cô nương ta cũng không rõ lắm." Cái Bang đệ tử đều quá sợ hãi, về mặt không thể tin.

Lão trưởng lão nhíu chặt lông mi, thoáng suy tư, nói, "Chu chương môn có chứng cứ gì không?" Chu Chi Nhược nhưng cười không đáp, thanh y nam tử hiểu ý, đưa cho Lão trưởng lão một cái phong thư, Lão trưởng lão hồ nghi tiếp nhận, vừa xem xong, sắc mặt đại biến. Đối thanh y nam tử nói, "đây có thể coi là bằng chứng được không?", "Đương nhiên có thể." Lão trưởng lão gật đầu thận trọng đem kia phong thư gấp lại ngay ngắn như ban đầu cất vào trong túi. Nói thật, đối vật kia, ta hiểu kỳ vô cùng. Nhưng ta rõ ràng hơn, tò mò quá sẽ hại chết mèo.

Thanh y nam tử lại nói, "Chúng ta đã xác thật tin tức này, Trần Hữu Lượng đã tìm tới một người giống hệt như Sử bang chủ của quý bang, ta nghĩ, hẳn cũng đã thông báo tin tức cho Dương cô nương bên kia, hẳn cũng sắp phối hợp hoạt động."

Lão trưởng lão sắc mặt đại biến, nói, "Nếu để cho bọn họ hoàn toàn khống chế Cái Bang, vậy Cái Bang chúng ta đây. . . . ." Chu Chi Nhược cười nói, "Lão trưởng lão bình tĩnh chớ nóng, sự tình đều không phải là hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển." Lão trưởng lão đứng dậy hướng Chu Chi Nhược chấp tay, "Vạn mong Chu chương môn chỉ điểm một hai."

Chu Chi Nhược cười yếu ớt nói, "Lão trưởng lão nói quá lời." Trong mắt của nàng lóe lên tia cơ trí, "Không biết Lão trưởng lão có nghe qua, một câu như vậy ngàn ngữ: trai cô tranh chấp, ngư ông đắc lợi." Lão trưởng lão suy tư một lát, lập tức hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói, "Chu chương môn có ý tứ là?" Chu Chi Nhược cười gật đầu, "Đúng vậy." Lão trưởng lão mừng rỡ, hướng Chu Chi Nhược thật sâu bái, "đại ân Chu chương môn, ta Cái Bang suốt đời khó quên."

Chu Chi Nhược vội đứng dậy đem Lão trưởng lão nâng dậy, "Lão trưởng lão trăm triệu lần đừng làm thế, Chi Nhược chỉ là một cái đề nghị thôi, sao có thể chịu được lễ lớn như vậy của Lão trưởng lão." Lão trưởng lão lắc đầu, "Chu chương môn chớ nói như thế, nếu như không có nhắc nhở của người, ta đến bây giờ cũng không thể biết được tình hình càng không có khả năng đối phó. Đến lúc đó, không phải là bị Trần Hữu Lượng lợi dụng, chính là bị ma giáo ám sát nhân kia khống chế."

Chu Chi Nhược hơi có chút nghịch ngợm cười nói, "Lão trưởng lão hình như đã quen, ta giúp người cũng có một đích mà." Lão trưởng lão ngẩn người, cũng cười theo.

Chương 37: Giết Chưởng Môn Côn Luân

Thừa dịp bóng đêm, Chu Chi Nhực đưa đi đám người Lão trưởng lão. Thay đổi thân y phục dạ hành, lôi kéo ta cùng thanh niên mang mặt nạ đồng kia ra đi. Đi vào một gian nhà dân, Chu Chi Nhực ôm ta nhảy vào, để ta ngồi vững vàng trên một cây táo. Cách cây táo ta không xa, là một gian phòng ở đơn sơ mộc mạc. Ta thật sự không hiểu, Chu Chi Nhực rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc ta còn đang suy nghĩ miên man, nghe được phía dưới tựa hồ có động tĩnh, ta liền đẩy một mảnh lá che trước mặt ta ra, nhìn xuống. Xa xa đang có ba người đi tới, một trung niên nam tử người thấp bé, dáng người hơi có chút mập và một phụ nhân thôn dã, trên tay nữ nhân đang ôm một đứa nhỏ chừng năm tuổi. Bọn họ đi thực vội, thần sắc kích động, ta nghi ngờ hướng Chu Chi Nhực nhìn lại, động tác biểu tình của nàng, cùng lúc trước không có một chút ít biến hóa.

Đột nhiên hán tử kia bùm một chút té trên mặt đất, nữ nhân sợ tới mức thất kinh, ôm thật chặt đứa nhỏ. Điều kỳ quái có một bóng đen chạy tới, một cước liền đập nát lưng của người trung niên kia, hung ác nói, "Muốn chạy, hừ!" Nặng nề mà đập xuống đi, hán tử kia phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Nữ nhân vội nhào đầu về phía trước, "Đại gia, van cầu ngài, van cầu ngài. . . ." Nữ nhân liền tiếp dập đầu, dưới mặt trăng, ta nhìn thấy cái trán của nàng có một dòng máu chảy xuống. Bóng đen kia cười lạnh một tiếng, một cước đem nữ nhân đá bay, nữ nhân ở trên mặt đất lăn liên tiếp mấy vòng, té trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Đứa bé kia khóc to gào lên, "Nương. . . . Nương. . . ."

Hán tử đang bị dậm dưới chân vội xin tha, "Ta không chạy, không chạy, cầu người, đừng giết chúng ta." Bóng đen đem chân lấy ra, "Đừng giãy dụa vô ích, lần sau sẽ không còn may mắn như vậy nữa đâu." Hán tử vội dập đầu, "Tiểu nhân đã biết, tiểu nhân đã biết." Bóng đen ha ha cười, đem hán tử nâng dậy, nói, "Sử bang chủ của ta, chỉ cần người hảo hảo nghe lời, Trần trưởng lão chắc là không biết bạc đãi người." Vị kia kêu Sử bang chủ, có chút khùng hoảng nói, "Tiểu nhân, tiểu nhân chỉ là một người nông phu, tiểu nhân sợ. . . ." Bóng đen lớn tiếng đánh gãy, "Cái gì nông phu, người chính là sử Hòa Long, bang chủ Cái Bang, lần sau đừng nói sai lầm rồi, nếu không, hừ hừ!" trung niên ị gọi Sử bang chủ kia cuống quýt gật đầu đồng ý.

Bóng đen lạnh nhạt nói, "Hừ, nếu không phải người cùng Sử Hòa Long, bộ dạng giống hệt nhau, đầu của người đã sớm không ở trên cổ rồi, cho nên ngoan ngoãn nghe lời, bằng không. . . ." Mắt lạnh lùng đảo qua nữ tử đang bị thương bất tỉnh cùng hài tử đang hoảng sợ kia. "Mau cùng ta đi thôi, đêm mai chính là Cái Bang đại hội rồi, Trần trưởng lão có một số việc muốn phân phó người." Nam tử giả mạo Sử bang chủ, vội vàng chạy tới nâng thể tử và hài tử dậy bước đi.

Đột nhiên, "Hừ" một tiếng, có vật gì cắt ngang không khí. Ta nhìn thấy, cái bóng đen kia nặng nề một tiếng rồi ngã xuống, người giả mạo Sử bang chủ sợ tới mức đem thể nhi ôm chặt lấy. Ta cảm giác được một trận chói sáng, chân đã muốn rơi xuống đất. Chu Chi Nhực đá đá bóng đen trên mặt đất, đối với kẻ giả mạo Sử bang chủ nói, "Buổi tối ngày mai người phải nghe theo lời của ta mà làm" Kẻ giả mạo Sử bang chủ chỉ ngây ngốc gật đầu.

Chu Chi Nhực thân nhiên cười, tay bắn ra, hai hạt không biết cái gì vậy, tiến nhập vào trong miệng nữ nhân cùng đứa bé kia, tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của Chu Chi Nhực đứa nhỏ bị dọa đến khóc lên. Lâm nữ nhân kia cũng hoảng sợ vội ôm đứa nhỏ bịt miệng lại lui ra một bên.

Chu Chi Nhực nhìn kẻ giả mạo Sử bang chủ đang hoảng sợ nói, "Chỉ là một chút độc dược mà thôi, cho nên người đừng có ý nghĩ gì." Nói xong, hướng thanh niên đeo mặt nạ nhìn một cái, nam tử đeo mặt nạ đi tới cầm lên nữ nhân kia cùng đứa nhỏ, thả người biến mất ở trong bóng đêm.

Kẻ giả mạo Sử bang chủ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bùm một chút quỵ trên mặt đất, cầu xin, "Nữ hiệp, xin ngài buông tha ta thể nhi, van xin ngài." Một mặt còn không ngừng dập đầu, một chút một chút cùng mặt va chạm "Bang bang" vang. Chu Chi Nhực không nhúc nhích chút nào, "Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ không có bất cứ chuyện gì, nếu như. . . ." Giả mạo Sử bang chủ vội nói, "Ta nghe lời, nghe lời." Chu Chi Nhực hài lòng gật đầu, "Tốt lắm, đợi lát nữa sẽ có người tới dạy người làm như thế nào."

Trở về trên đường, ta hơi có chút phần nộ chất vấn hỏi, "Người tại sao làm như vậy với người vô tội?" Chu Chi Nhực nhún mày, "Vô tội? Thế nào là vô tội, không có người nào là vô tội." "Người. . . ." Ta đang muốn phản bác, đột nhiên, Chu Chi Nhực liền một tay lấy ta giữ chặt, "Làm sao vậy?" Chu Chi Nhực mặt không chút thay đổi, không có trả lời, lớn tiếng quát, "Là ai? lên lút như vậy, đi ra!" Chỉ thấy phía trước đi ra một nam một nữ, nam thanh sam trường bào, râu hơi dài, trên mặt tất cả đều là vụn vặt sắc. Nữ kia tóc hoa râm, hai mắt hàm uy, mi tâm tụ tập đầy đủ sát khí, vừa thấy cũng không phải là hạng người lương thiện gì.

Chu Chi Nhực lạnh nhạt nói, "Hừ, nguyên lai là Côn Luân phái vợ chồng Hà chưởng môn, không biết nhị vị này đêm khuya đến thăm, có chuyện gì quan trọng?" vợ chồng Côn Luân phái Hà chưởng môn? Đó không phải là Hà Thái Trùng người hầu thực nhân? Trời ạ, này một đôi sát tinh, đừng tới bọn họ không phải chuyện tốt. Ban Thục Nhân rút ra kiếm lạnh nhạt nói, "Chu Chi Nhực, ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn đem Ý Thiên Kiếm giao ra đây, nếu không. . . . Hừ hừ"

Chu Chi Nhực lạnh nhạt nói, "Hừ! Chi bằng các người? Hoàn toàn là muốn chết!" Ban Thục Nhân biến sắc, hét lớn một tiếng, "Một con nhóc, nhưng lại cũng dám ở trước mặt chúng ta làm càn." Nói ra kiếm phi thân đâm tới. Chu Chi Nhực nhẹ nhàng nhất thác, đem ta đẩy đi ba trượng mới dừng lại. Ta quay đầu, Chu Chi Nhực xoay người, tránh thoát một kiếm của Ban Thục Nhân kia, mới giao thủ hai ba cái hiệp, Ban Thục Nhân đã có chút chống đỡ không được. Thấy vậy, Hà Thái Trùng cũng rút kiếm lao vào, đối mặt với lâm hai đại cao thủ, Chu Chi Nhực không một chút một chút khăn trương,

về mặt vẫn lạnh nhạt không có chút biểu tình.

Ta ở đây không chút võ công cũng nhìn ra được, hai người kia không hề có lực chống đỡ. Ban Thục Nhân trong mắt hiện lên một tia âm tàn, tay âm thầm đưa về phía túi áo, lòng ta hồi hộp đập nhanh, hô to, "Cẩn thận." Ban Thục Nhân đem thuốc bột trong tay áo vung về phía trước, Chu Chi Nhựt đã né tránh, Chu Chi Nhựt trong mắt sát khí nổi lên, rút ra trường kiếm, sru vài hiệp, liền gặp được Ban Thục Nhân bụng trúng kiếm té quy xuống, Hà Thái Trùng thấy thế muốn trốn, "Muốn chạy trốn?" Chu Chi Nhựt lao người tới, kiếm xoay tròn, lướt qua cổ Hà Thái Trùng, Hà Thái Trùng máu cổ phun ra rồi trên mặt đất tuyệt khí nhắm mắt.

Chu Chi Nhựt hừ lạnh một tiếng, rút ra một chiếc khăn màu trắng, lau khô vết máu, đem kiếm thu về. Quay đầu hướng ta còn đang ngây ngốc, quát khẽ, "Ngốc lãng cái gì? Đi mau!"

*****

Bởi vì Cái Bang đại hội là ở buổi tối, ban ngày mọi người đều được an bài phòn ở để nghỉ ngơi, cùng đợi đại hội diễn ra vào buổi tối, Chu Chi Nhựt cũng không biết đi nơi nào, cả một ngày cũng không trông thấy bóng người. Ta mới ra môn liền gặp được nam tử đeo mặt nạ.

"Lâm cô nương, nhưng là phải xuất môn?" Ta gật đầu, "Ta nghĩ đi tiệm thuốc một chuyến." Tối hôm qua, nhìn thấy Ban Thục Nhân rải ra thuốc bột, ta mới ý thức tới thuốc bột của mình, còn thừa không có mấy. Tuy rằng hiện tại có Chu Chi Nhựt bảo hộ, nhưng là ta cuối cùng không thể co đầu rút cổ phía sau nâng cả đời, ta cuối cùng là muốn một mình đi đối mặt này giang hồ, cho nên ta cần chế chút thuốc bột phòng thân. nam tử đeo mặt nạ nói, "Ta bồi cô nương đi thôi, trong thành bây giờ, không được yên ổn." Ta không có cự tuyệt, có một bảo tiêu miễn phí đương nhiên là cầu còn không được.

Trên đường người rất nhiều, hỏi hã, phần lớn là những võ lâm nhanh sữ tay cầm đao kiếm Một đám hung thần ác sát, sợ tới mức dân chúng phải đi đường vòng, một ít tiểu thương, cũng đều sớm thu quán. Có mấy người bởi vì sinh kế, không thể không tiếp tục đứng ở trên đường, đều là trong lòng run sợ, thật cẩn thận, sợ chọc giận đám Sát Thần kia.

Bên trái cách đó không xa, một trung niên nhân bộ dáng giang hồ, đang đứng ở một cái sạp của tiểu thương, phía sau hắn là một đám người quần áo giống như hắn, đều vui sướng xem người gặp họa, nghĩ đến hắn là trong chốn giang hồ là một nhân vật bang phái. Trung niên nhân kia mặt tức giận chửi mắng, còn tiểu thương kia chỉ biết khóc lóc cầu xin tha thứ, kết quả người nọ chẳng những không có buông tha hắn, còn hung hăng hướng ngực hắn đánh một chưởng.

Đầu não ta nóng lên, muốn tiến lên, lại bị nam tử đeo mặt nạ kéo lại, hắn lắc đầu, "Chu chương môn đã phân phó đừng gây chuyện." Ta nổi giận dùng dùng bỏ hắn ra, muốn lại tiến lên, thanh nam tử kia ở ta trên lưng điểm một cái, ta lập tức không thể nhúc nhích, chỉ phải hung hăng trừng mắt hắn.

Tiểu thương dưới một chưởng, phun ra một búng máu té trên mặt đất, co gân vài cái, sẽ không cử động nữa. Một bên người quan sát, như là sớm trách móc chuyện như vậy, tiếc hận thở dài vài tiếng, đều rời đi, từ đầu đến cuối không có một người nào, dám nói một chữ không. Trung niên nhân kia hùng hùng hổ hổ, vẫn không quên đá tiểu thương đã sớm không còn nhúc nhích kia vài đá nữa, mới cũng mấy đồng môn không tình nguyện rời đi.

"Đi mau, quan binh đến đây." Trong đám người có người hô to, nam tử mặt nạ lôi kéo ta cùng mọi người thối lui đến một bên. Khi quan binh hùng hổ đi đến, không nói hai lời, lấy vải trắng đem xác tiểu thương kia quấn lại, ném vào một chiếc mã xa cũ nát, lôi đi. Động tác kia rất nhanh, lưu loát, hành văn liền mạch lưu loát, theo xuất hiện đến biến mất trước sau không đến 5 phút, ta nghĩ thậm chí này nhà tang lễ chuyên nghiệp nhặt xác chỉ sợ cũng không có hiệu quả cao như vậy.

"Vừa rồi những người kia là môn phái nào?" Ta nhìn không được hỏi. "Phái Hoa Sơn" cái gì? Phái Hoa Sơn?" Đây không phải là danh môn chính phái sao?" Ta nhớ được phái Hoa Sơn tựa hồ là một trong lục đại môn phái. nam tử trên mặt lộ ra một tia châm chọc, "Cái gì võ lâm chính phái, toàn một lũ cầm thú đội lốt người mà thôi" Cả cái gọi là võ lâm chính phái cũng như thế, kia cái khác vốn là làm xằng làm bậy tiểu môn tiểu phái đâu rồi, chẳng phải là tệ hơn? Chính là, đáng thương cho những dân chúng vô tội này.

Xoay người thì ta liền thấy ở xa xa có một bóng dáng quen thuộc, phái Nga Mi? Gặp nam tử kia không có chú ý, ta liền rón ra rón rén theo đi qua. Nếu ta không có nhớ lầm, người này chính là tân đệ tử mới thu nhận của Chu Chi Nhựt. Thông minh, tác phong làm việc cùng Chu Chi Nhựt có chút tương tự, Chu Chi Nhựt đối với nàng cũng là cực kỳ coi trọng, chẳng lẽ là Chu Chi Nhựt phái nàng đến?

Nàng trái phải nhìn một cái, liền vào một cái phòng, ta ngừng đầu nhìn xuống, phòng chữ thiên nhất hào. Ta đang định đi tới, lại liền bị thanh niên đeo mặt nạ tóm lại, "Người muốn làm gì ở đây?" Hắn hướng lên phòng chữ thiên nhất hào bên kia nhìn nhìn, sắc mặt không tốt hỏi. Ta cười mĩa nói, "Không, không có gì. Đi y quán, đi y quán."

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cái Bang đại hội

Đêm nào nhiệt phi thường.

Ánh lửa lấp lánh, những cây đuốc thấp sáng cả một góc trời, chiếu vào những khuôn mặt vui vẻ đang chuẩn bị cho đại hội.

Đây là một cái sân rộng, mọi người đang hồi hả tập ngập chạy qua chạy lại. Cái Bang không hề được xưng đệ nhất bang, bang chúng bố trí khắp nơi, quả nhiên là danh không giả vinh, người tới tham gia đông nghịt, nghĩ đến trong chốn võ lâm cũng không có môn phái nào dám so sánh với nó. Hơn nữa, nơi này cách Tung Sơn không xa, một ít nhân vật tham gia đại hội Thiếu Lâm, cũng thuận đường tới nơi này nhìn một cái. Ta cùng Chu Chi Nhược cũng trà trộn ở trong đó, Chu Chi Nhược không có giả dạng thành nam nhân, mà là đeo cái mũ, khăn lụa màu trắng che hầu hết nửa khuôn mặt nàng

Cái Bang đệ tử tập năm tập ba tụ tập ở một chỗ, thảo luận tán gẫu đợi đến khi bắt đầu đại hội.

"Các người nói đại hội lần này, bang chủ muốn tuyên bố cái gì à? Nghe nói tất cả trưởng lão ngũ túi đều đến đây." Một người nói.

"Thật sự?" Lập tức có người truy vấn.

"Ta lừa gạt người làm gì? Ta là nghe một huynh đệ trong bang y phục sạch nói." Người nọ vội la lên.

"phái y phục sạch? Bọn họ toàn làm chuyện bậy bạ, làm sao người có thể nghe bọn hắn, bọn họ thế nào còn có thể coi là Cái Bang đệ tử, hoàn toàn là lũ ăn chơi trác táng." Một lão giả hơi lớn tuổi hừ nói.

"Chính là, chính là. . . ." Lập tức đưa tới nhiều tiếng nói xen vào.

Xưa nay nghe nói Cái Bang, có 2 phe đối lập nhau, phe y phục sạch và phe y phục dơ. Cũng từng nghe được quá, chính là không nghĩ tới này đồn đãi đúng là thật sự. Lại nói, nếu phát hiện đệ tử phái y phục sạch thì phe áo đen luôn khích bác gây chuyện và ngược lại. Nếu như nói Cái Bang trước kia là thiên hạ của phái áo đen, nhưng gần đây thì phe áo sạch đang nắm quyền

Ước chừng qua mười phút đồng hồ, phía trước bỗng nhiên huyền ảo, nguyên bản đệ tử đang ngồi cũng đều đứng lên. Ta liền nhìn lại, có một người đi từ trong phòng đi ra phía trước, đúng là hán tử giả mạo Sử bang chủ ban đêm ngày hôm qua đang đi ra, theo sát phía sau là Trần Hữu Lượng, bên trái là Tống Thanh Thư, còn vài người mang quần áo và nhiều túi cùng những người trang phục sạch sẽ đi ở đằng sau.

Hán tử giả mạo Sử bang chủ nhìn về phía Trần Hữu Lượng, y liền ngoắc tay phải, phía dưới thanh âm huyền ảo lập tức yên lặng đi xuống. Hán tử giả mạo Sử bang chủ há miệng thở dốc nhưng không có phát ra âm thanh, hán tử lau mồ hôi dưới cằm, hướng Trần Hữu Lượng xin giúp đỡ. Trần Hữu Lượng đi lên phía trước nói, "Các huynh đệ, hôm nay là đại hội của Cái Bang chúng ta, từ Hồng Thất Công Hồng bang chủ, Hoàng Dung Hoàng bang chủ, tính huống của Cái Bang chúng ta sau này dần dần bị một ít môn phái mới quật khởi cười ở trên đầu. Chúng ta Cái Bang là thiên hạ đệ nhất đại bang, lại không thể ở trên giang hồ có một chỗ đứng, các huynh đệ các người nói, khí này nào không buồn bực, phần nọ không phần nọ."

"Buồn bực! Phần nọ!" Phía dưới nhất thời phát ra hồi âm to.

Trần Hữu Lượng khoe miệng giờ giờ lên, cánh tay vung lên, "Đúng, chúng ta phải cường đại hơn, chúng ta muốn trở thành võ lâm thứ nhất, chúng ta muốn khôi phục hùng phong của Hồng bang chủ năm đó. Làm cho võ lâm cũng không dám khinh thường Cái Bang chúng ta!"

"đứng đầu võ lâm, khôi phục hùng phong!" tiếng la như dùi non lấp biển sóng sau cao hơn sóng trước, không phải không thừa nhận, Trần Hữu Lượng chứng thật là một người tài ba, hán tử công khai dậy hi vọng cùng oán niệm chôn sâu trong lòng Cái Bang đệ tử,.

Trần Hữu Lượng hài lòng nhìn kiệt tác thành quả của mình, tay giờ lên, lập tức toàn bộ quảng trường im ngắt như tờ, ta có cảm giác giống như mình đang đứng trong quân đội. Trần Hữu Lượng cất cao giọng nói, "bây giờ chúng ta mời Bang Chủ đứng ra nói vài lời." Một trận vỗ tay nhiệt liệt đến quá phận, thiếu chút nữa không chân đếch lỗ tai của ta.

Hán tử giả mạo Sử bang chủ đang muốn mở miệng nói thì đột nhiên nghe được một trận âm nhạc, có ống sáo, có tiếng tiêu, có tỳ bà, có đàn cổ. Như là đến từ phía chân trời, hoặc như là gần trong gang tấc.

Âm nhạc còn chưa ngừng, lại thấy một trận đóa hoa phiêu rơi. Đoàn người đều quay đầu chung quanh, chỉ thấy dưới bầu trời đêm, một gã nữ tử áo vàng từ đối diện nóc nhà phiêu nhiên bay lại, đúng là Dương Tiểu Yến. Phía sau của nàng bốn gã Hắc y thiếu nữ và bốn gã Bạch y thiếu nữ phân biệt đi theo. Phong cách thật giống như tiên tử hạ phàm.

Bên cạnh có một người thấp giọng nói, "Cô gái này là ai, thật phong trung, khẳng định là hậu nhân của danh môn nào rồi, ai, không biết tổ tông của nàng như thế nào lại nuôi ra thứ hậu nhân như vậy, đáng tiếc đáng tiếc đáng tiếc." Hán tử ba cái đáng tiếc. Ta kỳ quái nhìn sang, là một trung niên hán tử ước chừng bốn mươi mấy tuổi, trên người hán treo một cái bầu rượu thật to. Có một người nhìn không được tò mò hỏi, "Đáng tiếc cái gì?" Trung niên hán tử kia nói, "Đáng tiếc mặt mũi tổ tông nàng a, đều bị nàng làm cho mất hết." Vừa nói vừa lắc đầu.

Bên kia, Dương Tiểu Yến đang bay trên những cánh hoa hồng nhạt đi xuống, kia trường cảnh chân đất toàn trường 99% nam nhân, đều trừng thẳng mắt. Nàng giống như cười, sóng mắt lưu chuyển, kiều ngạo mà hát cảm lên, lạnh đạm nói, "Người nọ căn bản không phải là Sử bang chủ, chân chính Sử bang chủ ở hai tháng trước đã chết."

Một câu này của nàng, như là ném cục đá vào hồ nước lặng, lập tức khơi dậy ngàn tầng sóng. Đám người nhất thời nổ tung, tập năm tập ba châu đầu ghé tai, tranh cãi âm ỉ không dứt. Trần Hữu Lượng quát, "yêu nữ nơi nào đến, dám nói xấu phi bang, có ai không, bắt lại cho ta." Ra lệnh một tiếng, Cái Bang đệ tử nhất tề xông tới. tám nữ tỳ của Dương Tiểu Yến, cầm trường kiếm trong tay, che trước mặt Dương Tiểu Yến ngăn cản đệ tử cái bang

Dương Tiểu Yến thần nhiên quét mắt, nói, "tổ tiên Bản nhân cùng Cái Bang hơi có chút sâu xa, hôm nay để ý cổ nhân mới ra tay tương trợ, các vị nếu như không tin, trước tạm xem người kia là ai?" Nói xong, đem một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi đẩy lên trước mặt, ta vừa thấy, đúng là ngày ấy, ở trên đỉnh vách núi đen, chính là tiểu cô nương đưa cơm cho ta, trang phục của nàng cùng ngày ấy không khác, chính là trên tay nhiều hơn một cây gậy

màu xanh.

Trong đám người đã có người kinh hô, "Nàng, nàng cùng bang chủ phu nhân tựa hồ có chút tương tự." Dương Tiểu Yến thỏa mãn toan tính gật đầu, cười nói, "Đúng vậy, nàng đúng là nữ nhi Sứ bang chủ, sứ hồng Thạch." Trường hợp lại một lần nữa không khống chế được, Trần Hữu Lượng cả giận nói, "Ăn nói bừa bãi, Sứ bang chủ căn bản là ở trước mắt chúng ta, làm sao hai tháng trước bị ám toán được. Rõ ràng chính là muốn tới nơi này quấy rối."

"Đúng vậy, Sứ bang chủ đứng ở trước mặt chúng ta, yêu nữ này rõ ràng là muốn phá hư đại hội của chúng ta." Phía dưới có người hô.

Dương Tiểu Yến nhìn hán tử giả mạo Sứ bang chủ lạnh nhạt nói, "Người kia căn bản chính là giả mạo." Trần Hữu Lượng gầm lên, "Com có thể ăn bậy, nói cũng không có thể nói lung tung, cô nương người cũng biết, người là đang vũ nhục toàn bộ Cái Bang chúng ta đó." đệ tử Cái Bang cũng đi theo lên án công khai, kêu là muốn Dương Tiểu Yến xuất ra chứng cứ, nếu không thể không bỏ qua. Trần Hữu Lượng câu nói đầu tiên đem Dương Tiểu Yến vũ nhục Cái Bang khiến cho toàn bộ bang chúng sôi trào lên.

Dương Tiểu Yến lãnh lúng hừ một tiếng, đem cây gậy trong tay Sứ hồng Thạch giơ lên, nói, "Đây là đá cầu bông, nói vậy quý bang có người nhận thức đi."

Phía dưới nhất thời tranh cãi ầm ĩ mở, "Kia thoát nhìn, tựa hồ thật là đá cầu bông a" "Đá cầu bông tại sao ở trong tay yêu nữ kia, chẳng lẽ nàng nói là thật sao?" . . . . .

Trần Hữu Lượng gặp tình thế có chút không đúng, tư định giá, lớn tiếng nói, "Các huynh đệ, đá cầu bông của bang chủ chúng ta, đúng là đem qua bị một người áo đen cướp đoạt đi rồi, vốn, ngày hôm nay là muốn tuyên bố việc này, thỉnh cầu mọi người tìm kiếm. Ai ngờ yêu nữ dám rõ như ban ngày đem đá cầu bông Cái Bang chúng ta lấy ra nữa, đe dọa Cái Bang chúng ta, các huynh đệ, chúng ta đường đường Cái Bang sao có thể chịu này sỉ nhục." Trong tay hắn trường kiếm nhất chỉ, "Yêu nữ, mau mau đem đá cầu bông trả lại, bằng không, đừng trách chúng ta không khách khí."

"Trả lại đá cầu bông" "Trả lại đá cầu bông" . . . . . Cái Bang đệ tử một mặt lấy gậy gõ gõ mặt, một mặt đi bước một tới gần.

Dương Tiểu Yến lãnh giọng nói, "Hào, thế nhưng không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ, ta đây liền xé toang da mặt của người." Tựa hồ tin tưởng tràn đầy, khoe miệng khê nhếch. Chỉ thấy nàng thân hình nhoáng lên một cái, người đã lần đến trước mặt hán tử giả mạo Sứ bang chủ tay hướng trên mặt hắn vùng đi. Cũng là "Di" một tiếng, nhanh chóng thối lui, nhú chặt lông mày, vẻ mặt là không thể tin.

Trần Hữu Lượng âm thầm cười lạnh, quát lớn, "Làm càn, dám vũ nhục bang chủ của chúng ta!" Nói xong, nhắc kiếm trong tay, liền vọt tới. Cái Bang đệ tử thấy thế, cũng đều ra kiếm hướng Dương Tiểu Yến đánh tới. Trần Hữu Lượng kiếm phong phiến diện, thối lui đến một bên, mắt lạnh nhìn.

Hào hảo một hội đại hội, nháy mắt liền biến thành một hội hỗn chiến. Để tránh bị vạ lây, Chu Chi Nhục khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, lời ta cùng các đồng đạo võ lâm khác thối lui sang một bên khoản tầm ba trượng

Cách đó không xa một gã nam tử một mặt đang xem cuộc chiến một mặt nói, "nữ tử áo vàng đúng là võ công rất giỏi, nhưng những chiêu số kia, ta lại chưa từng nhìn thấy." tên bên cạnh lại còn vui sướng khi người gặp họa tiếp lời, "Hi, chắc đây là người có cuu oán cùng Cái Bang nên nhân dịp đại hội đến đây gây rối." Lại một người nói, "Ta xem không giống, không thấy được nữ tử áo vàng kia nói tiểu cô nương kia là nữ nhi Sứ bang chủ sao, ta xem thế nào, nàng căn bản chính là hướng đến địa vị Bang Chủ Cái Bang mà đến. Tuy nói hiện tại Cái Bang đã xuống dốc, tục ngữ nói lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, dù thế nào cũng vẫn là thiên hạ đệ nhất bang, này chức bang chủ vẫn là rất hấp dẫn a." nam tử mở miệng đầu tiên giống như tình ngộ, "Hay là nàng cũng muốn làm một Hoàng bang chủ thứ hai?" Người nọ gật đầu, "Vô cùng có khả năng, trước đem đứa nhỏ kia như con rối đẩy lên chức bang chủ, sau đó lại nghĩ biện pháp trừ bỏ hải tử kia, chính mình đăng vị." "Hử lý, nói rất có lý" . . . . .

Vốn là Dương Tiểu Yến vì bênh vực kẻ yếu, nay không ngờ bị võ lâm nhân sĩ trong mắt biến thành một âm mưu đoạt vị bang chủ Cái Bang. Không biết Dương Tiểu Yến nghe mấy lời nghị luận này sẽ nghĩ như thế nào?

Hai tay làm sao địch bốn chưởng, tại thời đại vũ khí lạnh, chiến thuật biến người lúc nào cũng dùng được. Cá nhân chính là khí lực cuối cùng là có hạn, Dương Tiểu Yến mặc dù võ công cao, nhưng cũng chống cự không nổi cục diện bị vây chiến này. Ta chỉ thấy bóng nàng đang không ngừng cao thấp tung bay, kiếm trong tay một chút một chút gai đất tiền rớt ra, mỗi một cái đều bị bám từng đạo huyết hoa vẩy ra. Ta nghĩ cho dù nàng cuối cùng đem Sứ Hồng Thạch đẩy lên ngôi vị bang chủ Cái bang, thì đoạn nợ máu chỉ sợ sẽ trở thành một cây gai trong mắt đệ tử Cái Bang không bao giờ quên được.

Sứ Hồng Thạch ngờ ngác núp ở một bên, hơi giật mình nhìn, trong mắt tràn đầy kinh hoàng cùng vô thức. Ta có thể cảm giác được thân thể của nàng không ngừng run run. Ta không đành lòng lại nhìn, vừa quay đầu, đã thấy Tư Đồ, Chung lão thân khắp nơi ngồi ở đó, một mặt uống rượu, một mặt trong miệng lầm bầm, thường thường hướng chiến trường liếc mắt một cái.

Ổn định nội lòng, lại nhìn về phía Dương Tiểu Yến thì thấy một tỷ nữ bên nàng lại ngã xuống huyết hoa tung bay, Dương Tiểu Yến trong mắt nổi lên tức giận, hét lớn một tiếng, tung người bay lên, hai tay thành chộp, động tác cực kỳ nhanh chạp vào một Cái Bang đệ tử. Ta chỉ nhìn đến một đạo bóng dáng màu vàng đang bay nhanh di động, kèm theo liên tục tiếng kêu thảm thiết. Cái Bang đệ tử đã ngã xuống một mảng lớn, Dương Tiểu Yến miệng nhỏ nhắn mỉm cười, lạnh lùng nhìn chăm chăm cái Cái Bang đệ tử khác.

Ta nghe đến phía sau truyền đến một mảnh thanh âm hút không khí, "Đây là cái võ công gì, thật độc ác." "Chưa bao giờ từng thấy quá" "Tựa hồ có chút giống Cửu Âm Bạch Cốt Trảo" "Cửu Âm Bạch Cốt Trảo? Không phải sớm đã thất truyền ư, làm sao có thể tái hiện giang hồ?" "vô công như vậy âm độc cũng tái hiện giang hồ, chỉ sợ sẽ khiến cho một phen Tinh Phong Huyết Vũ" . . . . .

Cái Bang đệ tử cũng đều khí đỏ mắt, không chút nghĩ ngợi liền xông đi lên, chính càn đầu càng khó phân thắng bại, đột nhiên nghe được một tiếng hét lớn, "Hôm nay khiến cho người xem một chút chân chính Cửu Âm Bạch Cốt Trảo." Ta cảm giác được bên người có một trận gió to thổi qua, Chu Chi

Nhược đã vững vàng xuất hiện trước mặt Dương Tiểu Yến .

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đại hội xét xử

Nhìn thấy Chu Chi Nhược, Dương Tiểu Yến Yến trong nháy mắt trên mặt hiện lên bối rối. Rất nhanh, nàng lại trấn định như lúc ban đầu. Tổng Thanh Thư kinh hi kêu một tiếng, "Chi Nhược" . Chu Chi Nhược coi như là không có nghe , lông mi cũng không nâng xuống.

Dương Tiểu Yến Yến âm lãnh nói, "Chu Chi Nhược, chuyện của Cái Bang mà ngươi cũng muốn quản sao?" Chu Chi Nhược lông mi chau lên, "Ta chỉ là không quen nhìn có người mơ ước ngôi vị bang chủ Cái bang, còn bày ra bộ mặt giúp người làm niềm vui ." Phía dưới Cái Bang đệ tử nhất thời âm ỹ lật trời.

Chu Chi Nhược cười nhẹ, sắc mặt Dương Tiểu Yến Yến biến đổi, kêu lên, "Chu Chi Nhược, ngươi đừng ngậm máu phun người." Chu Chi Nhược nghiêng qua nâng liếc mắt một cái, "Có phải hay không ngậm máu phun người, ta nghĩ Cái Bang các huynh đệ, đều có thể phân biệt." "Đúng, chúng ta nghe Chu chương môn ." Phía dưới cũng không biết là ai quát lên, nhất thời nổi lên một mảng lớn tiếng phụ họa.

Dương Tiểu Yến Yến giận run người, cắn hận nói, "Chu Chi Nhược, xem như ngươi lợi hại." Xoay người muốn đi, Chu Chi Nhược quát lạnh, "Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy." Nói xong, giường chương phi thân chụp đi, Dương Tiểu Yến hướng một bên chột lóe, cuối cùng là hữu kinh vô hiểm tránh qua .

Hai người đánh vài cái hiệp, Dương Tiểu Yến dần dần không địch lại, trúng một chương té trên mặt đất. Đột nhiên, một bóng người ngăn ở trước mặt Chu Chi Nhược , ta định nhìn vừa thấy, đúng là Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn.

Ta thấy đến Chu Chi Nhược thân mình mỏng manh run lên, nụ cười của nàng mang theo một tia thần nhiên chưa sót, "Trương Vô Kỵ, ngươi tưởng rằng có thể ngăn cản được ta sao?" Trương Vô Kỵ nâng Dương Tiểu Yến dậy , nhìn Chu Chi Nhược khuyển nhủ, "Chi Nhược, ta biết là ta thực có lỗi với ngươi, ngươi đừng. . . ." Chu Chi Nhược quát lạnh, "Ngươi cảm miệng!" Chu Chi Nhược vô tình hay cố ý ngắm kia Lỗ trưởng lão liếc mắt một cái, Lỗ trưởng lão hiểu ý địa gật đầu, Chu Chi Nhược khẽ cười nói, "Còn đây là việc Cái Bang , ta cũng vậy bất quá là không quen nhìn mới ra tay, Trương giáo chủ muốn hỏi là không là ta, mà hẳn là Cái Bang Sử bang chủ." Nói xong, lời ta khinh công ly khai.

Ta không biết sau lại thế nào, nghe nói, Trương Vô Kỵ cùng Cái Bang bởi vậy kết ân oán.

*****

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Thiếu Lâm tự tiền điện hậu điện, mái phải hiên trái, khắp nơi đều chật ních các lộ anh hùng hảo hán. Vào Đại Hùng bảo điện nội, nhìn thấy Võ Đang, Nga Mi, Minh giáo đều ở, bước vào đi đầu tiên mắt ta liền thấy được Mạc Thanh Cốc, hẳn đang đứng khoanh tay đứng ở bên trái Du Liên Chu . Thần sắc tựa hồ có chút mệt mỏi, giữa lông mày có nhăn lại lộ vẻ u sầu.

Trong đại điện, Minh giáo mọi người đang ở cùng Thiếu Lâm tự chúng tăng tranh chấp thật sự là lợi hại, thấy chúng ta đã đến, cũng chỉ là làm cho bọn họ hơi chút dừng lại nửa khắc. Có mấy cái hòa thượng Thiếu Lâm, tiến lên hướng Chu Chi Nhược khom người chào , đem nàng dẫn đi thẳng đến chỗ đứng của Nga Mi . Chỉ một cái ghế dựa, mời nàng ngồi xong, mới lui về.

Không thể không nói, địa vị bất đồng, này dĩ ngộ chính là trời kém chừng. Nhìn thấy ta, Mạc Thanh Cốc mắt một chút sáng, giữa lông mày vẻ u sầu cũng không thấy rồi, cả người hẳn trạng thái thay đổi một trời một vực. Ta nhìn thấy hẳn cúi đầu, cùng Du Liên Chu nói một câu cái gì, Du Liên Chu quay đầu nhìn về ta xem xem, mỉm cười gật đầu. Mạc Thanh Cốc sẽ cực kỳ nhanh chạy vội tới ta trước mặt, hẳn gất gao bắt lấy bờ vai của ta, có chút kích động nói, "Ngươi, ngươi đi đâu? Ngươi có biết hay không ta thực lo lắng."

Ánh mắt của hắn hiện đầy tơ máu, lòng ta ở một khắc này tràn đầy ấm áp. Ta nhẹ giọng bật cười, mấy ngày qua kinh hách, bất đắc dĩ, bất lực, thậm chí thâm oán, chợt đột nhiên cách ta mà đi, bầu trời của ta lại một lần nữa nhiều mây chuyển chuyển.

Mạc Thanh Cốc lời kéo ta tới phía Du Liên Chu đang đứng , Du Liên Chu đầu hơi nghiêng, cười nói, "Đã trở lại là tốt rồi." Ta gật đầu. Mạc Thanh Cốc vẫn lời kéo tay của ta, không có buông ra, tay áo rộng thùng thình , tay của chúng ta mười ngón giao ác. Ta len lén giương mắt nhìn hắn, hắn nhìn không chớp mắt, về mặt chính trực nhìn chăm chăm trong đại điện. Nếu không phải mười ngón , truyền đến làm lòng người bảo an ấm áp, ta thực hoài nghi đây có phải hay không ảo giác của ta. Ta đùa dai dùng móng tay tìm cấu tay hắn, Mạc Thanh Cốc lông mi hơi nhú, biểu tình vẫn là không có biến hóa, tay lại đem ta cầm thật chặt .

Phía sau, Thiếu Lâm tự cùng Minh giáo đàm phán tựa hồ xuất hiện một ít trạng huống, chỉ nghe Chu tuần điển cuồng hét lớn một tiếng, "Giáo chủ cùng mấy còn lừa trọc đó dài dòng làm gì, trực tiếp giết đi vào là được." lời này của hắn vừa nói ra những chúng tăng Thiếu Lâm tự nghe được đều thay đổi sắc mặt. Một gã cao tăng phản nộ quát, "Phật tổ trước mặt, há lại cho ma giáo gian tặc nhà ngươi làm càn!" Nói xong ra kiếm sẽ đâm tới, chu tuần điển cuồng cười lạnh nói, "Thật đúng là Phật Môn đệ tử a." Một mặt nói còn một mặt cố ý lấy mắt ngắm trộm trước điện kia nguy nga đứng sừng sững Phật tượng.

Chính giương cung bạt kiếm, nghe được một thanh âm nói, "Chư vị anh hùng hào kiệt, đến Thiếu Lâm ta đều để tham gia đại hội xét xử, Thiếu Lâm ta lại sao có thể đem Tạ Tốn kia giao cho người Minh giáo các người được, như vậy chẳng phải là đối các vị anh hùng không ngại đường xa đến đây không một lời giải thích sao?" Ta định nhân vừa thấy, đúng là kia Viên Chân hòa thượng. lời nói của hắn một rất nhanh được chúng hào kiệt phụ họa.

Minh giáo tuy rằng người người công phu không kém, nhưng đối mặt toàn bộ võ lâm tinh anh, cũng không thể không cân nhắc mà làm.

"Đây là đại hội xét xử, vì sao không thấy kia Kim Mao Sư Vương? Hay là các người Thiếu Lâm tự tưởng độc chiếm sao?" Trong đám người một người cao giọng hỏi. Viên Chân nói, "Mấy vị anh hùng bình tĩnh chớ nóng, chúng ta Thiếu Lâm tự đã mời mọi người, liên định sẽ không để cho đoàn người thất vọng. Xin mời đi theo ta."

Chúng ta đi theo Viên Chân đi tới phía sau núi Thiếu Lâm tự, Viên Chân ở một mảnh sân rộng rãi thì dừng lại, nói, "Tạ Tốn thì ở phía trước, các vị như có bản lĩnh có thể đem Tạ Tốn mang ra, ta Thiếu Lâm tuyệt không ngăn trở." Lời này của hắn vừa nói ra, giống như là thả đi một bầy sói đang đói khát, thả một khối thịt béo. Quần hào nhất thời, mắt mào lục quang, xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Trên đất trống có một cái lỗ tròn như miệng giếng cổ, trên hố có 3 cái tầng ngói xếp bằng, nhìn thấy mọi người ngay cả mắt cũng chưa nâng lên. Ta nghĩ, đây chính là "Kim Cương Phục Ma trận" rồi.

Một người thư sinh bộ dáng tiêu sái đứng dậy, "Ta tới!" Hắn hướng ba cao tăng chấp tay, "Đắc tội!" chỉ thấy thân hình hắn vừa động, hướng ba người kia lao đi, đột, nghe được "Phanh" một tiếng, hắn bị nặng nề mà ném ra, nhô ngum máu, nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích.

Mọi người đại kinh, rốt cuộc không ai dám tiến lên. Trương Vô Kỵ tiến lên từng bước nói, "Văn bối Trương Vô Kỵ, tiến đến lĩnh giáo." Bạch Mi Ưng Vương một tay lấy hắn tóm lại, nói, "Giáo chủ, hãy để cho thuộc hạ đi trước thử xem thử." Trương Vô Kỵ lo lắng nói, "Ngoại công, hãy để cho ta. . . ." Bạch Mi Ưng Vương trầm giọng nói, "Vô Kỵ, ngươi là đứng đầu một giáo, nhận trọng trách Minh giáo, sao có thể tùy ý mạo hiểm." Dương Tiêu cũng nói, "Giáo chủ, hãy để cho Bạch Mi Ưng Vương đi trước xem xem chiêu số đi." Gặp Dương Tiêu nói như thế, Trương Vô Kỵ cũng đành phải gật đầu.

Bạch Mi Ưng Vương không nói hai lời, liền phi thân hướng ba cao tăng đánh tới. Chỉ thấy, trong đó một cái cao tăng phi thân lên, ngăn Bạch Mi Ưng Vương tiến công. Mặc kệ Bạch Mi Ưng Vương từ nơi nào tiến công, đều đã bị chặn trở về. Ba cái cao tăng hợp thành một đạo nghiêm mật như thiên la võng, trải qua thời gian khoan một khắc, Bạch Mi Ưng Vương đã có chút lực bất tòng tâm. Ta thấy Ân Ly đến đứng ở phía sau Chu Chi Nhược gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Đang nghĩ tới, Bạch Mi Ưng Vương đã muốn lại một lần đánh tiếp, cao tăng ép mở cửa hắn tập kích, như kiểu quỷ mị hư vô lập tức liền vây quanh Bạch Mi Ưng Vương. "Ngoại công, cẩn thận!" Trương Vô Kỵ kêu to, liền phi tới hỗ trợ, lại bị một cao tăng khác chặn lại. Mắt thấy, chương thế hung hăng sắp đánh về phía Bạch Mi Ưng Vương. Đột, thấy được một cái bóng dáng màu trắng xẹt qua, hướng cao tăng cái kia một chương. Cao tăng bị chấn đắc lui về phía sau hai bước, vẻ mặt là không dám tin.

Bóng trắng kia đứng lại, nguyên lai đúng là Chu Chi Nhược, ta không nghĩ tới nàng nhưng lại hỗ trợ. Trên mặt nàng không chút gợn sóng, vẻ mặt lạnh nhạt, Bạch Mi Ưng Vương hướng nàng chấp tay nói, "Đa tạ Chu chương môn cứu giúp." Chu Chi Nhược nói, "Ưng Vương, không cần phải khách khí." Trương Vô Kỵ nhìn thấy Chu Chi Nhược vui vẻ, bước lên phía trước đi chào hỏi, "Chi Nhược, cảm ơn người khẳng khái trợ giúp ta." Chu Chi Nhược thân nhiên nhìn hắn liếc mắt một cái, nói, "Trương giáo chủ, ta chỉ là muốn cứu gia gia của Ân Ly, không liên hệ gì tới người." Trương Vô Kỵ ngăn người, hỏi, "Chi Nhược, người còn tại hận ta sao?" Chu Chi Nhược không có lại phản ứng đến hắn, phi thân trở lại chỗ ngồi.

Trương Vô Kỵ đem Bạch Mi Ưng Vương đỡ qua một bên, chuẩn bị tiến lên ứng chiến. Dương Tiêu nói, "Giáo chủ, ba người này các tọa nhất phương, đã hình thành một đạo nghiêm mật trận, trận pháp kia thiên biến vạn hóa, thuộc hạ quan sát lâu như vậy, vẫn là không thể nhìn ra sơ hở ở nơi nào. Giáo chủ công phu tuy mạnh, cũng khó mà chống đỡ được một lúc cả ba người, không bằng cho thuộc hạ trợ giúp giáo chủ một tay." Trương Vô Kỵ gật đầu.

Trương Vô Kỵ hướng ba người kia chấp tay, "Văn bối đắc tội" cùng Dương Tiêu, các đánh nhất phương. Ba gã cao tăng đều thả người nhảy lên, tốc độ kia nhanh như thiểm điện. Chỉ thấy nhiều đạo bóng dáng trong vòng tròn bay tán loạn. Ta thấy các vũ lâm nhân sĩ khác đều nhìn xem sợ hãi liên tục, Mạc Thanh Cốc cũng là một bộ dáng khăn trương vạn phần. ta cùng các vũ lâm nhân sĩ quan sát mấy lần trận chiến này vẫn là bất phân thắng bại.

Ta kéo kéo Mạc Thanh Cốc, hỏi, "Bên nào sẽ thắng?" Mạc Thanh Cốc lo lắng nói, "Kia ba vị cao tăng cũng không biết là cái gì trận pháp, càng đánh càng lợi hại, Vô Kỵ cùng Dương tá sử căn bản chưa chiếm được một điểm thượng phong nào. Tiếp tục như vậy, không đầy một nén nhang thời gian, Vô Kỵ bọn họ sẽ đại bại." Ta cả kinh nói, "Lợi hại như vậy?" Mạc Thanh Cốc gật đầu. Phía trước Du Liên Chu quay đầu nói, "Đây là tuyệt học Thiếu Lâm tự, Kim Cương Phục Ma trận." Mạc Thanh Cốc cả kinh nói, "Kim Cương Phục Ma trận?" Lại nhìn ra ngoài một hồi, mới lẩm bẩm nói, "Xem ra hôm nay này Kim Mao Sư Vương cuối cùng là không người nào có thể cứu ra." Du Liên Chu cũng gật đầu.

"Ta tới giúp người" theo một tiếng quát nhẹ, một đạo bóng dáng vàng nhạt cũng gia nhập chiến cuộc. Chiến đấu lại kịch liệt, ba người phân biệt hướng ba phương hướng công kích, ba gã cao tăng chỉ phải một người ứng phó một người, chậm rãi thế cục tựa hồ có chiều hướng nghiêng về đám người Trương Vô Kỵ bên này. Đột nhiên, kia ba gã cao tăng, trao đổi góc độ, chợt nhanh chợt chậm, chợt xa chợt gần. Hay thay đổi, xuất quỷ nhập thần, biến thành Trương Vô Kỵ đám người không có một thân khí lực, lại không chỗ xuống tay.

Ở lại một lần sau khi bị bức lui, Dương Tiêu kéo lại Trương Vô Kỵ, có chút suy yếu nói, "Giáo chủ, đây là trận pháp tiêu hao dần, chúng ta sớm hay muộn cũng sức cùng lực kiệt rồi ngã xuống." Dương Tiêu Yến cũng đi theo gật đầu nói, "Mấy con lừa trọc ngốc này công lực quá thâm hậu, chúng ta lại không chống đỡ nổi. Nếu như hơi có sơ xuất, chúng ta chẳng những cứu không ra người, còn có khả năng bỏ mạng tại đây." Trương Vô Kỵ không tự chủ đem ánh mắt dời về phía Chu Chi Nhược, Dương Tiêu cũng đi theo nhìn lại đây, nói, "Giáo chủ, ta xem vừa rồi Chu chương môn nhận một chương không chút nào vô sự, nếu như có thể mời được Chu chương môn hỗ trợ, kia. . . ." Trương Vô Kỵ gật gật đầu, đi đến Chu Chi Nhược trước mặt, thật sâu cúi mình vái chào, nói, "Chi Nhược. . . ." Lời còn chưa nói hết, đã bị Chu Chi Nhược cắt đứt, "Ta tại sao phải giuos người, nhưng là. . . ." Câu nói này của nàng vừa nói ra, làm cho cả Minh giáo mọi người lo lắng, buồn bực. Ánh mắt nàng ở trên thân bọn người Trương Vô Kỵ xẹt qua, cười yếu ớt nói, "Ta muốn người cùng ta hoàn thành lời hứa, sau trận này chúng ta cử hành hôn lễ còn dang dở trước kia."

Ta có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng đến nay còn không có buông tay sao? Nhưng mà ta ở trong mắt của nàng không nhìn ra chút toan tính nào, cũng không có thấy hận ý mãnh liệt, nàng thực bình tĩnh bình tĩnh kia tự hồ chỉ là một câu bình thường bình thường ân cần thăm hỏi ngữ.

Trương Vô Kỵ do dự, hần nhìn xem đám người Dương Tiêu, nhìn nhìn lại cách đó không xa Triệu Mẫn nhìn hần, thời gian rất lâu đều không có phản ứng. Dương Tiêu thúc giục, "Giáo chủ, trận kia hôn lễ vốn là người xin lỗi Chu chương môn, hiện tại đúng là thời cơ đã đến." Bạch Mi Ứng Vương cũng khuyên nhủ, "Vô Kỵ, người còn do dự cái gì? Chu chương môn có điểm nào không tốt hơn yêu nữ kia chứ." Hần lấy mắt hướng tới chỗ Triệu Mẫn đang đứng liếc mắt một cái.

Gặp Triệu Mẫn cũng đã tới, Trương Vô Kỵ có chút hoảng loạn xạ gật đầu. Chu Chi Nhược khước miệng nhếch nhẹ, "Trương giáo chủ, nhưng đừng có nói rồi đổi ý, bằng không. . . . ." Những lời này của nàng còn chưa nói hết, trên mặt cũng thủy chung mang theo ý cười, trong mắt lại là một mảnh lạnh như băng. Giúp đỡ Bạch Mi Ứng Vương Ân Ly xen mồm hung ác nói, "Vô Kỵ ca ca, người nếu lại làm chuyện có lỗi với Chu tỷ tỷ, ta cũng vậy sẽ không bỏ qua cho người, hừ!"

Chu Chi Nhược cười cười, "Châu nhi, người hào hảo chiếu cố gia gia của người." thanh âm phân phó, liền đứng dậy hướng đám người Trương Vô Kỵ đang bị vây trong Kim Cương Phục Ma trận bay đến. Ân Ly gật đầu, giúp đỡ Bạch Mi Ứng Vương đến ghé ngồi của phái Nga Mi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cứu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Không phải kết cục

Bởi vì quý tộc Thiếu Lâm tự, người phá trận, nhiều nhất chỉ có thể là ba người, cho nên Chu Chi Nhược liền thay thế vị trí của Dương Tiểu Yến. Có Chu Chi Nhược gia nhập, thế cục rất nhanh nghịch chuyển. Đã không còn sợ hãi rụt rè như lúc trước, ba người phối hợp dần dần ăn ý, một cương một nhu nhất khéo hợp thành một vòng phòng ngự hoàn mỹ, làm cho ba gã cao tăng kia cũng không thể tránh được.

Theo thời gian trôi qua, cục diện bắt đầu hướng đám người Trương Vô Kỵ. Chu Chi Nhược dùng hết toàn lực đẩy dòi đi một chương, cao tăng kia bị chân đắc lui về phía sau ba bước, Dương Tiêu thấy thế, vội chạy tới. Chu Chi Nhược hô to, "Trương Vô Kỵ, mau, đi vào cứu người." Cùng Dương Tiêu cố gắng chống cự lại bộ pháp đã bị khuấy rối ba gã cao tăng, Trương Vô Kỵ gật đầu, vội theo trục bánh xe nhảy xuống giếng.

Trên trận lập tức thiếu một người, cục diện lại lại lần nữa nghịch chuyển. Dương Tiêu bị bức đến mức không còn sức đánh trả, không né tránh được. Chu Chi Nhược mặc dù không đến mức chật vật như vậy, nhưng cũng không khá hơn chút nào. Đồng thời đối mặt hai gã cao tăng tấn công, Chu Chi Nhược cũng là có chút lực bất tòng tâm. Mắt thấy, Chu Chi Nhược cùng Dương Tiêu đều bị bức lui đi ra, giếng cạn kia vẫn không thấy động tĩnh, Dương Tiêu gấp đến độ hết lớn, "Giáo chủ, mau chút, chúng ta mau chống đỡ không nổi." Hai người chẳng những muốn cuốn lấy ba người kia, không cho họ cơ hội nhảy xuống giếng, còn muốn quấy nhiễu ba gã cao tăng kia, gây dựng lại Kim Cương Phục Ma trận.

Chu Chi Nhược lại một lần bị bức lui, đột nhiên, hướng phía trước nhảy tới, hai tay chộp thành trảo, như một đạo tia chớp màu trắng, hướng hai gã cao tăng kia đánh tới. "Cửu Âm Bạch Cốt Trảo!" Một gã cao tăng kinh hô, trong khoảng khắc thất thần đó, hai móng của Chu Chi Nhược, đã muốn chộp vào trước ngực bọn hần. "sáu lung" cao tăng kia kinh hãi, vội tránh đi, nhưng vẫn là chậm một bước. Có một cao tăng bị thương, hần ôm vai, vội ngồi xếp bằng xuống, vận khí. Mất đi một người, Kim Cương Phục Ma vòng cũng mất đi hiệu lực.

Lúc này Trương Vô Kỵ cũng đem Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn từ giếng cạn đi ra, đây là ta lần đầu tiên nhìn thấy Tạ Tốn, hần một đầu tóc vàng xoã tung, dưới ánh mặt trời lóa lóa tỏa sáng. Hần hơi nghiêng nghiêng mặt, tỉnh tề lắng nghe động tĩnh bốn phía. Trương Vô Kỵ hướng Chu Chi Nhược cười nói, "Chi Nhược, đa tạ!" Chu Chi Nhược lạnh đạm nói, "Không cần". Nàng vừa mới mở miệng, Tạ Tốn liền sắc mặt đại biến, ánh mắt hần trở nên phức tạp nhìn chằm chằm về phương hướng Chu Chi Nhược. Chu Chi Nhược tựa hồ cũng không có nhìn thấy cử động này của Tạ Tốn, thần nhiên mắt liếc chính cánh tay của Trương Vô Kỵ đang kéo Triệu Mẫn, "Trương giáo chủ, cũng đừng quên người đáp ứng chuyện của ta rồi." Nói xong, liền xoay người chuẩn bị rời đi, "Là người!" Tạ Tốn đột nhiên ra tiếng, làm cho đám người Trương Vô Kỵ không hiểu phi thường. Chu Chi Nhược dừng bước lại, xoay người, cười nói, "Ta tiền bối có việc gì?"

Tạ Tốn đang muốn mở miệng, đột nhiên sắc mặt đại biến, giống điên hai tay khua loạn, "Thành Côn, đi ra! Ta nghe đến thanh âm của người rồi, đi ra!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời chưa kịp thích ứng này đột nhiên biến hóa. Toàn bộ nơi sân giống như chết yên tĩnh, chỉ có Tạ Tốn ở nơi này đang kích động quá to.

Tạ Tốn được cứu đi ra, nhưng đại hội xét sự Tạ Tốn thì giờ mới bắt đầu. Tuy nói, không phải là mỗi người đều có ác ý, nhưng vì Đồ Long đao kia hoặc cũng Tạ Tốn có cửu oán chiếm tuyệt đại bộ phận.

"Tạ Tốn, người giết cha ta, mau để mạng lại." Là một nữ tử hai mươi tuổi, nàng hai tay cầm kiếm, trợn mắt trừng trừng. Trương Vô Kỵ đứng trước nàng kia ngăn lại, nữ tử cầm kiếm chỉ vào Trương Vô Kỵ, quát, "Trương giáo chủ, ta biết ta đánh không lại người, nhưng ta chính là liễu cái mạng này, ta cũng vậy sẽ vì cha ta báo thù."

Tạ Tốn hơi nghiêng quá, hỏi, "Cha người là?" Nữ tử cười to, "Người hỏi phụ thân ta là ai? Ha ha. . . . . Người này đúng là ma đầu phát rồ ngay cả ân nhân cứu mạng đều giết, người. . . . . Người! . . . . . Ta hôm nay không giết người, ta Sở Ngọc thề không làm người." Tạ Tốn đại chấn, rung giọng nói,

"Người là Sở thần y, sở Phương Thiên nữ nhĩ?" Sở Ngọc lạnh nhạt nói, "Người không xứng nói tên phụ thân ta." Tạ Tốn mặt lộ vẻ hối hận sắc, "Ta. . . . . Thực xin lỗi. . . . . Ta. . . . ." Sở Ngọc cười lạnh nói, "Hừ, thực xin lỗi? Một câu thực xin lỗi cha ta là có thể sống lại sao? Cha ta một lòng chỉ muốn tế thể cứu nhân, lại không lường trước cứu một người cầm thú như ngươi, ngươi chẳng những không cảm kích còn lấy oán trả ơn, giết chết cha của ta."

Ta chỉ nghe trên sách nói, Tạ Tốn giết rất nhiều người, hoàn toàn là một đại ma đầu giết người không chớp mắt. Chính là không nghĩ tới, khi đó hắn, tại sao lại phát điên đến ngay cả ân nhân cứu mình đều giết. Tạ Tốn thật sâu thở dài, nói, "Ta Tạ Tốn tự biết nghiệp chướng nặng nề, cô nương, ngươi muốn báo thù thì tới đi."

"Không được" "Không thể" hai tiếng quát chói tai, Trương Vô Kỵ ngăn cản báo đáp ân tình có thể hiểu được, nhưng này Thiếu Lâm lão tăng. Theo Đại Hùng báo điện đến bây giờ, hắn vẫn không có mở miệng, tuổi của hắn so với tất cả cao tăng cũng phải lớn hơn, râu trắng vù vù bay nhanh trên ngực, một đôi mắt sáng ngời hữu thần. Lão tăng chấp tay trước ngực, nói câu a di đà Phật, "Phóng hạ đồ đao, Tạ thí chủ, mặc kệ ngươi trước kia tạo bao nhiêu sát nghiệp, Phật tổ đều đã tha thứ cho ngươi."

Quần hào trung lại có một người đứng ra, quát lạnh, "Hừ, các người bắt giữ Tạ Tốn tại Thiếu lâm chẳng phải vì Đồ Long đao?" Một gã tăng nhân tròn tròn mập mập đối với người kia nói, "Nói vậy, vị này chính là Côn Luân phái Hà chương môn." Hà Thái Trùng nói, "Đúng vậy". Hà Thái Trùng trong lời nói vừa mới vừa dứt, lại có người đứng dậy, "Đại sư, này Tạ Tốn cùng chúng ta phái Hoa Sơn có thâm cừu đại hận, thù này chúng ta phi báo không thể." Cái gọi là một tảng đá gây nên ngàn ngọn sóng, đại bộ phận môn phái võ lâm đều đứng ra, tựa nhiên tiểu môn tiểu phái cũng đều thanh la hét muốn giết Tạ Tốn báo thù.

Triệu Mẫn không biết ở bên tai Tạ Tốn nói cái gì, Tạ Tốn nhất thời sắc mặt đại biến, vung chương thẳng hướng chỗ Viên Chân bỏ tới. Viên Chân kinh hãi liền tránh ra. Tạ Tốn tiếp theo lại là một quyền đánh ra, Viên Chân lại một lần tránh qua. Nóng nảy hắn giận dữ, "Tạ Tốn, ngươi điên rồi sao?" Tạ Tốn gầm lên, "Thành Côn, quả nhiên là ngươi." Viên Chân nói, "Tạ Tốn, bản tăng là Viên Chân, Thành Côn sớm đã đã chết." Tạ Tốn cười to, "Ha ha. . . . . Thành Côn giết ta cả nhà, khoản này nợ máu, há lại nói không sẽ không?"

"A di đà Phật" lão tăng chấp tay trước ngực, "Tạ thí chủ, oan oan tương báo khi nào. . . . ." Tạ Tốn lớn tiếng cắt đứt, "Xú hòa thượng ngươi cầm miệng!" Lão tăng không thể vì vậy mà mất lòng, còn cười nói, "Tạ thí chủ, ngươi vì báo thù giết lung tung vô tội, ngươi lại cùng người sát hại cả nhà người Thành Côn có gì khác nhau?" Tạ Tốn thất thần rồi, trên mặt của hắn một hồi mà oán hận, trong chốc lát hoảng sợ, trong chốc lát hối hận. Ánh mắt sơ xuất không chừng, lão tăng nhắm mắt lại nói, "Khổ hải khôn cùng quay đầu lại là bờ! Quá nhiều chấp nhất, sẽ chỉ làm mất đi người không thể ngủ yên." Bạo ngược dần dần tán đi, Tạ Tốn biểu tình trở nên nhu hòa, bình tĩnh, hắn hướng lão tăng kia quỳ xuống, "Đại sư, đệ từ nay đại triệt đại ngộ, kính xin đại sư có thể làm cho đệ từ xuất gia, để rửa sạch tự thân tội nghiệt." Lão tăng kia hài lòng gật đầu, đối với người võ lâm nói, "Tạ Tốn đã qua đời, nay các ngươi còn muốn truy cứu nữa sao?" Thanh âm không lớn không nhỏ, lại dẫn theo một sự uy nghiêm.

Với uy nghiêm của thiếu lâm tự, những võ lâm nhân kiệt khi này còn nhao nhao đòi xử tội bây giờ im lặng không dám lên tiếng nữa. Chỉ có nữ tử cầm song kiếm bỗng nhiên nhướng mày, "Đại sư, hắn giết nhiều người như thế nào một câu xuất gia có thể chấm dứt? Nếu như vậy, ta đây phải đi giết người, giết hết sau đó tìm gian ni cô am xuất gia, như vậy có phải hay không liền tiền đồ chuyện cũ tiêu hết rồi sao?" Lão tăng bị nàng kia này một trận trách móc, hơi ấp úng "Này. . . . ." Nữ tử lại nói, "Hồng trần lấy việc hồng trần rồi, Tạ Tốn, ngươi có lá gan giết người, sẽ không lá gan gánh vác đến sao?"

Tạ Tốn bị kích động nhất thời đỏ mặt, nói, "Là ta thực xin lỗi các ngươi, nếu như muốn tánh mạng Tạ mẫu, Tạ mẫu không có chút câu oán hận." "Nghĩa phụ!" Trương Vô Kỵ cả kinh kêu lên. Đây Tạ Tốn như thế nào như vậy hồ đồ, đã làm sai chuyện muốn gánh vác là không có sai, nhưng phải xem trường hợp nào, hiện tại đám người kia căn bản chính là ý không ở trong lời, cho dù hắn có một trăm đầu mạng cũng là không đủ bồi thường. Tạ Tốn hướng Trương Vô Kỵ quát, "Vô Kỵ con, đây là ta chuyện của ta, ngươi không cần nhúng tay vào."

"Hảo!" Nữ tử nói một tiếng liền ra kiếm hướng Tạ Tốn đâm tới, mắt thấy kiếm kia sẽ đâm đến Tạ Tốn, đột nhiên, nữ tử kinh ngạc trừng to mắt, không dám tin nhìn phi đao cắm ở nàng ngực, trường kiếm trong tay đã rơi xuống, mà chính nàng cũng mở to hai mắt ngã xuống. Ta không có thấy rõ kia phi đao là từ đâu đến, cũng càng là không rõ ràng lắm rốt cuộc là ai giết nàng.

Một cô nương như hoa như ngọc cứ như vậy hương tan ngọc nát, ở đây người trong võ lâm, cũng đều là tiếc hận thở dài, lại tiếp theo kia đồ long đại hội. Ta đã biết trước kết cục, nhưng vẫn là nhìn không được run, khó trách sư phó nói ta không thích hợp này giang hồ. Đã nhiều năm như vậy, ta vẫn là không thể thói quen loại giết người liếm máu, xem mạng người như cỏ rác ở giới này.

Có thể là cảm nhận được của ta sợ hãi, Mạc Thanh Cốc đem tay ta cầm thật chặt, ta ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt của hắn tràn ngập chú ý đau lòng cùng quan tâm. Ta lắc đầu, ý bảo hắn đừng lo lắng.

Đường Văn Lượng giương giọng nói, "Tạ Tốn, chúng ta không cần mạng của ngươi, chỉ cần ngươi đem Đồ Long đao giao ra, trước kia ân oán oán, chúng ta tuyệt không không dính gì nhau nữa." Trên sách nói, Tạ Tốn giết hắn rồi Không Động đệ tử, đoạt Thất Thương quyền, xem ra, nay, vì Đồ Long đao, hắn ngay cả các huynh đệ phái đều có thể bán đứng. Tạ Tốn không vui nói, "Đồ Long đao, sớm không ở trong tay ta." Đường Văn Lượng vội hỏi, "Kia Đồ Long đao bây giờ đang ở nơi nào?" Tạ Tốn giọng điệu không tốt, "Không biết."

Trường kiếm trong tay Đường Văn Lượng run lên, "Tạ Tốn, ta xem ngươi là không thấy quan tài thì vẫn không đồ lệ." Lời nói chưa dứt, Đường Văn Lượng liền hóa thành một đạo quang vọt lên. Một đạo nhân ảnh bay tới, vững vàng dừng lại phía trước bọn họ. Đường Văn Lượng đầu tiên là sửng sốt, theo sau cả giận nói, "Chu chương môn, ngươi đây là ý gì?" Chu Chỉ Nhược miễn cưỡng nhìn hắn một cái, lạnh đạm nói, "Đồ Long đại hội cũng đã xong, hiện tại vừa vặn thừa dịp võ lâm các phái đều ở, chúng ta liền cử hành võ lâm đại hội đi, dùng võ công luận thắng bại phân định ngôi vị minh chủ võ lâm, như thế nào a?"

Lời vừa nói ra đám kia võ lâm nhân sĩ lại sôi trào, ai cũng không dự đoán được, sự tình nhưng lại sẽ như thế nghịch chuyển. Đường Văn Lượng mắng, "Họ Chu. . . . ." Lời còn chưa nói hết, trên mặt đã hiện lên hai dấu bàn tay, Chu Chỉ Nhược hừ một tiếng lạnh nhạt nói, "Miệng lưỡi không sạch sẽ." Đường Văn Lượng giận dữ, rút kiếm hướng Chu Chỉ Nhược đâm tới, Chu Chỉ Nhược khinh phiêu phiêu một chút liền tránh qua, "Có một chút công phu mà cũng dám ra tay?" Mắt trầm xuống, tay vừa lộn, một chương võ vào trên đầu Đường Văn Lượng, Đường Văn Lượng ngay cả hừ cũng chưa hừ một

tiếng liên thất khiêu chảy máu ngã xuống. Không Động Ngũ lão những người khác đều sợ tới mức chân đều mềm nhũn, cầm kiếm tay run lấy bầy lạnh rung. Chu Chi Nhựt lạnh lùng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, ngược lại đối khác võ lâm hào kiệt quăng đi thoáng nhìn, "Còn có ai không phục?"

"Chúng ta nguyện ý ủng hộ Chu chương môn làm minh chủ võ lâm." Một thanh âm có chút bén nhọn vang lên, nhất thời đưa tới chú ý của mọi người, ta nhìn qua, là Cái Bang Lão trưởng lão. Hắn đang cùng Sử bang chủ giả mạo đứng chung một chỗ, mới qua thời gian một đêm, hắn đã thay đổi thần thái sáng láng, xem ra, hắn cuối cùng đã trở thành người thắng.

Cái Bang xua tay một cái, đương nhiên cũng kéo một mảng lớn nịnh nọt, càng nhiều người lặng yên không ra tiếng, sợ hãi lực lượng cường đại của Chu Chi Nhựt tàn sát sư tử đại hội cứ như vậy nghịch chuyển, trở thành nơi bầu cử võ lâm minh chủ.

Cuối cùng không hề trì hoãn, Chu Chi Nhựt cứ như vậy đã trở thành minh chủ võ lâm. Chu Chi Nhựt cùng Trương Vô Kỵ hôn lễ cũng cứ theo lễ thường cử hành, ta cũng không để lại tới tham gia, Chu Chi Nhựt có thể là quá mức vui vẻ, nên đã quên chuyện của ta cùng Quách Mật, ta cùng Mạc Thanh Cốc cùng nhau rời đi Thiếu Lâm, trở về Võ Đang.

Sau lại nghe nói, trận kia hôn lễ, Triệu Mẫn dẫn theo người của triều đình tiến đến cướp người, chính là lúc này đây vận mệnh chi thần cũng không có hướng về phía nàng. Chu Chi Nhựt tựa hồ là sớm có sở liệu, lợi dụng Minh giáo cùng Quách Mật, đem người của triều đình một lưới bắt hết. Cuối cùng Triệu Mẫn đi nơi nào, ta không biết, chỉ biết là từ nay về sau nàng không còn có xuất hiện nữa, sống hay chết không người biết được.

Đại hôn của Chu Chi Nhựt có diễn ra được không, ta không biết. Vén vén theo một ít truyền lưu từ giang hồ đồn đãi, Minh giáo bị toàn bộ nắm giữ trong tay nàng chính là phu nhân giáo chủ. Trước kia ở trên giang hồ được xưng là ma giáo Minh giáo, lập tức xoay chuyển, đã trở thành danh môn chính phái, được mọi người ca ngợi. Không phải không thừa nhận, quyền lợi đại biểu cho chân lý, đúng chính là câu chân ngôn này.

Những ngày ở Võ Đang, vẫn bình thân mà âm áp, không có đánh đánh giết giết, cũng không có lo lắng đề phòng, ta nghĩ như vậy bình thân mà sống hết cuộc sống mới là thích hợp nhất với ta.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Chi Lâm Cửu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.